

"Perfectly unsettling—scratches the itch for space horror."

—CULDE GONE, *New York Times* bestselling author of *These Violent Delights*

GHOST STATION

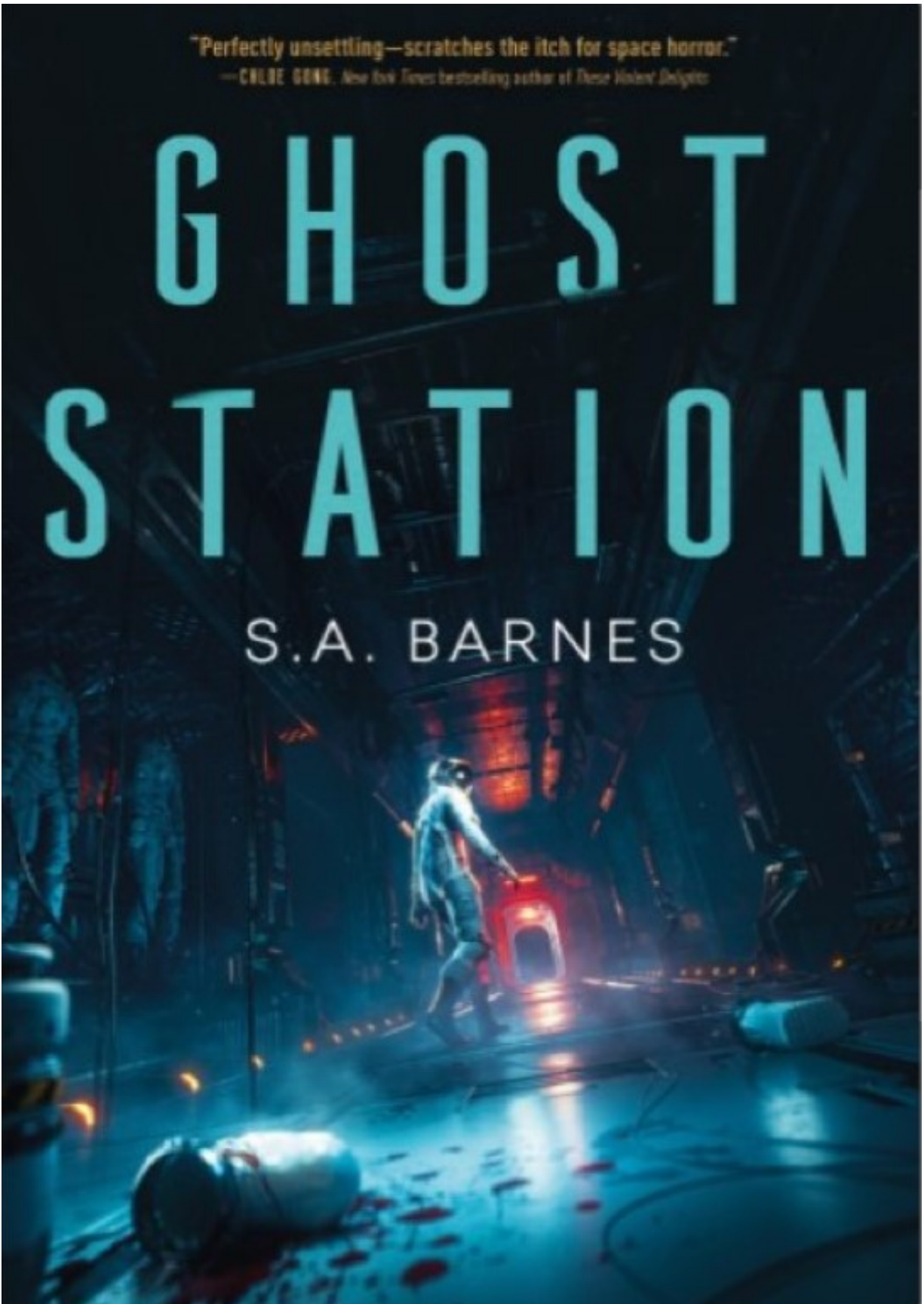
S.A. BARNES

"Perfectly unsettling—scratches the itch for space horror."
—COLLE GONGE, *New York Times* bestselling author of *These Violent Delights*

GHOST STATION

S.A. BARNES

БАРНС С. А.

СТАНЦІЯ З ПРИВИДАМИ

Для Еллісон Клемштайн, Натана Клемштейна, Грейс Барнс, Джоша Барнса та Бенджаміна Олденбурга. Це радість - бути частиною вашого життя. Я так вами пишаюсь!

І люблю...

Тітонька Стейсі

P.S. Деяким з вас доведеться почекати, щоб прочитати це, поки ви не подорослішаєте. Набагато. Крім того, коли ви це робите, будь ласка, не будіть своїх батьків, якщо вам сняться кошмари. Це робить Різдво надзвичайно незграбним.

1

NCSS – Відділ персоналу (Рішення для холодного сну від Nova)

Нове Чикаго

Земля, 2199

Протестувальники надворі галасують голосніше. Їхні скандування все ще слабкі, але якісь чіткіші, ніж раніше. А може, це просто докори сумління Офелії.

Здається, їхнім улюбленим є “Монтроуз знищує!” який дійсно пропонує певну змістовність, особливо з елементом римування ((Montrose blows!)). Але є багато тих, хто кричить: «До біса Брейсів!» Вічна класика, хоча зазвичай не спрямована на неї особисто.

Але цього разу вона точно на це заслуговує.

Офелія здригається.

«Спокійно, будь ласка», — ввічливо каже молодий технік. Він знову тримає її зап'ястя рукою в рукавичці, а потім вставляє голку в круглий отвір на тильній стороні її долоні.

«Вибачте». Вона намагається посміхнутися йому, вільною рукою міцніше притискаючи до себе чіткі краї одноразової сукні. Вона оголена під халатом, на мобільному ліжку для огляду, і холодне повітря, що обдуває її оголену шию, ось-ось змусить її цокотіти зубами.

Але це добре. Вона незабаром стане набагато, набагато холоднішою.

«Добре», — за мить каже технік, відпускаючи її руку й різко знімаючи рукавички. «Тепер дамо вам кілька хвилин, щоб заспокоїтися. Я зараз повернуся».

Цифровий бейдж на його лабораторному халаті блимає «РАЙАН. КЛИЧТЕ МЕНЕ РЕЙ!» з усміхненим обличчям. Але Рей не зустрічається з нею поглядом, коли відштовхується на своєму табуреті, а потім встає, щоб вийти з крихітної підготовчої кімнати.

Її пронизує сором, і вона заплющує очі з егоїстичною молитвою.

Будь ласка, будь ласка, нехай це працює. Мені потрібно, щоб це працювало.

У тиші підготовчої кімнати, яку порушують лише співи та стукіт металевих коліс десь у коридорі, її інтерфейс QuickQ видає дружній писк.

З полегшенням від перспективи відволікання, можливо, у вигляді дзвінка її молодшої сестри, Офелія відкриває очі.

Але в інтерфейсі з'являється обличчя її дядька, в синій рамці в її правому оці, ніби викликаний запахом її відчаю.

Прокляття. У Офелії падає серце. Старий добрий дядько Дар іде когось вбивати.

Її налаштування конфіденційності дозволяють їй бачити Дарвіна, але не навпаки, маленьке благословення. Його майстерно підкреслене сріблястим пасмом волосся чудово підіймається над неприродно гладким чолом. Він являє собою зразок розважливого, красивого генерального директора багатой компанії з багатьма поколіннями, який приземляється на своєму літаку, щоб зіграти в «імпровізовану» гру в пікап з групою біженців Маямі у таборі в Грант-Парку.

Поки не розкривається його рот.

«Я знаю, що ти мене чуєш, ти, маленька сучко», — кричить він крізь свою привітну посмішку. «Я намагався бути розумним».

Ні, він намагався посмикати за ниточки її роботодавця, що, на його здивування, не спрацювало. Ймовірно, лише тому, що компанія її сім'ї та компанія її роботодавця запеклі конкуренти з великою кількістю образливих почуттів, і не схильні надавати один одному найменшої послуги. Шантаж, шпигунство, чутки про запеклі хибні переваги серед вищого керівництва. І це лише те, що вона знала.

«Тобі треба хоч раз подумати про сім'ю. Повертайся додому в Коннектикут і мовчи. Нехай усе знову затихне. Та жінка Каррутерс

знову копає, а ти лише погіршуєш ситуацію». Дарвін глузує. «Що це за ім'я - Джасінда?»

Ім'я дуже шанованої журналістки-стрімерки, як виявилось. Її канал тяжіє до таблоїдів, але її власні звіти доволі переконливі. Дуже відома. Якщо ви не переживаєте, що вона переверне все ваше існування з ніг на голову та навиворіт.

Датчик, який контролює частоту серцевих скорочень Офелії, видає сумне бекання.

Дарвін всмоктує повітря крізь зуби, різко хитаючи головою. «Я знав, що ти будеш проблемою, коли вперше почув про тебе. Ми повинні були просто залишити тебе там».

«Все гаразд, докторе Брей? У дверях знову з'являється Рей, з сумнівом дивлячись на неї, а потім на монітор життєвих показників на стіні. Він молодий, можливо, лише на півдюжини років старший за її сімнадцятирічну сестру. Його волосся піднімається по лобі чубчиком, що вимагає зміни напрямку росту - ні у кого волосся не росте природним чином під прямим кутом.

Вона дарує йому посмішку, повну заспокоєння, якого вона не відчуває. “Звичайно.”

«Ей, візьми трубку, Офеліє!» реве Дарвін у її вухо через імплант. «Ви погіршуєте ситуацію, привертаючи більше уваги, яка нам не потрібна».

Її пульс б'ється на шиї, руки тремтять по боках. Але це рудиментарний страх, який залишився з дитинства. Спогад. Вона яскраво пам'ятає, як дядько Дарвін нахилився, щоб накричати на неї за якусь образу — реальну чи вигадану. Вона все ще відчуває теплі бризки його слини на своїй щоці, змішані з гірким запахом його останньої зеленої добавки.

Але це було дуже давно. Вона вже доросла і зараз поза його досяжністю. Навіть маючи в своєму розпорядженні приватну охорону, Дарвін не послав би їх сюди за нею. Він не настільки відчайдушний. Або не настільки дурний. Вона досить впевнена у цьому.

І все-таки краще переносити це, будучи подалі від нього.

“Щось не так?” — запитує вона Рея.

Він хитає головою, заходячи всередину. «Просто мені потрібно буде попросити вас деактивувати всі комунікаційні імпланти», — продовжує він, зачиняючи за собою двері. «Це для запобігання

можливості втручання. Ви все одно не зможете ними скористатися. Усі ваші повідомлення та контакти будуть перенесені на призначений вам портативний планшет».

Офелія швидко випрямляється. “Без проблем.” Вона зосереджується на шестизначному коді, щоб деактивувати свій імплант, а Дарвін продовжує кричати на задньому плані. Вона залишила свій QuickQ активним лише в надії, що Дульсі — її молодша зведена сестра, технічно дотягнеться до неї. Наступного місяця Офелія пропустить свій вісімнадцятий день народження. При цьому вони повинні були «кинути цих божевільних дідуганів і веселитися, ніби ви насправді ще молоді». Але, здається, Дульсі не знає, що відбувається, або, що більш імовірно, сім’я до неї дісталася. Сім’я дістається до всіх.

Номери кодів дезактивації з’являються в її інтерфейсі QuickQ прямо на роті Дарвіна, спочатку туманно, а потім різкіше. Вона двічі навмисне моргає, щоб підтвердити код, і все зникає. Якби усе було так легко в реальному житті. Звичайно, він - що дуже ймовірно — думає про неї те саме.

«Ви вже повинні почати відчувати деяку сонливість», — каже Рей. “А потім...”

За зачиненими дверима до них мчать кроки, що поспішають усе голосніше. Офелія хапається за краї ліжка для обстеження, впиваючись пальцями в підкладку.

За дверима кроки зупиняються, і в Офелії перехоплює подих, коли двері до підготовчої кімнати розчиняються. Але вона наполовину очікує найманців з логотипом Піннакле і в масках для протидії заворушенням.

Натомість це ще один технік у білому халаті, який приводить знайому фігуру з широкими плечима, як у старого футболіста, і гладкою, коричнево поголеною головою.

«Юуліус!» Офелія з полегшенням розслабляється, посміхаючись йому з поєднанням здивування й захоплення. “Що ти тут робиш? Я казала тобі вчора ввечері, що у мене все добре».

«Ніби я збираюся повірити в цю нісенітницю». Юліус зневажливо махає рукою. Але він виглядає поспішним і скуйовдженим, його старовинна краватка розпущена на шії, а один чіткий край комірця вказує вгору над яскраво-жовтою жилеткою.

Вони попрощалися в його квартирі вчора ввечері на її вечірці з трьох осіб — чотирьох, якщо рахувати Марлікса, Джуліуса і доньку Джонатана, які спали нагорі — менше шести годин тому. Це закінчилося лише після того, як було випито занадто багато синтетичної текіли (Джуліус і Джонатан) і занадто багато огидного напою зі смаком винограду (Офелія).

Вони з Джуліусом пройшли навчання за програмою Монтроуза з психологічної оцінки та оцінки поведінки працівників з різницею в кілька років. Але вони були як друзями, так і колегами з того дня, як вона переїхала в похмурий офіс поруч з ним.

Як бонус, він жодного разу не запитав її про її сім'ю і навіть не натякнув, що знає, хто вони, хоча, звичайно, знав. Всі знали.

«Вибачте, сер, але це приватний заклад і...» — починає Рей.

«По-перше, «Доктор», — каже Юліус.

Офелія намагається не заковувати очі. Він любить вихвалитися цим титулом, коли хоче справити враження. Або вийти сухим з води в чомусь, чого не варто було би зачіпати.

«По-друге, я її контактна особа в надзвичайних ситуаціях і призначена особа підтримки». Він показує на Офелію. «Я тут, щоб підтримати її».

Офелія піднімає брови. Це... зміна в порівнянні з минулим вечором. Тепло, як маленька сяюча іскра, спалахує в її грудях. Незважаючи на те, що він не згоден з її рішенням, Юліус тут. Це ознака справжньої дружби і...

Юліус затягує краватку, розгладжує комір і жилет. «Можна нам хвилинку конфіденційності, будь ласка?» — запитує він голосом, який звучить як «це делікатне питання». «Наодинці».

Техніки невпевнено дивляться один на одного.

Іскра згасає, змінюючись страхом, схожим на довгий ланцюг з кілець невизначеності, де одне кільце чіпляється за інше.

Що не так? Слова злітають їй на губи, але вона стискає їх, щоб утримати в собі. Стара звичка. Ніколи не розмовляйте в присутності незнайомців. «Все гаразд», — каже Офелія Рею.

Рей дивиться туди-сюди між ними. «Одну хвилинку», — попереджає він. «Не варто переривати послідовність підготовки».

Рей і інший технік, той, що привів Юліуса, виходять з кімнати, і Рей причиняє двері. Але не до кінця. Це якось мило, незалежно від

того, хвилюється Рей за неї чи за процес, за який він відповідає. Працюючи в закладі холодного сну, Рей, мабуть, бачив такі випадки.

“Що відбувається?” запитує Офелія у Юліуса. “Все в порядку? Чи Марлікс...”

«Я не міг заснути минулої ночі після того, як ти пішла», — каже Юліус, крокуючи вперед-назад у крихітному просторі, потираючи рукою свою гладку шкіру на голові.

«Це синтетична текіла», — каже вона.

“Ні.” Він зупиняється, щоб витримати її погляд, перш ніж продовжити рух. «Ви повинні мене вислухати. Я не хотів нічого говорити. Джонатан сказав відпустити тебе, бо це твій вибір. Але я повинен переконатися, що ти розумієш, що робиш». Він видихає виснажений подих, що ледь відчутно пахне свіжою зубною пастою і старим алкоголем.

Вона дивиться на нього, не перебиваючи. Юліус не з тих, кого легко розбурхати.

«Тобі не потрібно цього робити», — швидко каже він. Потім він робить подих, заспокоюючись. «Ця... ситуація закінчилася. Комітет з етики виправдав вас. Ніхто вас не звинувачує».

Неправда. Вона звинувачує себе. Вона повинна була це побачити. Щовечора вона знову і знову відтворює події в своїй голові. У ретроспективі вже тоді були всі ознаки.

«У судовому позові сім’ї щодо неправомірної смерті йдеться про інше», — нагадує вона йому більш різким голосом через клубок у горлі.

«Це дурниця, і тільки через те, ким ти є», — каже він.

Можливо так, а може й ні. У будь-якому випадку результат однаковий. Блискуча дерев’яна труна перед собором Святого Патрика.

«Це не має значення. Ви чули Паулсена, — каже вона. Юліус був у її офісі, коли сам генеральний директор Монтроуз, Ріхтер Паулсен, запланував віртуальну нараду - похмурим тоном та з ледь стримуванним роздратуванням. Офелія підозрювала, що якби вона була кимось іншим, він би звільнив її на місці, і нехай буде проклятий комітет з етики. І Паулсен все ще, ймовірно, це зробить, лише пізніше, коли все трохи вляжеться. Його важко звинувачувати. Нікому не подобаються пікети та акції протесту, медіа-дрони та розтяжки з яскравими очима та блискучим волоссям перед їхнім офісом.

Звичайно, якби це був хтось інший, громадськості було б байдуже, і ситуація, на жаль, не мала б жодного розголосу. Просто ще одне самогубство через синдром Екхарта-Райзера.

«Вони хочуть заголовків. Сенсаційних. У будь-якому випадку мое ім'я спливе, тож це може бути правильним кроком». Світ починає здаватися м'яким по краях, голова паморочиться, завдяки тому, що дав їй Рей. Але вона все ще чітко усвідомлює одне: їй потрібна ця робота. Потрібно допомагати людям змінювати світ на краще. Це те, ким вона є. І це важливіше, ніж її прізвище чи її ДНК.

Тільки так вона може - іноді - засинати вночі, не відчуваючи почуття провини, що поглинає її цілком.

Невпинне прагнення робити краще, бути кращим, залишатися вище нерозумних заперечень часом виснажує. Але альтернатива неможлива. Вісім років тому їй було досить важко змусити компанію серйозно сприйняти її як фахівця з питань психічного здоров'я, коли Монтроуз найняла її — швидше за все, це був показ середнього пальця компанії її сім'ї, ніж будь-що інше. Якщо Монтроуз її звільнить, знайти іншу роботу такого рівня буде практично неможливо. Тим часом ERS шаленіє. Вона не може цього допустити. Ні, вона повинна зробити все можливе, щоб цього не сталося.

Навіть якщо це означає взяти на себе завдання, яке трохи виходить за межі сфери її діяльності. Вісімнадцять місяців з R&E - командою наукового дослідження та оцінки на місці. Офелія та її колеги з відділу психологічної та поведінкової оцінки Монтроуз вже кілька років наполягають на ранньому втручанні. Чекати, поки команди повернуться на Землю, щоб лікувати їх, набагато важче, ніж зупинити погіршення одразу. Ми б не стали стільки чекати, щоб вправити івилікувати зламану руку; чому тоді ми по-іншому ставимося до пошкодження мозку?

Офелія особливо пишалася цією фразою в їхній спільній пропозиції — своїм внеском. Очевидно що ситуація підпадала під категорію «будь обережною з тим, чого хочеш». А може, йшлося про гординю і падіння.

Коли на кону стояла її робота, а психолог на місці рекомендувала їй щось на зразок зміни обстановки - як вона могла сказати «ні»?

Юліус видає несхвальний звук горлом. «Вони використовують вас».

Настрій, який вона намагалася втримати, ненадовго спливає ввверх. «Ми вже говорили про це або якусь версію цього раніше», — зазначає вона. «Чому ти тут? Тому що, відверто кажучи, зараз я не відчуваю підтримки моєї «особи підтримки».

Він відповідає не відразу. Спочатку сідає поруч з нею на ліжку, ніби для огляду, його погляд кидається на двері, ніби щоб переконатися, що вони все ще майже зачинені. «Тільки... чи не спадало вам на думку, що Монтроуз може вас підставити?» Він не може повністю дивитися на неї, і не зводить очей з підлоги.

Вона хмуриється на нього. «Про що ти говориш?»

Він нахилиється ближче, і його голос нагадує шепіт. «Я маю на увазі, що вони звинувачують у всьому той підрозділ R&E. Стрімке зростання числа пацієнтів, слабкі результати, недостатнє лікування...»

«Це не збори персоналу, Юліусе», — каже Офелія. Вона починає відчувати легке запаморочення.

Він ігнорує її, продовжуючи: «І тепер, після того... що сталося, вони пропонують тобі цю «можливість»? Можливість, яка буде обмежена без групи підтримки, і залежатиме лише від вас. Команда R&E, яка, сумують вони за членом команди чи ні, буде до біса ображена на вас за те, що ви прийшли на їхній терен. Неможливо допомогти людям, які цього не хочуть...»

«Я ще навіть не зустрічалася з ними, — починає вона.

«Ти одна з найрозумніших людей, яких я знаю, Фел. Подумай над цим. - Він бере її руку у свою. Вона майже відчуває це через дивне заціпеніння, що поширюється її тілом. - Монтроуз не хоче, щоб медіа отримали вас, особливо після того, як вас звільнили. Але якщо вони відправлять вас геть, вони виглядатимуть готовими до співпраці та перспективними, і якщо ви не зможете нічого зробити, історія не буде виглядати такою, ніби вони звільнили Офелію Брей без причини. Це буде виглядати так, що Офелія Брей зазнала невдачі».

Його слова, навіть як гіпотетичний заголовок, звучать як несподіваний удар. Він правий? Концепція звучить конспірологічно та надто складно, але це не означає, що він помилився. Насправді, це дуже схоже на сторінку з посібника для керівників Монтроуз. Вони ніколи ні в чому не винні.

Невпевненість на рівні кишківника, яку вона відчувала з моменту, коли підписалася на цю місію, спалахує знову, кислота палить її

шлунок.

Але... це не має значення. Вона мусить щось зробити, щоб загладити свою помилку, врятувати свою кар'єру, і це найкращий — і єдиний — варіант з запропонованих.

Офелія вдихає й повільно видихає, уявляючи, як її сумніви розчиняються в білому тумані, як теплий подих у холодному повітрі, не залишаючи по собі взагалі нічого. Біль у животі трохи вщухає.

«Я ціную це, Юліусе». Слова виходять густими, невиразними. «Ти дбаєш про мене. Але зі мною все буде добре».

Він стискає її руку. «Я просто хвилююся за вас. Хвилююся за ваш розум». Він робить паузу, ще більше стишуючи голос. «Ми могли б просто вибратися звідси. Хапнути Джонатана й Марлікса, взяти відпустку на пару тижнів, що скажеш?»

Офелія сміється. «З усім нашим вільним часом? Правильно». Вона хитає головою. «Ви схожі на мою сім'ю», — каже вона, дразнячись.

Ця дрібниця діє як крихітний укол напруги, його пальці майже непомітно стискаються. Вона, напевне, навіть не помітила би цього, якби його рука не охоплювала її.

Офелія відчуває, ніби падає, крутиться головою вперед і різко зупиняється. «Почекай, — каже вона. «Почекай». Її думки сповільнюються через ліки, що течуть її венами, а губи раптово німіють.

«Ти... Чи мій дядько...» Вона ледве може вимовити слова, навіть не може сформулювати запитання, ця ідея абсолютно смішна, але водночас ідеально, жакливо характерна для її сім'ї.

Але Юліусу не потрібно, щоб вона закінчувала. «Я вважаю, що це погана ідея», — каже він, захищаючись, піднімаючи підборіддя. «Мені не потрібно було, щоб хтось інший сказав мені це. Ви так відчайдушно прагнете загладити те, що сталося, що не можете чітко мислити».

Це не відмова.

Офелія висмикує свою руку, і в ній відкривається жаклива прірва. Гнів і біль від зради вирують усередині, кожне почуття бореться за домінування. «Ти просто причаївся на парковці, чекаючи сигналу?» Її голос хрипить від хвилювання.

Він кривиться, що в поєднанні з його швидким відступом є достатньою відповіддю. «Слухай, сім'я — це важко», — швидко каже

він. «Я знаю це. І я знаю, що ви з дядьком не завжди ладнали», — каже він.

Вона чує голос Дарвіна в його легких, невимушених фразах, і він звучить так, ніби вони посперечалися через смак начинки з сої в індичці на День Подяки. Її темперамент спалахує, як відкрите полум'я на тонкому гноті, що веде до роками накопиченого палива.

«Що він тобі дав?» — запитує вона, ретельно складаючи кожне слово. «Мій дядько.»

«Він зробив кілька хороших зауважень, Фел», — каже Юліус. «Я думаю, що він справді намагається допомогти...»

«Що він тобі дав?» — скрипить вона між зубами.

Юліус затуляє подих, вираз обличчя якого забарвлює сором. Зрештою він відповідає. «Він сказав, що вони, можливо, зможуть потягнути за якісь ниточки. З ліцензією на штучну вагітність».

Ох! У її голові тихий звук, інстинктивна реакція здивування. Чомусь до того моменту, поки він не підтвердив обмін, Офелія сподівалася, що все це було лише непорозуміння, помилка з добрих намірів.

Юліус бачить зміну її виразу. «Ви знаєте, як це важко, і ми намагалися отримати це схвалення протягом другого...»

«Рей!» гукає Офелія.

«Але, Фел, це не має значення. Я погодився на це лише тому, що мені байдуже», — стверджує Юліус.

Рей з'являється у дверях майже відразу.

«Ми закінчили. Будь ласка, виведіть доктора Огілві». Офелія використовує кожну унцію владності Брей, щоб утримати свій тон від коливань. Ліки, які пом'якшують її захист, не допомагають. «І змініть мій екстрений контакт».

На обличчі Юліуса промайнула хвиля розплавленої люті до Офелії. Він зраджує її, жертвуючи багаторічною дружбою, і він має нахабність страждати від її відповіді?

До своєї честі, Рей просто киває. «Сюди, будь ласка.» Він простягає руку в жесті, щоб Юліус вийшов. Рей, дякувати Богу, не питає, хто має бути її екстреним контактом, тому що на даний момент у неї немає членів сім'ї та небезпечно мало надійних друзів.

Юліус піднімає руки на знак капітуляції й повертається, щоб піти. Але він зупиняється біля дверей. «Фел, я б не зробив цього просто так.

Ти знаєш мене, ти знаєш, що я кохаю тебе, і я саме це мав на увазі. Я думаю, що з цим призначенням щось не так», — каже він. «Будь ласка».

На мить її пекуча невпевненість повертається. Вона хоче йому вірити, хоче вірити, що він зробив це насамперед для її блага. Можливо її призначення дивне. Можливо, вся справа в підготовці до її провалу.

Або, можливо, її сім'я дуже і дуже переконлива, коли хоче.

Вона не знає, кому вірити більше.

«Переконайтеся, що ви отримаєте те, що вам обіцяв Дарвін», — каже Офелія. «Ви це заслужили».

2

Через три місяці

Білі хмари пари дрейфують перед обличчям Офелії — її дихання стало помітним — це вказує на те, що її очі відкриті й вона принаймні трохи насторожена. Над нею пляма світла просочується крізь запітніле кругле віконце в кришці резервуара холодного сну. Слабке блакитне сьйво освітлює бічні стінки її труни. Вона прокинулася. Усвідомлення наступає раніше за все інше, що б це не було.

Останнє, що вона пам'ятає, це... Юліус.

Розпечений біль пронизує її при спогаді про його болісний вираз обличчя на порозі підготовчої кімнати. Але через мить все охолоне до знайомого і гіркого розчарування.

Це було просто до біса передбачувано. Вона повинна була це передбачити. Дозволяти йому - чи будь-кому - зайти за її спеціально збудовані стіни - це помилка. Її сім'я завжди знайде спосіб їх використати. Вона це знає.

Крім того, це не має значення, не зараз. Після цього, після Юліуса, було ще щось. Вона зосереджується, поки пам'ять не повертається до неї.

Рей тримає її руку, ощетинену від датчиків і трубок, не комфортно, а стримано, і наказує їй лягти у відкритий холодний резервуар для сну і глибоко вдихнути.

Було таке відчуття, ніби втискаєшся в труну, боки танка притискалися до її плечей. Інстинктивно її тіло бунтувало проти раціональної частини її розуму, відмовляючись розслабитися, повністю лягти на спину.

Але вона зробила, як сказав Рей, глибоко вдихнувши — востаннє за кілька місяців. Пекучий лід поширився вгору та всередину від її лівої руки, такий холодний, ніби її пекли живцем.

«Жодних жуків, жодних укусів», — попереджає її Рей, даючи традиційне послання R&E.

А потім... нічого. Лише невиразно втішне відчуття втрати свідомості.

Офелія намагається кліпнути, але її повіки реагують ще мляво. Один раз, і все. Потім вони залишаються закритими, залишаючи її в темряві.

Всередині резервуара щось тече, крапає, рівномірно, і стукає в її мозок, наче надокучливий удар пальця по чолю.

Натягнутий шум виривається з її холодного горла, вражаючи її. Її рот холодний, а язик — шматок розмороженого м'яса, чужий, незграбний.

Паніка поглинає спокій, викликаний наркотиками, які все ще течуть в її венах. Її рук, її ніг, здається, взагалі не існує, незважаючи на те, що вона їх відчуває. І коли вона знову намагається відкрити очі, її повіки тремтять, але залишаються закритими. Це жахливе відчуття — не контролювати своє тіло, коли ваш розум не спить. Ніби ти похований заживо, закутий у власну плоть і кістку.

Це нормально. Це все абсолютно нормально, каже вона собі.

Не те, щоб вона була незнайома з процесом пробудження; пацієнти говорили про це весь час. Але відчути це безпосередньо — це зовсім інша річ. І єдиний інший раз вона була такою молодою, що...

Вона відсікає цю думку, перш ніж вона зайде надто далеко. Зосередься на сьогоднішні.

Після ще кількох моментів примусового рівномірного дихання до її тіла повертається більше відчуттів, і паніка поступово відступає, даючи їй простір для рішень. І коли вона знову намагається відкрити очі, повіки слухаються.

Датчики, трубки та дроти видалені — ті, які вона ще може бачити належать до системи для на ранньої стадії повернення її до тями. Дивне відчуття тяги в її гомілках, ймовірно, спричинене штучною гравітацією. Після кількох місяців у горизонтальному положенні її резервуар вийшов із стану холодного сну і тепер нахилений

вертикально для пробудження. Але в неї болять коліна, ніби вона годинами стояла на неблаганній поверхні, не рухаючись.

Вона намагається поворухнутися, щоб полегшити біль, товстий шар біогелю на її шкірі хлюпає навколо неї, але ремінь на її плечах і грудях занадто тугий, щоб рухатися. Нижній ремінь на її стегнах вільніший, тому, мабуть, здається, ніби її коліна притиснуті до кришки бака. Її ноги поколює від уколів шпильками та голками, оскільки нормалізується кровообіг.

Будь-якої миті хтось прийде, щоб відкрити кришку, подати рушник і допомогти їй. Така процедура. Єдина людина, яка прокидається сама, це командир місії, найдосвідченіший з них.

Вона тримається нерухомо, щоб прислухатися, напружуючи вуха, щоб вловити найменші звуки голосів чи кроків. Усе, що вона чує, це те, що десь капає. Але світло через вікно рівне. Вона в приміщенні. Їй просто потрібно почекати, зберігаючи спокій.

Зосередься на чомусь іншому, Фел. На команді.

Команда рекультивації та розвідки номер 356, одна з найкращих груп дослідження та розвідки, призначена на короткочасне дослідницьке судно Resilience класу Aeschylus, місткістю десять осіб. Модифіковані двигуни StarPlus, але не останні оновлення. Отже, тривалість холодного сну більша. Система холодного сну Somnalia VII, встановлена два роки тому.

Ітан Северин, командир місії. Тридцяти восьми років, розлучений, дітей немає. Виріс в колонії Lunar Valley. Втратив двох братів і сестер під час краху 76-го. Підтримує свою матір і інших сестер, які продовжують жити в колонії Місячна долина, але зараз живуть у окремому житлі під куполом. Рекомендовані до нагороди Монтроуз Distinguished Performance Award за понад дванадцять років бездоганної служби. До цієї останньої місії.

Берч Осгуд, пілот. Йому двадцять вісім, нежонатий, дітей немає. Єдина дитина, яка народилася та виросла на станції Альтерра. Настільки не викликає заперечень, що практично непомітний. Його справа містила лише основні відомості про його роботу та біографічні дані. Ймовірно, його найняли під час одного з стрімких розширень компанії, коли не було часу чи інтересу для повної перевірки.

Кейт Вейкфілд, інженер. Тридцять два, у шлюбі з Вірою Вейкфілд, двоє пасинків. Донька двох британських біженців, які втекли від

повені, яка затопила більшу частину острова у 1983 році. Одне незначне підняття пилу в пабі на її домашній станції в Брайтоні призвело до арешту за напад, але звинувачення були зняті. В іншому запис чистий. Близнючка. Її брат, Донован Вейкфілд, зараз намагається стати фермером на одному з форпостів траппістів.

Суреш Патель, спеціаліст з інвентаризації. Двадцяти семи років, нежонатий, дітей немає. Виріс на Землі в Нью-Йорку. Три скарги на кадрові ресурси від попередніх членів команди за невстановлену «неналежну поведінку» — виразний термін Монтроуз, який міг означати що завгодно, від огидного почуття гумору до прямих сексуальних домагань — але нічого з того часу, як він приєднався до 356.

Ліана Чонг, науковий координатор. Двадцять три, незаміжня, дітей немає. Початкуюча астроботанік. Працює в команді R&E, щоб зібрати матеріал на докторську дисертацію.

І, нарешті, Ава Олберман, управління системами. Технічно вона не є частиною команди, але її відсутність так сильно вплине на цю місію, що вона цілком може бути тут. Ава була вдовою, перед польотом помер її чоловік Дікон і залишилася доросла донька Катрін.

В ідеальному світі Офелія воліла б спочатку поговорити з кожним з них окремо, щоб отримати базову лінію перед тим, як покинути Землю, але через несподіване завершення їхньої попередньої місії та раптову зміну її статусу така логістика була неможливою.

Тож сьогодні вона вперше зустрінеється з ними. Припустимо, що хтось колись прийде відкрити її танк.

“Привіт?” — кричить Офелія, здригаючись, коли її голос миттєво відбивається від кришки бака, здається, удвічі голосніше. «Хтось тут є?»

Цілком можливо, що це жарт. Команди R&E відомі тим, що знущуються над новими членами. Але здається дивним, що вони спробують це з нею, у кращому випадку тимчасовим доповненням до групи. Крім того, ця конкретна команда оплакує втрату одного зі своїх. Важко уявити витівку, яка вписується в таку динаміку.

Звичайно, це також може бути повідомлення: ми не хочемо, щоб ви були тут, і ми подбаємо про те, щоб ви це знали. Але якби це було так, можна було б подумати, що хтось був би поруч, щоб переконатися, що вона отримала це повідомлення.

Вона на мить затримує дихання, щоб послухати звуки, але не чути приглушеного хихикання чи човгання ногами... просто тиша.

Перший глибокий приступ страху лунає в ній, як дзвін зловісної тривоги. “Нова” щось зіпсувала? З холодним сном трапляються помилки, прорахунки. Рідко, але все таки.

Або вона десь на складі, і зберігається, поки дядько не вирішить, що з нею робити?

З цією думкою її колишня паніка повертається, гостріша, ніж раніше. Вона б’ється об ремені, що утримують її на місці. “Витягніть мене звідси!” — кричить вона, не звертаючи уваги на відлуння її голосу. «Негайно!» Холодний піт, який не має нічого спільного з її внутрішньою температурою чи налаштуванням розморожування на її баку, осідає на її шкірі. Колюче оніміння повертається до рук і ніг.

Застрягнути тут назавжди. Скільки часу потрібно, щоб померти? Відчути, як спрага зморщує її нутро? Або їй спочатку не вистачить повітря?

Її дихання коротшає, легені стискаються, а запаморочення посиляє яскраво-білі іскри в її очах.

Лише тоді, коли її розум перебирає сценарії смерті, крихітній раціональній частині її мозку вдається пробитися наверх. Екстрений випуск. Кожен танк має такий. Рей згадав про це у своєму огляді того ранку в Nova. Офелія навіть підписала електронний пакет, який включав ознайомлення зі схемою важеля розблокування та де його знайти — з окремим рядком на цій сторінці, щоб вона відзначила своє розуміння. (Тому не можна звинувачувати Нову, якщо вона задихнеться на місці. Такою була ідея, якщо не витратити багато слів.)

Офелія звивається в обмеженому просторі свого акваріума, поки намагається підняти праву руку з того місця, де вона лежить біля стегна. Він має бути десь тут, на нижній стороні кришки бака.

Шукай, давай.

Кінчики її пальців шарпаються в поглибленні, торкаються важеля й зісковзують, коли вона вперше намагається потягнути. Однак наступного разу їй вдається смикнути виступ на себе.

Відповідь миттєва. Ремені навколо її плечей і ніг миттєво втягуються в бокові стінки, хльостаючи по її шкірі таким чином, що могли б залишити опіки від тертя, якби не біогель, а відкидна кришка

резервуара миттєво звільняється від пориву повітря, утворюючи отвір з правого боку.

Але у неї немає часу святкувати або відчувати більше, ніж секунду полегшення. Звільнене від обмежень, її все ще слабке тіло підкоряється сильнішій силі тяжіння, нахиляється вперед і вислизає з резервуара, перш ніж вона встигає за щось схопитися. Вона незграбною купою приземляється на гладку підлогу з мокрим чмоканням.

Ошелешена, вона секунду лежить, притулившись щокою до холодної поверхні підлоги. Тоді вона змушує свої хиткі руки співпрацювати, спираючись на долоні, щоб краще роздивитися.

Увімкнуте автоматичне верхнє освітлення, яскраве і біле, від якого ріже очі. Купа пластикових рушників з логотипом Nova лежить на металевій лавці, пригвинченій до підлоги перед нею. Позаду цього ряд із десяти шафок, на шести з яких, здається, є ярлики, але зараз вона не може прочитати їх, навіть примружившись. Маленький круглий отвір на дальній стіні, не більший за її голову, пропонує бульбашковий вид на темряву простору за ним.

Отже вона на кораблі, Resilience. І це кімната для холодного сну. Вона саме там, де повинна бути.

За полегшенням миттєво настає збентеження, як уві сні, коли ви прийшли на іспит — або перший день на новій роботі — лише щоб виявити, що ви повністю оголені, а люди витріщаються на вас.

Тільки це реальність.

Вона сідає, її м'язи й суглоби протестують, інстинктивно схрещуючи руки на собі.

Але на відміну від кошмару, тут немає нікого, щоб стати свідком її приниження.

Двоє дверних отворів по обидва боки від шафок, обидва відкриті й порожні, ведуть до того, що здається коридором.

Там також тихо. Ніяких голосів. Ніяких кроків, ніде.

Єдині звуки – це глибоке дзигчання двигунів під її ногами та тихе шепотіння вентиляційної системи, що нагнітає нагріте та додатне для дихання повітря в кімнату. Пахне горілим пилом, гарячим металом і старими пакетами від їжі.

Де всі?

Тремтячи, вона простягає руку й хапає один з запакованих рушників на лавці перед собою. Задихавшись і виснажена навіть від цього невеликого зусилля, вона розриває його тремтячими пальцями й обертає білу пухку тканину навколо себе.

Однією рукою тримаючись за рушник, а другою — за лаву, після кількох спроб вона стає в хитке положення. Але є відчуття поколювання, відчуття, що за нею спостерігають, танцює по відкритій шкірі її спини та рук.

Вона різко повертається, ледь не втрачаючи рівноваги.

Саме тоді вона це бачить. Вірніше, їх.

Два танки, поряд з її, теж пересунулися вертикально для пробудження. Але відчинені єдині двері, третього. Два інших досі запечатані.

Відчуття неправоти негайно повертається, сильніше, ніж будь-коли, і її прискорений пульс стукає в ній, викликаючи тремтіння, схоже на міні-землетрус.

Я не повинна була прокинутися першою. Це неправильно.

Вона обережно наближається до двох інших танків, що чекають. Страх розгортається в ній, як темна тінь, що тягнеться за місцем. Вона спочатку не впевнена, чому; танки не виглядають пошкодженими.

Потім приходять розуміння: вони темні. Усі індикатори стану та індикатори на передній панелі керування — панелі, яка вказує на здоров'я та стан пасажира — не працюють. Пусті. Порожні.

Вона наближається, щоб зазирнути крізь кругле віконце в кришці найближчого резервуара, і в неї перехоплює подих. Внутрішня система освітлення також не працює, але з роздягальні достатньо світла, щоб побачити темний профіль носа, підборіддя, верхню частину вуха та бакенбарди, поголені в гострий кінчик.

Хтось ще всередині.

«Ні, ні, ні», — видихає вона, інстинктивно відхиляючись назад. Такого не може бути.

Вона знову просувається вперед, піднімаючись на носках, щоб зазирнути в другий резервуар. У цьому теж темно всередині, його мешканець відвернувся від вікна, наче справжній сплячий, який намагається уникнути ранку. Або хтось, хто страждав від неправильного пробудження та будь-яких хворобливих пароксизмів, які це викликало.

Глянцева чорна коса акуратно тягнеться вздовж голови, над ніжною раковиною вуха. Ліана Чонг, можливо, опираючись на те, що Офелія пам'ятає про фотографіях екіпажу.

Офелія відступає, міцніше стискаючи рушник. Система Somnalia VII працює за стандартом життєздатності, тобто розбудить екіпаж у запрограмованому порядку, якщо немає... проблем. В іншому випадку вона надає пріоритет мешканцям, які мають найбільшу ймовірність вижити.

Якщо це перші три танки і лише один із них — її — був життєздатним, це означає, що три танки, які все ще знаходяться в системі, швидше за все, не підлягають порятунку. Разом із їхніми мешканцями. Система навіть не намагалася їх розбудити.

Місія провалилася ще до її початку. Навіть гірше, Офелія цілком може бути тут сама.

Порожнеча зовнішнього простору, видима крізь крихітний отвір навпроти кімнати, здається, тисне на неї всередину, ніби може розчавити посудину та її всередині.

Загублена. Самотня. На кораблі, і вона не має уявлення про те, як ним керувати.

Паніка — це лезо в її грудях, що дряпає легені. Вона кидається до одного з вертикальних резервуарів, тремтячими руками перебираючи панель керування. Існує можливість перезавантаження у разі збою живлення. Команда запускає шок через систему танка, діючи як перезапуск як для танка, так і для людини всередині.

Якщо, якщо вона може згадати, як це зробити. Її голова — це кружляюча маса тривоги й жаху, думки ковзають крізь її руки, перш ніж вона встигає вхопитися за будь-яку з них.

Потім її погляд зупиняється на маленькій наклейці над панеллю керування. Три пронумеровані кроки, написані червоним нестерпно дрібним шрифтом, з такою ж мікроскопічною графікою панелі керування. Жирний заголовок на наклейці: **ПОСЛІДОВНІСТЬ АВАРІЙНОГО ПЕРЕЗАПУСКУ.**

«Будь ласка, будь ласка, будь ласка», — шепоче вона, стираючи краєчком рушника біогель з очей, щоб чітко бачити слова.

1. Використовуйте лише у випадку збою системи. Неналежне застосування функції перезапуску може призвести до смерті.

(Nova Cold Sleep Solutions і Podrata Systems, виробник Somnalia VII, не несуть відповідальності за неправильне використання.)

2. Переконайтеся, що бак герметичний.

3. Введіть таку послідовність:

Графічне зображення панелі керування містить серію заплутаних пронумерованих стрілок, які вказують, які кнопки та сенсорні панелі використовувати в якому порядку.

Офелія обережно слідує за стрілками, натискаючи кожна з них у визначеному порядку. Вона затримує дихання з останнім, дивлячись, прислухаючись до будь-якого натяку на спрацьовування механізму.

Але панель управління залишається темною, і скилення активності немає. Чи раптового поштовху електрики, ніби серце перезапускається.

Тому що вона все зіпсувала? Рухалася надто повільно?

Вона глибоко вдихає й намагається зробити все знову, рухаючись якнайшвидше, залишаючись акуратною.

Все ще нічого.

Офелія ляпає по передній частині танка, від чого її долоня щемить. «Х*й!»

Якщо це просто несправний танк, вона перейде до іншого. Але її надія зникає, як матерія, яку засмоктує чорна діра. Неминуче. Швидко. Жорстоко.

Вона входить у послідовність перезапуску на цьому танку один раз, а потім двічі з тими ж результатами, що й раніше.

Сплеск адреналіну, який до цього часу тримав її на ногах, раптово зникає, і її коліна піддаються, знову приземляючись у купу бруду на підлогу.

«Прокляття!» Кров шумить у її вухах, заглушаючи все, крім її власного панічного дихання. Що їй тепер робити? Чи працює цей корабель навіть без живого дихаючого пілота, який би вводив координати? Вона поняття не має.

Офелія відчуває зміну в повітрі, швидкий подих вітерця, перш ніж чийсь долоні зчепляться навколо її слизьких рук і піднімають її вертикально.

Її горло зривається від крику — вона не може кричати, ніяк не може кричати — і вона вивертається, щоб вивільнитися, напівпадаючи,

коліном дряпаючи об лаву, коли повертається обличчям до свого нападника.

Чоловік у оранжево-сірому комбінезоні відділу R&E сердито дивиться на неї. Його темне волосся скуйовджене й занадто довге, кучеряве на кінцях, а борода густа й щетиниста. Але вона все одно впізнає його з його досьє.

Командир місії. Ітан Северин.

Вона недовіжливо хитає головою. Це не має жодного сенсу.

«Що тут відбувається?» — запитує він, пильно дивлячись на неї. «Ви поранені?»

«Я...» Вона кидає підборіддя у бік танків. «Вони мертві», — хрипко каже вона, підводячись і хитаючись. Як він цього ще не знає? «Щось... хтось... їхні танки...»

Він кидає погляд на інші танки, і його вираз одразу змінюється. Не для горя, занепокоєння чи навіть плутанини. Він просто розлючений. Рот у плоскій лінії, дві жорсткі ямочки з обох боків, імітація того, як він виглядатиме, коли посміхнеться.

Вона не впевнена, чого вона очікує від Северина в цей момент. Але це не для того, щоб пройти вперед, обійти її, і розірвати двері до першого резервуара.

«Почекайте!» — кричить вона. Єдина причина, чому тіла ще не гниють, це ущільнення бака, і момент, який змінюється...

Северин простягає руку всередину і витягує тіло в оранжево-сірому комбінезоні. Суреш Пател. Який відразу згинається від сміху. Дуже не мертвий.

Офелія відкидається назад. Вони були там живі?

“Святе лайно, що за шоу? Бачила б ти твоє обличчя!» Суреш кричить, його високі вилиці почервоніли. Центральну частину його волосся знебарвлено й оброблено до блискучого білого кольору, тож воно нагадує замерзлу траву — або одну з тих перук із блискучою пудрою. Остання тенденція.

Северин із гучним ляском відштовхує Суреша назад до рами танка. «Що з тобою, до біса?» — вимагає Северин.

Суреш зухвало підіймає підборіддя. «Це був просто жарт».

«Але світло... ваші життєво важливі органи», — починає Офелія, все ще намагаючись зрозуміти, що відбувається.

Резервуар поруч з Сурешем відкривається сам, і Ліана — її припущення було правильним — виходить із збентеженим виразом обличчя. Вона злегка махає привіт. «Це хак. Трохи паперу в засувку, щоб бак не заклеївся. Просто тупа дідівщина». Вона кривиться.

Ліана права, Офелія усвідомлює це з запізненням; жодна з їхніх кришок не випустила шипіння від послаблення тиску, як її.

Папірець? І це все? Запаморочення охоплює Офелію, і вона спотикається назад до лавки. Вона важко сідає, жар паніки поколює її шкіру. Але потім відразу закипає гнів. Вона могла б убити їх перезапуском. Попередження тут же, на кришці бака.

Її кулаки стискаються в рушнику, м'язи напружуються, щоб накинутися на когось, будь-кого.

«Це не біогель в її ліжку і не павуки в її костюмі», — каже Северин, дивлячись Сурешу в обличчя. «Ви могли замкнути всю систему, убити себе або її. Тобі навіть спало на думку, що станеться, якщо нам доведеться спробувати повернутися додому без холодного сну?»

Не всі з них вижили б. Аварійних пайків недостатньо, щоб вся команда не спала всю дорогу додому. Крім того, це додаткове навантаження на двигун, щоб підтримувати екологічні системи в працездатному стані...

Суреш відштовхується від рами, вступаючи в простір Северина, незважаючи на те, що йому доводиться витягати шию вгору, щоб зустріти погляд командира.

«Це була твоя ідея», — каже Суреш, махаючи рукою на Офелію. «Ви були тим, хто хотів, щоб вона була тут. Ви були тим, хто сказав поводитися нормально, ставитися до неї як до звичайного члена команди. Що ми і зробили».

Вони дивляться один на одного за кілька дюймів від того, щоб почати сварку, і це саме те, для чого вона тут - щоб уникати подібних ситуацій.

Офелія вгамовує свій гнів, силою стягує свої обірвані краї й переводить подих. Перетворює себе на професіонала, яким вона повинна бути. «Гаразд. Я в порядку, — каже вона, встаючи з лавки. «Все добре. Чому б нам не зробити крок назад і не зменшити...»

«Повертайтеся до роботи, ви, обидвоє», — каже Северин, не дивлячись на неї. «Зараз же».

“Так, сер.” Розчервонівшись на обличчі й з опущеними очима, Ліана поспішно відходить від танка й кидається в коридор позаду Офелії.

Суреш тримається на своїй позиції ще одну-дві хвилики часу, різко задерши носа, ніби змушуючи командира замахнутися на нього. Потім відступає, закочуючи очі. «Просто жарт», — знову каже він, не зовсім тихо, і прямує до коридору, засунувши руки в кишені.

«Посадка. Перший тиждень, — додає Северин.

Суреш обертається, його рот відкритий від шоку. “Ви серйозно?”

Офелія кривиться. Стручки, пакети з людськими відходами, які регулярно викидаються з унітазу до сховища за межами будівлі хабу, теоретично запечатані, але вони не завжди такі герметичні, як можна було сподіватися. І стручки, які вироблятимуться, коли команда вперше за кілька місяців їстиме тверду їжу, не будуть приємними. Загалом екіпаж чергував дні, щоб ніхто не застрягав на посадці — або всі застрягали однаково, залежно від того, як ви на це дивитесь.

«Це не обов’язково», — швидко каже вона Северину, її голос усе ще іржавий від некористування. Покарання Северина лише ускладнить їй завоювання довіри в команді. «Зрештою, шкоди не завдано». Можливо, окрім бажання вдарити Суреша Пателя.

Це знову привертає увагу Северина до неї, його темні очі впиваються в неї. Пряма тактика залякування, якщо вона колись бачила таку. Але, на щастя для неї, на неї так довго дивилися химерні погляди та ще гірше мовчали, що і те, і інше ледь впливає, в основному відбиваючись від неї.

Вона зустрічає його погляд без жодного слова.

«Моя команда, моє рішення», — каже він їй, відкушуючи кожен склад. Потім він невблаганно повертається до Суреша. «Перший тиждень».

Офелія бачить, як суперечка наростає у виразі обличчя Суреша — потворне викривлення рота, примружені очі. Але потім він ловить її погляд і знизує плечима з вимушеною усмішкою. «Як скажете».

Суреш виходить з кімнати слідом за Ліаною, навмисне повільніше, вдаючи невимушеність. Але його плечі дерев’яні від напруги.

«Одягайтеся, докторе Брей», — каже Северин, коли вони залишаються наодинці. «Зустрінемося на мостику». Потім він теж виходить.

3

Не зовсім надихаючий початок, докторе Брей.

«До біса», — бурмоче вона, витираючи шкіру рушником перед відкритою, призначеною їй шафкою. Її погляд привертає розмитий прямокутник наклеєного дзеркала всередині дверей. Її темно-руде волосся темніше і звисає склеєними пасмами завдяки біогелю. Яскраве верхнє освітлення забарвлює її шкіру в ще блідіший відтінок білого, ніби не вся її кров розморозилася й ще не циркулює як слід.

Пацієнти в кабінеті весь час випробовували її вдачу і спокій. Іноді тому, що вони хочуть завдати болю, який відчують, комусь іншому. Іноді тому, що вони просто незадоволені тим, що їх послали до неї.

Прикидатися мертвим, однак, трохи екстремально.

Вона кидає рушник до сміттєвого баку, вбудованого в стіну шафки, і бере інший.

А Северин? “Моя команда, мої рішення.”

Офелія скрипить зубами при згадці. Він, звичайно, не помиляється. Але навіщо погоджуватися на психіатричний супровід, якщо він не збирається принаймні робити вигляд, що слухає її?

Вона простягає руку до шафки, де на неї чекає кілька пластикових пакетів. Натягнувши футболку та компресійні шорти на вологу шкіру, вона розкриває та витрушує помаранчево-сірий комбінезон, доки його руки й ноги не розгортаються у місцях, де вони були складені, різкими лініями.

Технічно командир місії не є її начальником більше, ніж вона йому. Вона має повноваження відсторонити від виконання обов'язків будь-кого, включно з ним. Але він відповідає за успіх місії та безпеку всіх. Він може ускладнити її роботу, просто не підтримуючи її авторитет.

Або підтримуючи її занадто різко, залежно від того, як на це дивитись.

Покарання Суреша, хоча воно, безперечно, входить до сфери компетенції Северина й цілком підходить для цього трюку, лише ускладнює їй справу. Вона виглядає слабкою, неефективною. Навіть гірше, це твердо ставить її в роль аутсайдера, поганого хлопця, роль, яку члени команди вже схильні приписати їй без будь-якої сторонньої допомоги.

Юліус мав рацію. Це шепіт у глибині її свідомості, уособлення її сумнівів і страхів.

Ні. Вона підкреслено хитає головою, одягаючи комбінезон. Можливо, Юліус мав рацію щодо того, що команда не хотіла її тут. Це навряд чи несподівано, навіть на Землі. Терапевт, призначений роботодавцем, рідко є чиїмось першим вибором.

Але це все одно був найкращий вибір для неї. І вона зараз тут — це найголовніше. Їй потрібно зосередитися на тому, щоб змінити їхнє відношення до неї, на тому, щоб довести, що вона дещо може.

Якщо вони їй довірятимуть.

Блискавка на її комбінезоні застрягає на половині, і вона розчаровано смикає її.

Офелія. Дихай. Думка, що це саме те, що Юліус сказав би їй, якби він був тут, якби вони ще розмовляли, пробігає в її голові, перш ніж вона встигає її відштовхнути.

Вона на мить зупиняється, заплющує очі і завмирає. Зосереджується на характері свого дихання, поки воно не сповільниться, не врегулюється. Напруга в її плечах спадає. Я можу це зробити. Я їм потрібна, навіть якщо вони цього не визнають. Ще не визнають.

Якщо нічого іншого, то вся ця справа з резервуарами для сну кричить «клич на допомогу». Це не може бути просто збігом, що Суреш і Ліана прикинулися мертвими під час своєї першої місії після фактичної смерті Ави.

Офелія впевнена, що вони заперечуватимуть будь-який зв'язок між цими двома подіями, але це не означає, що зв'язку не існує, навіть на простому підсвідомому рівні. Відсутність Ави тисне на них. Що лише ускладнюватиме для них виконання місії, як на цьому, так і на кожному наступному етапі, якщо вони не отримають необхідної допомоги.

Стрімке зростання депресії, тривоги, депривації сну, домашнього насильства, насильства на робочому місці та зловживання алкоголем спостерігалось протягом десятиліть серед робочої сили, що базується в космосі, до того, як синдром Екхарта-Райзера та його поширення змусили широке медичне співтовариство визнати, що щось не так. Що вони мають справу не з одноразовими випадками, а з більш масштабною проблемою.

Люди не створені для роботи та життя в космосі. Циркадні ритми порушуються, коли люди занадто довго перебувають у штучному середовищі. Це ще гірше для команд R&E, які застрягають на низці планет із циклами день/ніч, які не збігаються з земними. Додайте ізоляцію, стрес — у цьому випадку горе та втрату - на додаток до факторів, пов'язаних з роботою — погане харчування та відсутність приватного життя, і в кінцевому підсумку ви отримаєте приємне густе рагу факторів, що сприяють поширенню синдрому.

Розмовна терапія, ліки та регулярні фізичні вправи – усе це стандартна практика. Але покращений сон — якість сну, що визначається трьома D: глибиною, тривалістю та порушеннями — також може мати величезне значення.

Нові шоломи iVR, які доручили випробовувати Офелії під час цієї місії, — портативна версія тієї ж технології Монтроуз, що використовувалася на Землі — допоможе зменшити деяку фізіологічну напругу, яка виникає під час перебування за межами рідного світу. Сподівання на це мали підстави. Але метод проб і помилок, особливо на початку, був неминучий.

Краще почати відразу.

Офелія розплющує очі, відчуваючись спокійнішою та стриманішою. Вона знає своє призначення, у неї є досвід і можливості допомогти. Вона тут щось змінить. Вона не стане причиною невдачі.

Натягуючи мішкувату тканину комбінезона щільніше до тіла, вона повертається до блискавки, і цього разу та плавно піднімається. Ось,

бачите?

Вона відступає від шафки, починає закривати дверцята, а потім зупиняється, її рука застигає на холодному металі. Стандартний наручний комунікатор лежить збоку на полиці шафки над її головою, кремезний екран на товстій чорній смузі. Це погана заміна її імпланту QuickQ, яка дозволяє лише обмежену передачу голосу та тексту. Але комунікаційні технології в цій галузі завжди відстають на пару поколінь. Їй — і всім іншим членам екіпажу — доведеться покладатися на корабель, щоб отримувати передачі з дому, а потім передавати їх цими незграбними старими речами.

Екран на її комунікаторі вже блимає жовтим, вказуючи на наявні повідомлення.

Її дядько. Можливо, Юліус, якщо він схаменувся настільки, що зміг переступити через себе. Вона має пробачити його. З усіх людей Офелія знає, наскільки «переконливою» може бути її родина — переконливою, як ніж у горлі людини, яку ти найбільше любиш. Крім того, вона не збирається знову довіряти йому, тому в цьому немає нічого страшного.

Зітхнувши, вона тягнеться вгору і бере комунікатор, закріплюючи товстий ремінець навколо свого зап'ястя. Вона гортає сповіщення на екрані, видаляючи три повідомлення від свого дядька, більшість із яких надійшли одразу після того, як вона вимкнула свій QuickQ. Одна з невідомого номера виявляється розгубленим приватним лікарем, який намагається направити до неї колишню працівницю Монтроуз і чомусь не знає про її призначення.

Офелія пересилає його Емері, своїй заміні, а потім натискає наступне.

Знайомий номер: це Дульсі, її молодша сестра. Повідомлення коротке. «Ух. Добре. Напевне.» Хвилька тиші, а потім вона зітхає. «Я сумую за тобою.» На цьому повідомлення завершується.

У Офелії печуть очі. Дульсі не просто її улюблена людина в її родині, але, можливо, єдина її улюблена людина в світі. Але вона робить це не тільки для себе, але й для Дульсі. Погана преса про твою старшу сестру не може бути легкою для сімнадцятирічної дівчини.

Офелія прочищає горло й швидко моргає, щоб прояснити зір. Потім вона зберігає це повідомлення перед тим, як перейти до наступного. Це ще один невідомий номер без жодної транскрипції.

Цей приватний дзвінок, швидше за все, такий, як і від попереднього доктора.

Але з мікродинаміка лунає тихий голос. «Доктор Брей, це Джасінда Каррутерс з каналу «Сказати правду». Я сподівалася поговорити з вами».

Серце Офелії тьохкає в грудях. Джасінда ніколи раніше не зверталася до неї безпосередньо. Контактна інформація Офелії не є секретом; цього не можна сховати в її професії. Але журналісти-стрімери здебільшого трималися подалі від неї, завдяки фаланзі адвокатів Монтроуз, які негайно починали кричати про конфіденційність.

Щось змінилося? Або Джасінда щось знає і готова ризикнути?

«Але, здається, я запізнилася. Або подзвонила на півтора роки раніше». Джасінда видає самопринизливий сміх, який має відтінок штучності, оскільки він створений, щоб змусити людей довіряти їй. Ой, я лише людина. Офелія сама використовує подібну техніку.

«Якщо ви хочете зв'язатися, ось моя контактна картка». На екрані блимає інформація. Миттєве вагання, а потім Джасінда додає: «Сподіваюся почути вас незабаром».

Офелія миттєво рухається, щоб провести «Видалити», але в останню мить щось зупиняє її руку. Краще знати про небезпеку, ніж повертатися до неї спиною. Це була її філософія протягом більшої частини її життя, і досі вона їй добре служила.

Принаймні, вона зараз за кілька мільйонів кілометрів від того, щоб мати з цим клопіт.

Поки вона розмірковує над повідомленням Джасінди та його значенням, програється наступне повідомлення. Ще одне знайоме число. Але не Юліус.

«Офелія, це твоя мати» Її тихий, слабкий голос звучить ще слабше на такій далекій відстані. Або, можливо, це лише уява Офелії.

Просто вимкнути, видалити. Нічого доброго з цього не вийде, ти це вже знаєш. Але важко, майже неможливо, перестати прагнути батьківського схвалення. Це закладене в мозок у ранньому віці.

«Я хвилююся за тебе», — каже її мати. На задньому плані дзвін келихів і хтось надто голосно сміється. Вона десь на вечірці, на бенефісі, швидше за все, після вказівки свого брата — дядька Офелії — зв'язатися з нею. Занадто пізно, звичайно.

«Я знаю, чому ви вважаєте, що повинні це зробити», — продовжує вона. «І я... мені дуже шкода».

Офелія заковчує очі. Її мати завжди вибачається, принаймні так вона каже, але чомусь ці слова ніколи не прирівнюються до дії.

«Але я вважаю, що це занадто ризиковано». Тон її матері змінюється з м'якого жалю на суворий і різкий, запізніле утвердження авторитету. «Не їдь на ту планету».

Офелія зітхає, очікуючи попередження про Джасінду, захист сім'ї, повернення додому до комплексу в Коннектикуті. Вуста її матері, але слова дядька — майстерна лялькова вистава.

«Я знаю, що минуло багато років з часу того... випадку», — починає її мати, і Офелія різко відкриває очі. «Але ви повинні враховувати, що це середовище може викликати...»

Ісусе. З гарячим обличчям Офелія ляскає по комунікатору, щоб змусити матір замовкнути, стримуючи бажання озирнутися навколо, щоб перевірити, чи не почув хтось інший. Неймовірно. Незвично. Вони, мабуть, у відчаї, якщо розкопують це.

Офелія хитає головою й зачиняє дверцята шафки з припливом щирого задоволення та з відтінком знайомого розчарування. Вона мала рацію. Знову.

Офелія знаходить місток, дотримуючись вказівників, буквально. На сірих металевих стінах, одна на одній, кривими колонами наклеєні червоні наклейки зі стрілками напрямку BRIDGE англійською, китайською, російською та японською мовами.

Червоні літери на білому тлі відповідають логотипу Монтроуз, який також наклеєний скрізь, де можна. Теоретично це абстрактне зображення гори з трояндою перед нею — великий трикутник позаду меншого перевернутого трикутника з пунктирною лінією, що представляє стебло.

Щоразу, коли Офелія дивиться на логотип, вона бачить лише маленький трикутник, який мочиться на більший. Напевне, добре, що тест Роршаха більше не вважається корисним інструментом.

Чим ближче вона наближається до мостика, тим тихішим стає гул двигунів. Шум голосів здіймається нерівними хвилями вдалині. Напруження проймає її дугою, спонукаючи її поспішати, але вона тримає свої кроки зваженими, рівними. Вона не кинеється поспішно вперед, не за наказом Северина.

Коридор, у якому вона перебуває, зрештою приводить до порогу мостика, відкриваючи відносно компактну кімнату. Чотири м'які обертові крісла — три з них наразі зайняті — розташовані поміж рядів і настінних панелей сенсорних екранів і дисплеїв. Повітря, трохи тепліше, нагріте обладнанням усередині, охоплює її на порозі. Цифри та коди блимають на різних екранах, супроводжуються тихими звуковими сигналами та попередженнями, але нічого, що кричить «Небезпека!» І це добре, тому що вона не матиме жодного уявлення про те, як реагувати, якщо десь не буде великої червоної кнопки АВАРІЙНА СИТУАЦІЯ.

Краї крісел потерті від використання, підлога подряпана та вичовгана — це явно робочий корабель, — але це охайне місце, вільне від відволікань. Таке відчуття, що Северин на роботі. Фізично це не вражаюча кімната, але, тим не менш, атмосфера лякаюча, і Офелія відчуває тиск, наче якесь силове поле, на краю кімнати, нагадує, що їй тут не місце.

Через місток, на дальній стіні, у великому оглядовому вікні висить Лірія 393-С, крижана куля, що повільно обертається на заспокійливому чорному тлі космосу. Жорстокі погодні шторми вирують в атмосфері, приховуючи більшу частину поверхні, включаючи зубчасті чорні залишки стародавніх нелюдських міст, що стирчать зі снігу.

Лірія 393-С - одна з кількох десятків планет, на яких люди знайшли ознаки колишнього розумного життя. Це робить ці планети особливо цінними, але радше через їхню дивовижність, право хвалитися ними, ніж через щось інше. Ці цивілізації настільки старі, що від них мало що залишилося. Незважаючи на те, у що змушує вірити популярний конспірологічний серіал, люди - Земля та її колонії - все ще залишаються єдиними гравцями в місті.

Праворуч від Офелії, найближче до неї, у крісло всілася боком жінка, клацаючи по екрану на своєму зап'ясті. Її ноги звисають з підлокітника, стопи рухаються від надлишку нервової енергії. Її темне волосся зібране на маківці, поголений підріз пофарбований у яскраво-синій колір. Кейт Вейкфілд.

Темні обсидіанові зірки пронизують обидві мочки її вух і рухаються вгору вигнутою лінією по хрящах. Ах. Вона колекціонер.

У Офелії були пацієнти, які щось колекціонували. Один пірсинг на кожну планету, яку вони відвідали/вижили. Щось на зразок нової версії

«шрами розповідають історію», і переможець отримує все. Кейт може бути в групі конкурентів або ні. Деякі роблять це просто для себе. Проте на її правому вусі є яскраво-червона плямка, шкіра заживає там, де був видалений пірсинг. Офелії цікаво, чи це з останньої місії, тієї, де померла Ава.

Відчувши на собі погляд Офелії, Кейт піднімає погляд від свого комунікатора. Її рот злегка відкривається, потім вона повільно випрямляється, опускаючи ноги на підлогу.

Кейт впізнає її. Не дивно. Офелія набирає сили, готуючись до шквалу запитань чи хвилі ненависті. Відомо, що і її сім'я, і її кар'єра викликають... потужну реакцію.

Але помовчавши секунду, Кейт просто киває. «Доктор».

«Привіт... Кейт, так?» Ніколи не припускай. Навіть якщо ви праві, ви не хочете бути офіційним придурком, спійманим на запам'ятовуванні кадрових справ. (Навіть якщо це справді те, що ви зробили.)

“Це я.” Кейт виглядає... полегшено, побачивши її, вона навіть задоволена, що особисте знайомство має протилежний ефект, якого можна було очікувати.

“Доктор Офелія Брей. Можете називати мене Офелія». Настороженість трохи забарвлює тон її відповіді. Ніхто ніколи не буде просто щасливим познайомитися з Офелією просто так. Але, напевне, це більше говорить про неї, ніж про Кейт.

Почувши їхні голоси, пілот розвертається до них на своєму місці на передньому сидінні. Його коротко підстрижене темне волосся та гладка коричнева шкіра підкреслюють яскраво-зелені очі, які підозріло мружаться. Його погляд ковзає по Офелії з ніг до голови, але він нічого не каже.

Не нетипова відповідь, але...

Офелія ловить себе на тому, що підвела брови. Є в ньому щось знайоме, те, чого не було у його — правда, короткому — файлі. Склад його плечей, стиснута лінія його щелепи... Вона не може доторкнутися до цього.

Берч Осгуд. Незвичне ім'я. Чи можливо, що він з однієї з станцій видобутку в системі Карвер?

Голіаф? Її серце несподівано забивається в грудях. Ні, це неможливо. Крім того, вона не впізнає його прізвище.

Але на всіх трьох станціях — «Голіаф», «Семпсон» і «Єрихон» — існувала традиція називати дітей на честь речей, за якими шахтарі сумували на Землі. Пори року, тварини, особливості ландшафту, дерева.

Якщо він з системи Карвера, він буде розлючений на Офелію з незвичних і відомих причин.

Офелія залишається нерухомою, дозволяючи йому виглядати як завгодно. Але щойно вона відкриває рота, щоб привітати його, він відвертається, знову занурюючись у роботу. Досить справедливо. На даний момент.

Командир Северин, який сидить у командному кріслі в центрі, досі не визнає її присутності. Вона вдихає, щоб прокашлятися, коли він нарешті озирається через плече й киває їй.

Ця безглузда гра у владу. У ній наростає роздратування. Відійди від розтяжки, Фел.

Однією з найважчих речей у цій сфері для неї, для всіх, є орієнтування в особистому емоційному багажі, не дозволяючи цьому впливати на роботу. Вона бореться з людьми, які люблять володіти своїм становищем, як зброєю, вічно балансує між відчайдушним бажанням бути авторитетним та злістю на себе через цю жагу.

Але її постійні та давні проблеми з владою та авторитетними особами не мають до цього відношення. Вона шукає прохолодну точку спокою в центрі своїх грудей і зосереджується на ній.

Северин підводиться зі стільця. «Дай мені знати, коли ми будемо близько, Берч».

«Ствердно, командире», — каже Берч з глибоким гуркотом. Дивно формальна відповідь. Офелія підозрює, що це через неї, ніби він намагається не давати їй нічого, щоб записати у звіті, хоча це не так спрацьовує, як сигналізує їй, що він не має наміру бути вразливим у її присутності. Наприклад, як тоді, коли використовувати чиєсь прізвище чи титул замість імені, щоб тримати когось на відстані.

Северин обходить свій стілець і йде до Офелії... а потім прямо повз неї.

Прохолодна пляма спокою в її грудях зникає у хвилі розплавленого загострення. Скрегочучи зубами, стискаючи роздратований звук - вона занадто професійна, щоб видати його - вона йде за ним у коридор.

Северин стоїть, чекаючи, приблизно за три метри, у позі широко розставлених ніг, ніби вони на кораблі, що рухається у відкритому океані, склавши руки на грудях. Йому не потрібно бути більш імпозантним. Він майже на півметра вищий за неї, і той самий комбінезон, який незграбно обтягує її, пасує йому ідеально. Це його територія, а вона зловмисник; він не міг би заявити це чіткіше, ніж якби почав мочитися по всьому периметру своєї території.

Його темні брови несхвально схрещуються на лобі. Або, можливо, це його вираз, коли він дивиться на неї.

Офелія піднімає підборіддя. «Можливо, нам варто почати спочатку», — починає вона, зустрічаючи його погляд, відмовляючись лякатися. Вона простягає руку. «Мене звати...»

«Щоб було зрозуміло, я не схвалюю витівки Суреша», — каже він. «Я послав їх розбудити вас».

Офелія опускає руку, її обличчя червоніє від спогаду, від враження, яке вона, мабуть, справила. Гола, вкрита біогелем, яка лепече нісенітницю. «Це частково і моя провина», — спокійно каже вона, зосереджуючись на центрі його чола. Старий трюк, щоб створити враження зорового контакту, коли мозок мавпи занадто переповнений сильними емоціями, щоб сприймати їх по-справжньому. «Я повинна була передбачити, що опір моєму приїзду може призвести до...»

«Але я не хочу, щоб виникло якесь непорозуміння. Я погодився на цю домовленість лише для того, щоб моя команда могла продовжити роботу, а не бути змушеною піти в обов'язкову оціночну відпустку», — продовжує він, ніби вона нічого не сказала. «Ви тут не потрібні і навіть зайві».

Це приголомшує Офелію, яка тепер по-справжньому зустрічається з ним поглядом. «Вибачте?»

«Ми не можемо дозволити собі... відволікання. Я втратив члена команди, а мені потрібно задокументувати та дослідити три планети».

«Щоб внести ясність, ви вважаєте, що моя присутність і план лікування вашої команди - це відволікання вашої уваги?» - запитує вона, втрачаючи над собою контроль. Вогонь у відповідь, Фе.

Куточок його рота смикається від роздратування, але він залишається спокійним. «Я не маю часу на те, щоб багата дівчинка гралася в корисність, судячи про те, як ми заробляємо собі на життя».

У цих словах немає ні уїдливісті, ні ненависті, це радше проста констатація факту. Але все таки.

Її щелепа болить від бажання накинутися на нього. З усіх причин заперечувати проти її присутності принаймні ця є знайомою. З нею вона має справу більшу частину двох десятиліть: з однокласниками, колегами, ЗМІ, пацієнтами, хлопцем, який продає їй порцію кави з візка на розі. Це знайоме, і так, це втомлює.

«“Командире Северин, я не хочу втручатися. Або судити. Я тут, щоб допомогти.” Вона не збирається відповідати на закиди про її багатство - чи, радше, уявне багатство - та свою ефективність. Спроби пояснити це ніколи не закінчуються добре. “Як психолог на місці, я можу легше вирішувати проблеми психічного здоров’я і зменшувати їхню гостроту. Можливо, навіть запобігти повномасштабному гострому ERS».

ERS стає досить поганим, якщо отримує сприятливі умови, і може призвести до психотичного зриву, насильства та фактичного клінічного божевілля, відомого в розмовній мові як зрив Бледсо. Будучи однією з корпорацій, які прагнуть до передового розвитку людського житла та продуктивності в дослідженні космосу та екзопланет, Монтроуз має особистий інтерес у підтримці здоров’я своєї робочої сили.

Крім того, ERS, як і суїцидальні думки, може бути заразним. І оскільки один член команди загинув за незвичайних обставин, Северин мав би скористатися тією допомогою, яку вона пропонує.

«З точки зору ефективності місії, — каже Офелія, — я думаю, ви побачите, що якщо ми зможемо працювати разом, це лише покращить вашу статистику».

Северин голосно видихає через ніс. «Не робіть цього».

“Не робити що?” — питає вона, нахмурившись.

«Вся ця справа «перетягни їх на свій бік», — каже він.

«Я на вашому боці», — каже вона.

Він пирхає. «Не турбуйтеся. Я проходив через усе це раніше».

Офелія вдихає й затримує дихання на секунду, намагаючись обманом вивести себе з бойової частини своєї відповіді «борись або тікай». «З планом лікування та новою технологією, надісланою Монтроуз, iVR-шоломами для покращення сну, ви можете виявити, що ви насправді більше...»

«Корпорація просто не буде задоволена, поки не покопається в кожному куточку нашого мозку, чи не так?» Він напружено посміхається.

«Так, а що саме сталося з втраченим членом вашої команди?» — кидає вона, склавши руки на грудях, щоб відповідати його позиції. Якщо він хоче штовхнути, вона теж може штовхнути.

Аву Олберман, п'ятдесят два роки, востаннє бачили живою на Міносі 972-С. Вона покинула хаб, нікому не сказавши (велике ні-ні), а геолокатор у її костюмі був або вимкнений (потенційно небезпечне порушення правил безпеки місії), або зламаний.

На підставі ретельних розслідувань, проведених після їхнього повернення на Землю, ніхто з її команди, включаючи самого Северина, здається, не знає, чому Олберман це зробила. До пенсії їй залишалося лише кілька місій, і вона з нетерпінням чекала цього. У неї не було сенсу блукати самотньою у ворожому кліматі, і тим більше залишатися там поза межами середовища проживання.

Офелія не може поставити остаточний діагноз, не оглянувши Аву Олберман, але для неї це схоже на швидку допомогу.

Северин злегка відсахується, на його блідих щоках з'являються червоні плями. Вона потрапила в чутливе місце. Він звинувачує себе у смерті Ави, наскільки вона може зрозуміти.

Вона відкриває рота, щоб вибачитися, але оговтується, його рот стиснутий. «Ви впевнені, що хочете порівняти наші послужні записи, докторе?» — питає він, його погляд просочує її.

Нудота ковзає через її шлунок, позначаючи свою присутність потоком слини в роті. Він знає.

Звичайно, він знає. Вона відчуває це. Багато людей знають, мабуть, навіть ті, хто проводить більшу частину часу далеко від Землі. Ось чому Паулсен лютував на заголовки. Через те, ким вона є, через те, що сталося. Важко знайти більш соковиту історію, ніж у неї.

Вона хоче сховатися, схилити голову від сорому. Але вона змушує себе триматися. «Якщо хочете». Її голос надто тонкий, надто різкий, але він, мабуть, цього ще не знає. «Це ще одна причина виділити ресурси на розуміння та запобігання ERS».

Від досади він щипає собі перенісся. «Слухай, ти можеш спробувати переконати мене, що ти тут, щоб творити добро, але ми обоє знаємо, що ти тут заради себе. Якщо ми будемо для вас хорошими

маленькими серцебиттями, то ви зможете почувати себе краще та заспокоїти свою нечисту совість, а Монтроуз отримає від цього гарну пресу».

Офелія здригається. Офіційно науково-дослідні команди проводять оцінку нещодавно відкритих планет на місці, але їхня головна мета полягає в тому, щоб підтвердити можливість проживання відповідно до вимог Міжнародного договору про дослідження та освоєння космосу. По суті, це просто живі, дихаючі тіла, які потрібно порохувати. «Серцебиття».

Раніше місії R&E носили внутрішнє позначення «НО». Тільки серцебиття. Багато переселених працівників — колишні юристи, вчителі, письменники, водії вантажівок і лікарі, чиї робочі місця були ліквідовані за попередні тридцять років у зв'язку з розвитком штучного інтелекту — не мали іншого вибору, окрім як перекваліфікуватися та взятися за роботу, яка б достатньо добре оплачувалася, і щоб отримати пільги своїм сім'ям.

Можливо, Северин має рацію щодо того, що вона прийшла сюди з прихованих мотивів, можливо, навіть з егоїстичних, але вона ніколи не вважала команди R&E просто тілами, і вона, до біса, впевнена, що вона тут не для того, щоб уникнути своєї провини — як вона може, коли це тягнеться за нею всюди?

Але ясно, що Северин ніколи в це не повірить. Він уже все для себе вирішив.

«Мені потрібно буде зустрітися з кожним окремо для оцінки та розробки початкового плану», — нарешті каже вона. Групова сесія була б кінцевою метою, але вони повинні попередньо попрацювати для цього. «Також будуть потрібні деякі налаштування для системи iVR».

Він відкриває рота для відповіді, в темних очах розуміння.

«Звичайно, кожен може відмовитися», — додає вона.

«Але ви повідомите про це», — зауважує він.

«Це буде вказано в резюме, так».

Він сміється без посмішки. «Звичайно що буде».

Офелія чекає.

Нарешті він хитає головою з відразою. «Я не змушуватиму свою команду робити те, чого вони не хочуть», — каже він.

Вона придушує свою образу, що зростає. «Я б ніколи не просила вас цього. Але ви можете заохотити їх скористатися перевагами...»

«І вам потрібно буде працювати над своєю вагою як члену команди, поки ми на місці», — продовжує він.

«Я з радістю допоможу з усім, що вам потрібно», — каже вона, намагаючись зберегти рівний голос. «Але мій основний...»

«Просто тримайтеся подалі від нас», — каже він, підвищуючи голос, щоб його почули, повертаючись і прямуючи назад до мосту. «Якщо можете.»

Офелія дивиться, як він йде, борючись із бажанням закричати. Вона не впевнена, хто виграв — чи програв — цю розмову, не те щоб вона навіть дивилася на взаємодію з пацієнтом у двійковому вигляді. Але зараз це важко не робити.

Єдина хороша новина полягає в тому, що їй не потрібно хвилюватися про зараження ERS і бажання вчинити насильство проти Ітана Северина. Вона вже цього хоче.

4

Кімнати для екіпажу, коли Офелія нарешті знайшла їх, були меншими, ніж зображені на схемі корабля. Вони були заховані у дивному відгалуженні коридору між двигунами внизу та холодною спальною кімнатою нагорі. На дверях ніякої таблички, тому неможливо зрозуміти, що це кімната.

Простір має шестикутну форму, у кожній стіні вбудовані ліжка та кілька ящиків для зберігання під ними. Усе забарвлене тим брудним, інституційним білим кольором, який, здається, з'являється лише в маленьких місцях з інтенсивним рухом людей, де деякі занадто оптимістичні дизайнери поставили надію над практичністю, вважаючи, що світліший колір зробить їх яскравішими та більшими. Як лікарняні зони очікування. Шкільні коридори. Офіси безпеки космічної станції.

Її офіс у корпоративному кампусі Монтроуза не набагато більший і, звичайно, не в кращому стані, але він затишний. Вона пофарбувала стіни в спокійний блакитний колір і поставила м'які крісла, які пропонують комфорт і запрошують до зізнань. Також її офісі двері.

Єдина конфіденційність тут забезпечується висувною металевною ширмою, яка закриває кожне ліжко від загального простору кімнати, створюючи закуток, який лише трохи більший за холодні резервуари для сну, з яких вони щойно вийшли. Двоярусні ліжка – це лише місце, де вони будуть спати, коли не перебуватимуть на поверхні тієї чи іншої

планети. Свого роду домашня база. Але умови в притулку на поверхні навряд чи будуть набагато кращими.

Не дивно, що пацієнти повертаються з такими проблемами. Стрес, пов'язаний із роботою та життям у такій тісній близькості одне від одного занадто сильний навіть за звичайних умов, не кажучи вже про тривалий час, протягом якого команди R&E відсутні. Здається, що тут тісні купе, занадто близько одне від одного.

Наскільки меншим він здається в темряві, коли тут п'ять інших людей, які сплять, хрюпуть, бурмочуть?

Здається, повітря тисне на обличчя Офелії, надто тепле, надто густе. Вона хитає головою, щоб відкинути фантомне відчуття.

Міцніше стискаючи слизькі запечатані пакунки з одягом, наданим компанією, вона піднімає свою маленьку сумку з особистими речами вище на плече, шукаючи своє ім'я. Кожна койка має прізвище члена екіпажу на маленькій пластиковій вкладці на коричневому тлі з білими літерами, закріпленій на стіні ліворуч від входу.

У командира Северина, найближчого до дверей, металева ширма міцно закріплена на місці, не відкриваючи нічого з інтер'єру. Отже, ніяких підказок немає. Хоча це теж підказка. Чоловік явно не хоче нікого в його купе. У чому Офелія навряд чи може його звинувачувати, не лише через лицеміря, якого вона намагається уникати, наскільки це можливо, вирішивши в оточенні цієї риси. З огляду на це, він не повинен бути таким ослум з цього приводу.

Ширма Суреша наполовину відкрита під дивним кутом, що вказує на зламаній або заклинений механізм, клубок кришок, видимих у тьмяному інтер'єрі. Дзеркало на задній стінці його двоярусного простору оточене мобільними натискними ліхтарями. Поруч на гачку висять дві наповнені туалетними принадлежностями сумки. Не дивно. Рівень метушливої краси — не кажучи вже про його зачіску — вимагає догляду та впертості, особливо тут.

Спальня Ліани широко відкрита, її ліжко акуратно застелене пухнастим фіолетовим пледом і різноманітними подушками різних форм і розмірів. Кілька цифрових фотографій родини махають рукою та тихо сміються зі своїх місць на стіні. Але більшу частину її особистого простору займають малюнки на тонких грубих конопляних сторінках — фігурки з паличок, що тримаються за руки перед океаном чи озером, і те, що може бути Стійкістю в небі вгорі, враховуючи

дитячу зворотну букву R на зовнішній стороні транспортного засобу, схожого на космічний корабель, у збіжних відтінках рожевого, фіолетового та блакитного. Усі вони присвячені Ліані, в різних орфографічних помилках її імені та назви. Онт Лі-лі. Тітка Лянна.

У неї також є набір тих міні-дронів-світлячків, які підсвічуються, коли їх активують, і зависають біля стелі. На даний момент вони дримають, притиснувшись до стіни, як жучки, яких вони мають імітувати.

Жучки. Офелія здригається. У них стільки ніг, щоб... бігати.

По шкірі повзає від відчуття уявних жуків, мурашок і багатоніжок, і вона відвертається до наступного ліжка. Кейт помішана на цифрових фото. Ні сантиметра порожнього місця. Вони навіть вистилають зовнішній периметр її койки, майже закриваючи табличку з її іменем. Постійна зміна — через дві чи три секунди, як слайди — ускладнює розгляд або погляд повз них у простір усередині. Більшість фото, здається, показують сяючу Кейт у різних пригодах. Масштабування інфраструктури космічного ліфта. Кліфф-дайвінг. Стрибки з платформи на Марсі на межі атмосфери. Чоловік з подібними рисами обличчя посміхається біля неї майже на всіх фото — її брат-близнюк, колоніст на Траппісті? Ймовірно.

Офелія переходить до ліжка Берча, справа від неї, з іншого боку дверей. Воно також акуратно застелене, але жодного натяку на індивідуальність.

Крім...

Важка ковдра корпоративного виробництва, товста штучна суміш вовни з пошарпаними від використання краями. Дешеві, але довговічні ковдри грубі та дряпаються, призначені для того, щоб служити настінними гантелями для збереження тепла у вашому приміщенні у разі відключення станції.

Його подушка грудкувата й нерівна, разючий контраст із туго натягнутою ковдрою та простирадлами, але це також знайоме. Подушки були однією з тих речей, які займали надто багато місця під час місій з постачання та поповнення запасів. Тож шахтарі використовували комплект запасного одягу в наволочці як заміну, а потім, до того часу, коли їм змогли надіслати подушки, їх рішення стало частиною їхньої культурної ідентичності. Якщо ви використовуєте справжню подушку на майнінг-станції або навіть в

одній із спільнот, що складається з людей зі станцій, це так само добре, як оголосити себе м'яким або слабким.

Насправді, домінуюча образа є «м'якотілий».

Бірч точно з однієї зі станцій для майнінгу Піннакле. Можливо, це пояснює, чому він здався їй таким знайомим.

Вона ігнорує дрібну тугу за домом у своєму шлунку разом з постійним хвилюванням тривоги щоразу, коли думає про майнінгові станції, і натомість зосереджується на останній койці.

Ця найдалше від дверей і від Северина, прямо навпроти нього через кімнату. Шторка конфіденційності закрита, тому вона не може бачити, що всередині. Але повітря в кімнаті не шумить, воно нерухоме.

Офелії потрібна мить, щоб зрозуміти чому: коричневої таблички з іменем немає.

Вона підходить ближче, щоб роздивитися краще. Шорсткі плями білого пінопласту все ще тримаються на стіні, де мав би бути ідентифікатор, звідки його було видалено, а не зішкрябано.

Олберман. Це... було купе Ави Олберман.

Офелія переглянула досьє Ави перед тим, як піти, тож їй легко уявити жінку — спортивної статури, сріблясте, коротко підстрижене волосся, втомлені, але добрі очі. На цифровому фото, доданому до її файлу, Ава позувала зі своєю донькою Катрін. Катрін була одягнена в ESS, екзоскелетний костюм, хірургічно підключений до її ніг і верхньої частини тіла, який допомагав їй стояти і ходити. Іноді хребет просто неможливо вилікувати або відростити. Вона була паралізована та ледве вижила в жахливій аварії повітряного транспорту, тієї самої аварії, яка забрала життя її батька, покійного чоловіка Ави.

І тепер Ави теж немає.

Чомусь до цього моменту Офелії не спало на думку, що саме тут вона буде спати. Що вона не просто займе місце Олберман в цій місії, але й займе найінтимніше місце жінки — де вона спала, де їй щось снилося, де вона померла.

Ні. Офелія хитає головою. Не там, де Ава померла. У неї закінчилося повітря на Minos 972-C. З несправним геолокатором і, швидше за все, шаленим нападом ERS, який змусив її діяти непередбачувано. Немає необхідності в додатковій мелодрамі; ситуація досить трагічна сама по собі.

Вона хапається за ручку шторки конфіденційності, відчуваючи холодний метал на кінчиках пальців, і тягне, наполовину очікуючи, що шторка закріплена зсередини.

Але завіса легко і плавно втягується над її головою, відкриваючи спальне місце всередині. Спалахує різке біле світло — тепер вона може зрозуміти, чому Ліана та Суреш мають альтернативні джерела освітлення — підкреслюючи простий голий матрац, нову подушку та чисті білі простирадла з такого ж матеріалу, як і її комбінезони. Слабкий запах засобу для чищення з лимонним запахом додаються.

Нічого зловісного. А чому має бути?

Вона дозволяє своїм нервам заспокоїтися, все ще нервуючи від своєї дурної витівки.

Офелія відкриває верхню шухляду для зберігання й кидає туди свій фірмовий одяг. У шухляду, нижню, більшу, вона кладе свою особисту сумку. Вона ще не впевнена, що хоче взяти з собою на поверхню, і немає сенсу розпаковувати її, щоб потім знову запаковувати.

У сумці не так багато речей для початку. Ручка і блокнот, щоб робити нотатки, які неможливо завантажити чи зламати — це, здається, завжди заспокоює її найбільш параноїдальних пацієнтів. Дешевий одноразовий планшет, який містить завантажені фотографії, музику та медіа, які її імплант QuickQ, тут не відтворить. Її минулорічний подарунок на день народження від Дульсі — кольє з крихітною витонченою пташкою на тонкому золотому ланцюжку. Їх мати мало не проковтнула язика, коли це побачила. Дульсі припустила, що це через те, скільки грошей вона витратила.

Решта — здебільшого одяг — товстіші майки, тепліші светри та важкі шкарпетки. Космос холодний.

Закривши шухляду з сумкою всередині, вона випрямляється і тягнеться до простирадла. Але несподіваний спалах кольору зупиняє її руку. Там, між новою подушкою і пакетами постільної білизни — щось рожеве.

Офелія обережно відсуває склеєні простирадла вбік, ковзаючи по матрацу, поки не може чіткіше побачити джерело кольору.

Це квітка. Насправді їх три. Делікатно складені шматочки рожевого паперу перетворилися на орігамі-лотоси. По листках і пелюстках проходять темні прожилки друкованих слів. Меморіал?

Миттево її пронизує спогад про зовнішню стіну її будівлі в кампусі Монтроуз. Два тижні тому хтось зламав його, тож замість того, щоб запускати останні корпоративні повідомлення, екран показував емоційні зображення квітів, що м'яко похитуються на вітрі, повітряних куль, що піднімаються в небо, і повідомлень на зразок “Пішов занадто рано” і “Ніколи не забудемо”. А також, звісно, “Монтроз дме!”

Вона інстинктивно заплющує очі від спогаду. Але, у свою чергу, це лише викликає інший, старіший:

Похмурі коридори, заставлені ретельно зібраними букетиками крихітної зелені з оранжереї, нитками або залишками тканини, прив'язаними навколо їхніх ніжних стебел. З ідальні лунає плач. Поблиск темно-червоної фарби на дверях до їхніх кімнат, перш ніж мати поспішила завести її всередину.

Її очі різко відкриваються. Ні. Абсолютно не потрібно відкривати двері в минуле.

Вона простягає руку, щоб взяти одну з квіток за крихітну пелюстку. Щось у ній — колір, папір — здається дуже знайомим.

Офелія мружить на слова, обрізані в складках листя і накладаючись на пелюстки, поки вони не перетворюються на нісенітницю. Тим не менш, кілька фраз відразу вискакують.

... немає доказів правопорушення...

... (імовірна ERS), яка...

... дозволено для повернення...

Це підсумкова сторінка звіту ARD. Оцінка для повернення на службу. Принаймні, копія одного з них — вони завжди на рожевому папері, щоб відрізнитися від оригіналу, і, як і всі офіційні документи, все ще друкуються. У цьому випадку, щоб відповідним працівникам можна було вручити оцінку особисто, при свідках, і не було плутанини щодо отримання.

Рожеві, як їх називають у просторіччі. Її пацієнти часто говорять про те, що «отримують рожевий колір» або «чекають рожевого кольору».

Після будь-якого інциденту, особливо такого, який пов'язаний зі смертю чи тяжкими травмами, відділу мотивів людської поведінки Монтроуза доручають провести розслідування. Вони являють собою незграбний баланс людських ресурсів і приватизованої поліції — їх

ненавидять і бояться. ІНВ відповідає за написання ARD і доставку Рожевих.

Працюючи в підрозділі РВЕ, Офелія робила більший внесок у звіти ARD, але вона рідко мала доступ до невідредагованого фіналу, навіть коли працювала зі справами, створеними через інцидент ARD. Вона бачила рожеві копії раніше, як правило, в руках пацієнтів у своєму кабінеті, які розмахували ними на знак протесту проти результатів або тримаючи їх урочисто, як реліквію.

ARDs суворо конфіденційні. Надання звіту ARD неавторизованій стороні, навіть звіту, в якому працівника звільнено від неправомірних дій, є підставою для негайного припинення контракту.

І все ж ось один з них. Принаймні його частина. Розрізати на шматочки і перетворити на квіти.

Дивна спроба вшанування пам'яті Ави Олберман, використати оцінку компанії, що її смерть стала її власною провиною.

Офелія ніжно проводить великим пальцем по одній із гострих елегантних складок. Можливо, це ознака чиєїсь провини?

Це може мати сенс, якщо член команди вважає, що їм слід було знайти Аву швидше... або виявити ознаки ERS раніше. Знову ж таки, почуття провини не завжди працює логічно. Це може бути просто хтось із надмірно активним сумлінням, який бере на себе провину, якої не заслуговує, але, тим не менш, не може похитнути це. Люди такі дивні.

Вона обережно повертає першу квітку на місце і бере другу, щоб перевірити слова на ній.

... пішла, не повідомивши командира Северина чи її товаришів по команді...

Усі спроби встановити місцезнаходження були безуспішними, незважаючи на...

Тіло, ймовірно, в обвалених тунелях на південній стороні...

Серце Офелії прискорюється, і їй потрібна секунда, щоб зрозуміти, чому. Цей рожевий не підлягає редагуванню. Немає ідеальних суцільних чорних ліній, які б закривали слова на цій або першій квітці. На відміну від версії в її файлах, ця сторінка резюме виглядає цілою.

Її пальці сверблять, щоб розгорнути папір, побачити все, що вона пропустила, чи є щось важливе, чого вона ще не знає. Більш повне

уявлення може допомогти їй краще зрозуміти цю команду та те, як їй допомогти.

Але це порушення, команда сприйме це саме так. І це трохи моторошно, навіть з благими намірами, використовувати чийсь явно приватний меморіал як засіб для розслідування.

Крім того, якщо вона розкладе ці квіти, вона ніколи не зможе скласти їх назад таким же чином. І це буде відкритою заявою про те, що вона та шпигунка/наглядач, якою вони її вважають. Довіра буде зруйнована. Від цього не повернешся.

“Привіт?”

Офелія злякано підстрибує й повертається обличчям до дверей.

“Це тільки я.” Ліана махає рукою з порога і заходить усередину. «Я шукала вас. Хотіла ще раз сказати, як мені шкода через те, що сталося раніше. Ми не повинні були...”

Вона зупиняється, коли наближається, її погляд падає на квітку в руці Офелії. “Що ви робите?”

«Це... Вони були на ліжку», — каже Офелія, відчуваючи нікчемність свого пояснення її цікавості та цілковите полегшення, що вона не піддалася імпульсу зірвати квіти.

Ліана робить крок вперед і хапає квітку з долоні Офелії. Її погляд ковзає до ліжка, де тепер добре видно залишені квіти. «Мабуть, це для Ави», — тихо каже вона, її рот повертається вниз, вирізаючи лінії з обох боків на гладкій шкірі.

Тож Ліана досі не знала про меморіал.

«Я візьму їх. Приберу геть». Вона проходить повз Офелію і швидко, але обережно збирає паперові квіти. Відповіді, інформація зникають прямо на очах у Офелії.

Спостерігаючи за нею, Офелія чинить опір бажанню сказати їй зупинитися, залишити квіти на місці. «Я впевнена, що це має бути дивним. Щоб поселити мене тут, у цьому ж купе», — каже вона натомість.

Ліана робить паузу. «Ви просто робите свою роботу», — тихо каже вона, все ще відвернувшись.

«Правда. Але це не робить ситуацію менш гострою, — зазначає Офелія.

Ліана відступає з квітами в м'яко стиснутих долонях, рожеві проступають крізь щілини її довгих елегантних пальців. «Я все ще

сумую за нею». Її темні очі яскраві, блискучі від невиплаканих сліз.

Офелія киває. «Що цілком зрозуміло. Ви разом працювали, разом жили. Скоріше ви були сім'я, ніж колеги». У всякому разі, якщо інші пацієнти теж стандартні. Сім'я не менш складна.

«Так, точно», — тихо каже Ліана, великим пальцем торкаючись однієї з паперових пелюсток. «Я так хвилювалася, коли тільки починала, але Ава провела мене через усе. Переконала, що зі мною все буде гаразд». Вона сміється, хитає головою. «Вона була такою материнською, розумієте?»

Ні, не дуже. Але Офелія може це уявити, спираючись на досвід інших матерів.

«Вона сумувала за дочкою. Вона взялася на цю роботу лише для того, щоб спробувати оплати експериментальне лікування Катрін, яке її страховка не могла оплатити. Мабуть, щось, що дозволило б Катрін знову ходити». Ліана зітхає. «Вона ставилася до мене, як до ще одної дочки».

«Вона схожа на хорошу подругу», — каже Офелія, залишаючи Ліані місце для уточнення. Під час сесії вчасна тиша часто настільки ж важлива, або навіть важливіша, ніж те, що вона говорить.

Ліана киває, більше не дивлячись на квіти. «Вона була такою, і я просто хотіла би, щоб ми...» Вона раптово зупиняється, випрямляючись, її плечі напружуються.

«Що б ви хотіли мати?» Офелія м'яко підказує, коли Ліана не продовжує.

«Не має значення». Ліана хитає головою. «На жаль, нещасні випадки трапляються, — каже вона. “Це сумно. Але це лише частина життя, чи не так?»

Це звучить як запозичені слова, мова, яку Ліана чула десятки разів раніше. Можливо, після того, як їй сказали, що вона «надто емоційна».

Офелія стискає рот. Застаріле ставлення до того, що почуття — це слабкість — або, в кращому випадку, незручність, а не просто людська властивість і потреба, яка потребує вирішення — залишається проблемою в її галузі.

Очі Ліани все ще трохи червоні, але натяк на сльози тепер повністю зник. Вона рішуче зустрічає погляд Офелії, не здригаючись, ніби намагаючись передати їй слова: Тут нічого не видно.

«Так, це сумно», — каже Офелія за мить. «З чим іноді буває важко впоратися. Ось чому я тут. Я можу допомогти, і я сподіваюся, що ви прийдете поговорити зі мною».

Ліана відкриває рота, щоб сказати ще щось, але корабель зрушується під їхніми ногами, ніби під ними пробігає ніжна хвиля. Висота двигунів, постійний фоновий гул, який Офелія вже майже вимкнула, змінюється на щось нижче, резонансніше.

Ліана різко піднімає голову, наче здалеку чує голос, що її кличе. Потім на її обличчі розпливається легка посмішка. «Ми на орбіті. Майже на місці.» Вона йде до дверей, все ще тримаючи квіти. Офелія готова посперечатися, що їх сховають... або викинуть у перший переробник, який Ліана зустрине, подрібнять і перетворять на чашку чи туалетний папір. «Він незабаром почне підготовку до посадки».

“Він” - це, мабуть, командир Северин. І він не той, кого Офелія хоче ще більше збурити своїм запізненням чи відсутністю. Власне, це саме те, що вона хоче зробити, але вона прислухається до голосу свого розуму.

«Я буду за хвилинку». Офелія нахилиє голову в бік койки та все ще заклеєних простирадл, які тепер лежать нахилено на матраці. «Я хочу спочатку подбати про це».

Ліана розсіяно киває, поспішно вибігаючи за двері.

Офелія рве упаковку, випускаючи приголомшливий аромат New, і скидає простирадла на ліжку, дозволяючи своїм думкам блукати, поки її тіло рухається, виконуючи знайомі рухи.

Це важко, читати людей. Особливо, коли ви тільки познайомилися з ними. Потрібен час, щоб пізнати їх, їхню мову тіла, їхні розмовні примхи та особливості. Деяких людей взагалі важко читати.

Але з досвіду Офелії такий тривалий примусовий зоровий контакт зазвичай означає лише одне — брехню.

Це дивна психологічна примха. Люди знають, що уникнення чийогось погляду може свідчити про обман — і це правда, — але щоб компенсувати це, вони переходять за межі іншого напрямку.

Коли простирадла на місці, щільні та гладкі, як її вчили стільки років тому, Офелія тягнеться до подушки й починає запаковувати у футляр внизу.

Ліана бреше про щось, пов'язане з Авою Олберман. Можливо, Ліані просто боляче через смерть Ави більше, ніж вона хотіла б

ВИЗНАТИ.

Я просто хотіла би, щоб ми...

Подружилися? Зробили щось більше?

Можливо, Ліана почувається відповідальною за те, що розпізнала симптоми ERS лише у ретроспективі.

Або, можливо, вона має інформацію про події, що передували смерті Ави, доречні та корисні подробиці, які можна знайти в невідредагованому Рожевому.

Немає способу дізнатися.

Зітхнувши, Офелія кидає подушку, скручену й незграбну в трохи замалому футлярі, на місце в узголів'я ліжка.

А може, Офелія просто шукає щось не так, намагаючись вирішити ще одну проблему, щоб довести Монтроуз, що вона добре виконує свою роботу. І варта клопоту.

«Всім, приготуватися до посадки. Наше вікно між штормами надзвичайно тісне». Голос Северина лунає у купе на двох через домофон.

Так чи інакше, ясно одне: Ліана відчайдушно намагається переконати Офелію, що з нею все гаразд, усе добре.

І Офелія усвідомлює; вона робила те саме протягом більшої частини свого життя.

5

Офелія міцніше стискає свої обмежувачі безпеки, її зуби стукають так сильно, що вона не впевнена, чи залишаться вони в неї до моменту приземлення. Її груди болять від тиску тяжіння, а долоні спітнілі в рукавичках костюма. Виправлення: вона вся спітніла.

Центральна частина посадкового модуля — це круглий простір із чотирма прикрученими кріслами, де вона, Суреш, Кейт і Ліана прив'язані ремнями під кутом лежачи. Коротка драбина веде до командної зони вгорі, де сидять Берч і командир Северин. Ще одна драбина на протилежному боці простору веде вниз на інший рівень, де вони вийдуть через шлюз.

Це як падіння на землю в дитячій версії старомодного космічного човника, лише тонкий метал між Офелією та жахливою смертю. Яскраве мерехтливе світло, схоже на полум'я, спалахує за крихітним круглим віконцем, її єдиним видом назовні з цього відсіку.

«Сім хвилин», — кричить Берч, перекриваючи шум. Посадковий модуль злісно гуркоче навколо них, звучачи небезпечно близько до

розлітання.

Офелія стискає очі. Якби вони могли пропустити цю частину, залишатися в холодному сні, поки не будуть там, де вони повинні бути.

Не те, що бути на планеті буде набагато краще.

Планети, через відсутність більш точного терміну, німі. Вони просто існують - вразливі, беззахисні у відкритому космосі. Офелії знадобилися роки, щоб звикнути до життя на Землі, просто бути під відкритим небом, де на тебе може впасти що завгодно, де здається, що повітря може просто раптово зникнути без жодного попереджувального сигналу. Це просто велетенська скеля без щита і двигуна. Принаймні на кораблі чи космічній станції у людей є шанс уникнути зіткнення з астероїдом або врятуватися від будь-якої іншої неприємності, що трапляється на їхньому шляху. Планети завжди знаходяться на відстані одного значного зіткнення від того, щоб бути збитими з орбіти назавжди.

«Гаразд, слухайте, люди. Це стандартний пакет проживання». Голос Северина, плавний і рівний, незважаючи на хаос навколо них, звучить у її вухах через канал зв'язку в шоломі.

Вона з силою відкриває очі, щоб побачити його зображення на основному дисплеї в її шоломі, і інші поряд з ним у менших квадратах. Імовірно, її внутрішня камера шолома відображала її зображення назад до інших приблизно так само.

«Шість тижнів, і ми летимо звідси. Картографування поверхні, зразки керна та...

Поруч з Офелією Ліана випрямляється на своєму сидінні, і її рука здіймається вгору, наче вона була наелектризована.

«Так, Ліана, вибірка керна за тобою, якщо ти цього хочеш», — каже Северин. Любов, змішана з утіхою, пом'якшує різкі лінії його обличчя, і Офелія мимоволі зітхає. Це погляд на те, яким він був би в незастережений момент, момент, коли тягар відповідальності, який він несе, знято. Він майже красень. У якийсь темний і мовчазний спосіб.

Їй потрібно більше гуляти на свіжому повітрі, однозначно. Надмірна робота або непомітна нестача кисню зрештою пошкодили її мозок.

Ліана тріумфально стукає кулаком, а Суреш хитає головою з іншого боку посадкового модуля. «Завжди добровільно виконую додаткову роботу», — кидає він на неї. «Хіба я тебе нічого не навчив?»

«Продовжуй говорити, хлопчисько, — бурмоче Кейт.

Він корчить кисле обличчя, а Ліана хихикає.

Їхня взаємодія викликає дивний тугий удар у грудях Офелії. Для розвитку такого рівня товариства потрібні роки — і рівень взаємної вразливості. Те, що вона мала лише з Юліусом. Хоча, тепер це очевидно, ні.

Думка про всі ті недільні ранки пронизує її нестерпним болем. Як вона приходила ще сонна, а Юліус зустрічав її з чашкою кави в руці, як вона простягала руку через стіл, щоб нарізати млинці для Марлікса, як вони з Джонатаном дражнили Юліуса своєю невпинною потребою в “цивілізованому столі”, який завжди включав свіжі квіти, хрусткі серветки, що довели б до сліз економку її бабусі, і більше столового срібла, ніж будь-хто з них коли-небудь використовував, враховуючи, що один з них - маленька дитина.

Звичайно, Офелія знала, що все це було реакцією на те, що Юліус ріс, харчуючись недоїдками та їжею з вуличних візків, які розділяв між своїми братами і сестрами, щоб ніхто ніколи не був голодним, але й не ситим. Так само він знав, що її реакція на своє дитинство полягала в тому, щоб повстати проти формальностей, які зазвичай зводилися до поїдання пакетів їжі на роботі або з'їдання чашки локшини по дорозі додому.

Ось що означає бути відомим. І чому це помилка. Це лише дає вам можливість завдати ще більше болю. Тому що тепер вона знає, як це - мати таку близькість і втратити її.

Принаймні вона була достатньо розумною — досить цинічною, як сказав би Юліус, — щоб тримати справді важливі частини свого минулого, небезпечні частини, при собі.

«Ми запустимо дрони для картографування поверхні, щойно погода проясниться, — продовжує Северин.

«Ми падаємо без оновлених даних про поверхню?» — вимагає Кейт.

«Шторми надто часті й надто сильні. Нам довелося взяти наше стартове вікно тоді, коли ми могли його отримати», — каже Северин. «Але що стосується картографування, ми отримали те, що надійшло в пакеті підтримки від Піннакле».

Піннакле? Офелія намагається зберегти рівний вираз обличчя. Не дивно, що раніше Северин був такий вередливий щодо неї.

«Це нагадало мені... щойно ми отримаємо ЧНБ, спілкування буде вкрай обмеженим», — каже він.

Їй потрібен час, щоб пригадати, що ЧНБ означає «чоботи на болоті». Її пацієнти, до того часу, коли вони потрапляли до неї, так розмовляли з «цивільними».

«Тож надсилайте свої повідомлення якомога швидше. Ми будемо відрізані, за винятком тих випадків, коли шторми тимчасово візьмуть перерву», — каже Северин.

Його тон промовистий, але це не заважає пройти тремтінню по шкірі Офелії. Ізольована на мертвій планеті та в пастці штормів разом із чужинцями.

Тим більше можливостей працювати весь час, твердо каже вона собі.

«Лірія 393-С припливно заблокована, тому ми приземляємося в зоні термінатора, цільовій точці 43В, поблизу залишків того, що, ймовірно, було найбільшим містом на планеті, також відомого як...» Рот Северина кривиться, ніби він відчуває смак чогось гіркого. «Ватикан II».

Офелія кривиться. У Піннакле жакливо іменують речі. Просто... нуль уяви. Незважаючи на те, що у них є цілий відділ, присвячений брендингу та неймінгу.

«Остання станція-привид — це станція Піннакле, тож ми сподіваємося використати її», — продовжує він.

Його слова вражають її. «Почекайте. Ми скористаємось станцією Піннакле?» Запитання злетіло з її рота, перш ніж вона встигла подумати, чи доцільно перебивати капітана.

Проходить додатковий такт тиші. «Це проблема, докторе?» — лагідно питає Северин. Але в його питанні є певна вага, яка змушує її відчувати, ніби її осуджують.

«Звичайно, ні», — швидко каже вона. Що ще вона має сказати? Зараз немає вибору. Але вона не жила в закладах Піннакле з...

Ні ні. Не треба!

«Без проблем», — каже вона, хоча й надто голосно.

«Радий це чути», — сухо каже Северин. «Як я вже казав, ми плануємо використовувати їхню станцію для нашого перебування. Це великий центральний хаб і дюжина підключених до нього модулів».

Зображення Северина в її шоломі стискається до кута, коли в центрі з'являється схема, яка показує макет станції. Вона нагадує старомодний циферблат із центральним хабом посередині та з'єднаними модулями-хабами як «цифрами» навколо зовнішнього краю. Але модулі не зовсім рівномірно розташовані навколо, тому це більше схоже на малюнок годинника дитячою рукою. Тим не менш, це найбільша станція, яку вона коли-небудь бачила або про чула.

Звичайно що так. Це Піннакле.

Дивно, однак, те, що вони продали планетарні права на цю планету. Збирання планетарних прав є знаком гордості для Піннакле, особливо таких, що мають інопланетні руїни. Вони досить рідкісні, щоб бути великою справою, навіть якщо, наскільки відомо Офелії, Піннакле ще не досягла жодного технологічного прогресу завдяки тому, що вони знайшли. У більшості випадків ніякої техніки на планетах немає. Здається, ці цивілізації ніколи навіть не досягали такої висоти, як люди, перш ніж вимерти.

Кейт недовірливо сміється. «Що вони тут робили, думали поселитись назавжди?»

«Поняття не маю». Погляд Северина кидається на неї на дисплеї шолома, і Офелія відчуває біду, іскру пустощів чи знущань. Раптовий виклик у цих темних очах, перш ніж він заговорить знову. «Можливо, доктор Брей зможе відповісти на це питання».

Вона почала першою, запитавши про станцію, і тепер він хоче, щоб вона заплатила за це. Заднім числом.

«Докторе Брей?» — тихо повторює Ліана, підвищуючи голос наприкінці.

В інший момент, в іншій ситуації, те, як Ліана і Суреш обертаються, щоб зосередитися на Офелії, могли бути смішними. Це не так, ніби вона приховала своє прізвище — вона, заради Бога, представлялася кілька разів, — але почути його в цьому контексті, очевидно, означає щось більше.

Посадковий модуль дає ще один сильний поштовх, і вона знову хапається за ремені безпеки, на верхній губі виступає свіжий піт.

— Три хвилини, — голосно каже Берч. Чи він звучить ще більш лаконічно, ніж раніше?

«Чекайте-чекайте. Брей, яка у Піннакле Брей?» — запитує Суреш, піднімаючи брови до своєї яскравої лінії волосся. «Найбагатші лохи на

Землі?»

Другі найбагатші. Піннакле, компанія, яку родина її матері заснувала півтора століття тому, досі не перемогла друге пришествя Карнегі, відоме як JPC Ентерпрайз, незважаючи на всі їхні зусилля.

Однак Офелія не буде сперечатися з частиною «лохи».

Її прапрадід був одним з перших розробників технології, що лежить в основі імпланту QuickQ, зокрема провідників, що з'єднуються з мозком. Це була технологія, задумана як спосіб повернути голос пацієнтам, які страждають від дегенеративних захворювань, щоб допомогти їм спілкуватися та взаємодіяти зі світом, навіть якщо їхнє тіло їх підводило. Однак те, чим це закінчилося, було продане за неабиякі тонни грошей.

Таким чином, замість того, щоб допомагати людям, які втратили здатність спілкуватися, тепер практично кожен мозок у Сонячній системі підключений до Інтернету на постійній основі. І Брей все ще заробляє гроші на них усіх, не лише на пристроях, а й на зібраній інформації про користувачів. Кожен пошук, який ви виконуете на своєму QuickQ, кожне ключове слово у ваших дзвінках продається комусь, хто хоче, щоб ви купили його лайно.

Зрештою Піннакле перейшла до вивчення нових шляхів отримання прибутку в космосі, від видобутку астероїдів до нових наукових відкриттів. Але основою їхнього багатства все ще є той єдиний винахід, який зробив людство товаром.

Це сімейна історія успіху, яку щороку переповідають і за яку виголошують тости на святах.

«Лохи», мабуть, найкраще слово для них, так.

«Ні, ні в якому разі. Це не має сенсу. Це досить поширене прізвище, — зазначає Ліана. «А наймолодша, вона занадто молода, щоб бути...» Вона вагається, дивлячись на Офелію. «Занадто молода, щоб бути тобою», — незграбно закінчує вона.

«Ні, ні», — нетерпляче каже Суреш, сідаючи вперед. «Вона інша.»

«Та, що модель?» — із сумнівом питає Ліана.

Ні, це Порша. Двоюрідна сестра Офелії, дочка Дарвіна. Порша — модель/інфлюенсер/актриса, яка досі, здається, ніколи не займалася нічим іншим, окрім витрачання грошей. Мабуть, їй байдуже, але коли Офелії було худих одинадцять років, а Порші — десять, перегодованих і надмірно балуваних, Порші спіймала її у меншому винному льоху на

День подяки та вдарила виделкою, тому що вона випадково почула, як її батько сказав, що кров Офелії була «зараженою», і Порші хотіла це побачити.

Офелія може сидіти тут і чекати, доки вони розберуть до кісточок усіх різних, можливо, навіть відповідного віку жінок, пов'язаних з її родовідним деревом, або вона може припинити ці тортури.

Вона прочищає горло, із запізненням усвідомлюючи, що звучить моторошно, як її бабуся. «Він має на увазі мене», — каже вона. «Моя мати — регент у Брей». Старша дочка старшої дочки. Офелії тисячний раз спадає на думку, що було б набагато легше, якби вона могла просто змінити своє прізвище. Але це залишалось складною та потенційно ризикованою спробою, і не лише через сімейну традицію зберігати прізвище Брей, незважаючи ні на що.

Суреш клацає пальцем і показує на неї. «А, ти та, що з'явилася нізвідки».

Після всіх цих років Офелія більше навіть не здригається. Вона не впевнена, чи це ознака покращення чи причина для підвищеного занепокоєння.

«Я народилася поза планетою», — каже вона, і тепер слова випливають без вагань. «Моя мати була з благодійною місією в колонії тераформування на Селестині, коли зустріла мого батька». Вона готується до запитань. У людей завжди виникають запитання про Селестину.

Рот Ліани відкривається. «Культ?»

Кейт штовхає Ліану ногою на знак протесту, хоча вони й прив'язані, але це радше жест, ніж ефективний стримуючий фактор.

«Культ — це... надто сильне слово», — каже Офелія. «Це приватна справа. Вони хотіли зробити все самостійно, без корпоративного спонсора». Що їм не зовсім вдалося. Кожного можна купити — потрібно лише знайти відповідну ціну. Якщо це не офіційний девіз Брей, то, мабуть, мав би бути.

Суреш відкриває рота, щоб щось сказати, але Офелія перебиває його. «Моя сімейна історія та зв'язки тут не мають значення. Я підписала угоду про нерозголошення та неконкуренцію, як і ми всі». Монтроуз — їхній роботодавець — і Піннакле технічно конкуренти, хоча це виглядає так само, як чихуахуа та кане корсо технічно є собаками. «У мене немає інформації про те, що робить Піннакле. Я не

входила і ніколи не була частиною планів сім'ї». Її слова надто різкі, але вона не може стриматися.

Це доволі дивно. Зовнішній світ сприймає її як частину їх, одну з загадкових, надмірних Брей, тоді як самі Брей скупчуються разом, повернувшись до неї спиною, вдаючи, що її не існує. Або намагаються це зробити.

«Я тут, щоб допомогти», — каже Офелія, намагаючись повернути розмову в інше русло. «Більшість моїх пацієнтів були членами команди R&E. Коли ми оселимося, я зустрінуся з кожним з вас, щоб створити план для задоволення ваших потреб. Деякі з них можуть бути розмовною терапією або фізичними вправами...

«Чуєш, Берч? Ми будемо бігати по колу всередині хабу, — з усмішкою каже Суреш. «Попотіємо».

«Тут трохи тісно», — напружено каже Берч, коли шатл дає ще один потужний поштовх.

«Я також маю останню ітерацію ремінців для занурення в іншу реальність від Монтроуз», — каже Офелія. «Тепер вони портативні, і...»

Зривається спільний стогін Кейт, Суреша та Ліани, що вражає її. Гарзд, ремінці не найзручніші, але їхня здатність імітувати заспокійливе та знайоме середовище, яке неможливо відрізнити від справжнього, є неоціненною. Хочете спати в спальні свого дитинства? Без проблем. Найкраще відпочиваєте в гамаку під зірками? Це можна влаштувати.

Офелія з викликом піднімає підборіддя, хоча цей жест, ймовірно, загублений за її шоломом. «Це важливо. Більш раннє та більш активне втручання має велике значення. Особливо, коли справа доходить до ERS».

«ERS», — пирхає Суреш. «Правильно».

Офелія мовчить. «Вибачте?»

«ERS не існує», — каже він. «Просто купа плакс, які не можуть впоратися з роботою».

Вона притискає язик до задньої частини стукаючих зубів, щоб стримати викид лютих слів усередині. Вона не вперше чує таку думку, але це завжди викликає лють. О, продовжуй, Суреш. Будь ласка, розкажіть про це всім сім'ям, які втратили близьких через ERS. Як дочка Ави Олберман. Будь ласка, скажіть це всім терапевтам і лікарям,

які намагаються тримати ERS під контролем. Пояснить, як його не існує всім дітям, яким доводиться спостерігати, як їхні батьки перетворюються на монстрів, які навіть не...

Офелія змушує себе зробити глибокий вдих. Це просто Суреш, у ролі підбурювача. Вона робить подумки зауваження — це точно те, що варто дослідити під час сеансу з ним, - що спонукає його поводитися як осел.

Але незалежно від його мотивів, надання йому того, що він хоче, обурення та захист лише посилять цю нездорову та морально-руйнівну тенденцію.

Вона тисне свій гнів вниз, глибоко вниз, разом із усім іншим, що не служить їй чи її меті тут.

«Позбавлення сну може бути основним фактором, що сприяє розвитку ERS, разом з тривалими подорожами у холодний сон та ізоляцією. А у вашому випадку у вас є додаткова проблема горя та втрати», — каже Офелія. Раптом ніхто не дивиться на неї ні через дисплей шолома, ні через посадковий модуль. «Тож ми будемо над цим працювати. Разом».

На мить тримається тиша.

«Чи правда, що твій батько має приватні льотні смуги лише для своїх літаків?» — запитує Кейт.

Офелія кліпає очима. Але вона мала цього очікувати. «Гамільтон Бек — мій вітчим, а не...»

«І він робить на ньому лише один політ, а потім купує новий?» продовжує Кейт.

«А як щодо ваших собак?» — питає Ліана. «Я чула, що ваші собаки мають окремих будинок, з особистим кухарем і...»

Трахни мене. «У мене немає собак», — каже Офелія. «Моя тітка може бути тією, хто...»

«...чи правда, що ти володієш океаном, наче справжньою водоймою?» приєднується Суреш, уперше виявляючи щирий інтерес до неї, а не чисту зневагу.

Роздратування бринить у ній. Розбитися та згоріти на поверхні планети внизу раптово здається кращим варіантом. Людей завжди цікавила її сім'я, навіть заможних дітей в приватній школі, на якій наполягала її бабуся, ще коли вона вперше приїхала на Землю. Але

більшість представників вищої знаті та висококонкурентних прошарків воліли вдавати, що знають усе, а потім шепотілися за її спиною.

Де Северин з його незручною потребою захищатися, цього разу? Офелія опускає погляд і бачить його зображення в нижньому куті екрана свого шолома, вираз його обличчя веселий і трохи надто самовдоволений. Звичайно, це класична територіальна поведінка. Це мої люди, а не ваші. Господи, чому він мав бути таким... чоловіком щодо цього?

«Знову ж таки, це моя сім'я», — каже вона, намагаючись приборкати своє роздратування. «Але не я. Я живу в двоквартирному будинку в...

«Не океан, дурню», — каже Кейт, глузуючи з Суреша. «Лише частина його. В обмін на їхню технологію перетворення солоної води на питну».

Офелія майже впевнена, що це неправда, але, знаючи свою сім'ю — або, можливо, знаючи їх так мало, як вона, — вона не може виключити це.

Суреш крутить Кейт пальцем, хоча цей жест приглушений через те, що посадковий модуль тремтить і трясеться навколо них так, що його рука на мить ледве піднімається. «Це правда про сховище?» він питає. «Що вам потрібно надати зразок кісткового мозку, щоб його розблокувати?»

Її рот відкривається. «Кістковий мозок? Сховище?» Це щось нове. «У мене... Немає сховища». А якщо і є, вона точно не матиме до нього доступу. Серед іншого, її суперечливий життєвий вибір — заробляти на життя роботою! На конкурента! Жити самій, а не в одному з сімейних комплексів! — здається, віщує непередбачуваність, яку вони сприймають як загрозу.

Її дядько — а до нього й бабуся — здається, дотримуються філософії, згідно з якою ігнорувати проблеми небезпечніше, ніж дивитися на них відсторонено, несхвально й запрошувати їх на різдвяну вечерю, якщо ні для чого іншого, то для фото.

«Знову ж таки, я не дуже спілкуюся з ними, якщо взагалі маю контакт з...»

“Тридцять секунд”, - оголошує Берч. Минає ще кілька зубодробильних секунд, і вібрація спускового апарату сповільнюється, разом з усіма супутніми брязкотами, скрипами та тривожними

звуками. Офелія майже нічого не бачить у круглому вікні, але здається, що ззовні стало менше цього тривожного світла “Ми горимо!”

Дякувати богу. Вона мовчки і з полегшенням видихає після відстрочки, як від тряски, так і від допиту.

Поки Берч не продовжує свої запитання.

«Чи правда, що один із ваших пацієнтів покінчив із собою, вистрибнувши з вікна вашого кабінету?»

6

Офелія не може поворухнутися, не може дихати ні секунди, повітря застрягло в її легенях.

Це було неминуче. Вона це знала. Навіть за умови конфіденційності між пацієнтом і лікарем, самогубство в кабінетах психологічної та поведінкової оцінки, особливо коли викликають екстрену допомогу, потрапляє у потоки новин. Навіть без прив’язки її імені.

Але її ім’я асоціювалося з випадком. Її голос був на випущеному тегу QuickQ 911.

«Це... Офелія Брей. РВЕ для Монтроуз, Вежа Сегура. У мене спроба самогубства. Мені негайно потрібна екстрена допомога».

«Розкажіть, що сталося», — каже оператор. Круто, безпристрасно.

«Він... він стрибнув. З даху, я думаю. Але він приземлився...» У повідомленні голос Офелії звучить дивно, зірвано, як через емоційність, так і через повну неадекватність і неточність цього слова. Це передбачає спланований і елегантний рух. Її пацієнт не приземлився. Він розбився, зіткнувшись з... «Він приземлився на сьомому поверсі, південній стороні садової тераси».

«Підтверджено. Ми знаємо ваше місцезнаходження. Екстрені служби в дорозі. Він при свідомості...»

Тоді вона від’єдналася, щоб зосередитися на тому, щоб якнайшвидше рухатися зі свого кабінету на терасу вниз. Години, роки, еони минули, поки вона подолала ці сімнадцять сходинок.

Поки вона досягла рівня садової тераси й кинулася, щоб розірвати двері назовні, у неї запаморочилося в голові й вона важко дихала. Різкий вітерець прорізав її светр до вологої шкіри.

Її пацієнт лежав на животі на мармуровій підлозі, перпендикулярно до неї, з головою, повернутою в її бік. Його очі були відкриті, він пильно дивився на неї. Але бік його черепа тепер був сплющений, як

диня неправильної форми. Його шкіра на голові була водночас загостреною та впала туди, де цього не повинно бути.

Від раптового позову нудоти рука Офелії злетіла вгору, щоб закрити рота.

Потім він закліпав очима. Якимось чином він ще був живий.

Вона підбігла до нього й тримала його за руку, коліна були в калюжі крові навколо нього, а її штани вбирали рідину, що швидко остигала.

Рубен Монтерра. Дідусь з двома дітьми, з добрими очима, в яких був і смуток, і сильне бажання стати краще. Один з улюблених пацієнтів Офелії. Одна з її історій успіху. Її майже успіху.

Він був пілотом R&E у відставці, якому вперше за десятиліття було важко провести повний робочий день вдома зі своєю улюбленою родиною. Депресія, тривога та легкі когнітивні порушення через занадто багато поїздки у старій версії системи холодного сну, відомої як NODD. Підтверджено ERS.

Але він переносив усе набагато краще. Поки його не стало.

Він помер на внутрішньому дворику до того, як прибула швидка, помер, тримаючись за руку Офелії.

«Знаєш, це не рідкість», — сказав Юліус, намагаючись її втішити. «Вони розгублені, налякані. Їхній мозок повернувся проти них. Один Бог знає, що він думав або бачив. Але вони хочуть, щоб хтось став свідком, побачив їх, зрозумів».

Але Офелія цього не розуміла. І цілком егоїстично вона хотіла знати, чому вона. Чому він вибрав її? Все, що вона хотіла зробити, це змінити ситуацію. У позитивну сторону. Але вона зазнала невдачі. Підвела його. Підвела свою сім'ю.

Сором обпікає її шию та щоки, вмикається внутрішній вентилятор, намагаючись регулювати температуру її тіла, що підвищується.

«Насправді це був дах», — нарешті каже Офелія.

Ліана задихається.

«Змусити маму й тата пишатися ще більшою смертю та хаосом», — бурмоче Берч.

Гамільтон Бек не мій батько! хоче закричати Офелія, наче справа була саме в цьому.

— Досить, — різко каже Северин. «Давайте зосередимося на тому, чому ми тут». Але його обличчя стурбоване, брови насуплені, як

грозові хмари на горизонті.

Тоді Берч змінює їхнє обертання, тягнучи рух живота. «У нас є ноги. Зворотний відлік до посадки», — категорично каже він.

Напружена тиша триває кілька секунд, і Офелія відчуває, що вони не дивляться на неї.

«Підготовка до посадки - три, два, один...» — вимовляє Берч, його голос стихає саме тоді, коли гігантське Бум струшує весь посадковий апарат.

Але немає ні крику, ні панічних вигуків про деформацію, ні навіть гучних сповіщень. Лише слабкий заспокійливий гудок того, що, на її думку, є навікомп'ютером, який повідомляє, що вони досягли цільового пункту призначення.

Перш ніж вона встигає розтиснути стиснуті судоми пальці з обмежувачів, Берч без жодного слова спускається по драбині й проходить повз них у вантажне відділення до шлюзу.

«Хто помочився в його Toasty O's?» — запитує Суреш, знизуючи плечима, звільнюючись від обмежень.

“Toasty O's?” — запитує Ліана, скидаючи власні обмеження.

«Це приказка», — пояснює Кейт, встаючи й потягуючись.

Офелія ковтає, сухий язик прилипає до її рота. У неї десь у шоломі є водяна трубочка, якщо вона пам'ятає, як її активувати. «Жарт зі станцій видобутку в системі Карвера». Вона має на увазі це як запитання, але це більше схоже на твердження. Це єдине логічне пояснення його... гніву.

Вона розстібає ремені, її руки тремтять.

«Система Карвера?» свистить Суреш.

«Звідки ти про це дізналася?» — запитує Северин, спускаючись по драбині з командної зони.

«Ці станції належать Піннакле. Або належали». Вона стоїть, борючись з бажанням закрити свої груди. Це просто змусить її виглядати закритою та захисною. Крім того, її костюм занадто громіздкий, щоб цей жест був ефектним. «Моя сім'я закрила станцію двадцять років тому, переселила працівників та їхні сім'ї на Avaris 796, у найближчу систему». Але перейти зі станційного життя на ґрунт досить важко навіть у хороших умовах, а це було не так. Аваріс — це майже суцільна скеля з обмеженим потенціалом тераформування. Будь-хто, хто там живе, повністю залежить від зовнішніх поставок, і з

огляду на віддаленість від центральних колоній, своєчасне отримання будь-чого – це, в кращому випадку, фігня. Це важке існування, але єдине, яке дозволяє їм залишитися біля своїх колишніх домівок і зберегти роботу.

«Це сталося через того Кривавого Бледсо...» — нетерпляче починає Суреш.

«Ні!» каже Офелія, занадто швидко. «Не тому. Після того. Вони більше не заробляли достатньо грошей».

«Це було лайно», — каже Кейт через мить.

«Так. Було, — майже вигукує Офелія. Це одна з багатьох суперечок, які вона мала з дядьком протягом багатьох років. Безрезультатних.

Як не дивно, її відповідь, здається, їх задовольняє, наче вона склала іспит, про який навіть не підозрювала.

Кейт киває їй, а потім веде до вантажного відділення, Суреш і Ліана йдуть позаду.

«Хто такий Кривавий Бледсо?» — запитує Ліана гучним і чітким голосом із загального каналу в шоломі Офелії.

«Це хлопець, який збожеволів і вбив купу людей на одній із станцій видобутку у системі Карвера», — каже Суреш.

Руки Офелії стискаються в кулаки. Ось чому їй не варто говорити про станції Карвера.

«Зовсім хворий, — продовжує Суреш. «Найбільше масове вбивство за останнє століття. Вони навіть не знали, що відбувається, доки його екіпаж не причалив, і вся ця кров і частини тіла не вилилися з...»

«Це було дуже давно, ще коли вони вперше почали бачити випадки ERS», — перебиває Кейт. «До того вони навіть не знали, як це назвати. Вам не потрібно про це хвилюватися».

«ERS», — стогне Суреш. «Якби я мав джеккі щоразу, коли хтось звинувачує мене у цій фігні, я б...»

Їхні голоси раптово зникають у шоломі Офелії.

Вона кліпає, злякано.

«Я поговорю з Берчем», — каже Северин поруч із нею. Погляд на дисплей її шолома показує, що він перемкнув їх обох на приватний канал.

Офелія повертається до нього обличчям. «Не потрібно. Я повинна це робити. У нього проблеми зі мною. Це не піде на користь команді».

Вона наполягає на боротьбі з його спростуванням, його наполяганням на тому, що проблеми Берча є і його проблемами.

Натомість Северин коротко киває в шоломі, і в його очах спалахує те, що могло бути неохочим схваленням. «Гаразд». Він не звучить переконано, але не бореться з нею.

Добре. Якби тільки вона знала, що все, що їй потрібно було зробити, щоб залучити їх усіх на свій бік, — це розкрити найстрашнішу біду в її житті...

Кого вона хоче обдурити? Вона все одно б цього не зробила.

«Ходімо», — каже Северин, нахилиючи голову в той бік, у який пішли інші. «Нам потрібно йти. Годинник цокає і незабаром наступна хвиля шторму».

Згідно з описом місії, один бік Лірії 393-С постійно звернений до сонця, інший перебуває в постійній темряві, але жодна з них недостатньо тепла для проживання людей без інтервенційних технологій.

Їхня ціль — найпівнічніший континент — який якийсь жартівник назвав Едемом — у зоні термінатора, тонкій смузі між світлом і темрявою, яка існує у вічних сутінках.

Незважаючи на це, Офелія інстинктивно готується до раптового сліпучого світла всередині переповненого шлюзу, коли двері з шипінням відчиняються.

Натомість похмуре сіре освітлення просочується разом із поривами вітру та снігу, які відкидають Офелію на крок назад, до Северина.

Він хапає її під руки і підтримує. Вона відривається, перш ніж він встигає відпустити її.

«Пішли», — каже Северин на загальному каналі. «Нам потрібно переконатися, що хаб безпечний, перш ніж вивантажувати припаси, і, схоже, умови швидко погіршуються».

Ліана та Суреш борються на порозі, обоє намагаються проштовхнутися крізь простір одночасно. Ліана виграє через те, що вона нижча та хитріша; вона ліктем штовхає Суреша під руку, що, мабуть, не тільки здивувало його, але цього було достатньо.

Вона іде попереду, нахилившись до вітру, шолом погойдується від її кроків. «Я перша», — переможно каже вона йому, зістрибуючи з кінця рампи в сніг. Офелія не чує хрускоту, але її мозок забезпечує його завдяки рокам, проведеним у маєтку її бабусі в Коннектикуті.

Берч йде за ними, вивчаючи макет або карту на екрані свого шолома, ігноруючи всіх. Але напруга в його плечах помітна навіть попри громіздкість костюма. Він все ще розлючений. Але зараз не час займатися цим. Краще почекати. І це не уникнення конфлікту, обговорення її минулого, це просто... вибір часу.

Вона майже в це вірить.

— Ви, ідіоти, розумієте, що до нас тут були десятки, якщо не сотні людей? — запитує Кейт, спускаючись на мерзлу землю.

«Нікого за останні шість років, — зазначає Ліана.

Шість років? Офелія хмуриться. Це не може бути правильно. Планетарні права потрібно оновлювати щонайменше кожні три роки. Навіть якби Піннакле вирішила продати права відразу після останнього проживання, це було б максимум тридцять шість місяців.

— Крім того, ти ж знаєш, що справа не в цьому, — продовжує Ліана. «Йдеться про те, щоб бути першою з нас». Ніби це пояснювало все інше.

Офелія з'їжджає з рампи слідом за Кейт. Її ноги в черевиках міцно торкаються землі, але здається, що це якимось неправильно... трохи збочено. Надто легко, надто невпевнено. Сила тяжіння тут набагато менша, відчутна, але її недостатньо, щоб кардинально змінити їхні рухи. Іншими словами, не можна літати чи стрибати. Що їй дуже подобається.

Офелії спадає на думку, що, подібно до Ліани та Суреша, вона повинна більше хвилюватися або принаймні цікавитися своїм оточенням. Вона буквально ступає на планету, де ніколи не була, де ніколи не народжувалася людина. Планету, де раніше існували інопланетяни, розумне життя, яке не було з Землі.

Натомість вона тремтить у своєму костюмі, незважаючи на тепло, яке виділяється для підтримки температури її тіла. Тут просто так безлюдно. Так порожньо. І моторошно.

Сіро-блакитне світло розфарбовує все в тіні, перетворюючи все на брудні, нерозрізнені версії самого себе. Снігові замети та шматки льоду набувають зловісного вигляду, ніби вони щось приховують, а не просто існують. Світло її шолома, яке автоматично вмикається в напівтемряві, відкидає навколо неї яскравий ореол, але щоразу, коли вона рухається або її рухає вітер, на периферії танцюють нерівні тіні.

Цього достатньо, щоб загадати їй бажання побачити схід сонця, якого тут ніколи не буде.

Якщо нічого іншого, Lygia 393-C стане ідеальним випробуванням переваг оцінки на місці та лікування депресії, стресу ізоляції та тривоги, які обов'язково виникнуть протягом трьох тижнів перебування тут. Здається, це ідеальне місце, щоб дозволити темним думкам заволодіти вами. Щоб настала параноя.

Вдалині, на тлі засніжених гір, на горизонті вимальовуються руїни чужого міста — збиті, нерозбірливі горби будівель; високі зубчасті вершини чорної кристалічної структури, що стирчать зі снігу та льоду. Вітер дує крізь них, народжуючи тонкий стогін, який уловлюється зовнішнім мікрофоном шолома навіть звідси.

З того, що Офелія прочитала про Лірію 393-C, вона знає, що видимі шматки міста є найвищими частинами споруд, і після такого тривалого перебування в цих умовах мало що залишилося недоторканим.

Схоже на те, ніби Чикаго десь на горизонті раптом був похований під кількома сотнями метрів снігу, залишивши видимими лише посадочні платформи повітряних суден і вежі зв'язку.

Її живіт раптово здригається від усвідомлення того, наскільки високо вони знаходяться. Коли Ліана мчить попереду, а за нею йдуть Суреш і Берч, Офелія стискає зуби, щоб не крикнути їм услід. Наскільки вони впевнені, що лід і сніг тут міцні на всьому шляху? Наскільки вона може бути впевненою?

Один помилковий крок, і Ліана може просто зникнути, упавши в щілину, про яку ніхто навіть не підозрює.

Скільки тіл зараз під ними? Корінні жителі цього міста, цієї планети? Інші команди, які втратили учасників під снігом? Або поховані тут після смерті?

Як Ава Олберман на Міносі.

Офелія прискорює крок, щоб слідувати за Сурешем і Ліаною. «Отже, виходячи з брифінгу місії, який я прочитала, щось катастрофічне покінчило з життям тут?» щойно це питання злітає з її вуст, вона усвідомлює, що споглядати події масового вимирання, мабуть, не найкращий спосіб переключити її увагу.

«Напевне астероїд», — каже Суреш, байдуже знизуючи плечима. «Близько десяти тисяч років тому».

«Зараз тут немає нічого, крім нас і купи мікробів», — каже Ліана, задихаючись від зусиль, навіть під час легшої гравітації.

Офелія здригається, коли Суреш штовхає Ліану, ледь не врізавшись у Берча, але Ліана втримується, а потім відштовхується від Суреша, пухкий сніг біля їхніх ніг піднімається, як примара, вітром.

Але Северин сказав би, якби вважав, що членам його команди загрожує якась небезпека, вона впевнена.

Погляд через плече показує їй, що Северин іде пліч-о-пліч з Кейт, скорочуючи свій довший крок, щоб залишатися рівним з нею, слухаючи та киваючи, коли вона говорить і жестикулює.

Очевидно, вони на приватному каналі спілкування.

Вираз його обличчя напружений, задумливий, на чолі зморшки, він обмірковує все, що вона говорить.

Ніякого роздратування чи вимушеного терпіння, які він виявляв, коли з ним розмовляла Офелія.

Спалах ревностів з'являється нізвідки, захоплюючи подих.

Що таке, до біса, Фел?

Бік її черевика чіпляється за лід, і їй доводиться швидко відвернутися, щоб подивитися вперед, щоб побачити, за що вона зачепилася.

Відкинь це. Зберися. Бажання — потреба — бути потрібною, покладатися на авторитет — її слабке місце. Це те, що водночас мотивує та лякає її, і що у світі психотерапії робить її подвійно безладною.

Не має значення, довіряє їй Северин чи ні. Звичайно, вона могла б бути більш корисною в цій ситуації, якби він це зробив, але він цього не робить. У всякому разі, ще ні. І це добре.

«Два кілометри на захід від нас», — каже Берч на загальному каналі, розмовляючи вперше після того, як вони залишили посадковий модуль. Карта зміщується та збільшується на внутрішньому дисплеї його шолома, забарвлюючи його обличчя в блакитний відтінок.

Офелія продовжує йти, трохи опустивши голову, щоб уникнути найсильніших поривів вітру. Ліворуч від неї, на сході, судячи з компаса на її шоломі, височіють гори, розташовані далі, ніж старе місто.

Потім прямо перед ними вона бачить знайомі яскраві кольори — червоний, жовтий і синій. Це логотип Піннакле, гігантська літера Р з

кривою у верхній частині у формі прапора в кольорах компанії, що, здається, нерухомо висить у повітрі.

Це не може бути правильно.

Інстинктивно вона мружиться, щоб краще роздивитися, хоча через шолом це неможливо і не допомагає. Нарешті, у миттєвій перерві між шквалами снігу, вона бачить те, чого їй не вистачало раніше.

Логотип Піннакле справді присутній, але він наклеєний на білих дверях шлюзу екзопланетного середовища проживання. Велика станція, що тягнеться в обидва боки, наскільки вона може бачити, вся у білому.

Її живіт збурюється, викликаючи хвилю нудоти.

Це щось величезне. Нічого схожого на те, що вона очікувала, навіть після того, як побачила схему. Вона була стурбована тим, що не вистачатиме місця, що брак приватного життя сприятиме іншим проблемам, але це зовсім інша психологічна гаряча кнопка. Кожен з них міг би вибрати навчальний модуль і, ймовірно, не зустрічатися один з одним протягом кількох днів.

Дивлячись на будівлю, вона відчуває себе карликом перед її розміром, чого не відчувала з дитинства. Чомусь хмарочоси на Землі не такі вражаючі. Можливо тому, що вони не є і ніколи не будуть єдиним, що стоїть між життям і жахливою смертю. Ця станція, цей комплекс, за браком кращого терміну, є і в'язницею, і порятунком, усе в одному місці.

«Структура загалом непошкоджена. Але генератор вимкнений», — повідомляє Кейт на загальному каналі, звернувшись до масивного портативного пристрою з крихтним екраном, який вона дістала з кишені свого костюма. «Сискон має бути на дальньому кінці центрального хаба».

Берч, перший діставшись хаба, робить щось на панелі керування біля шлюзу, що змушує величезні двері відчинитися. Серйозно, що Піннакле планувала заводити всередину? Зовнішні двері шлюзу мають шість метрів у поперечнику та майже стільки ж заввишки.

Ліана та Суреш відтягують їх далі, а потім заходять всередину, за ними Берч, Кейт і Северин, який обходить Офелію, щоб увійти.

Офелія вагається. Попереду – чорнильна темрява, яку порушують лише фари на шоломах. Але цей повітряний шлюз, здається, набагато більший, ніж той, що на посадковому модулі — насправді достатньо

великий для марсохода, якого у них немає. На дальній стороні шлюзу світло шолома Берча пробігає над тим, що, ймовірно, є зарядною станцією для того самого зниклого марсохода. Але навіть якщо їх п'ять всередині, світло не розсіює темряви у кутах простору.

І це лише шлюз. А як буде всередині?

Величезне замкнуте середовище, з якого нікуди втекти, і тисячі місць, де можна сховатися.

Її серце тремтить у грудях.

Минули роки з тих пір, як вона думала про... той час, про таке місце, у таких подробицях. Кошмари припинилися багато років тому, але явно наслідки все ще були присутні.

«Все гаразд, Док?» — запитує Кейт, піднявши тонкі брови.

Офелія вчасно переорієнтовується і бачить, що всі вони дивляться на неї. «Так, все добре», - каже вона, прочищаючи горло, як робила її бабуся, і рухається. «Просто думаю».

«Може, краще думати, коли ми будемо в безпеці всередині?» посміхається Суреш.

«Безперечно». Офелія заходить всередину, щоб приєднатися до них. Але її коліна слабші й хиткіші, ніж мали б бути, і цього разу справа не лише в різниці в силі тяжіння.

Потім, перш ніж вона встигає навіть повернутись у потрібному напрямку, щоб побачити, як сіре світло та сніг зникають надворі, двері шлюзу зачиняються за нею з важким ударом, який вона відчуває у своїх кістках.

7

«Згідно з специфікаціями, ми шукаємо панель з позначкою X326C», — оголосила Кейт, коли двері шлюзу зачиняються. «Швидше за все, найдрібнішим шрифтом». Вона роздратована.

«Ви коли-небудь думали, що справа не в шрифті, а в літніх очах, які намагаються його прочитати?» - запитує Суреш з усмішкою.

«Ви коли-небудь думали про те, що станеться, якщо я вирішу забути про вас наступного разу, коли ми кудись підемо?» — різко каже Кейт.

Настає тиша, раптова напруга згущує до неможливого вдихання повітря.

«Вибачте», — каже Кейт через мить напруженим голосом. «Я не подумала. Я...»

«Замовкни», — кидає Берч.

Це має бути про Аву. Увага Офелії загострюється.

Але момент закінчився, як тільки почався.

«Давайте зосередимося на пошуку панелі», — каже Северин знову з тим спокоєм, який вона не може розгадати. Невже він справді нічого не відчуває до свого втраченого члена команди? Або ховає емоції настільки глибоко, що вони не можуть витекти? Навіть незважаючи на обмежену взаємодію з ним, вона підозрює, що останнє.

Їхні блакитно-білі вогні на шоломах відкидають стрибаючі хаотичні тіні, коли вони розходяться, а черевики дряпають по металевій підлозі, коли всі ковзають усередині шлюзу, лід і сніг на протекторах скрегочуть після кожного дослідницького кроку. Шум чомусь моторошно знайомий.

Офелія завмирає, усі думки про Северина зникають. Її спиною пробігає тремтіння, наче хтось незнайомий проводить пальцями по шкірі. Вона знає цей звук.

Не від замерзлої вологи на підлозі, а від суміші бруду та каміння, які пройшли через процес деконструкції.

Коли вона дивиться вниз, як тільки може це зробити в своєму шоломі, вона вітає відблиск свого дитинства в сірому кольорі.

Компанія Піннакле відома своїми заходами з індивідуалізації бренду, включаючи масову роботу з індивідуальними постачальниками в рамках кількох проектів одночасно. Очевидно, ця розчавлена підлога з восьмикутним візерунком є однією з тактик фірмового стилю. Підняті краї маленьких виїмок дивної форми призначені для того, щоб люди не ковзали, і вони не ковзають, але без частого й ретельного чищення поглиблення схожі на крихітні чаші, які ловлять і утримують усе.

Блукаючі уламки породи. Згустки пилу.

Мініатюрні озера крові.

Офелія з силою відриває погляд від підлоги.

«Сюди», — кличе Ліана з дальньої стіни, біля порожнього відсіку для зарядки марсохода. «Я знайшла його.»

Кейт перетинає шлюз, щоб приєднатися до Ліани, і відкриває панель. «Немає живлення», — каже вона через мить, нахмурившись у голосі. Вона консультується зі своїм КПК. «Головний генератор мертвий. Я навіть не можу отримати автоматичну відповідь від свого

ring. Вони, мабуть, дозволили цьому зійти нанівець. Сподіваюся, вони його не засмажили».

— Краще дізнатися зараз, — спокійно каже Северин. Здається, зараз він у своїй стихії. «Ручний привід». Він показує на ручку великого розміру біля внутрішніх дверей шлюзу.

Суреш стогне, але пробирається до Северина та Берча.

Вони беруться за роботу, і після кількох хвилин різкого дихання та бурмотіння лайки по комунікаційному каналу щось механічне брязкає вдалині, наче істота, що прокинулася після багатоговікової дрімоти, і міжкімнатні двері з шипінням відкриваються.

У щілині між краєм дверей і рамою їх чекає шматок густої темряви. Офелія відчуває відкритий простір з іншого боку, хоч зовсім не бачить. Це має бути центральний хаб, згідно зі схемою на дисплеї її шолома. Загальна зона, яка використовується для прийому їжі, зустрічей і тимчасового перебування.

«Мені потрібно дістатися до системного керування, щоб побачити, з чим ми маємо справу, потрібно замінити якісь деталі чи все», — каже Кейт, повертаючи кришку панелі на місце. «Він має бути з північного боку центрального центру».

Северин киває на знак підтвердження, і Суреш підходить, щоб розсунути двері шлюзу ширше. Світло його шолома прорізає чорнильну темряву, не відкриваючи нічого, крім порожньої частини кімнати, а потім...

Крісло в їдальні з металевим каркасом стоїть навпроти дверей шлюзу, ніби навмисне поставлене туди в положенні вартового.

Тільки тепер воно перекинуте на правий бік і трохи навкосо. Подібно до того, ніби попередні мешканці так поспішали втекти, що під час поспіху їхні ноги зустрілися з ніжками стільця. На підлозі позаду нього лежать розкидані пакети з їжею, висипавшись із пластикового контейнера майже ідеальною дугою, наче випали ще на ходу.

Спочатку крики звучали як сміх, просто як гучні сплески розділових знаків у галасливій розмові під час вечірньої трапези. Але потім люди почали розбігатися, їхні стільці перекидалися над ними, коли вони відштовхувалися від столиків, щоб утекти. Її босі пальці ніг сильно притискалися до брудної ребристої підлоги, готові відштовхнутися, кинутися, але вона не могла поворухнутися.

Згадавши це, Офелія прискорює дихання, і хитає головою, наче це може перервати спогади й відштовхнути їх назад у темний куток, звідки вони прийшли.

«Жахливі лохи», — бурмоче Кейт.

«О, їм доведеться почути набагато більше, ніж це», — каже Суреш.

Офелія хмуриться на нього. Кому і що доведеться почути?

Суреш вперед вперед повз двері шлюзу, відсуваючи стілець. Пакети з їжею відлітають під його ногою в черевіку, ковзаючи по підлозі.

«Більше тут нічого немає», — вимовляє він через мить. «Але... це місце величезне». Він свистить, обертаючись навколо загального центру, його світло торкається акуратно складених столів і стільців на протилежній стіні, біля того, що здається камбузом і зоною для приготування їжі на дальньому кінці. Потім менших повітряних шлюзів праворуч і ліворуч, загорнутих білою пластиковою плівкою, ймовірно, там, де центральний вузол з'єднується з меншими блоками хабів, лабораторіями та житловими приміщеннями, швидше за все.

Лише з того, що вона бачить, приміщення легко вмістить п'ятдесят чи шістдесят людей. Це що, десять команд R&E? Місця набагато більше, ніж потрібно для стандартної місії. Навіщо Піннакле знадобилося стільки місця? Лірія 393-С не була призначена для колонізації. Можливо, базова наукова станція? Але навіщо тоді їм продавати права Монтроуз? Це не має жодного сенсу.

Більше того, щось у ньому, у цьому місці, здається... неправильним. Мурашки по хребту та по руках лізуть по шкірі, незважаючи на її терморегулятор.

Або ти просто параноїк, що десятиліттями віддзеркалює стару травму під впливом поточних подій. Як ви вважаєте, що більш імовірно?

«Кейт, подивись, що ти можеш зробити в syscon», — каже Северин.

«Це туди», — каже Кейт, прослизавши повз Суреша у чорнильну темряву.

— Берч, йди з нею, — продовжує Северин.

Берч киває і йде слідом за Кейт. Центральний хаб стає трохи яскравішим від сили їх вогнів разом, коли вони прямують до дальньої сторони хабу. Syscon — кімната управління системами, де можна отримати доступ до всіх елементів керування середовищем, генераторів і, по суті, до всього, що потрібно для їх підтримки тут, — здається, знаходиться десь за камбузом. Схема Офелії не така детальна.

«Ліана та Суреш, візьміть східну сторону, підтвердіть структурну цілісність зовнішніх блоків. Я візьму західну сторону». Северин робить паузу, потім кидає погляд на Офелію. «Лікарю, ви можете просто почекати...»

“Я піду з вами. Я можу допомогти, — твердо каже вона.

Вираз обличчя говорить про те, що він дуже в цьому сумнівається. Але він хитає головою на знак підтвердження. «Гаразд».

Ліана та Суреш ведуть шлях, Северин крокує за ними.

Офелія переступає поріг шлюзу, обережно, щоб не зачепитися черевиком за піднятий металевий бортик, де шлюз з'єднаний з центральною втулкою.

Опинившись всередині, її відчуття порожнечі, неправильності лише зростає. Але, можливо, це просто відлуння великого простору навколо неї, відчуття крихтності в надто великому середовищі проживання. Прямо протилежне тому, чого вона тут очікувала.

Офелія тягнеться за Северином, ступаючи туди, куди він, ніби вони прорізають шлях крізь потенційно сипучий пісок, але при цьому вона докладно розглядає все навколо. Розчавлені шестикутники на підлозі тягнуться перед нею нескінченним розмахом тьмяного металу, що блищить у світлі її шолома. Подряпини і шрами свідчать про колишню кипучу діяльність. Коли встановлюють столи, тягнуть стільці. з місця на місце перетягують візки та ящики.

Але Суреш мав рацію; тут більше нічого немає. Тиша замість того, що колись, мабуть, було вуликом зайнятості, відчувається майже як фізичний тиск.

Попереду Ліана та Суреш відриваються від них, прямуючи до драпірованого плівкою шлюзу з правого боку.

Вона прискорює крок, щоб наздогнати Северина, який повертає ліворуч. Він піднімає поліетиленову плівку, яка відкриває очам відкритий шлюз — двері відсунуті назад — і темний коридор далі.

Повітряний шлюз на цьому боці, і, ймовірно, також на протилежному, менший за той, що на вході в хаб, але не так, ніби Піннакле знадобилося провести марсохід через один із них. Ці повітряні шлюзи, ймовірно, призначені лише для використання в разі надзвичайної ситуації. Команди могли закритися в центральному вузлі та відключити зовнішні блоки, якщо один або кілька з них були пошкоджені або якщо їм потрібно було берегти електроенергію.

Однак це не пояснює, чому Піннакле знадобилося так багато місця.

Офелія хмуриться, намагаючись пригадати будь-яку місію, про яку вона читала або чула, яка будь-яким чином пов'язана з такою конструкцією, якщо вона взагалі колись примінялася.

У її бабусі стався би випадок через непотрібні витрати. До кінця свого життя вона була одержима кожною деталлю, коли справа доходила до Піннакле, навіть такими, які були значно нижчими за її зарплату. Одного разу ЗМІ розповсюдили історію про те, що вона наказала видалити алею листяних дерев у кампусі Піннакле, оскільки прибирання листя створювало більше роботи для доглядачів (а це означало, що більше грошей витрачалося на те, про що вона не дуже дбала). Вона замінила їх усіх біоінженерними вічнозеленими рослинами, які не потребують догляду, мають низький запах і не потребують проливання. Як ферма, повна фальшивих ялинок.

З іншого боку, дядько Дарвін ніколи не мав «ділових» витрат, які б йому не подобалися, і...

«Лікарко?»

Офелія піднімає очі й бачить, що Северин дивиться на неї з піднятими темними бровами.

Потім вона розуміє, що знову зупинилася. Прямо на порозі центрального вузла, залишаючи Северина чекати просто в коридорі далі. Перед темрявою і невідомим, що ховається там.

Серце Офелії калатає, а її підсвідомість знову виконує хитрий маневр переплетіння, викликаючи старі спогади без її згоди.

Стільки кутів, стільки тіней. Де ти ховаєшся, пташечко Бі?

Прокляття. «Я йду», — каже вона надто голосно.

Першим ліворуч повертає Северин. Він злегка горбиться, щоб уникнути стелі. З'єднувачі, білі напівзаокруглені трубки, які стикуються одна з одною та з окремими блоками та центральним вузлом, залишаючи прохід, здіймаються над їхніми головами, але Северин ледь не зачіпає їх за допомогою кількох додаткових сантиметрів над своїм шоломом.

Кава чи якась інша темна рідина розбризкана по всій стіні, випущена чашка в замерзлій калюжі такого ж кольору на підлозі. Одноразовий тканинний черевик, призначений для носіння в хабі, майже ідентичний набору, який Офелії дали для цієї місії, лежить перевернутий на бік, ніби хтось втік і не потрудився повернутися за ним.

«Схоже, вони пішли дуже поспішно».

«Або їм було байдуже», — каже Северин, відкидаючи ногою купу тканини зі свого боку коридору. Це сорочка, в темних плямах і жорстка від холоду. Можливо, хтось використав її, щоб частково витерти каву. «Тимчасові жильці, які чекають, коли прибуде хтось важливіший. Не впевнений, що чийось головним пріоритетом було залишити будинок прибраним і чистим».

Його рівний тон нагадує їй про її приниження. «Слухайте, я відчуваю, що ми встали не з тієї ноги», — починає вона.

«Правої ноги тут немає, докторе Брей. Ви тут непотрібні». Він відчиняє перші двері праворуч. Вони розблоковані, незважаючи на вражаючу засувку на зовнішній стороні.

Тьмяне світло проникає крізь три крихітні круглі віконця, тож легко побачити, що ця кімната — лабораторія. Або була. Більшість обладнання — вона впізнає мас-спектрометр, але це все — все ще стоять на лабораторних столах. Але осколки полімерних флаконів і пробірок блищать по всій підлозі.

Северин заходить усередину, ретельно уникаючи найгірших гострих уламків. «Ми дбаємо один про одного. Це все, що потрібно». Він робить контур навколо зовнішньої стінки блоку, візуально перевіряючи поверхню на наявність протікань або слабких місць.

Потім знову перевіряє, за допомогою кишенькового пристрою, подібного до того, яким Кейт користувалася раніше. Офелія точно не знає, що роблять пристрої, але вона не збирається афішувати своє невігластво, запитуючи.

Він захищає свою команду, свою відповідальність. Що має сенс. Він звик до такої ролі. З того, що вона прочитала в його досьє, він старший з п'ятьох дітей, яких виховувала мати-одиначка в дешевих місцях у Місячній долині на Місяці. Тій, де вся колонія спочатку була під землею в старій лавовій трубі.

«Я це розумію, — каже Офелія. «І чудово, насправді. Але є речі, з якими я можу допомогти, а ви можете не...»

Він випростується зі своєї позиції біля крихітних віконць-ілюмінаторів. «Лікарю, ми погодилися на вашу присутність і ваші «сеанси».»

Він не робить жодного жесту, але вона все одно відчуває роздратовані лапки про закінчення цитати.

«Я не знаю, чого ви ще хочете». Він проходить повз неї і повертається в коридор.

«Що я ще хочу?» — недовірливо запитує вона, йдучи за ним. «ERS може бути заразним. Як-от думки про самогубство чи навіть спроби його здійснення. Не те, щоб ви, здається, про це дбали».

Очевидно, Суреш не єдиний тут, хто не може протистояти мимовільному підслуховуванню, про що краще не говорити.

«Е-е, хлопці?» говорить Ліана на вухо Офелії.

Кейт більш пряма. «Ой, командире. Ви з лікарем на спільному каналі. Ви знаєте про це, так?»

Прокляття.

Але Северин, здається, цим не турбується. У всякому разі, не про це.

Він повертається до неї, скорочуючи відстань між ними, поки не нависає над нею, і їй доводиться боротися, щоб не відступити. «Не смійте робити припущення за нас. Ви нічого не знаєте про нас, про наше життя. Ви хоч знаєте, що відбувається, коли ви позначаєте нас як проблемні РВЕ?»

Офелія піднімає підборіддя, щоб зустріти його погляд. «Так. Ви отримуєте лікування та необхідну допомогу...»

Він хитає головою, його шкіра стає блідо-блакитною під внутрішнім світлом костюма. «Якщо вас позначають як підозрілого, ніхто не хоче, щоб ви були у його команді. Ви фактично безробітні. Ніхто не хоче ризикувати ще одним Кривавим Бледсо на своїй вахті».

Мем різко лунає в її шоломі, як неузгоджений набір складів, від чого у неї мурашки по шкірі.

«Тому пробачте нас за брак ентузіазму», – закінчує він.

«Принаймні ви були би живим», — каже Офелія, стиснувши щелепи.

Його темноокий погляд вивчає її обличчя, а потім він зітхає, хитає головою, і напруга трохи зникає. «Ця робота небезпечна багатьма способами. Ми приймаємо цей ризик, коли підписуємося». Він дивиться на неї з тим, що можна описати лише співчуттям. «Я розумію, що хтось із вашими ресурсами може не помітити різниці, але для нас ця робота — це все. Це те, що дозволяє нам годувати наші сім'ї та оплачувати рахунки, краще, ніж будь-що інше, що пропонується».

Жар приниження пробігає по її шиї та обличчю. Він думає, що вона не знає, що означає мати роботу? Потребу в регулярній зарплаті? Або турбуватися про те, скільки упаковок їжі залишилося до наступної відправки запасів, або про те, як це - копатися під подушками, сподіваючись знайти загублені талони на воду? Вона може не знати цю команду, але він також не знає її. Він не може. Ніхто тут не знає.

Їй доводиться прикусити язик, щоб не сказати нічого з цього, ци про ситуацію загалом.

«Гроші моєї сім'ї — це не...», — починає Офелія, намагаючись заспокоїтися.

Северин піднімає руку. «У вас є робота, я це розумію», — каже він. «Жоден з нас не може нічого з цим вдіяти. Але я не хочу наступні дванадцять місяців боротися з тобою на різних планетах». Він намагається посміхнутися, його рот тонкий і напружений. «Я радий співпрацювати настільки, наскільки це можливо. Просто... залишайтеся на узбіччі і дозвольте нам виконувати свою роботу, добре?» Він відходить, прямуючи коридором до наступного блоку.

Лють залишає її зі стиснутими кулаками, незряче дивлячись йому вслід. У неї виникає спокуса кинутися вперед і залишити самого Северина на його «узбіччі». Але це ніби здатися, і з усіх недоліків характеру, у яких її звинувачували, майже патологічна впертість є

близько до вершини списку, і це найточніше її характеризує. Не кажучи вже про те, що їй це потрібно для роботи.

Вона іде слідом за ним і заходить всередину блоку, і протилежна стінка блимає, відбиваючи світло від шолома, привертаючи її увагу. Десятки прозорих, запечатаних коробок зі зразками розташовані на полицях акуратними рядами, шість упоперек і шість униз, їхній вміст залишається таємницею.

Далі лабораторний блок. Металевий лабораторний стіл зліва від неї підтверджує цю підозру.

Але...

Офелія мружиться. Дві коробки зразків, крайні в третьому і четвертому рядах, виглядають інакше. Майже так, ніби конденсат вкрив внутрішню частину прозорої поверхні, але у вигляді розпливчастої округлої форми.

“Майже закінчили, лікарю, - каже Северин зі своєї позиції над вікном праворуч. “Слабкі місця біля швів підлоги іноді бувають непомітними. Якщо виявлено витік, Syscon відкриває замки на всіх боксах, щоб дати можливість персоналу втекти, тож ми повинні переконатися, що немає жодної причини, чому двері тут незахищені”.

Ігноруючи його, вона наближається до стелажа зі зразками, намагаючись зрозуміти, що вона бачить.

На півдорозі вона розуміє, що кілька коробок зі зразками розбиті. Полімер розлетівся в точці удару, подібно до удару кулаком по передній частині. Злість? Або хтось намагався щось витягти? Але чому б тоді просто не відкрити їх?

Як...

Решта думки миттєво випаровується, коли її ступня стикається з чимось м'яким на підлозі.

Вона опускає погляд і завмирає.

Пальці в білих рукавичках спираються на її щиколотку. Ці пальці прикріплені до кисті й руки в костюмі, які ведуть до тулуба та шолома з порожнім обличчям, частково під лабораторним столом, але дивлячись на неї.

Тіло. На підлозі лежить тіло.

8

Горло Офелії замикається, крик затиснутий між її ротом і легенями, не маючи куди подітися, він росте й росте, доки не здається, ніби її

тіло розколеться разом із ним. Ніби крик вибухне з її горла, залишивши за собою рвану діру.

Її периферичний зір біліє. На мить тіло на підлозі — це Рубен, її пацієнт, його розбитий рот рухається словами, які вона не може зрозуміти, металевий запах свіжої крові наповнює її ніс, коли вона стає на коліна біля нього. Тепла кров на холодній плитці тераси просочується на її штани, коли далеке виття сирен наповнює повітря.

Тоді — перш ніж вона зможе це зупинити, перш ніж вона зможе схопити своє минуле й міцно затиснути його назад у сховище з потрійним замком, де вона його зберігає, — спливає інший спогад.

Мері.

Меріголд Тревор, лише на кілька років старша за неї, згорнулася калачиком на лівому боці, наполовину схована під столом у їдальні, хоча схованка не допомогла їй врятуватися. Її рука простягається до Офелії, немов благаючи про допомогу. Але її обличчя розтрощене, увігнуте там, де раніше були помітні риси, одне яскраво-блакитне око заковане, щоб дивитися на неї незряче з моря червоної та зруйнованої плоті.

Марі іноді наглядає за нею, коли у її матері зміна в їдальні, а її батько гуляє зі своєю командою. Коса Марі завжди має нову стрічку, що в'ється та виходить із гладких білявих сегментів, що робить її найкрутішою людиною, яку Офелія знає.

Але тепер стрічка Марі — яскравий сріблястий кондитерський виріб із павутини — приклеєна до клаптя шкіри з маківки голови, а босі ноги Офелії липкі, липкі від крові Марі.

Біжи! Невідкладність пульсує в Офелії, як заражений зуб.

«...Брей? Лікарю, з вами все в порядку?»

Вона повертається до себе, руки стиснуті з боків, дихання уривчасто входить і видихає, плямами запотіваючи шолом.

Северин все ще перебуває в іншому кінці кімнати, забувши про якийсь пристрій в руці, і дивиться на неї, блакитне світло в його шоломі підкреслює його насуплені брови.

Він крокує ближче. «Ви ж бачите, що він порожній, чи не так? Просто порожній скафандр».

Якась частина її — жорсткий квадрат ірраціонального жаху в її кишках — переконана, що якщо вона подивиться, усе, що вона побачить, — це порожні, звинувачувальні очі Марі, які дивляться на

неї. Але через мить вона змушує себе відвести погляд від нього на ту... річ.

Северин правий; білий костюм з логотипом Піннакле на грудях переважно плоский. Це просто повністю зібраний костюм, який лежить на підлозі у формі людини, одна рука якої простягається до кожного, хто проходить повз.

«Правильно», – справляється вона. «Порожній. Так, я зрозуміла.»
Зараз.

“Що відбувається?” вимагає пояснень Берк.

«Я йду», — каже Кейт.

«Негативно, все в порядку», — каже Северин, скорочуючи відстань між ними, його черевик штовхає руку костюма. «Це просто чергова дурна витівка. Дідівщина, щоб її знайшла наступна команда, коли вони зайдуть. Костюм на підлозі, схожий на людину на відстані». Він дивиться на неї, але більше нічого не каже.

Офелія чекає ще один момент, але він не каже, що вона попалася на це. Її охоплює теплий порив вдячності, і в той же час вона миттєво заспокоюється. Їй не потрібна його допомога. Їй також не потрібен його погляд, яким він тепер дивиться на неї, ніби бачить її в дещо іншому світлі.

«Я вважаю, у нас все добре», — повідомляє Суреш у вусі Офелії, у голосі звучить благоговіння й розчарування. «Все, що у нас є, це купа порожніх двоярусних кімнат з цього боку».

«Ми майже закінчили», — каже Северин. «Приєднаємося до вас у центральному залі за хвилину».

Потім Северин повертається до Офелії, знову перемикаючи їх на приватний канал, його обличчя в мініатюрі на екрані її шолома, а потім у більшому розмірі прямо перед нею в реальному житті. «Ти впевнена, що з тобою все гаразд?»

Його погляд пронизує її, ніби він бачить спогади, які так недавно грали в її очах.

“Звичайно. Зі мною все в порядку, — каже вона так чітко, як тільки може. Грудка неусвідомленого крику зникає з її горла, але затяжна гострота є болісним нагадуванням. Як і зростаючий гребінь збентеження. «Мене це просто налякало».

Северин не відповідає відразу, лише дивиться на неї.

Він їй не вірить. Офелія скреготить зубами, щоб подолати бажання пояснити, залепетати якийсь виправдання.

Натомість вона чекає, і її брови піднімаються у владному питанні, ніби спонукаючи його відповісти — ще один класичний рух Брей... який вона ненавидить — доки він нарешті не киває.

«Всі до роботи», — нарешті каже Северин, знову на загальному каналі, тоном, який не терпить суперечок. «Шторм незабаром відновиться. Час - мінус двадцять три хвилини. Ми хочемо бути тут, заблоковані, перш ніж це станеться».

«Всередині», — каже Ліана.

«Роджер», — каже Кейт. «Екологія — це ваше все».

Северин повертається і, не кажучи більше жодного слова, виходить у коридор.

Офелія повільно видихає, її увага мимоволі повертається до костюма на підлозі. Дивлячись на нього зараз, вона навіть не може зрозуміти, як вона могла подумати, що всередині було тіло. Так, розташування і форма, але він явно не зайнятий. Будь-яка нормальна людина впізнала б це майже одразу.

Це через це місце. Через довбане житло Піннакле, яке розпускає лайно в її голові, яке їй зараз абсолютно не потрібне. Або коли-небудь. З такою швидкістю їй пощастить, якщо Северин та інші не повідомлять, що у неї РВЕ.

Але тепер, коли вона усвідомлює тригер — несвідомий зв'язок, який її мозок встановлює між минулим і сьогоднішнім, — вона впорається з цим. Без проблем. Вона не дозволить недоречностям минулого зіпсувати її майбутнє.

Офелія розправляє плечі й рушає за Северином.

Але, коли вона відвертається від костюма, спалах чогось яскравого привертає її увагу.

На верхньому плечі костюма все ще залишається нашивка з іменем, вишита блискучою металеву ниткою, яка потерта від носіння в кількох місцях: М. ДЕЛАКРУА.

Вона хмуриться, нахилиючись, щоб роздивитися краще. Білий костюм Піннакле брудний на ліктях, побитий і потертий від використання, що видно на грудях, а міцний матеріал блищить безпечною лускою, розробленою, щоб запобігти розривам.

Це не один з тих тимчасових костюмів для надзвичайних ситуацій, призначений для використання протягом короткого періоду часу, а потім викидання, якщо щось трапиться з основним костюмом користувача, що не підлягає ремонту.

Це основний костюм. М. Делакруа, якщо нашивка щось означає. І немає явних пошкоджень, які зробили б його непридатним для використання.

Навіщо комусь залишати тут свій основний костюм? Де зараз Делакруа? Чи справді він чи вона повернулися на Землю у тимчасовому костюмі? Або зараз навіть на іншому завданні?

Це не має жодного сенсу.

Знову ж таки, їй не було сенсу прикидатися, що у неї несправний танк, але очевидно, що деякі команди R&E працюють на зовсім іншому рівні загального розуміння.

«Докторе Брей?» Кличе Северин.

«Так, я йду», — неохоче каже вона, ковтаючи запитання.

Вони майже закінчили розвантаження, перевозячи ящики з їжею, обладнанням, припасами та особистими речами від посадкового модуля до житла, коли вітер раптово посилюється — від легкого вітерця до сильного подуву. Крижані пластівці перетворюються на сліпучу білу стіну. На початку їхньої роботи Северин прикріпив яскраво-помаранчеву напрямну мотузку до ніжки посадкового модуля з одного кінця та до гака на зовнішньому краю рами шлюзу з іншого. У той час це здавалося разюче застарілим і непотрібним жестом. Тепер ні.

Їхні візуальні ефекти в шоломах втрачаються під час шторму, зв'язок із Resilience тимчасово зникає. Працює лише місцевий зв'язок між їхніми скафандрами, та й то в межах невеликої відстані.

Ця кольорова смужка на лівому плечі Офелії — єдине, що тримає її на шляху та запевняє, що вона встигне повернутися до притулку під час цієї останньої подорожі. Зрештою. Зниклий марсохід був би дуже корисним зараз, але немає жодних ознак його присутності.

Нахилившись уперед, назустріч вітру, вона зосереджується на тому, щоб ставити ноги в чобітках на засніжену, хрустку поверхню й не впустити з рук тонкий металевий футляр. Вона наполягала на тому, щоб нести його сама, хоча це означало додаткову подорож туди-назад. Вона не хотіла знайти його розчавленим між піддонами геодезичних дронів або «випадково» загубленим у дрейфі десь по дорозі.

Кейс неважкий; насправді, якби він був легшим, його легко поніс вітер. Але ремінці і VR всередині навмисне — і оманливо — легкі, для своєї потужності.

Вона хапає ручку міцніше, як проти бурі, так і з рішучості. На той час, коли вона закінчить, команда номер 356 стане найбільш налагодженою командою в...

Завивання вітру навколо неї переростає в неземний вереск, моторошний звук, що викликає мурашки по шкірі. Від низького до високого, від глибокого до пронизливого, як тваринний стогін болю, що перетворюється на крик. Звук виходить з руїн міста ліворуч від неї.

Крім темних кристалічних веж, що стирчать зі снігу під кутом, Офелія не бачить багато. Лише проблиски тінювих структур, коли шторм робить подих, затримуючись на снігу на кілька секунд. Але вона знає, що знаходиться всередині будівель, згідно з файлом попередньої місії. Перша команда назвала істот, які побудували місто так далеко внизу, ліріанцями.

За земними термінами та визначеннями вони були ссавцями. Не дуже сильно відрізнялися від людей, з іншим вигином еволюційного дерева. Зі сканування дронам структур, похованих під льодом, вчені дійшли висновку, що вони були общинами, можливо, навіть матріархальними. Художники зображували їх високими, стрункими, схожими на лінивця, з довгими витонченими пальцями, великими виразними очима та тонким шаром хутра різноманітних кольорів. І гострими зубами з іклоподібними різцями в передній частині рота.

Однак ці деталі були лише припущеннями астробіологів-археологів, заснованими на одному наборі останків, знайдених — ненавмисно муміфікованих — на наступній планеті, Лірії 393-D. Зонд знайшов одного ліріанця мертвим поза рудиментарним укриттям, обличчям до рідного світу, з витягнутою однією рукою, ніби він намагався доповзти додому.

Ліріанці були в космосі, але не зовсім міжзоряному. Вони були розвиненими, будували величезні міста, як те, яке знаходилося під її ногами, і намагалися вийти за межі своєї планети. Але недостатньо швидко.

Вони жахливо загинули. Ймовірно, через голод чи замерзання, або і те й інше. Мільйони з них тепер розчавлені під вагою снігу, льоду та проминулих тисячоліть.

Ймовірно, про них і про цю планету було б відомо більше, якби не було виявлено Bodhi 923-E, з новішими поселеннями та технологіями, які могли бути пристосовані для використання людиною — тобто, люди могли озброїтися новими технологіями — і Lygia 393-C та інші подібні були зсунуті у нижню частину списку корпоративних пріоритетів.

Планети, подібні до цієї, зараз розглядалися як дивацтва, цінні лише в сенсі їхньої рідкості та трофейного статусу, цікаві лише з невизначеної наукової точки зору, а не того, що тут будь-що може бути прибутковим.

Ця планета була подібна на кладовище, забуте й покинуте бур'янами й часом. Навіваючи сум. Або, можливо, попередження, що зрештою все закінчується.

Але стояти тут, а не просто читати про це, було дивно. Моторошність – ось що дзвонило до Офелії.

Її бабуся входила до правління багатьох фондів, у тому числі одного, який виступав за відновлення Помпеї після того, як вона знову була страчена Везувієм. Офелія бачила архівні кадри оригінального місця після розкопок у двадцятому столітті.

Гіпсові форми мертвих були зроблені з порожнечі, де їхнє тіло згнило в попелі, але їхні кістки та зуби все ще виднілися — привиди, які мали фізичну форму та форму. Згорілий буханець хліба ще в печі. Навіть собака, яка перевернулася на спину, оголивши свій живіт у гротескній міміці розслаблення.

Але більше того, це була відсутність людей там, де колись було життя. Порожні вулиці, покинуті дитячі колиски, кухонні столи зі стільцями ще на своїх місцях. Ймовірно, все це та більше — у всякому разі, ліріанська версія — знаходилося під нею в цю саму мить.

Стогін став голоснішим, наче хором здіймалися мстиві голоси.

Офелія навіть не усвідомлює, що вона відступила назад, подалі від руїн, подалі від звуку, поки її плече не вдаряється об щось тверде позаду неї.

Вона штовхається й повертається, спотикаючись об лід, і знаходить за собою Северина. «Що...»

Він тягнеться, щоб підтримати її. «Це просто вітер», — каже він спокійним і рівним голосом у її шоломі. Який на мить заглушає жахливий шум. «Тут більше нічого не може завивати. Шуміти».

Як тільки він це каже, вона розуміє, що він, звичайно, правий. Це плоска рівнина крижаного білого небуття, за винятком зубчастих вершин колишнього міста.

«Ви повинні залишатися на лінії, докторе». Він киває головою на щось позаду неї. Вона повертається, щоб подивитися, незграбна в шоломі, і розуміє, що помаранчева мотузка зникла, загубившись у сильних шквалах.

Вона не могла пройти більше кроку-трьох... але, мабуть, цього було достатньо. Її серце підривається в інстинктивній паніці.

Дурна Офелія. Це справді по-дурному. Розмова про невимушену помилку.

Здається, що це маленька вічність, але, ймовірно, лише кілька секунд, перш ніж вона бачить спалах знайомого апельсина в тимчасовій перерві від вітру.

Не чекаючи чергової підказки від Северина, вона поспішає до нього, як до рятівного круга. Вона перекладає футляр в одну руку, а іншою бере шнурок.

Северин повертається на своє місце позаду неї на шнурі — шнур хитається, а потім випрямляється завдяки додатковому тиску. Він наполягав на тому, щоб повернутися з нею під час цього останнього заходу, а інші залишилися всередині станції, облаштовуючись і осідаючи. Твердження (зарозуміле) Офелії, що їй не потрібна допомога, зараз виглядає неймовірно дурним. Чесно кажучи, весь цей час вона намагалася довести, що вона корисна, а не тягар, і все одно змогла побачити їхній посадковий модуль.

Тепер, без мотузки, вона навіть не знала б, у якому напрямку рухатися.

Принаймні він теж не з порожніми руками. Він несе тонкий сірий жорсткий кейс, витягнутий із посадкового модуля. Він позначений яскраво-червоними попередженнями та має кодовий замок. Стандартна вогнепальна зброя, єдина дозволена йому зброя. Хоча зрозуміло, що наразі їм не загрожує жодна небезпека через позови, протокол Монтроуза вказує на те, що зброя має постійно залишатися під рукою командира місії. Лише він — і його друг, мабуть, Кейт — мають код, щоб його відкрити. А Северин здається їй дуже типовим службовцем.

«Дякую», — каже Офелія. Вона чує нотку образи у своєму голосі, але сподівається, що він цього не зауважить. Це не його вина. Як би він їй не подобався, це не змінює того факту, що він у своїй стихії, а не вона. І його робота — зберегти її живою, подобається йому це чи ні.

«Все гаразд, докторе. Перше призначення на планету – це завжди коригування. Для всіх, — м'яко каже він. «Особливо тут. Шторми, здається, швидко наростають і сильно вдаряють».

Вона повторює його слова в своїй голові, шукаючи насмішку, перевагу. Але вона не може помітити навіть натяку на це. Северин, здається, пом'якшився тепер, коли вони нарешті вийшли на поверхню, або він перестав сприймати її як загрозу.

Ймовірно, відтоді, коли вона завмерла, побачивши порожній костюм.

Вона кривиться. Вона не хоче ворогувати з командиром місії; це значно ускладнило б досягнення її мети тут. Однак вона також не хоче його... жалю.

Вони обоє мовчать до кінця шляху до оселі. Єдиний шум у зв'язку – це їхнє злегка утруднене дихання від більш напружених зусиль, необхідних для повернення.

Цього разу, коли вони заходять у шлюз, там горить світло. Усе, що Кейт робить у *syscon*, працює.

Офелія слідує за прикладом Северина, тупаючи ногами по текстурованій підлозі (Це просто підлога. Подивіться на неї добре, і, можливо, тоді ви перестанете бути одержимою.), щоб видалити лід і сніг з черевиків, чекаючи, поки шлюз пройде через свій цикл.

Косий погляд на Северина, наскільки це можливо в її шоломі, показує, що він терпляче чекає, дивлячись прямо перед собою.

Імпульс наповнити тишу нагадуваннями про консультації та про те, що буде краще розлютити його та змінити напрямок його припущень щодо неї, тим самим змінивши уявний баланс сил, є гнітючою, майже фізичною потребою.

Чи не спадало вам на думку, що ваша проблема не у стосунках, а у взаємній вразливості, яка час від часу необхідна для того, щоб з'єднатися з іншою людиною?

Офелія кривиться, згадуючи ці слова Юліуса. Він втратив статус друга та всі чинні привілеї, включно з тим, щоб говорити їй жахливу правду про себе, коли вони обоє в нетверезому стані. Але вона не може

так легко викинути його зі своїх спогадів. І він не обов'язково помилявся.

Дуже п'яний сеанс після її останнього розриву призвів до цієї перлини.

«Тобі комфортніше з пацієнтами, ніж з іншими людьми, тому що тобі не потрібно ділитися з ними нічим про себе». Він поплескує її по руці, коли її очі сяють від невиданих сліз, а бар навколо них продовжує тупотіти й співати на честь перемоги незнайомого їй гурту на конкурсі, з яким вона не була знайома. Можливо, вона надто багато працювала — «надто далеко, надто віддалено», як стверджував Барак, її колишній.

«Іноді мені здається, що я навіть не так добре тебе знаю», — додає Юліус.

Тоді вона неохайно обняла Юліуса за плечі, запевняючи його, що він знає її найкраще за всіх. Що було правдою. Але це говорило не так багато, як мало б бути.

Її справжня відповідь, якби вона могла сказати правду, зараз така ж, як і тоді. Її проблема не в тому, що вона іноді вразлива в оточенні інших. Швидше навпаки. Вона була — і продовжує залишатися надто вразливою - весь час.

Внутрішні дверцята повітряного шлюзу нарешті відчиняються з механічним стуком і легким шипінням.

«Командире, якщо у вас є секунда...» Кейт звучить особливо офіційно по каналу зв'язку. І ні з якої іншої причини, окрім цього, живіт Офелії стискається. Це неприємність, якою б вона не була.

«Я збираюся піти перевірити, що там у Кейт». Северин киває на неї, цей жест короткий і поверхневий, але без зовнішніх ознак ворожості з минулого.

«Звичайно», — каже Офелія, незважаючи на те, що потреба відштовхнутися стає сильнішою, спонукаючи її відновити рівновагу невидимої — ні, неіснуючої — сили тяжіння між ними. Кинь це, Фел.

Северин переступає поріг повітряного шлюзу в центральний вузол, прямуючи до відділу керування системами станції. Залишивши її позаду.

«Не забудьте зустрітися зі мною пізніше, щоб налаштувати ваш сон на сьогодні». Слова, короткі й різкі, вислизають, перш ніж вона встигає їх зупинити.

Миттєвий сплеск полегшення є п'яним, знайомим — від поганих новин, які раптово перетворилися на звичайну недомовку, від несподівано скасованих сімейних вечерь, від блювоти після низки поганих алкогольних напоїв. Але потім воно (полегшення) зникає, негайно замінене гарячим спалахом сорому. Вона знає себе краще.

Северин робить паузу, його поза помітно напружується навіть крізь костюм.

«Звичайно, докторе», — каже він, не повертаючись до неї обличчям. І мороз надворі ніби не впливає на його тон тут.

9

Все ще картаючи себе за те, що протистоїть Северину, Офелія човгає до центрального вузла. Виснаження палає в її м'язах, додаючи розгойдування її поставі. Після нерухомого стояння в шлюзі її тіло закам'яніло. По шкірі хвилями розливається озноб, схожий на лихоманку.

Медсканер десь у ящику, але їй не потрібен його офіційний діагноз. Члени команди називають це холодним похміллям уві сні. Занадто велике навантаження, занадто швидке після холодного сну. З протеїном, таблетками заліза та відпочинком вона швидко повернеться до норми.

Усередині центрального вузла більшість ящиків, які вони тягнули раніше, зсунуті вбік, упорядковані та складені. Тут також світліше. Ліхтарі над головою світяться твердо й рівномірно.

Хтось поставив стіл і шість стільців у центрі. Це повинно зробити вузол більш живим, повним. Натомість самотній стіл посилює порожнечу навколо. Легко уявити ще десятки столів і стільців у цьому просторі, теплі звуки розмов, сміху та людей, що заповнюють повітря. Отже, контраст з реальністю дещо похмурий.

Суреш і Берч стоять з ближчого до неї боку, обличчям один проти одного, між ними на столі якась тканинна ігрова дошка. Блискучі шматки чогось, схожі на сплюснуті кульки синього та жовтого кольору, лежать у спорадичних місцях на дошці, виблискуючи на світлі. Хоча вона майже впевнена, що деякі з жетонів є запасними частинами, якщо тільки комбінація шестигранного болта 316 і гайки не є частиною цієї гри. Суреш вивчає дошку з такою інтенсивністю, як хтось, хто вперше знешкоджує вибухівку під час землетрусу, тоді як Берч переймається клаптиком паперу, згортаючи його та знову згортаючи.

Ліана сидить з іншого боку, голова відкинута назад, ноги сперті на інше крісло, очі закриті.

Їхні шоломи лежать на столі, костюми розстібнуті й обвислі на талії.

«Доктор». Суреш вітається з нею, хоча його погляд залишається прикутим до ігрової дошки. «Присядьте, поки не впали».

Не кажучи ні слова, Ліана відкриває очі, випрямляється, а потім махає Офелії до крісла поруч із нею, через стіл проти Суреша та Берча.

Офелія пробирається туди й падає в крісло. Вона ставить футляр іVR біля своїх ніг, ноги тремтять, голова крутиться від запаморочення. Анемія. Щось у процесі холодного сну призводить до голодування еритроцитів. Цілком відновлювано, але неприємно, особливо на початку, після того, як підсилювальний ефект заліза після перебування у баці зникає.

Її дихання звучить надто голосно, надто прискорено в тиші її шолома.

«Ми в порядку», — каже Ліана, обережно вимовляючи, щоб Офелія могла почути її через зовнішній мікрофон. Вона торкається місця перед своїм обличчям, де мав бути її шолом. «Ви можете зняти його зараз. Так буде легше».

Офелія тягнеться до застібок, щоб відкрити свій шолом, а потім вагається. Вона не знає чому. Вони всі сидять з обвислими костюмами на поясі та знятими шоломами. Цього разу чекати не варто.

Розгубленість зморщує лоб Ліани, потім сором спалахує на її обличчі, перш ніж вона розгладжує вираз. Вона знизує плечима. «Або ні. Вирішувати вам.»

Почуття провини ще тяжіє над Офелією. Трюк з танком не був ідеєю Ліани, а просто дідівщиною, фазою, яку вони, сподіваюся, минули. Крім того, якщо вона збирається працювати краще, ніж у неї виходить з Северином, саме час почати.

Вона знімає шолом, прохолодне повітря торкається її шкіри та ковзає по вологому від поту волоссю. Тут пахне затхлим повітрям, невиразно металевим і гірким, як старий піт, обгорілий метал і образа.

Офелія чхає чотири рази поспіль, її ніс горить.

«Вибачте, докторе Брей, покоївка цього тижня не працює», — глузливо посміхається Берч.

«Ігноруйте його. Фільтри вже працюють, щоб очистити повітря. Просто забагато пилу». Ліана морщить ніс.

Якщо система фільтрів подібна до інших закритих середовищ, то в ній мало пилу, якщо взагалі є, планетарного бруду, пилку, бактерій тощо. Швидше за все, це поєднання ворсинок, волосся і, звісно, мертвих клітин шкіри попередньої команди, щойно повітря осіло після їх від'їзду.

Зазвичай така інформація погано сприймається людьми, які звикли до свіжого повітря та живуть просто неба. Однак для Офелії тут пахне домом.

Від несподіваного й небажаного нападу ностальгії її очі сльозяться.

Але вона настільки втомилася, що не може набратися сил, щоб докоряти собі за таку реакцію. Тепер, коли вона сидить, здається, що у неї ніколи не вистачить сил підвестися.

«Ні, ні, засранець», — каже Суреш з раптовим одкровенням, тикаючи в Берча пальцем. «Те, що ти зробив, не дозволено правилами. Не випробовуй цю фігню зі мною знову».

“Що?” каже Берч, вдаючи невинуватість. Він піднімає руки, крихітна паперова пташка тепер сидить на його пальці.

«Ми не граємо за твоїми дивними правилами сьомого рівня чи будь-якими іншими», — хмуриться Суреш. Він штовхає фігуру назад до Берча. «Ходи правильно».

Ліана нишпорить у відкритому ящику, захищеному під столом. «Ось. Це допоможе». Вона відриває пластиковий ящик з протеїновими тюбиками й простягає один Офелії.

Офелія виривається з верхньої половини свого костюма, звільняючи руки — від цього зусилля її кінцівки відчуються ще важчими, — а потім бере тюбик.

Коли вона видавлює вміст у рот, перший смак штучного арахісового масла та банана активізує її блювотний рефлекс — надто солодкий і занадто зернистий, ніби хтось подрібнив пластикові банани та змішав їх з клеєм, який колись ділив місце на полиці з запліснявілим мішком арахісу.

Але вона закриває рот рукою і змушує себе ковтнути.

Суреш зиркає на неї. “Будьте жінкою, док. Соєвий м'ясний рулет набагато гірший”.

Ліана повертається на своєму сидінні обличчям до Офелії, підтягуючи ноги під себе в гімнастичному русі, який був би неможливим в костюмі. «Можна задати вам питання?»

Очікуючи запитання про свою сім'ю чи втраченого пацієнта, Офелія потребує додаткової секунди, щоб змусити себе зробити ще один ковток, а потім киває.

«Як працює система iVR?» — питає Ліана.

Офелія здивовано кліпає очима.

Ліана схиляє голову до блискучого футляра на підлозі. «Я чула, що це...» Вона робить паузу. «Щось жахливо інвазивне».

Ах, добре. «Як чути ваші думки?» пропонує Офелія. Вона не вперше це чує.

Суреш і Берч нібито зосереджені на грі, але зараз вони занадто тихі, мабуть, прислухаються. Офелія дивується, наскільки цей страх стоїть за їхнім опором її присутності. Нікому не подобається думати, що в їхній розум, останній bastion приватного життя, вторгнуться, навіть якщо це буде для їхнього ж блага.

«Він цього не робить. Не може, — твердо каже Офелія. «По суті, це та сама система, яку вам прописали б на Землі в одній із наших клінік, лише оновлена для мобільності та швидших результатів. Все, що він робить, це використовує спогади, які ви вибираєте самі, і ваші дані QuickQ, щоб відтворити сприятливе середовище для сну. Це воно. Хороший сон є основою для відновлення ERS, і ми сподіваємося показати, що, запровадивши здорову гігієну сну на початку місії, це також може працювати як профілактичний захід».

«Гаразд.» Ліана розтягує це слово, не надто переконана.

«Це допомагає нормалізувати ваші циркадні ритми, незалежно від того, чи є світло, — Офелія показує на двері шлюзу та вічно сірі сутінки зовні, — чи воно відсутнє, і намагається підказати ритм вашому тілу».

Незалежно від того, чи це тимчасова відмова від протейнового тюбика, чи інтерес Ліани до системи iVR, Офелія відчуває себе більш енергійною. Вона нахилиється і хапає футляр.

«Чекайте, я створю для вас тимчасовий профіль, щоб ви могли його спробувати». Офелія витягує з футляра планшет. Вузькі гарнітури всередині, їх шість, блищать у верхньому світлі. «Подумайте про це як про кімнату очікування для сну. Ви збираєтеся відвідати її та повторно

розслабитися, а потім ви заснете, як зазвичай. Або навіть легше, ніж зазвичай».

Дослідження показали, що сон у звичній обстановці покращує якість сну і зменшує стрес, що, зрештою, покращує спілкування та гармонію в екіпажі. І все це в поєднанні з регулярними консультаціями та ліками, якщо це необхідно, знижує ваші шанси на ERS. Не те, щоб вона зараз входила в деталі.

Офелія проводить Ліану через швидку версію стандартних запитань для пригадування з метою встановлення базових налаштувань. Зараз Офелія живе в її тісному офісі на роботі в кампусі Монтроуз, її безпечному місці. Або жила раніше, у всякому разі.

Потім Офелія повертається у реальність, вона демонструє гнучкість пов'язки, яка злегка облягає скроні, піднімаючись над переніссям. Це не стільки блокує зір, скільки забезпечує легке підключення до імпланту QuickQ і нагадує користувачеві, що він має зосереджуватися на зображеннях, які надає система, а не на фактичному оточенні.

«Закрийте очі», — заохочує Офелія.

Ліана робить це з набагато меншим ваганням, ніж Офелія, ймовірно, зробила би на її місці, і система активується з тихим, веселим щебетанням. Тоді Офелія чекає.

Через мить Ліана різко сідає, здивовано випрямляючи спину. «Ого».

Офелія посміхається.

“Це ланай у будинку моєї тугу”, - каже Ліана трохи голосно. Гарнітура використовує ті самі шляхи зв'язку, що й її імплант QuickQ, тому все, що вона бачить і чує, переважає її поточне оточення. Її рука простягається, торкаючись чогось, чого там немає. “Ми з двоюрідними братами постійно ночували у мене. Я слухала океан”. Здивування перетворює її обличчя, розгладжуючи дитячі зморшки на лобі. “Виходять зорі. Я майже чекаю, що вона вийде і скаже нам заспокоїтися”. Вона різко озиряється через плече.

«Система ще не може відтворювати людей», — попереджає її Офелія, підвищуючи голос, щоб відповідати голосу Ліани. Інакше, як знає Офелія з досвіду, її голос звучатиме надто схоже на шепіт вітру чи голос, що бурмотить у далині. «Це вимагає забагато обчислювальної

потужності, і наш мозок все ще надто добре розпізнає штучний інтелект, коли йдеться про людей, яких ми знаємо».

«Це все одно було б дивно», — визнає Ліана. «Вона померла, коли мені було вісімнадцять».

Повільно напруга зникає з тіла Ліани, її плечі розслабляються, руки розтискаються.

Піднесення охоплює Офелію. Незалежно від того, як часто вона це бачить, перший крок у тому, щоб зробити когось цілісним, зробити когось кращим, завжди важкий. Ось для чого вона тут. Для чого вона живе. Недостатньо компенсувати все, немає розв'язання більшого кармічного боргу, позначеного на її рахунку, цього ніколи не буде, але це прогрес.

«Хочете спробувати?» — запитує Офелія Суреша, який дивиться на них через стіл.

Однак перш ніж він встигає відповісти, Берч підскакує. «Краще справжні кошмари, ніж фальшива фігня», — бурмоче він. «Твій хід», — каже він Сурешу, махаючи рукою над ігровим полем.

Офелія повертає свою увагу на Ліану.

Але Ліана нахиляє голову набік, кілька разів моргає та махає рукою перед обличчям, перш ніж зосередитися на Офелії. «Що сталося? Стемніло». Вона простягає руку, щоб зняти гарнітуру.

«Почекай. Дозволь мені взяти зарядні пристрої». Передбачалося, що гарнітури були заряджені, але, можливо, місяці зберігання їх виснажили. Або, можливо, вони все ще трохи глючать.

Вона оглядається в пошуках яскраво-зеленої сумки серед акуратно складених і нагромаджених ящиків і ящиків. «Де...»

«Ваші речі у вашому кабінеті, докторе», — каже Берч, не намагаючись приховати свого знущання, а Суреш посміхається до неї.

І раптом, навіть не питаючи чому, Офелія точно знає, який лабораторний модуль вони призначили їй. Той, у якому довбаний порожній костюм на підлозі.

Суреш піднімає руки, здаючись. «Це найдалше з того боку, для приватності. Наказ командира».

Угу.

«Я зараз повернуся», — каже вона Ліані. Вона встає, обережно, щоб не зачепити рукави свого костюма за стілець.

«Гей, Брей», — кличе Суреш, коли вона відходить від столу на кілька кроків.

Офелія озирається на нього.

Він тримає свій шолом. «Пам'ятайте про це, коли повернетесь. Це просто мій шолом. Не моя голова».

Берч хихикає.

Отже, навіть якщо Северин не сказав їм, вони все одно зрозуміли. Що вона натрапила на витівку з костюмом, і знову довела, що вона аутсайдер, негідний їх.

«Суреш», — різко каже Ліана, її щоки червоніють від збентеження за нього чи, можливо, за Офелію.

Норов Офелії оживає. “Ніхто не помер?” Хоче запитати вона у Суреша.

Слова прямо там, на кінчику її язика, і вона легко може уявити, як зміниться ущипливий вираз на обличчі Суреша, якщо вона їх скаже. І як вона почувалася би, захистившись таким чином і змусивши його заткнутися до біса.

Але... Першим випробуванням її прив'язаності до сім'ї була мама. Хоча відчайдушна потреба у схваленні та використанні гумору навіть для негативного підкріплення просто кричать “далекий батько”.

Яскравий спогад про те, як вона сиділа у прийомній кабінету директорки, спадає на неї. Незручне дерев'яне крісло впивається в її хребет, нашвидкуруч заклеєні порізи на пальцях ще пульсують. Це був її перший рік навчання в академії Marchand-Brighton. Вони дуже хотіли перетворити «стару школу» в «школу».

«Вона не може контролювати свій норов. І просто вибухнула на цій бідній дівчині». Голос Мх. Ройс, директорки, впливає крізь зачинені двері, хвилювання і страх — як дві натягнуті нитки.

Бідна дівчина, про яку йшла мова, точно не була бідною ні в прямому, ні в переносному сенсі, і кілька разів різала рукав шкільної форми Офелії крихітними манікюрними ножицями, коли Офелія сиділа перед нею в класі. Час від часу забір крові в процесі.

А Офелію постійно карали за порушення дрес-коду та платили за нові сорочки.

Вона й досі чує, як крізь дорогу тканину стукають ножиці. Жало металу об її шкіру. Розчарування від того, що вона тримала язик за зубами, намагаючись бути такою, якою хотіли її мати й бабуся. І

знаючи, що ніхто не повірить їй, навіть якби вона розповіла їм, що робить Анберін.

Вона не пам'ятала, коли повернулася й вихопила ножиці в Анберін, хоча травми її рук говорили самі за себе.

Вона точно не пам'ятала, як встромила гострий кінець манікюрних ножиць у плече Анберін — приблизно там, де вона намагалася залишити свій слід на одязі Офелії.

Це була лише... одна мить, коли Офелія скреготіла зубами, намагаючись ігнорувати Анберін і запам'ятовувати ключові дати, пов'язані з першим повстанням колонії на Європі. Намагаючись не тужити за домом, який більше не хотів її.

А наступною була чорнота. Буквально темні крапки заливали її зір. Коли вони відступили, Офелія стояла над Анберін з закривавленими руками, а Анберлін кричала на підлозі.

У плутанині, яка послідувала за цим, ножиці опинилися в руках Офелії — незважаючи на те, що не у неї були доглянуті й акуратні нігті — і напад був неспровокований.

— Я ж казала тобі, Регент. Бабуся Офелії не намагалася стишити голос до своєї матері, яка сиділа в кріслі поруч з нею, радість і лють були такими ж помітними в її тоні, як і страх у директорки.

З Анберін все було в порядку, залишився тонкий шрам, який вона змінила, щоб виглядати як зірка для свого першого боді-моду (звичайно) та історії. Зрештою, вона зробила Офелії послугу, гарантувавши, що інші залишать її в спокої. А пожертва, яку зробила бабуся Офелії, значною мірою заспокоїла “занепокоєння” Маршан-Брайтон. Офелія підозрювала, що бабуся обрала цю школу саме з цієї причини.

Але Офелія ніколи не забуде виразу обличчя своєї матері, коли вона вийшла з кабінету і подивилася на Офелію, наче на чужу і, що ще страшніше, занадто знайому водночас...

«Я пам’ятатиму, Суреш», — спокійно каже Офелія.

Вираз розчарування на його обличчі майже так само приємний, як ухилення її від сутички. Гаразд, не зовсім такий, але це теж не нічого.

Офелія повертається до “свого” модуля. Костюм, який завдав стільки неприємностей, тепер лежить за дверима, разом з розсипом уламків, зметених у купу — швидше за все, його намічено утилізувати.

Її речі, включаючи сумку з особистими речами, акуратно складені всередині. Вона миттєво знаходить яскраво-зелену сумку і хапає її, стримуючи бажання перевірити, чи відкривали її особисті речі і чи обшукували. Їй там нічого приховувати, і якщо це допомагає їм довіряти їй, добре. Цікавість природна в цій ситуації. Тож, можливо, певною мірою це навмисне провокує відповідь. Повертає відчуття контролю.

Коли вона повертається в коридор, її погляд привертає рух біля підлоги. Офелія автоматично відступає. Щур?

Щури були другими міжзоряними мандрівниками, поряд з людьми. Куди йдуть люди, туди йдуть і щури. Іноді, навіть зараз, вони перевищують чисельність офіційних мешканців найвіддаленіших космічних станцій і аванпостів. Але людей тут не було роками.

Однак цього разу це собака. У будь-якому випадку це цифрове фото однієї з них, яке лежить на вершині купи викинутих речей, які були підметені/зібрані за дверима.

На фото собака з золотистим волоссям мчить по широкій траві назустріч красеню з бородою. Чоловік присідає, щоб привітати його, але його збиває з ніг собачий ентузіазм і власний сміх. Усе повторюється, кожного разу повертаючись до цього ідеального

моменту в житті. Увімкнення світла в хабі, мабуть, дало сонячним рецепторам достатньо енергії, щоб фото знову запустилося.

Тонкий папір потрісканий і порваний у кутку, показуючи тонкі, як павутина, схеми на сторінці.

Чи міг це бути Делакруа? З покинутого костюма? Він залишив по собі це? Він... мертвий?

У брифінгу місії про це не згадується.

Під digi-foto в стосі вона вловлює блиск металу. Присівши навпочіпки, вона тимчасово відкладає зарядні пристрої вбік і перебирає шматки розбитого полімеру, викинуті тюбики від їжі, грудки пилу та тонкі клубки невпізаного пуху, що нагадує подрібнені нутрощі подушки.

Вона знаходить джерело блиску, витягує його та підносить до світла. «Воно», про що йде мова, — це тонка срібна обручка зі складним філігранним дизайном. Краї м'які від зносу, метал подряпаний і потертий. Однак вона невелика і призначена для когось з надто тонкими пальцями. Офелія сумнівається, що вона налізе навіть на її перший суглоб.

Схоже на обручку.

Загублену чи забуту?

Вона хмуриться. Команди R&E часто винагороджуються за заходи жорсткої економії, принаймні в Монтроуз. Чим менше предметів вони беруть і/або повертають, тим менше пального споживається, і ці заощадження можуть додатися у вигляді знижок для команди.

Але це?

Фото і каблучка - це все-таки дрібнички, особисті речі. Речі, які не займають багато місця та не додають багато ваги. Речі, які б навмисне не залишали позаду.

Швидше за все, про них просто забули. Правильно?

Неприємне відчуття, те саме, що охопило її, коли вони вперше зайшли сюди, повертається. Крихітні волоски піднімаються вздовж її шкіри, як прапорці тривоги. Не дивлячись ні на що, вона озирється через плече.

Нічого, крім тіней між проміжками верхніх ліхтарів.
досі...

Вона не хоче повертатися сюди. Навіть лункий каньйон центрального вузла здається більш привітним, ніж цей простір.

Після миті нерішучості вона ховає каблучку у зовнішню кишеню свого костюма. Можливо, вона зможе з'ясувати, кому вона належить, і повернути власнику, коли це завдання буде завершено.

Коли вона стоїть, повітря, витіснене її рухом, омиває купу уламків, і кілька представників пилового звіринця відлітають геть, відкриваючи те, що вона пропустила раніше.

Він маленький і білий, гладкий, з вершинами та западинами та кучерявим верхнім краєм. Щось знайоме. Вона знову присідає і тягнеться до нього, не замислюючись.

Потім розуміє.

Знайоме – це товстий білий корінний зуб. Людський зуб прямо тут, на землі.

10

Офелія негайно відсмикує руку.

Що за чортівня?

Чому зуб на підлозі? Що сталося? Кому він належить? Чому...

Вона зупиняється й нахилиє голову набік, щоб уважніше розглянути зуб. Щось тут не так.

Він занадто білий, занадто ідеальний. Занадто плоский на дні, без коренів.

Скривившись, вона простягає руку й перевертає його, відкриваючи порожнисту нижню частину, наповнену схемами та двома крихітними звисаючими дротами.

Повітря виривається з її легенів від полегшеного видиху, і Офелія закочує очі на себе. Можливо, їй хоча б раз не потрібно припускати найгірше. Це просто імплант. Один зі старих засобів зв'язку. До того, як QuickQ став нормою. Деякі старші люди фактично відмовлялися переходити на них, віддаючи перевагу пристроям, які не вимагають хірургічного втручання для видалення або оновлення.

У будинку її бабусі була музейна виставка таких імплантів від компаній, які Піннакле поглинула або вивела з бізнесу. У старомодному скляному футлярі, який не був схильним до збереження відбитків пальців і не бився, на підставці з королівського синього оксамиту лежав білий молярний імплант, такий, як вона тримала зараз.

Офелія зачаровано дивиться на нього, розмірковуючи, кому він належав, частиною яких історій він міг бути, доки її мати не каже їй,

що це, ймовірно, лише зразок продукту, і щоб вона не дивилася на нього, оскільки домашні можуть зауважити її нездоровий інтерес.

І все таки. Застряти тут, призначеним у групу R&E, і незабаром пробувати замінити або видалити імплант... це трохи дивна поведінка

Можливо, їй варто сказати про це Северину.

Тільки щоб він зазначив, що імплант настільки старий, що, ймовірно, випав сам? І що люди весь час щось забувають? Або розлучаються і свідомо викидають обручку?

Офелія стискає губи. Ні, дякую.

Трохи повагавшись, вона бере імплант і ховає його в кишеню разом з каблучкою. Таке відчуття, що річ намагається розповісти їй історію, але вона ще не має всіх частин.

Або це ознака параної.

Тобі потрібно бути обережною, Офеліє. Параноя - лише перший симптом. Скільки разів вона чула це протягом багатьох років від своєї бабусі, від свого дядька, навіть від своєї матері, у відповідь на, так, інколи надмірну реакцію, але також кожен випадок, коли вони не дбали про її відповідь і хотіли закінчити розмову на цю тему? Воно несе з собою невисловлене питання, яке висить у неї над головою все її життя: скільки саме в ній від її батька?

Роздратована на себе через те, що затрималася, Офелія збирає сумку із зарядними пристроями, виходить і повертається у коридор.

Це не має значення — такою завжди була і залишається її відповідь на це запитання. Вона не дотримується якоїсь химерної магічної віри в те, що ДНК складає цілісність людини, контролюючи навіть її поведінку. Вона сама приймає рішення про те, що робити, а чого не робити, на основі її досвіду та найкращих суджень. Як і всі інші. Її не контролює якась зовнішня сила, яка змушує її робити те, що зробила би ДНК. Вона не пасажир у власному тілі та мозку.

Міцніше стиснувши зарядні пристрої, Офелія повертається до відкритих дверей центрального вузла, щоб виконати свою роботу.

Але приглушені голоси з іншого боку драпірованого пластику змушують її зупинитися.

«... згоріла», — схвильовано каже Кейт.

«Ми зробимо все інше, що можна зробити, перш ніж взятися за її заміну», — відповідає Северин.

Вони, мабуть, щось оглядали, щойно повернулися в syscon, і тепер вирішують, що робити далі. Їхні дві тіні, в сірих тонах і більші за реальні тіла, мерехтять на напівпрозорому пластиковому екрані перед Офелією.

«Я хочу сказати, що це до біса дивно. Ніхто цього не робить. Команда, що виїжджає, може мочитися на підлогу і розмазувати лайно по стінах, але ніхто не чіпає генератор», — наполягає вона, нахилившись до нього. «Вони просто залишили його включеним. Це могло викликати вогонь і спалити всю станцію дотла».

«Але цього не сталося», — з дратівливим спокоєм, з точки зору Офелії, каже Северин.

Кейт роздратовано відкидає голову назад. «Добре. Як завгодно. Я просто кажу, що це щось означає. І я не маю хороших передчуттів щодо цього».

Офелія рухається вперед, щоб запропонувати свою мізерну колекцію дивацтв до аргументації Кейт. Можливо, це допомогло б. Подвійна вигода — внесок у команду та доведення, що вона не зовсім марна у цій місії, якою є, здається, їхня загальна думка.

Але потім Кейт продовжує. «Ти знаєш, що Ава буде проблемою», — шепоче вона.

Офелія зупиняється. Ава. Кейт має на увазі Олберман. Яка мертва. Яке відношення до цього має Ава?

Тінь Северина напружується. «Дозвольте мені про це портурбуватися самому. Я тримаю це під контролем. Вона не буде проблемою», — каже Северин.

Вона. Похмурість у його голосі піднімає крихітні волоски на відкритих руках Офелії.

Він говорить про Аву... чи про неї?

Мимоволі Офелія робить крок назад, віддаляючись від дверей. Подалі від очей, поки Кейт чи Северин не підняли пластик і не вийшли в коридор.

Однак вони цього не роблять. Кейт бурмоче свої сумніви щодо його твердження, а потім вони прямують до інших за столом, а Суреш вигукує привітання та нагадує про пакети з їжею.

Офелія чекає цілих тридцять секунд після того, як вони вийшли, щоб вийти з коридору в хаб.

Раптом параноя не виглядає надмірною реакцією.

11

Створити сприятливе терапевтичне середовище – це дещо складно, коли ваші єдині варіанти – це металеві лабораторні столи, схожі на щось з аутопсії, одноразові пластикові стільці та стіна з тріснутими та побитими коробками для зразків. Усе це кричить про гострі краї, непостійність і створює враження, що все йде не так, — нічого з цього Офелія не хоче згадувати.

Офелія намагається накрити стіну ящика зі зразками викинутим простирадлом, яке вона знаходить у коридорі, чимось, що залишилося від попередньої команди, але, як не дивно, це лише посилює атмосферу моргу в решті кімнати. Вона стягує його геть.

Зрештою вона заштовхує один з металевих столиків якомога далі, до стінки з коробками зі зразками, а інший — убік. Але залишає стільці, які стоять один навпроти одного, ізольовані посеред відкритого простору, як центральна арена старовинного цирку - це найкращий з низки поганих варіантів. Вона сподівається, що Ліана проігнорує покинутий костюм, який зараз висить біля дверей офісу Офелії, зі схрещеними ногами в щиколотках, як пацієнт, який чекає на прийом. Розмова про атмосферу.

Офелія зупиняється, щоб забрати свою чашку регідратованої кави з кутка, де вона її поставила. Сьогодні вранці це її друга чашка, кава стала холодною і піщаною — ще більше, якщо таке можливо, — поки вона переставляла меблі.

Минулої ночі вона спала як мертва. Вони розділилися між двома сусідніми двоярусними кімнатами. З усім простором у хабі не було жодних причин цього не робити. Ліана, Кейт і Офелія в одному; Северин, Берч і Суреш в іншому.

Коли Суреш помітив розділення, він закотив очі. «Як пуритансько з нашого боку. Хлопчики та дівчатка в різні кутки, ніби минуле довбане століття».

Але всі ігнорували його, надто втомлені чи надто звиклі до нього, щоб піклуватися про це.

Офелія була радше за першу причину, ніж за другу. Одну хвилину вона сиділа на ліжку, дивлячись на сіро-білу смугасту тканину, що вкривала надувний матрац Ліани над нею, а її розум невпинно переживав те, що вона випадково почувала. “Вона не буде проблемою.”

А наступного дня вона прокидалася з напруженими м'язами, а браслет iVR усе ще сидів на її лобі в режимі очікування. У неї навіть не було можливості поставити його на місце. Це було схоже на те, що клацнув вимикач, її свідомість каталася по тротуарах і опускала жалюзі без її згоди чи навіть свідомості.

Очевидно, її тіло все ще оговтувалося від наслідків холодного сну. Наскільки вона знала, вона навіть не бачила сну. Вона прокинулася, маючи тривале відчуття темряви, втрати та розгубленості, ніби провела ніч, блукаючи по нескінченних темних коридорах, шукаючи щось.

Що було не дивно, враховуючи величезний житловий комплекс, у якому вона перебувала, і вчорашні її дослідження, включаючи інцидент з костюмом.

І спогади, які породило перебування тут, які вирвалися з коробки, яку вона тримала на замку далеко від своїх звичайних щоденних думок.

Офелія кривиться й випиває решту кави, навіть гіркий осад на дні. Коротше кажучи, незважаючи на глибину й тривалість відпочинку, зараз вона так само виснажена, як і вчора, коли спотикалася, вилазячи з бака.

Але вона вирішила почати свої сесії.

Минулого вечора, коли Офелія повернулася до центрального центру із зарядними пристроями в руках, Ліана з ентузіазмом привітала те, що вона знову отримала доступ до гарнітури. Кейт і Северин були зайняті їжею, розмовляючи з Берчем і Сурешем. Все було, одним словом, абсолютно нормально.

Жодних дивних пауз або ненормальної поведінки. Жодних затяжних чи ворожих поглядів на неї, окрім як від Берча, до яких вона вже звикла.

Усі вони, навіть Берч, дозволили їй налаштувати їхні початкові профілі сну. І більшість з них — не Берч — мали заплановані з нею бесіди на наступні дні.

Для індивідуальних сесій Офелія запропонувала алфавітний порядок — структуру, яка знімала клеймо з тих, хто зголосився першим зустрітися з нею. Це також, не випадково, поставило Ліану Чонг на перше місце. Офелія бачила достатньо, щоб зрозуміти, що Ліана, будучи молодшим членом команди, керувала іншими. Вони

захищали її, незважаючи на те, що їх ентузіазм смішив або дратував, і її думка мала значення, навіть якщо вона не повністю їх переконувала.

Крім того, Ліана запитала про діапазони iVR; вона явно була найбільш відкритою з групи. Сенс був лише почати з нею, а потім дозволити новинам поширюватися, як це неминуче станеться.

Усе це, звісно, залежало від тривалості шторму та їхніх інших обов'язків, про які Северин, не вагаючись, нагадав їй.

Але крім цього, він не запропонував нічого іншого, що б хоч віддалено заважало. Северин навіть побажав їй добре виспатися і нагадав перед сном прийняти таблетки заліза. І не на очах у інших — як він міг би зробити, якби хотів використати це як свідомий чи несвідомий крок для встановлення влади — а приватно.

Чому від цього їй стає ще більше незручно, ніби він розуміє її трохи краще, ніж вона хотіла б?

Офелія ще раз переставляє стільці, так, щоб сидіти обличчям прямо до дверей, а потім попраляє інший, щоб трохи нахилити пацієнта до вікна. Можливо, їхня удавана співпраця минулого вечора була лише прикриттям, але якщо це так, то вона збиралася користуватися нею так довго, як могла, доки не зможе переконати їх справді довіряти їй.

“Можна?” — лунає тихий голос ззаду.

Офелія обертається й бачить, як Ліана просуває голову крізь напіввідчинені двері з непевним виразом обличчя. “Привіт і доброго ранку!” — каже Офелія надто голосно, надто весело, махаючи Ліані.

Знизь це, Фел, і, можливо, кофеїн разом з ним.

Але вона нічого не може вдіяти. Справа не тільки в тому, що Ліана прийшла, що її план — гаразд, якщо це можна назвати чимось таким формальним, як план, — працює, і в супроводжуючому піднесенні. Це також неймовірно полегшення від того, що вона повертається на звичний ґрунт, роблячи те, що вона вміє найкраще. Навіть якщо це на моторошній планеті у ще моторошнішому кабінеті.

Офелія відступає, звільняючи місце для Ліани.

Ліана вагається, потім прямує до найближчого крісла — того, яке Офелія подумки призначила кріслом для пацієнтів, — перш ніж зупинитися. «Я не... я не знаю, як це зробити», — визнає вона, повертаючись до Офелії, її рука лежить на пластиковій спинці. «Я

ніколи раніше не брала участі у будь-якій... сесії. За винятком наших звітів після випуску. А зустрічі після... — Вона обриває себе.

Ава.

Бажання почати прямо зараз різко щипає в її кишках, але Офелія ігнорує це. Вона зачиняє двері й йде до іншого стільця. «Все гаразд», — легко каже вона, сідаючи. «Це просто розмова, а не перевірка. Немає правильних чи неправильних відповідей».

Ліана, обертаючись, слідкуючи за Офелією поглядом, кидає на неї скептичний погляд, піднявши брови.

Офелія посміхається. «Добре, так, є відповіді, які можуть викликати занепокоєння, але я майже впевнена, що ми ще не там».

Вираз обличчя Ліани трохи пом'якшується, і вона сідає на стілець, на краєчок, наче хоче будь-якої миті підскочити.

Офелія відкидається на спинку крісла, створюючи навмисно розслаблену, але уважну атмосферу, яка, як вона сподівається, надихне Ліану на те саме. «Як ви спали минулої ночі? Чи допоміг вам браслет іVR?»

Напруга трохи спадає з плечей Ліани, і її обличчя прояснюється. «Так, насправді. Це було чудово. Усе було таким реальним, як і тоді, коли ви показували його мені. Я майже очікувала, що прокинуся під звуки мина».

«Це саме те, до чого ми прагнемо», — каже Офелія. «Будь-які збої чи проблеми?» Її пальці мимоволі смикаються, щоб відчути перо і блокнот у руках, але, здається, конспектування завжди робить небажаних пацієнтів ще більш полохливими, особливо на початку.

Ліана робить паузу. «Просто трохи болить голова». Її рука прямує до чола, а потім знову опускається на коліна. Її пальці стискаються, зчіплюються, відпускаються, знову зчіплюються.

«Цілком нормально», — каже Офелія. «Один із можливих побічних ефектів. Це пройде. Але якщо вам знадобиться знеболююче, я впевнена, що той, хто відповідає за аптечку, міг би... — Вона замовкла, коли Ліана здригнулася.

Потім приходить розуміння. - Це Ава відповідала за аптечку, — каже Офелія.

«Так», — каже Ліана з сумною посмішкою. «Як я вже казала, їй подобалося піклуватися про...»

«Що до біса діється, Берч?» Голос Суреша тихий і лункий, коли він оживає в кімнаті через їхні комунікатори на зап'ясті.

Офелія та Ліана злякано підстрибують.

«Ти знову взяв мій улюблений зволожуючий крем?» продовжує Суреш, його обурення лише трохи приглушено сплеском віддаленої стативи. «Ви знаєте, що це консервоване повітря робить з моєю шкірою. Я стаю сухіший за довбану піщану ящірку. Де ти?»

Ліана роздратовано заочує очі. «Він завжди це робить», — каже вона. «Звинувачує людей у тому, що вони взяли його речі, а крем прямо там, у його сумці, ймовірно, захований глибше для безпечного зберігання».

Вони двоє, Суреш і Ліана, здаються найближчими з інших членів команди, більше схожі на брата і сестру, які змагаються за увагу тата, ніж за будь-що інше. Офелія робить подумки нотатку.

«Можливо, ми могли б...» Офелія простягає руку, показуючи Ліані, що вона зменшує гучність.

«Авжеж. Звичайно. Ліана теж відмовляється від свого.

Офелія дозволяє запанувати мовчанці, щоб відволікання зникло й повернулася тиша.

«Якщо від цього вам стане легше, — каже Офелія за мить, — терапевтам РВЕ також потрібні сеанси терапії, коли вони повертаються на Землю. І я поняття не маю, що робити вперше, незважаючи на те, що відчайдушно хотіла опинитися в цьому кріслі». Офелія торкається крісла під собою. «Можна подумати, що це було б не так вже й важко, оскільки я знаю, як працює інша сторона, але це лише ускладнює справу».

Це, а також тому, що брехня на сесіях, хоч і очікувана, не сприймається.

Ліана киває, але вивчає свої руки, які лежать на колінах.

«Я не можу читати ваші думки. Як би безглуздо це не звучало, багато людей хвилюються з цього приводу», — пропонує Офелія. «Я навіть не намагаюся. Це лише те, чим вам зручно ділитися, а потім, сподіваюся, коли ви будете знати мене краще, ви захочете ділитися більше, щоб я могла допомогти більше».

Ліана перебирає манжет комбінезона. «Правильно».

«А якщо почну я? Ви ладнаєте зі своєю командою, але я знаю, що вам не вистачає Ави. Що вона була вашим добрим другом. Що ви

боретесь з тим, що з нею трапилося». Останнє — вільне припущення, але невелике.

Ліана мовчки киває.

«Я можу вам чимось допомогти? Десь, де важко?» Офелія намагається говорити легко. Іноді неможливо знайти баланс, коли хочеш допомогти, потрібна інформація, щоб допомогти, але також відчайдушно намагаєшся не виглядати настирливою мудачкою, яка пхає свій ніс куди не слід.

«Не зовсім.» Ліана дивиться у вікно. Тупий блиск снігу за ним відбивається на її обличчі. Вона виглядає такою маленькою та вразливою на короткій відстані між ними. Офелія відчуває до неї хвилю співчуття.

«Я просто... ненавиджу, що ніхто більше не говорить про неї», — нарешті каже Ліана. «Ніби Ава померла, і тепер ми всі маємо вдавати, що її ніколи не існувало!» Вона складає руки на грудях.

Офелія киває. «Деяким людям допомагає говорити про людину, яка померла. Іншим це занадто нагадує про втрату. Їм потрібно стримувати своє горе, виявляючи його лише приватно або коли вони відчувають, що можуть з ним впоратися, що не завжди можливо. Може здатися, що вони вдають, що її ніколи не існувало, але вони відчувають це по-своєму». Офелія гадає, якою була людина, яка залишила паперові квіти для Ави на її ліжку - хтось, хто хоче пам'ятати, чи хто хоче відчайдушно намагається забути.

«Це дурниця», — протестує Ліана. «Ми повинні відчувати це разом. Ми втратили її разом».

«Знаю, розумію, але люди не такі колективні». Принаймні вона це припускає. Як людина, така, як Ліана, хотіла говорити про речі, але була змушена цього не робити. Офелія теж може лише здогадуватися про те, що відчувала чи не відчувала її мати. Через роки її власні емоції все ще залишаються суперечливими, заплутаними вузлами любові, ненависті та плутанини, тому вона тримає їх подалі. Її мати виграла цю битву за замовчуванням.

«Здається... тоді мені просто цікаво, як це працює. Подолання цього і, якесь, знаєте, прощення». Ліана неспокійно ворухиться в кріслі. «Як це працює, якщо ти навіть не можеш про це говорити?»

Увага Офелії різко зосереджується, але вона залишається нерухомою, спокійною. Не потрібно лякати Ліану. Вона тут не для

того, щоб з'ясувати, що сталося з Авою, а для чіткішого взаєморозуміння, яке може допомогти їй краще зрозуміти їх. «Пробачити когось чи отримати прощення?» — запитує Офелія.

Ліана не відповідає; її погляд прикутий до далекої точки. «Якби ви вчинили правильно, і це було єдине, що ви могли зробити, то...»

БАМ. БАМ. БАМ.

Гучний стукіт у металеві двері вибухає в кімнаті, розриваючи тендітну нитку розмови та зароджуваний зв'язок між ними.

Двері відчиняються, перш ніж хтось з них встигає відповісти, і Кейт просуває голову, її волосся скуйовджене і бліде обличчя, за винятком яскравих кольорових плям на щоках. Ліана зривається на ноги, виглядаючи присоромленою, наче менеджер вищого рівня, якого спіймали на перегляді порнографії на екрані планшета.

— Вибачте, — різко каже Офелія. «Ми посередині...»

Погляд Кейт кидається на Ліану, її губи стискаються від незадоволення. «Що ви тут робите? Ви мене не чули?» — запитує Кейт, підносячи власну руку з приєднаним комутатором.

Офелія тільки збирається реагувати, як Ліана вже встигає відповісти. «Ми відмовилися від наших наручних комунікаторів, щоб нас не відволікали...», — починає вона.

Очі Кейт розширюються. «Якого хрена ви це зробили?» Вона хитає головою, видаючи зневажливий звук огиди. «Не має значення. Ходімо.» Останнє адресоване Ліані.

«Що таке?» — питає Ліана, виходячи за нею за двері.

«Ми не можемо знайти Берча», — похмуро каже Кейт, і слова пливуть через її плече назад до Офелії. «Він зник».

12

Коли Офелія досягає центру, відразу за Кейт і Ліаною, Северин і Суреш стоять разом біля довгого столу й тихо розмовляють. Суреш щось пояснює, його руки несамовито розходяться в обидва боки у великих жестах.

«Що сталося? Що відбувається?» — запитує Офелія, наближаючись.

«Ми намагаємося це вирішити, докторе», — каже Северин, не дивлячись на неї. Він звучить спокійно, байдуже, але напруга в його плечах і руках, складених на грудях, голосно кричить. «Продовжуй.» Він киває, щоб Суреш продовжив.

Суреш, скося поглянувши на Офелію, хитає головою. «Не було. Але я перевірив обидві двоярусні кімнати, і всі постійні костюми на місці». Його звичайно драгливий тон став більш різким по краях.

Серце Офелії падає; вони думають, що він на вулиці. Що він залишив станцію.

Так само, як Ава.

«Він би цього не зробив», — каже Ліана, стоячи з Кейт ліворуч від Офелії. Дивна тиша панує серед них чотирьох. «Він цього не міг зробити», — наполягає вона.

Якщо це не питання вибору Берча. Або, скоріше, раціональне мислення та логіка мали б щось спільне з його вибором. Барабанний бій страху, який почався з того, що Кейт оголосила Берча зниклим безвісти, стає все голоснішим всередині неї.

«Чи говорив він комусь щось раніше...» — починає Офелія.

«Ніхто не бачив його з минулого вечора, і ми не можемо зв'язатися з ним», — каже Северин.

«А як щодо тимчасових костюмів?» — запитує Кейт.

Суреш вагається, повертаючись до неї. «Це трохи складніше».

«Що таке?» — вимагає Кейт. «Ти інвентаризатор».

«Так, але під час підготовки я склав інвентар для команди з п'яти осіб», — стверджує він. «Тимчасові костюми зазвичай упаковують по шість штук у контейнер».

«Ви не знаєте, чи Монтроуз пропустив один, тому що ми не чекали на той момент лікаря, чи його бракує», — категорично каже Северин.

«Правильно», — каже Суреш.

Дивно, але не виключено, що хворий Берч оминув свій звичайний костюм, щоб взяти з ящика тимчасовий. Якимось у Офелії був пацієнт ERS, який був переконаний, що Монтроуз періодично перевіряє його приватні розмови в QuickQ (ймовірно) і що це спрацьовує щоразу, коли він вживає слово, яке починається на літеру M (безумовно ні). Тому багато сеансів включали незграбну фразу «один з ваших батьків, який не є вашим батьком».

Можливо, параноя Берча якимось чином поширилася на його звичайний костюм і пов'язане з ним стеження. Важко передбачити, як би поведився хтось, потрапивши в петлю ірраціонального мислення.

Чи він порізав свій основний костюм? Ніби щось шукав...

Офелія здригається, але змушує себе залишатися зосередженою на цій миті. Не на минулому.

«Якщо він там, ми повинні піти на його пошуки». Офелія робить півкроку до шлюзу.

— Ні, — каже Северин. «Умови покращуються, але я не ризикну рештою своєї команди. Ми не зможемо дізнатися, куди він пішов, навіть якщо він пішов».

«Він би не...» знову починає Ліана.

Кейт перериває її гострим поглядом. «Це могло бути сорок п'ять хвилин тому або навіть годину», — додає Кейт. «Будь-які сліди, ймовірно, вже стерті штормом. Ми б просто тинялися, безцільно». Вона помітно знизує плечима. «Можливо, впали б у якусь тріщину».

«Але ми не можемо просто стояти тут і чекати», — протестує Офелія. І чого чекати? Кінця шторму, щоб вони могли знайти його тіло?

У її уяві Рубен Монтерра, розбитий і лежачи на садовій терасі під її кабінетом, блимає на неї, і його закривавлений рот ворухиться. Офелія здригається.

«Протокол говорить про ретельну перевірку хабу», — каже Северин.

«Ви жартуєте», — недовірливо каже Офелія. — Ви вже шукали його тут, чи не так?

«Попередній обшук — це не те саме, що...», — каже Ліана.

«Це не затишний маленький закритий особняк Грант-Парку, докторе, — каже Северин. Як завжди, його голос м'який, а слова різкі. «Хоч хаб призначений для того, щоб підтримувати нашу життєдіяльність, це далеко не ідеальна система».

«Він міг впасти і вдаритися головою об дальній куток якогось інвентаря», — каже Кейт. «Або приступ емболії, повільно витікати, і сховатися в гіпоксичному маренні, або, чорт, подавитися пакетиком їжі».

Все вірно, теоретично. Але очевидно, що є причина, чому вони хвилюються щодо костюмів і того, чи міг Берч взяти один із них.

Або, можливо, вона знову занадто зосереджена на своєму найстрашнішому страху — на ще одному пацієнті з ERS, якому вона не змогла допомогти. Вона повинна визнати, що це принаймні ймовірність.

Офелія коротко киває на знак підтвердження.

«Тоді нам потрібно шукати», — каже Ліана. Вона перекидає вагу з ноги на ногу, як нетерплячий бігун на стартовій лінії. «Зараз. Нам потрібно його знайти».

Северин киває. «Ліана, Суреш, знову обшукайте сторону С. Переконайтеся, що ви перевірили кожне місце, достатньо велике, щоб вмістити людину, і навіть ті, які, на вашу думку, можуть бути замалими. Він міг бути дезорієнтованим. Сховатися».

Якщо хтось не відповідає на повідомлення, ви сприймаєте це так, ніби він абсолютно недієздатний і нездатний поводитися раціонально. Офелія це знає. І все ж вона ніколи не замислювалася, наскільки важко діяти за таким принципом у живому середовищі. Неможливо передбачити, що міг зробити Берч, де він міг бути, коли всі логічні варіанти були усунені.

«Кейт займе сторону А, а я займуся системним контролем, кухнею та центральним хабом», — завершує Северин. «Тримайте загальний канал відкритим і викликайте допомогу, якщо вона вам потрібна».

Виходячи зі свого попереднього досвіду, Офелія наполовину очікує суперечки про те, хто куди йде, що робить.

Але Ліана негайно поспішає, а Суреш слідує за нею.

Однак Кейт затримується, перекидаючись поглядами з Северином під час чергової мовчазної бесіди.

За мить Северин стискає рот і кидає підборіддя до столу вбік.

Офелія слідкує за рухом, щоб побачити знайомий футляр на столі; вона пропустила це раніше. Однак це не аптечка, що мало би більший сенс. Ні, це тонкий сірий корпус з яскраво-червоними позначками та кодовим замком. Пістолет.

Дивлячись, Кейт кількома ефективними кроками перетинає простір і відмикає футляр, виймаючи зброю.

«Ой! Що ви робите?» Офелія крокує вперед, простягаючи руки, щоб перекрити їй шлях. «Це не потрібно. Якщо він хворий або поранений, він не становить загрози. Навіть якщо це швидка медична допомога, більшість пацієнтів абсолютно не небезпечні ні для кого, окрім самих себе». За кількома... помітними винятками.

«Тут є багато способів втратити контроль, які не мають нічого спільного з ERS», — похмуро каже Кейт, обходячи її, щоб попрямувати до сторони А.

Що це має означати? Руки Офелії повільно опускаються в боки, потім вона повертається до Северина. «Ви справді збираєтеся дозволити їй це зробити?»

Він не виглядає щасливим, але миттєво опускає руки, знизуючи плечима. «Це лише самооборона. Кейт це знає».

Офелія дивиться на нього, потім хитає головою, шия така напружена, що м'язи скриплять під час руху. «До біса це. Тепер я з вами незгодна».

Потім вона іде слідом за Кейт.

Цей хаб один із тих, які Офелія перевірила з Северином учора, на тій самій стороні будинку, де її теперішній офіс, але ближче до центру. Виглядає практично так само, як і тоді, за винятком куп підметеного сміття.

Кейт не потурбувалася озиратися на неї, просуваючись глибше, щоб перевірити під лабораторними столами та відповідні шафи.

Коли Кейт закінчила — швидкий, ефективний обшук, загрозливий лише через зброю в її руці, — вона повертається і прямує до дверей, змушуючи Офелію відступити назад у коридор, щоб дати їй дорогу.

Це відбувається ще двічі, перш ніж Кейт зупиняється на порозі наступного блоку.

Вона повертається обличчям до Офелії. «Якщо ви збираєтеся слідувати за мною, докторе, ви могли б також стати корисним і перевірити інші житлові підрозділи з цього боку».

Офелія не рухається.

Кейт зітхає. «Подумайте про це так: чим швидше ми його знайдемо, тим краще. І якщо ви знайдете його раніше, ніж я, вам не доведеться про це хвилюватися». Вона махає пістолетом у спосіб, який тривожно безтурботний.

Не чекаючи відповіді, Кейт повертається й прямує до наступного блоку.

Як би Офелія не хотіла це визнавати, Кейт має рацію. Це не те, що вона зможе перешкодити Кейт робити щось. І якщо Берч потрапив у біду, його потрібно швидко знайти. Стеження за Кейт точно не збільшує їхні шанси знайти його, що є першою і основною проблемою. Чим більше часу мине, тим більша ймовірність того, що він потрапить у справжню біду, коли — і якщо — його знайдуть.

Офелія розвертається на підборах і прямує до наступного житлового відділення. Зачинені двері важкі, але слухаються.

Цей підрозділ є іншою лабораторією; вона з'єднується з усіма іншими з цього боку. За винятком того, що приміщення явно було закриті після їхнього першого вчорашнього огляду. Той, хто пройшовся з мітлою, пропустив це гніздо, і сміття все ще накопичене в кутах і розкидане по підлозі.

Офелія тремтить. Хоча температура в хабі однакова в усіх приміщеннях, комфортні двадцять градусів за Цельсієм, тут прохолодніше. І темніше теж. Не допомагає те, що світло не горить у повну силу, це частина наказу Кейт економити енергію, вимкнувши світильники в непотрібних місцях.

Тканинні черевики Офелії скрегочуть по осколках скла та полімерах. Вона сподівається, що шматки не надто гострі, або що її підосви товщі, ніж здається.

«Берч?» — кличе вона в маленький простір, хоча майже впевнена, що тут лише вона одна. Це просто відкритий лабораторний стіл, два столи та купа мотлоху.

Офелія нахилиється й перевіряє під першим із столів, одна з небагатьох мислимих схованок у кімнаті. Нічого, звичайно.

Але коли вона відступає від столу, найближчого до дверей, вона зупиняється. На нижній стороні письмового столу з пластикової тканини глибокі виїмки псують гладкий матеріал паралельними лініями. Їх чотири.

Офелія примружується в напівтемряві, намагаючись зрозуміти, що вона бачить. Вона стає на коліна й проводить лінії, шорсткі краї канавок шкрябають її кінчики пальців. Що могло це спричинити?

Темні плями розмазуються вздовж краю столу, загортаючись до верху.

Нахмурившись, вона обережно випрямляється, поки не бачить верхню частину столу. Там, під товстим шаром пилу, є відповідні заглибини з більшою кількістю темних плям.

І ще одна пляма угорі, на одній лінії з чотирма внизу.

Вона тримає руку над мітками, не торкаючись їх. Великий палець зверху, пальці внизу.

Ідеальне співпадіння.

Хтось вдарився в цей стіл, досить сильно, щоб зробити справжні позначки.

Чому?

Її мозок негайно викликає образи, спогади про криваві смуги на підлозі, залишені руками, які хапалися за будь-що, коли людей витягували зі схованок.

Ні. Офелія хитає головою. Не тут.

Але потилицю поколює холодом від усвідомлення, наче хтось стоїть позаду неї, маячить на порозі й дихає настільки сильно, що розтріпує крихітні волоски.

Мурашки по шкірі з'являються на її руках, і вона обертається, піднімаючи руки, щоб захиститися від... чогось.

Але там нікого немає.

Вона різко сміється над собою. Зберися, Офелія. Що з тобою? Питання на віки.

Що б не трапилося з цим столом, що б не спричинило ці сліди, ця (можливо) кров не має нічого спільного з Берчем. Шрами були сухими, пил приховав їх, поки вона не зачепила стіл.

Скривившись, вона прямує до дверей, а потім різко зупиняється, і повертає до іншого столу, того, що під вікном, щоб перевірити, щоб переконатися.

На цьому столі немає слідів. Також немає темних плям.

Її увагу привертає рух за вікном. Тверді кристалічні пластівці, більше лід, ніж сніг, ледь помітно сткають у вікно. Офелія дивиться на них, спостерігаючи, як вони обертаються, рухаються й збираються на гумовому ущільнювачі біля основи вікна.

Але потім вир темряви притягує її погляд. Інопланетні руїни вимальовуються вдалині чіткими лініями. Однак поряд них темно-сіра пляма завбільшки з людину прямо над застиглим білим простором, яка незграбно хитається спочатку праворуч, а потім ліворуч. Наче бореться з штормом.

Жах згортає каву в її кишках. Ох, прокляття.

Не пляма. Це людина. У шторм. Одна справа говорити про можливість, зовсім інше – спостерігати це.

«Берч!» Офелія стукає у вікно. Але він її не чує. Він уже надто далеко.

Вона пробігає через будинок, виходить у коридор і мчить до центру. Спіткнувшись через поріг, вона виправляється, а потім кидається до шлюзу на протилежному кінці.

Це займає занадто багато часу, і довго. Незважаючи на те, що це лише секунди, вона відчуває, як цокає кожна з них, як зменшуються шанси Берча бути врятованим, перш ніж він загубиться під час шторму.

Двері шлюзу вже відчинені, і вона кидається всередину. Тільки для того, щоб знайти Северина, Суреша, Ліану і навіть Кейт — без пістолета в полі зору — стоячи там, на дальньому боці, біля рогу. Однак вони, здається, не поспішають одягати костюми. Вони зібралися півколом і дивляться на щось.

«Берч — він...», — починає вона, важко дихаючи. Вона махає рукою на зовнішні двері, ніби вони це зрозуміють. «Він...»

Чотири голови повертаються до неї одночасно, як хореографічне дійство. Суреш дивиться на неї широко розплющеними очима. Кейт і Северин обмінюються ще однією зі своїх запатентованих тихих розмов, які так їй дратують. Просто скажіть це вголос. Ми не маємо на це часу! Тоді Ліана крокує до неї, стурбовано хмуричись.

«Офелія?»

Офелія відкриває рот, щоб пояснити, але в щілині, що утворилася рухом Ліани, вона тепер бачить, на що вони всі дивилися.

Берч. На підлозі, в кутку між зовнішньою стіною та мобільним контейнером для зразків, який вони витягнули з посадкового модуля вчора.

Не назовні. Тут.

Він сидить, поклавши зап'ястки на коліна, виглядає трохи ошелешеним і дратівливим, але в іншому все добре.

Раптом, Офелія відчуває, що істота, яку шторм розбиває, перекручує та хитає назовні - це вона.

«...саме тут», — слабко закінчує вона.

13

«Хіба ви не чули, як я сказала по каналу, що ми його знайшли?» — запитує Ліана розгубленим голосом.

«Ні. Я...» У ту ж мить Офелія розуміє, що вона так і не ввімкнула гучність на своєму пристрої. «Мабуть, я... відволіклася». Стукала у вікно та намагалася привернути увагу... кого саме? Електричний страх

шипить по нервах в руках Офелії, змушуючи її пальці боляче поколювати.

Ліана та інші все ще дивляться на неї.

Я бачила когось. Ззовні. У шторм. Слова сидять на язиці Офелії, готові зіскочити.

У той момент це здавалося таким ясним. Вона все ще може уявити яскраво виражене коливання ліворуч-праворуч того, хто бореться зі штормом, щоб просуватися вперед.

Але Берч тут. І всі інші також.

Офелія переглянула сканування зонда перед місією - на планеті не було нічого живого, окрім них. Завжди існувала (віддалена) ймовірність того, що на планеті могли з'явитися "стрибуни", але було мало ймовірно, що вони чекатимуть, поки їм дозволять поселитися у хабі. До того ж, фігура, яку вона бачила, якщо вона взагалі щось бачила, прямувала геть від їхнього об'єкту, до руїн міста.

Отже... тінь, оптична ілюзія. Сніг і вітер створюють дивні візерунки та навіювання руху. Крім того, очевидне занепокоєння команди тим, що Берч був на вулиці, ймовірно, посіяло припущення в її власному, позбавленому сну — і тому дуже піддатливому — розумі. Ви бачите те, що очікуєте побачити, і все таке.

Це напевне все.

Офелія важко ковтає. «Мені просто спало на думку, що шлюз — це єдине місце, яке ми не обшукали», — каже вона.

Здається, така відповідь їх задовольняє. У всякому разі, більшість із них. Берч дивиться на неї з відкритою ворожістю, і навіть Кейт дивиться на неї, схиливши голову набік від цікавості.

«Чудове місце, щоб заснути, чоловіче», — каже Суреш Берчу, ступаючи вперед і простягаючи йому руку.

“Так. Це так, — каже Северин, склавши руки на грудях, знову широко стоячи. «Поясніть мені ще раз».

Берч сердито дивиться, коли піднімається за допомогою Суреша. «Це не така вже й дивна справа. Ви знаєте, яка буває перша ніч після холодного сну. Я прокинувся, не міг знову заснути, тож вирішив встати і перевірити погоду».

Встати? Слова Берези відволікають Офелію від власних переживань. Він не вставав вночі. Судячи з того, що Офелія бачила сьогодні вранці на планшеті iVR, ні. Неспання - це одне, але фізична

активність на такому рівні була б зафіксована прискореним серцебиттям і зміною дихання. Судячи з цифр, ніхто не вставав з ліжка минулої ночі. Отже, Берч або спав на своєму ліжку - або, якби він був чесним, у шлюзі, - всю ніч напроліт.

«Я посидів кілька хвилин і, мабуть, заснув», — завершує Берч, знизуючи плечима.

«Усередині шлюзу?» — м'яко запитує Кейт у Берча. Тепер, коли Офелія підійшла ближче, вона бачить контури пістолета, заправленого у велику кишеню збоку її комбінезона. «Є багато інших місць на вибір».

Берч роздратовано здіймає руки. «Не знаю. Я почувався неспокійно, гаразд?» Його погляд ковзає повз них, зустрічаючи Офелію на долю секунди, перш ніж побігти далі.

Як би часто це не траплялося, Офелії завжди здається дивним, як іноді можна відчувати брехню. Це дробова пауза перед відповіддю. Тонкість слів, ніби вони крихкий лід, що тримає форму відповіді, але недостатньо міцний, щоб витримати ретельний аналіз.

«Це нічим не відрізняється від того разу, коли Ліана втратила свідомість і сховалася під ліжко», — зазначає Берч.

Суреш хихикає.

«Гей, це нечесно», — протестує Ліана, її щоки червоніють. «Ви, хлопці, не казали мені, що це було щось алкогольне».

«Ліана, кохана. Це не було з шипами. Це називається грогом, і від одного його запаху у мене в носі спопелилося волосся», — іронізує Кейт.

«Чому ми не отримали сповіщення, що шлюз відкритий?» Северин направляє це запитання Кейт.

Її рот стискається. «Я відключила живлення для міжкімнатних дверей. На одне енергоспоживання менше. Я не думала, що мені потрібно хвилюватися про те, що хтось блукатиме там заради розваг». Вона зиркнула на Берча.

«Гаразд, добре, зрозуміло». Берч заковчує очі, дряпаючи руку через рукав комбінезона. Край тканини біля його зап'ястка підіймається вгору, відкриваючи пляму сердито-червоної шкіри. Можливо контактний дерматит. «Але ви не можете звинувачувати мене в тому, що я трохи напружений».

Він посилає гострий погляд на Офелію. Це класичне перенаправлення, але воно працює.

Остання частина напруги зникає з групи, на їхні запитання відповіли, їхня проблема вирішена. Майже як один, вони відступають і відходять від Берча, передвісника розриву та повернення до того, що робили раніше.

Але Офелія підходить ближче. «Я впевнена, що це, як ти сказав, залишкові наслідки холодного сну», — каже вона, вирішуючи не викривати Берча в його брехні. Важко вчинити інакше, коли вона не має додаткової інформації. «Але я б хотіла поговорити. Переконатися, що все гаразд. Можливо, ми могли б провести пару тестів медичним сканером з аптечки».

Вона дивиться на Кейт, яка незручно киває після деякого вагання. «Звичайно».

«Ні!» Надто різко каже Берч, майже водночас. Потім, розчаровано видихнувши через ніс, він хитає головою. «Ні», — знову каже він більш спокійним голосом. «Зі мною все гаразд. Давайте просто спішемо це на перший день».

Офелія тримає руки вгору, долонями назовні, у класичному жесті «Я не хочу зла». «Я просто хвилююся, от і все», — каже вона Берчу, але не менше Северину. «Вдома ми виявили, що порушення сну є не лише причиною, але це також може бути симптомом...»

«Я нічого не порушив!» Берч жує щелепами. «Просто головний біль, який може йти від вас, як і від будь-чого іншого. Цеї довбаной речі». Він показує на землю, де біля його ніг лежить викинутий браслет іVR. Разом з його наручним комунікатором.

Ліана кидається першою, бере його комунікатор і простягає його за товсту чорну стрічку. Він киває в знак подяки, зупиняючись на своїй подряпині, щоб обмотати ремінець — цього разу вільно — навколо зап'ястка.

Офелія не може не помітити, що Ліана не робить те саме для браслету іVR. Частина її хоче сама підняти його з землі, перш ніж його делікатний каркас буде пошкоджено, але вона пручається цьому бажанню.

«Що ми робимо сьогодні?» — питає Берч у Северина. «Зразки керна? Оновлення сканування поверхні дронами?»

Тиша триває довгу мить. Усі, включаючи Офелію, чекають відповіді Северина.

«У нас немає великого вікна між шторами», — нарешті каже Северин. «Пріоритетом буде задокументувати руїни, взяти кілька зразків і кілька предметів домашнього вжитку».

Він не збирається цього робити. У ній розгортається розчарування, а за ним негайно спалахує роздратування в її грудях, як полум'я, викликане тертям. Северин не буде змушувати — чи заохочувати — Берча отримати допомогу. Вона не мала очікувати чогось більшого. Він попередив її, що не підтримуватиме її зусилля.

Вона могла натиснути. Вимагати, щоб Берч пройшов сеанс і аналіз крові, щоб перевірити низькі рівні заліза та ТЗ, обидва з яких, як відомо, загострюють стани, що призводять до ERS, або відсторонити від роботи.

Але це тільки змусить Берча ненавидіти її ще більше, якщо це можливо, і знищить будь-які шанси прийняти її допомогу, коли і якщо вона йому справді буде потрібна, не кажучи вже про те, щоб стати її ворогом разом з іншими. Будь-який прогрес, який вона досягла з довірою Ліани цього ранку, зникне, якщо цього ще не сталося.

Берч киває до Северина, здавалося, із грубим задоволенням.

«Суреш, ти на посту», — продовжує Северин.

Рот Суреша відкривається на знак протесту.

«Але в цей шторм ніхто нікуди не йде сам. Берч, ти з ним».

Протест Суреша переходить у сміх.

Погляд Северина на мить зупиняється на Офелії, брови підняті, ніби запитуючи: щаслива?

Це утримає Берча у хабі, що, ймовірно, безпечніше, але нічого схожого на фактичну оцінку.

Рот Берча звужується в лінію. «Командире, мене не потрібно вважати дитиною через...»

«Кейт, Ліана, ви підете зі мною до веж», — каже Северин, не звертаючи на нього уваги. «Візьмете проби з веж; це вказано як наш головний пріоритет у описі місії. Я займуся скануванням колишнього місця розкопок, документуючи, що задумала Піннакле. Це друга опція в нашому списку».

Мабуть, залишивши Офелію сидіти в кімнаті й крутити великими пальцями.

«Якщо шторм взагалі посилиться, якщо ви навіть думаєте, що умови можуть погіршитися, негайно повертайтеся». Суворість у голосі Северина нагадує Офелії, що ця частина здорового глузду - не просто приємність, а необхідність для дослідницьких команд, якими є більшість персоналу R&E, просто через ризикований характер роботи. «Якщо заблукали, залишайтеся на місці, ми вас знайдемо. Будьте готові через двадцять хвилин. Ми підемо разом».

На виході Берч проштовхується повз Офелію, тупцюючи через шлюз у коридор. Суреш пливе за ним. «Гей, це не така вже й велика справа», — гукає він услід Берчу, але його бадьорий тон не має бажаного ефекту.

Берч занадто далеко, щоб Офелія почула його відповідь, якщо він взагалі щось відповідає.

Офелія нахиляється, щоб дістати iVR-смужку, а Кейт і Северин обговорюють потреби в обладнанні, і також йдуть, щоб вийти з шлюзу.

Тихий голос зупиняє їх на шляху. «За цим планом ви самостійно заходите на місце розкопок», — каже Ліана. Вона все ще стоїть на місці, потираючи руками вгору та вниз, ніби їй раптом стало холодно. «Ви не знаєте, які там умови. Ви не знаєте, чи був обвал. Або чи витримає опорна конструкція. Минуло шість років».

«Зі мною все буде гаразд», — м'яко, але твердо каже Северин.

Ліана хитає головою, проводячи вперту лінію. «Ви сказали, що ніхто нікуди не йде сам. Це непотрібний ризик. Ви можете впасти, отримати травму, опинитися в пастці під такою товстою сніговою горою, що не зможете дихати, і...» Вона обірвалась, помітно намагаючись протистояти хвилі емоцій. Але її очі сяють від невипланих сліз.

Офелія кидає в Северина свій власний мовчазний початок розмови. Бачиш? Травма. Я ж казала.

Його щелепа напружена, м'яз підстрибує у задньому куті. Свого роду визнання.

«Можна просто почекати, — продовжує Ліана. «Ми з Кейт закінчимо біля веж, а потім один із нас...»

«У нас не буде на це часу, Ліано», — терпляче каже Северин, не виказуючи ознак роздратування, якого могла би очікувати від нього Офелія, якби він мав справу з кимось іншим, особливо через скорочений термін, з яким вони стикаються через погоду. Це говорить за те, що він визнає справедливість Ліани. Це також означає, що Офелія мала рацію в оцінці ролі Ліани в команді — вона важлива для них.

«Вибачте, — продовжує він. «Але я обіцяю, нічого не станеться».

Офелія піднімає брови. Сміливе твердження, враховуючи невизначеність, ну, і все інше в цьому місці.

Він залишає Кейт і повертається до шлюзу, щоб стати перед Ліаною, змушуючи її зустрітися з ним поглядом. «Я залишатимусь на зв'язку», — спокійно каже він. «Команда завжди точно знатиме, де я».

Він хороший. Дуже добрий. Глибокий голос, заспокійливий, обнадійливий, наче важка ковдра, що щільно притискає вас.

Опір Офелії — напруга в її грудях — пом'якшується. Вона виявляє, що хоче вірити йому.

Поки не ловить себе на цьому, розправляючи плечі проти натиску. Він міг мати це на увазі, але це також тактика, вона в цьому впевнена. Він просто намагається, щоб усі члени його команди виконували завдання та були зосереджені. Досить справедливо.

«Вже не буде, як раніше. І я не хочу, щоб ти відволікалася, хвилюючись за мене, — каже Северин Ліані. «Це найкраще рішення, єдине, що потрібно зробити. Якщо ти не думаєш, що лікар хоче приєднатися до мене?» Він схиляє голову в бік Офелії.

Ліана обережно посміхається.

Це жарт, щоб згладити напругу, знову об'єднавши його з Ліаною на одній стороні, на стороні «ця жінка стороння і трохи смішна». Офелія розуміє, що він робить, навіть якщо їй це не подобається.

Але це його перебільшений вираз обличчя, жартівлива версія усмішки, спрямованої на Офелію, робить це — проникає їй прямо під шкіру. Це найдрібніший підйом правого кутика його рота, вираз, який говорить про те, наскільки божевільною є ідея, що багата, непотрібна Офелія Брей може виконувати якусь справжню роботу.

Офелія вже бачила подібні погляди від колег, однокласників, навіть від різних наставників. І вона знає, що не варто піддаватися на них. Їй абсолютно не варто вдавати з себе повноцінного члена науково-дослідницької команди. Особливо в групі, яка, якщо не насолоджуватиметься, то дуже розважатиметься її невпевненістю та спотиканнями. Вони розважатимуться її невдачами

Але Офелія зустрічає його погляд, не здригаючись, і піднімає підборіддя, лють кипить просто під поверхнею. «Я готова, коли ви згодні».

«Вам подобається прогулянка, докторе?» — запитує Северин, коли вітер змушує Офелію знову хитатися набік.

Дурна, дурна, дурна, — критикує себе Офелія. Вивчення людського розуму та того, як він впливає на поведінку, безумовно, дало їй краще

усвідомлення власних недоліків. Однак це не зробило її менш схильною потрапляти в пастки власної особистості.

Так, звісно, ця подорож до руїн міста може допомогти завоювати їй більше довіри та поваги. І пропустити можливість поговорити сам-на-сам з людиною в оточенні, де йому, ймовірно, набагато комфортніше, було б недалекоглядно.

Але жодна з цих причин не є причиною того, чому вона сказала так. І вони обидва це знають.

«Це чудово», — каже Офелія, намагаючись не задихатися настільки відверто у приватному каналі, який відкрив між ними Северин. «Яскравий, сонячний день. Свіже повітря. Фізична вправа. Що ще я можу просити?»

Чистий, засніжений аркуш їхнього оточення такий же нудний і моторошний у розпливчастому сіро-блакитному світлі, як і завжди. Єдине повітря надходить з резервуара та рециклера в її костюмі, і «свіжий» — це не те слово, яке вона б використала, щоб описати його. Запах щільного пластика, можливо, з насиченим металевим відтінком. Або диму. Хоча, очевидно, повітря досить чисте, щоб дихати, інакше її костюм видав би тривогу.

Принаймні частина щодо фізичного навантаження є правдою, хоча це набагато більше схоже на спробу пережовувати згущений кленовий сироп, що наповнює те дивне печиво, яке її сестра любила привозити з Незалежного Квебеку. Іншими словами, багато зусиль за дуже малу винагороду. За хороших умов прогулянка до зовнішнього краю руїн міста тривала б лише п'ятнадцять хвилин, але сьогодні це вдвічі довше. І вони лише на півдорозі.

Северин — на шість-сім метрів попереду неї у хорошій фізичній формі, але прямо перед її обличчям на екрані — фиркає, хитаючи головою. Але Офелія таємно рада бачити рум'янець напруги на його щоках, навіть якщо його кроки - рівні й плавні - цього не виявляють.

Ліана та Кейт просто повернули, щоб попрямувати до веж, які нагадують два списи, які стирчать зі снігу. Вежі виглядають недоречно, глянцевої та з гострими кутами на кінцях, на відміну від потертих вітром і погодою країв решти руїн. Офелія уявляє, що Хмарні ворота виглядали би приблизно так само для чужинця, який прибув би до Старого Чикаго з іншої планети. Те саме з переплутаними залишками скульптури Колдера, якщо припустити, що щось залишилося після

пожежі. Більша частина колишнього центру міста була назавжди зруйнована, відрізана, ніби хірургом, який вирізає край здорової шкіри навколо ракового ураження.

«Я не ціную те, що ти використовуєш мою команду, щоб маніпулювати мною», — каже Северин.

Настала черга Офелії пирхати. Вона не зробила нічого подібного. Це він відкрив рота. Звісно, вона могла б здогадатися, що Ліана вчепиться в цю ідею, не бажаючи її відпустити, якщо Офелія зголоситься його супроводжувати. Але це і його провина теж.

«Я теж не ціную, що ти відмовляєшся скористатися тією допомогою, яку я можу запропонувати для покращення характеру твоєї команди», — відповідає Офелія. «Здається, ми обоє сповнені невдячності, командире. Що б ви хотіли з цим зробити?»

Бути класифікованою як непотрібний, зіпсований багаж, сміття - все це переплітається в її свідомості в одну гігантську кнопку, і коли на неї натискають, вона не може втриматися, щоб не реагувати. Звісно, багато людей хочуть надати їй надмірну цінність, підлещуються до неї, але це завдяки її прізвищу, а не всупереч, і вона ніколи не піддавалася спокусі в це повірити.

Офелія підозрює, що Ітан Северин теж має подібну чутливість, але вона стосується його команди та людей, які вважають, що він робить недостатньо.

Він пильно дивиться на неї, і вона практично бачить, як він надихається бажанням захиститися. Але він зупиняється, його погляд кидається вбік.

Офелія завмирає, її серце б'ється в грудях, і вона автоматично оглядає горизонт навколо них. Але немає нічого, крім руїн міста, що збільшуються, коли вони наближаються.

Потім вона розуміє. Він ні на що не дивиться.

Загальний канал залишається відкритим з іншого боку екрана її шолома, показуючи крихітні зображення Ліани, Кейт, Суреша та Берча, хоча, коли відкритий приватний канал із Северином, вона не чує їх, лише читає їхні транскрибовані слова під їхніми обличчя.

Суреш: — Огидно! Тут все ще є лайно багаторічної давності. Це не те, на що я підписувався.

Берч: Це піде швидше, якщо ти... спробуєш лопату.

Суреш: Ти спробуй!

Кейт: Продовжуй черпати, хлопче.

Ліана: Ми повинні тримати цей канал чистим!

Берч: Це піде швидше, якщо ви... спробуєте лопату.

Суреш: Брате, ти це вже казав.

Офелія хмуриться. Погляд Берча здається далеким і не сфокусованим.

Северин зітхає на їхній відкритій лінії, що звучить втомлено, коли він знову починає йти вперед.

Вона йде за ним, якусь мить намагаючись витягувати ноги в чоботях із крижаного шару снігу.

«Ти щиро хвилюєшся за нього», — каже Северин, але це звучить більше як запитання.

Офелія чинить опір бажанню відповісти: «На відміну від того, щоб фальшиво турбуватися про нього, і таким чином підвищити свою власну важливість?» Відійди від цієї кнопки, Офеліє. Натомість вона робить заспокійливий вдих і відповідає на запитання, ігноруючи можливий підтекстовий удар.

«Я?», — каже вона. І не тільки тому, що очевидною реакцією на чиюсь можливу дезорієнтацію в притулку здійснено пошуки зі зброєю, що, чесно кажучи, їй не подобається. Це означає, що негативний наратив про ERS та психічне здоров'я в космосі загалом перемагає. — Очевидно, що я не знаю його так добре, як ви. Але він здається трохи... відключеним. Ще більше, ніж до того, як ми залишили корабель».

«Ви думаєте, він брехав?» — запитує Северин, але вона не зовсім може прочитати його тон. У ньому щось охоронне. «Про те, чому він був у шлюзовій камері?»

Вона вагається, і єдиний звук на їхньому каналі — це їхнє дихання, її голосніше й набагато уривчастіше, ніж його. «Так», — каже вона через мить. «Його числа з iVR не збігаються з його історією. Але я думаю, що було б помилкою вважати, що ми знаємо, чому. Психічні травми змушують людей робити дивні речі».

Вона очікує, що Северин негайно запротестує проти ідеї, що його команда відчуває будь-які наслідки передчасної смерті Ави. Але він просто хрипить на знак підтвердження.

Офелія бачить можливість продовжити. «Я знаю, ви були стурбовані тим, що він намагався залишити станцію або що він думав

про те, щоб піти», — обережно каже вона. Як Ава. «Але ми повинні мати на увазі, що це може бути щось зовсім інше. Я не думаю, що він просунувся до того, щоб дійти... до такого стану. Можливо, він спав там, щоб охороняти двері, щоб хтось із команди не вийшов».

Погляд Северина різко повертається до неї.

«Просто щоб переконатися, що цього не станеться», — швидко додає вона. «Або це може бути щось таке просте, як потреба бути близько до виходу, відчувати, що він може піти, якщо це необхідно. Клаустрофобія — не нечувана реакція навіть для члена команди R&E». Особливо тому, що Ава померла, наскільки могла судити Офелія, від того, що їй не вистачило повітря. Покинути будинок, щоб погуляти по планеті, де повітря непридатне для дихання, здається протилежною реакцією, але це інстинктивно для людей. Надворі означає більше повітря. Крапка.

Вона зупиняється, чекаючи, чи піде Северин далі, щоб запитати інше запитання або продовжити розмову. Але він цього не робить.

Замість цього він коротко киває їй і закриває приватний канал, автоматично перемикаючи їх назад на загальний, і Суреш тепер стогне про мозолі.

Розчарування пронизує її, але вона відштовхує його. Побудова терапевтичних стосунків потребує часу; вона це знає. Принаймні це початок. Наразі цього достатньо. У них ще є тижні.

14

«Обережно», — каже Северин, коли під ногами Офелії несподівано провалюється земля. «Ми підходимо до початку розкопок».

Нарешті, очікувано, вони досягли краю руїн міста. Залишки будівель більші, суттєвіші, ніж вона очікувала; її відчуття масштабу було оманливим.

Попереду неї розбиті прямокутники скупчуються в нерівне півколо, вкрите тоншим шаром льоду та снігу. Під таким кутом їхнього наближення Офелія бачить, що принаймні три-чотири поверхи видно над землею у більшості будівель, і, ймовірно, стільки ж або навіть більше під рівнем снігу.

Руїни нависають над нею, відкидаючи невиразні тіні на сніг, як небажана циновка.

Так звані вежі знаходяться праворуч і трохи позаду, і вона ніби відчуває, як вони пульсують у неї за спиною, вимагаючи уваги, як

маяк. Мабуть тому, що це єдині речі, які тут не білі, чи сірі, чи якихось відтінків.

З іншого боку веж є ще одна купа зруйнованих будівель, потерті вершини яких ледве визирають крізь снігові замети. Подібний набір тулиться перед далекими горами.

Але очевидно, що будь-яка робота, яку Піннакле виконувала під час розкопок, була зосереджена тут — на цьому найближчому наборі будівель, зокрема на центральній трійці, яка згрупована разом, дві нижчі, нахилені до вищої в центрі, як скорботні члени сім'ї, які покладаються на сильного.

«Вони почали тут, мабуть, лише для того, щоб мати можливість занести сюди обладнання та легше зняти сніг», — каже Северин. Тепер, коли він вказує на це, Офелія може виявити поглиблення, майже стежку перед ними, що веде до цільових будівель.

«Генератори поля все ще на місці», — продовжує він, показуючи на невеликі пристрої на штативах, встромлені в землю через різні проміжки вздовж шляху, яким вони зараз йдуть, як периметр. «Вони стримували сніг, поки не розрядилися. Тут недостатньо світла, щоб сонячні батареї працювали без сторонньої допомоги».

Вона слідує за Северином по тому, що залишилося від прокладеної стежки, і зрештою вони спускаються у більший викопаний простір біля будівель, де вони більш захищені від вітру та снігу. Структури, що коливаються в кутку її закритого шоломом периферійного зору, змушують її відчувати, ніби вона зменшується, а вони незбагненно ростуть. Ніби вона та сумнозвісна Аліса, яка втратила контроль над тим, що є справжнім, а що ні.

Від цього по її шкірі бігають мурашки.

Коли вони проходять повз першу будівлю в тріо, Офелія тепер бачить, що вона не просто нахилилася, а впала. Лише вища будівля в центрі підтримує її вертикально. Видобутий камінь зовні потрісканий і кришиться, але гострі осколки глянцевого помаранчевого покриття тут і там ще чіпляються до нього. На рівні землі — або на тому, що в даний момент вважається таким — вигнутий верхній край круглого отвору зникає в снігу внизу. Простір, темний і привабливий, обіцяє розгадку таємниць, якщо хтось зайде всередину. Поки Офелія не підходить достатньо близько, щоб побачити, що всередині цього

конкретного отвору не що інше, як замерзлі уламки, очевидно, внаслідок внутрішнього обвалу.

Центральна будівля, та, яка здається відносно неушкодженою і все ще стоїть прямо, вкрита нещільним каркасом будівельних лісів, за якими її манить дюжина тих самих округлих входів.

Саме тут компанія Піннакле створила свій магазин. І куди вони з Северином прямують, незважаючи на те, що пластикові дошки та труби, з яких складаються будівельні риштування, виглядають у кращому випадку хиткими.

Поки Офелія спостерігає, над ними проноситься порив вітру, і верхній рівень будівельних лісів хитається від будівлі.

Від думки про те, що вона знаходиться на такій крихкій структурі, живіт Офелії здригається, наче вона падає. Її руки й пальці болісно поколюють, ніби перервався кровообіг. «Северин», — починає Офелія.

«Так, я бачу», — відповідає він. «Ми шукатимемо інший шлях».

«Хіба ми не можемо просто зайти сюди?» Офелія показує на найближчий отвір ліворуч — тьмянний, засніжений, але на найнижчому рівні будівельних риштувань. Їм навіть не доведеться його використовувати, а повзати по пластикових дошках.

Северин хитає головою. «Я не знаю, чи є чіткий внутрішній шлях між рівнями. Схоже, вони використовували риштування для входу та виходу».

“Все добре?” — запитує Ліана, її усмішка непевна на екрані шолома Офелії. Так само непевна, як довбані будівельні ліси, на які їм, ймовірно, доведеться залазити.

«Ми в порядку. Просто розглядаємо інший шлях». Северин звучить легко, байдуже, коли він крокує вперед, шукаючи щось на фасаді будівлі, але Офелія задається питанням, наскільки це корисно Ліані. Вона починає підозрювати, що занепокоєння Ліани щодо обвалу чи іншого катастрофічного результату цієї маленької пригоди не є чимось дивним. Цей рядок завдання місії вимагає ретельного огляду з візуальним документуванням усього місця розкопок. Монтроуз відчайдушно намагається з'ясувати, чим займалася Піннакле, коли була тут.

«Просто повернись завтра з дроном», — каже Кейт. Її гострий чубчик звисає їй в очі, і вона видихає вгору, щоб поворухнути ним.

«Нам не потрібні проблеми, де їх може не бути. Ми з Ліаною вже майже прийшли».

«Не можна ризикувати, спробуйте не заплутатися в чомусь, чого ми не бачимо», — відповідає Северин, але звучить розсіяно. Офелія більше не може його бачити; він загубився на засніженому фоні на дальній стороні риштувань, за винятком кількох різких рухів, які виділяють його. Чия це взагалі була ідея зробити костюми рівномірно білими?

— Ось, — кличе Северин. Він повертається в поле зору й махає Офелії піти вперед.

Вона пробирається до нього, ступаючи по його слідах або намагаючись, незважаючи на його довший крок.

Коли вона підходить до нього, він стоїть біля основи незакритої частини будівлі, тримаючись за драбину.

Ні. Це набір потертих темно-зелених ременів, зібраних у схожу на драбину структуру, що звисає з вікна верхнього поверху.

«Ви, мабуть, жартуєте, — каже вона, не в силах стриматися.

«Ймовірно, саме так вони вперше піднялися туди, прокладаючи собі шлях», — каже Северин. «Нам пощастило, що вони не прибрали його, коли будували риштування».

«Пощастило», — повторює вона.

«Це цілком безпечно», — каже він, і в його голосі відчувається нотка роздратування. «Це переносна драбина, ймовірно, витягнута з корабельного комплекту. Розроблена, щоб витримувати практично будь-які умови навколишнього середовища. Принаймні якийсь час».

Він не чекає її відповіді, а тягне драбину, а потім навіть наступає на неї своєю вагою.

Із заокругленого отвору зверху падає сніг, але більше нічого. Але вся штукавина шарудить з боку в бік лише від його руху, не кажучи вже про вітер.

“Бачите? Усе добре.” Северин відступає на землю, але ще раз смикає драбину для гарантії. “Ходімо. Тепер сніг летить швидше».

Здається, різкі плями крижаної вологи швидше клацають по її шолому, це правда.

«Зрозуміло. Те саме і в нас, — додає Кейт. «Зараз ми розфасовуємо та маркуємо зразки».

Офелія не боїться висоти, а неконтрольованості? Бути прив'язаною до дико хаотичних умов і лише ледь помітно контролювати те, що відбувається навколо? Вона важко ковтає, її долоні в рукавичках вологі від поту. Існує обмеження щодо того, наскільки далеко вона зайде, щоб змусити пацієнта їй довіряти.

Северин згинає брови, дивлячись на Офелію прямо крізь лицьову панель свого шолома. Його зображення робить те саме через загальний канал, тому це подвійна доза несхвалення. «Я припускаю, що говорити вам, що так буде швидше й ефективніше, безглуздо», — каже він.

Офелія одразу відчуває приплив люті, що повертається. Він думає, що вона не впорається з цим.

«Я заміню вас», — пропонує Суреш.

Всі його ігнорують.

«Тобі не варто йти одному», — втручається Ліана.

«Я тут, щоб допомогти. Тому ходімо, — каже Офелія, майже не змушуючи Северина взяти слова назад.

«Після вас», — каже він, тримаючи основу драбини однією ногою та рукою, махаючи їй вперед іншою рукою. Але вона не пропускає самовдоволеної усмішки, що мерехтить у кутиках його губ.

Сучий син. Вона завмирає, її нога зачепилася за першу сходинку драбини.

Він зманіпулював нею. Ну добре.

Вона не впевнена, що її більше бентежить — те, що вона не зрозуміла, чи те, що він, здається, вже знає, як це ефективно робити.

«У нас не було часу сперечатися, докторе», — каже Северин, коли вона пильно дивиться на нього. Але під її роздратуванням висуває свою сварливу голову деяке захоплення.

Це все, що вона має можливість зробити, однак, з цієї точки зору. Вона повністю зосереджена на тому, щоб взятися за щабель над собою, один за одним, і підтягуватися на наступний, не втрачаючи рівноваги. Вага Северина внизу допомагає стабілізувати, але недостатньо.

Дотягнувшись до отвору, вона просувається крізь нього верхньою частиною тіла й наполовину вливається, наполовину падає всередину, вивільняючи ноги з клубка передостаннім кроком.

Є причина, чому вона має офісну роботу. Це не її сильна сторона.

Вона приземляється на підлогу так сильно, що стукає зубами. Підлога під її долонями піщана — це, очевидно, не те відчуття, коли їй

заважають рукавички костюма, а звук, який голосно й чітко лунає через зовнішній мікрофон. Вона зривається на ноги, щоб озирнутися навколо, задихаючись.

Северин приєднується до неї за кілька хвилин, акуратно залізаючи всередину.

«Вона порожня», — каже вона, показуючи навколо себе. Простір, по суті, є блоком кімнат у більшій кімнаті, розсипані кам'яні купи вказують на те, де колись стояли стіни. Стеля у тріщинах і падіння в одному кутку. Багато щибеню. Два металеві кілки — вона не знає, як їх інакше називають — вкручені в кам'яну підлогу, щоб тримати драбину на місці, — це майже все.

Не те, щоб вона очікувала увійти та знайти щось, що можна впізнати як меблі чи техніку, особливо тому, що початкові мешканці не були людьми, і як вона взагалі могла знати, на що дивилася? Але не знайти нічого, крім снігу, каміння та тонкого шару дрібного чорного піску поверх усього, розчаровує.

Він киває. «Верхні рівні були відкритими ще довше, і я припускаю, що Піннакле забрала все, якщо там було що знайти. Можливо, нам пощастить більше на нижчих рівнях. Вони могли не дістатися до всіх, перш ніж піти».

Це означає більше часу на сходах. фантастично.

Северин відвертається від неї, і світло, спрямоване вперед, на зовнішній частині його шолома стає яскравішим. На екрані свого шолома вона бачить його перемикач каналів, який вказує на запис, із червоним миготливим колом над видом кімнати. Вони всі зможуть почути його, але жодна з передач загального каналу не буде перериватися.

«Це командир Ітан Северин, документую існуючу ділянку розкопок, визначену як цікаве місце під номером 147В, раніше під кодовою назвою «Нова Сикстинська капела» у звіті Піннакле 113».

Нова Сікстинська капела? Офелія заковує очі. Ісусе, дядку Дарвін. Будь ласка, звільніть відділ іменувань.

Яскраве світло повертається до неї. «Лікар Офелія Брей допомагає в якості волонтера», — додає Северин.

Її власне обличчя, бліде, маленьке, з блакитним відтінком шолома, з'являється в стрічці. На зображенні її лоб насуплений, і вона виглядає нещасною.

Офелія чинить опір дитячому бажанню показати Северину у його зовнішній шолом дуже непрофесійним пальцем. Лише тому, що вона впевнена, що він наполіг би на перезаписі — і мав би рацію; їй не потрібно конфліктувати через щось таке дрібне й дурне, про що вона взагалі думає? — і вона не хоче бути тут довше, ніж це необхідно.

Стоячи тут, у центрі цього тепер відкритого простору, вона тремтить, відчуваючи, ніби крихітні волоски на її шиї привертають увагу.

Щось у цьому місці здається... не так. Спочатку вона навіть не розуміє чому.

Вона обертається по колу, намагаючись визначити почуття, налаштовуючи розповідь Северина для запису.

Можливо, це просто те, що все тут ніщо страшніше, ніж пошук нерозпізнаних уламків.

Мовляв, тут має бути щось, ознаки колишнього життя. Хоча вона нічого не знає про швидкість розпаду будь-яких матеріалів, які могли б бути використані для таких речей на цій планеті, або як довго вони протрималися б у цих умовах, все одно відчувається, ніби чогось не вистачає.

Ні, це не те. Не пропало.

Ховається.

Тут є щось або хтось. Ось що відчуваєш. Наче вони з Северином щойно пропустили, що хтось тут пройшов, усуваючи всі ознаки себе та будь-кого іншого. Очевидно, це не запах, який витає в повітрі; навіть якби це було так, вона б не відчула запаху. Це навіть не шум, що лунає вдалині. Просто відчуття не-самотності.

Вона пам'ятає постать у штормі раніше, ту, яку вона вважала Берчем. Ту, яку вона відкинула як оптичну ілюзію, гру розуму. Але що, коли це не так?

«Готові?» — раптово питає Северин біля неї, і Офелія підстрибує.

«Так, правильно, все добре», — швидко каже вона, щоб приховати свій стан. Піктограма запису більше не блимає на його стрічці. Мабуть, він призупинив це. «Назад до драбини?» запитує вона, намагаючись здатися, ніби вона звернула увагу.

Він якось дивно дивиться на неї. «Ні, я думав, ми спробуємо піти сходами». Він показує на прохід в дальній частині кімнати.

“Сходами? Тут є сходи?”

Сходів немає. Однак є два ряди кілочків, що тягнуться по стіні в тому, що здається своєрідним коридором. Кілочки округлені і зроблені з того самого каменю, що й сама будівля. Насправді кілки більше нагадують природний виріст каменю — близько півметра завдовжки і встановлені через рівні проміжки, плавно спускаючись. Звичайно, Офелія навіть не впевнена, чи ця будівля/стіна справді кам'яна, чи це просто щось найближче до людського аналогу. Тому що камінь насправді цього не робить, чи не так? Не вирощує кілочки без шва або інших ознак виготовлення.

Плити Plasti-fab покладені через нижній ряд кілочків, скріплені між собою та до самих кілочків для їх стабілізації. Вже дещо.

Вони зрушуються й скриплять з кожним її кроком, незважаючи на те, що вона намагається точно слідувати за Северином. Вона виявляє, що тягнеться вгору, щоб схопити кілочки в ряду прямо над головою, щоб додатково допомогти їй утримувати рівновагу. Вони гладенькі та потерті, майже ідеального розміру для захоплення, трохи завеликі для її руки та розміщені з правильними інтервалами. Це не може бути збігом.

Брахіація. Лірійці цілком могли використовувати руки для пересування на короткі відстані замість того, щоб ходити прямо. Таку гіпотезу висловив один з астробіо-археологів на брифінгу місії. Кілочки, безумовно, підтверджують цю ідею.

Остання дошка sti-fab лежить, опускаючись на наступний рівень, що дозволяє легко зійти з кілочків на підлогу. Офелія уявляє, що ліріанці могли перестрибувати відстань, не потребуючи заспокоєння чогось під їхніми ногами.

Цей рівень практично ідентичний першому. Порожнеча. Щебінь. Більше темного піску, як попіл, але більш блискучого.

Те ж саме на наступному рівні вниз і на наступному.

Вони знаходять кістки на першому рівні під сніговою лінією.

Тут темніше, навіть обмежене сонячне світло не проникає крізь забиті отвори. Незважаючи на те, що команда Піннакле вигребла або розтопила більшу частину снігу в центральній кімнаті, по краях зовнішньої стіни все ще є купи цього матеріалу.

Разом з іншими речами.

Офелія стає на коліна в кутку, щоб ближче розглянути купу, можливо, залишків тканини та згорнутий ланцюжок кілець із якогось

гнучкого матеріалу, де кожен овал трохи більший за наступний. Коли вона одним пальцем обережно піднімає один край найближчого кільця, щоб отримати уявлення про те, якою довжиною може бути ланцюжок, яким міг бути пристрій, вона знаходить щось знайоме.

Тупі жовтувато-білі камені, гладкі та дивної форми, оголені в потрісканій та пошарпаній шкіряній обгортці.

Але нігті — чорні, які шаруються й відпадають на протилежному кінці — видають це.

Рука, навіть найдрібніші кісточки на місці. Її не турбують ні час, ні хижаки, ні погода. Так само, ніби істоту залишили псуватися там, де вона впала, шкіра та м'язи зігнили до стану, схожого на мумію.

Кістки, яскраво-білі й подрібнені, що стирчать із розтровошеної долоні, червона кров і розірвана плоть. Останній відчайдушний захист, щоб захистити голову, обличчя, але пальці й долоні не були нічим проти важкого помаху гайкового ключа.

Офелія швидко встає. «Прокляття».

Северин повинен зафіксувати тривогу в її голосі, тому що він навіть не потрудився вимкнути запис або докоряти їй за вкраплення в нього ненормативної лексики, а просто перейшов кімнату.

«Тут рука». Вона показує на кістки.

Він присідає й обережно піднімає кістку, на яку вона вказує.

«Це людина? Я маю на увазі хтось з Піннакле?» Її черевики скрегочуть по підлозі, коли вона обертається на місці, шукаючи засохлих плям крові, будь-яких ознак хаосу. Люди, які борються за своє життя, схильні влаштовувати безлад.

«У звіті місії Піннакле про це нічого немає», — нахмурившись, каже Северин.

«Ніби це щось означає», — каже вона, перш ніж встигає зупинитися.

Він різко дивиться на неї, але вона не повертається. Серйозно, він очікує, що вона повірить, що всі звіти про місію є вичерпними зборами фактів, а не затіненої напівправди, щоб захистити команду та компанію? Вона могла колись так думати, але якщо так, то досвід роботи з цією командою та Авою навчили її протилежного.

Він хмуриться. «Рука виглядає не зовсім правильно. Пальці надто довгі». Для порівняння він простягає над ним руку в рукавичці. «Я не думаю, що вони людські».

Загальний канал раптово потріскує від статички, вражаючи їх обох.

«...повернути... шторм... зразки. Зрозуміли?» Голос Кейт зламаний і згасає через перешкоди.

Тоді Офелія розуміє, що зображення в кутку екрана її шолома застигли. Загальний канал зникає внаслідок погіршення погодних умов.

«Ходімо. У нас закінчується час». Северин встає. «Просто залишіть це тут. Вони були тут задовго до нас і будуть ще довго. Піннакле, ймовірно, просто не бачили цього».

«За винятком того, що це не просто останки. Хто залишає руку? Вона була відрізана. Подивіться, ви можете це побачити». Вона вказує на тупий край долоні, де шкіряста шкіра та кістка порізані прямою лінією. Саме там, де у людини було б зап'ястя. «І цей розріз не виглядає свіжим, тому це не те, що Піннакле запакувала решту тіла і просто забула за руку».

Северин дивиться на неї на мить занадто довго, і Офелія червоніє, ніби вона оголилася. Скинула свій костюм і одяг, щоб оголити себе та свої метафоричні шрами.

«Ми не знаємо їхніх ритуалів чи практик», — нарешті каже він. «Але зараз це задокументований факт у наших пошуках. Ми залишимо це археологам, антропологам чи кому завгодно. Не наша робота».

Він не помиляється, і все ж Офелія не може позбутися свого дедалі більшого занепокоєння.

Те, що тут сталося, сталося дуже давно. Це не може їм зашкодити. Але це не заспокоює так, як мало би.

«Давайте спробуємо захопити принаймні ще один поверх, перш ніж нам доведеться піти», — каже Северин, повертаючись до центрального коридору, який вертикально проходить через ядро будівлі.

Неохоче Офелія йде за ним ще одним рядом «сходів».

Але він раптово зупиняється, щойно зійшовши з пластикових дощок на наступний поверх.

Офелія розуміє чому, як тільки робить те саме. Стіни на дальній стороні зруйновані всередину, ніби будівлю стиснули, як пакет для їжі. Неможливо потрапити на наступний або нижчий рівень у будівлі, принаймні без спеціального обладнання.

Біля неї Северин робить крок вперед. Десь поруч кришаться й стукотять камінці.

«Обережно», — починає вона. “Я думаю...”

Він різко напружується, вдивляючись через дальній край у сміття.

Офелія здригається, викидає руки для рівноваги, очікуючи, що підлога поступиться їм обом. Але нічого не відбувається. А Северин все ще просто стоїть і дивиться вниз.

За мить вона обережно рухається до нього, крок, потім ще один, поки не досягає його.

Коли вона дивиться вниз, щоб побачити, що він бачить, її мозку потрібна секунда, щоб зрозуміти це, щоб перетворити вихідні дані частин і фрагментів у... руки, ноги, тулуби, черепи.

Тіла. Навалені одне на одного. Незрячі очні ямки дивляться вгору на них з роззявлених ротів, зуби блищать у світлі з шоломів. Форми довші, худіші під час висихання, ніж вони мали бути за життя, усі затверділи та висохли. Волосся чи хутро, Офелія не впевнена, що, або, якщо це має значення, пасма різних відтінків помаранчевого та білого, плавають у повітрі, яке вони з Северином стривожили своїм приходом нагорі.

Останки більш-менш збігаються з ескізами астробіоархеологів Піннакле у описі місії. Ліріанці, можливо, трохи вищі, ніж передбачалося, більш мускулісті, враховуючи ширину плечей. У такому стані це важко сказати.

Погляд Офелії зупиняється на особливо заплутаній колекції кінцівок і облич, доки її розум нарешті не розбирається у деталях. Це не аберация двоголової істоти, а дитина, яка все ще притискається до батьківських грудей. Крихітне личко дивиться на неї, ніби шукаючи порятунку надто пізно.

Можливо, вона мала б відчутти піднесення, хвилювання — це один із небагатьох випадків виявлення колишнього розумного життя, навіть у вигляді останків. Але вона не може. Страх від того, що вона не може сформулювати чи зрозуміти, наповнює її, наче ці трупи, як тягарі тягнуть її під поверхню.

«Про це слід було повідомити». Голос Северина хриплий.

Повідомити? Піннакле мала б кричати про це, розсилаючи новини на кожному каналі стримерів, який могла знайти. Але цього не було.

Страх у її животі посилюється.

«Вони, мабуть, потрапили в пастку, можливо, під час землетрусу?» продовжує Северин. «Якби це був астероїд, то міг бути величезний тектонічний...»

“Ні.” Офелія хитає головою, її раптом охоплює похмуре розуміння. Тепер, тепер вона розуміє, що її підсвідомість намагалася сказати їй хвилину тому. «Подивіться. Вони лежать один на одному, а не групою». На жаль, вона легко це уявляє. Рухаючись до виходу, який уже не є виходом, панічні крики. «Ніхто не біжить назустріч вірній смерті, якщо щось не змушує їх до цього». Інопланетяни чи ні, але є деякі інстинкти, які поділяють майже всі види, припускаючи, що в грі є еволюція, як-от непереборне прагнення до виживання.

У неї знову виникає відчуття, що вона сказала занадто багато. Северин повертає голову, щоб глянути на неї ще більш уважно. Але їй байдуже. Не цього разу.

«Мені це не подобається», — категорично каже вона, очікуючи, що він заперечить або відкине її.

«Згоден», — каже він, коротко киваючи. «Ми закінчили тут».

Він повертається, і вони обережно, один за одним, повертаються назад на дошки з пластику та починають підніматися назад.

Офелія знову відчуває поколювання на потилиці, відчуття, що за нею спостерігають чи якусь не-самотність. Через тіла? Ні, це не здається правильним. Щось більш ефемерне, ніж це. Крім того, ліріанці мертві, зникли. Це здається більш... присутнім, ніж мертві.

Або це щось інше.

Тобі потрібно бути обережною, Офеліє. Параноя - перший симптом.

Вона різко хитає головою, щоб відігнати думку - це лайно її сім'ї, а не її. Але з кожним кроком вона очікує, що дошки під ногами проваляться, низка кілочків розсипеться, і вони полетять донизу. Або стіни навколо них видадуть могутній стогін і нарешті піддадуться силі тяжіння, поховавши їх під тоннами уламків.

Проте вони з Северином без проблем переходять на рівень вище, а потім на наступний.

Однак Северин, мабуть, відчуває подібне занепокоєння, тому що замість того, щоб вести її назад до драбини, він прямує до вікна/дверей зовнішньої стіни, щойно вони досягають поверху над сніговою лінією, і проривається крізь скупчення снігу, щоб вийти.

Це змушує їх перелазити через хиткі риштування на найнижчому рівні — ще одна нагода для катастрофи, коли вся конструкція завалиться їм на голову. Але вони вилізають неушкодженими.

Коли вони нарешті стоять на засніженій землі, подалі від будівлі та хитких риштувань, у сліпучому вирі крижаних плям і вітру, Офелія має почуватися краще. Полегшено.

Тільки вона цього не робить. Не зовсім. Тверда, як камінь, яма страху в її шлунку залишається.

Вони починають перехід до станції, Северин цього разу поруч із нею, а не попереду. Вона сподівається, що він знає, куди йде. Вона нічого не бачить, і цього разу немає помаранчевого направляючого шнура.

Але він рухається впевнено, ніби слідуючи сигналу, який вона не бачить і не чує.

Повідомлення на каналі переривчасто дзижчить їй у вухо, але вона не чує жодної передачі, і тепер єдине обличчя на екрані її шолома — це Северин.

«Я розумію, що це може суперечити правилам або вашій персональній етиці», — каже він через мить, звучачи незручно офіційно. «І я поважаю це, якщо так».

Офелія чекає.

«Але команда не бачила нічого з того, що ми знайшли, через перешкоди. І я не впевнений, що їм потрібно про це знати. Я вважав би за краще тримати це між нами. Поки що».

Щоб створити різноманітні реакції, не потрібна велика уява. Кейт, напевне, була б спокійною, а Берч був би... Берчем. Але це схвилювало би Ліану, яка, очевидно, вже боїться. І Офелія навіть уявляє, як Суреш був би збентежений розвитком подій. Смерть не така смішна, коли вона застає вас зненацька.

«Немає потреби наносити додаткові травми», — каже вона. «Це давня історія, в обох смислах».

Він киває з полегшенням на обличчі з відтінком неохочої поваги. «Дякую вам.» Принаймні в цьому вони можуть погодитися.

Але навіть це не змушує незрозумілий страх у її шлунку — який тепер також сидить на її плечах, як одна з тих старовинних кам'яних горгулій, яких її бабуся додавала до багатьох своїх резиденцій «для вигляду» — піти... геть.

Хаб теплий і затишний. Принаймні на відміну від шторму, який зараз лютує назовні. Хоча все ще занадто великий і незручно порожній для їхньої маленької групи.

Але обнадійливо людяний і знайомий, що втішає після того, де вони щойно були.

Щойно вони з Северином звільняються від дезактивації в шлюзовій камері та скидають зовнішні костюми, їх негайно розтягують у різні боки. Після того, як Ліана — і Кейт, на подив Офелії — докоряють йому за те, що вони надто довго залишалися під час шторму, Северин прямує до своєї кімнати на двох, і, ймовірно, до свого планшета, щоб передати/зберегти/завантажити або щось інше, що потрібно зробити з відзнятим матеріалом.

Тоді Кейт залучає Офелію, щоб та виступила свідком, коли Суреш, який щойно вийшов з душі з волоссям, що виблискує, наче до нього прилипли шматочки льоду, бере офіційну опіку над зразками, які принесли Кейт і Ліана, додаючи їх до інвентаря.

Коли він піднімає кожен флакон і кладе його в холодний контейнер для зразків, Офелія роздивляється те, що вони принесли. Переважно зубчасті уламки каміння, блискучі, як зі згарища. Найбільший розміром приблизно з її великий палець, але осколки з того самого матеріалу, гострі й сколоті, беззвучно підстрибують на дні подвійно закритих полікарбонатних трубок.

«Шість зразків, - каже він, ретельно занотовуючи дані на планшеті. «Кожен важить від 1,2 до 5 грамів, згідно з цифровими показниками на корпусі, встановленими під час збору. Зразки неправильної форми. Чорного кольору. Ви підтверджуєте?» Він дивиться на Кейт, а потім на Офелію, і вони обидві підтверджують деталі.

«Це було дивно», — каже Ліана через плече Офелії.

Офелія повертається, запитально підіймаючи брови.

«Вежі. У них, начебто, ніяких пошкоджень. Це не будівлі чи щось інше. Просто великі шматки цього».

«І вони гладкі», — додає Кейт. «Жодних ознак зварювання чи швів чи чогось іншого. Це до біса дивно».

«Дякую, дівчата», — каже Суреш, закриваючи кришку контейнера для зберігання зразків і встановлюючи на ньому замок.

Поки Ліана допомагає йому повернути/перенести його назад через центральний вузол до бічного модуля С, призначеного для зберігання, Офелія повертається до Кейт. «Ви бачили Берча? Я хотіла би перевірити його. Подивитися, чи його голові стало краще».

«Він десь тут». Вона насуплено оглядає центральний вузол. «Суреш накричав на нього через те, що він ковтнув таблетки зубної пасти близько п'ятнадцяти хвилин тому». Кейт заковчує очі.

Офелія киває. Проходячи повз камбуз, вона підбирає протеїновий пакет сої, на цей раз із корицею, на полуденок, і прямує до свого «офісу». Вона стежить за появою Берча, але їй не пощастило. Напевне, так навіть краще. Йому потрібно прийти до неї самостійно, або щоб його підштовхнув Северин. Коли вона шукатиме його, це лише ще більше відштовхне його.

У найвіддаленішому приміщенні на стороні А шум інших зникає, за винятком випадкового гучного брязкоту, який доноситься з коридору або, можливо, з системи векнтиляції навколишнього середовища. Офелія припускає, що Кейт працює над чимось у syscon.

Відклавши пакет з корицею та соєю, Офелія перетягує стілець до одного з лабораторних столів і починає переглядати дані з планшета керування iVR, щоб налаштувати регулярний звіт, який вона пізніше зможе використати для створення повного статусу місії. В кінці. Потім вона переходить до нотаток сесії з Ліаною, щоб зберегти свою пам'ять свіжою.

Втома швидко наздоганяє її, її повіки важкі і кліпають, коли вона намагається зосередитися. Вона все ще пристосовується до планетарних умов після холодного сну. Вона спирає голову на один кулак.

Те, що сталося там, і що вони з Северином знайшли, здається таким далеким, тут, у хабі. Ніби це несправжнє, просто те, що вона прочитала в романі або побачила уві сні. Мертві, здебільшого муміфіковані істоти, накидані купою, як дрова, просто не...

Банг.

Її очі різко відкриваються від важкого сну, серце б'ється в грудях. Гучний звук все ще лунає в її голові, як вібрація, що висить у повітрі. Що це було? Це звучало як важкий тріск металу об метал.

Як гайковий ключ, що вривається в стіну космічної станції просто над їхньою головою.

Вона сідає, рука поколює від припинення кровообігу, спина болить від того, що вона зігнулася. Як довго вона спала?

Схиливши голову набік, Офелія слухає, напруживши слух. Але білше нічого немає, лише відчуття зриву. Ймовірно, гіпнопомпічна галюцинація. Синдром Карсона, раніше відомий як жахлива назва синдрому вибухової голови. Поширений з депривацією сну та ситуаціями високої тривоги.

«Гей», — каже голос позаду неї.

Офелія здригається й обертається на стільці, здивовано притиснувши руку до грудей.

— Ліана, — каже вона. «Ти це чула?»

Ліана розгублено дивиться на неї. «Ви маєте на увазі, що я сказала привіт?»

«Ні, тріск перед цим», — каже Офелія, почувуючись уже безглуздо. «Це просто...» Вона хитає головою. «Не зважай. Як справи?»

«Це командна традиція — їсти вечерю разом наприкінці першого дня», — каже Ліана, а потім робить паузу. «Насправді ми вечеряємо разом більшість днів. За винятком Кейт. А іноді і Берча. Їм подобається, що вони можуть вибирати». Вона знову робить паузу. «Не наодинці», — швидко додає вона, її обличчя червоніє. «У будь-якому випадку, я просто подумала, що ви можете приєднатися до нас».

«Це дуже мило з вашого боку, — починає Офелія. «Але я не знаю, чи буде це зручно...»

«Ви — частина команди», — каже Ліана, вперто склавши руки на грудях. «Повинні бути. Крім того, це весело, і це допоможе вам краще пізнати нас усіх».

Вона намагається допомогти. Це усвідомлення викликає в Офелії спалах тепла.

Мабуть, це подяка, як Офелія здогадується, за те, що вона не відпустила Северина сьогодні самого. Це чудовий жест, хоча Офелія не зовсім впевнена, що інші побачать це в такому ж світлі.

«Гаразд», — каже Офелія, підводячись. Жорсткі м'язи її ніг скаржаться на раптову зміну. Пробиваючись снігом і льодом, сьогодні вона завдала їм шкоди. Вона має бути у кращій формі, хоча вона не планує ще якісь експедиції назовні, поки вони не попрямують до посадкового модуля, щоб покинути це місце.

Коли вони з Ліаною прибувають у центральний зал, всі інші, за винятком Берча, уже за столом. Цього разу ніхто, здається, не стурбований відсутністю Берча, тому Офелія припускає, що це пов'язано з вищезгаданою потребою «бути наодинці».

Розслаблена балаканина між Кейт, Северином і деякою мірою Сурешем, який безцільно барабанить пальцями по столу, плавно здійснюється й слабшає, наче вода, що хлюпає берег. Пакети їжі чекають перед ними разом з дозатором гарячої води.

Ліана проскакує вперед, черпаючи пакет їжі з відкритого ящика на підлозі біля столу, і влаштовується на порожньому пластиковому стільці поруч з Сурешем. При цьому вона помітно штовхає його ліктем, вибиваючи з ритму. Кейт по іншій бік від Суреша, довша частина її волосся закручена назад, відкриваючи пляму жиру на шії.

Вони троє з одного боку, Северин один з іншого, з двома порожніми стільцями ліворуч.

Чудово

Але, на подив Офелії, перш ніж вона навіть встигає завагатися, він киває їй на знак підтвердження та стукає по стільцю поруч із собою як запрошення, не перериваючи розмови з Кейт.

На одну смішну мить Офелія відчувається так, наче вона повернулася в Маршан-Брайтон і її запросили посидіти з Анберін та її друзями на баскетбольному матчі.

Вона дістає з ящика пакунок з якоюсь їжею й сідає на запропоноване місце, сподіваючись, що на її щоках не видно ніяковості. Вона має бути повнолітньою. Об'єктивною, професійною дорослою людиною, до біса.

Після того, як Кейт наливає гарячу воду в свій пакет з їжею, Кейт штовхає дозатор до Северина, кидаючи розігрітий пакет на стіл і дмухаючи на пальці.

«Повір мені, тобі захочеться гарячого», — каже Кейт, бачачи скептичний вираз Офелії.

Суреш відкриває рота, його очі поблискують.

«Зупиніться», — каже Северин, готуючи власний пакет їжі. «Просто не треба».

«Добре». Суреш опускається на спинку крісла.

Коли настає її черга, Офелія наповнює свій пакет із їжею гарячою водою, хоча, можливо, не такою кількістю, як Кейт і Северин, і

залишає його трохи охолонути на столі. Вона вибрала курку тетразіні, яка, здається, має консистенцію пасти. Вона очікує, що смак буде приблизно таким же.

«Це помилка. Таким чином спалюється більше ваших смакових рецепторів», — каже Кейт глухим голосом, втягуючи повітря, щоб охолодити свій перший ковток. Як тільки їй вдається ковтнути — болісно, як здається Офелії — вона звертає свою увагу на Северина. «Якщо завтра у нас буде час, я хочу повернутися до посадкового модуля за запасними частинами».

Поки вони двоє розмовляють, Офелія дозволяє своїй зосередженості дрейфувати, а слова течуть навколо неї комфортним серпанком. Доки її увагу не привертає щось, що говорить Ліана.

«...пограти з Марвіном, Мейбл і Деніз завтра, — каже Ліана.

“З ким?” — запитує Офелія.

Суреш стогне. «Вони просто автобурильники, Лі. Не домашні тварини».

«Ви дали назви автобурильникам?» — запитує Офелія. Автобурильники призначені для забору зразків керну льоду, наскільки вона знає. Правил називати автобурильників не існує.

«Звичайно», — здивовано каже Ліана.

Северин перериває розмову з Кейт, щоб поговорити з Офелією. «Спочатку вони мали індекси», — сухо каже він їй.

Офелія озирається на Ліану, шукаючи підтвердження.

«M-426x не підходить для Мейбл, — знизуючи плечима, каже Ліана.

«Ви можете відрізнити їхні характери?» — запитує Офелія, розвеселившись. Антропоморфізм - це така людська риса. Люди називають свої машини, свої кораблі, свої планшети і, мабуть, свої автобурильники.

“О так.” Ліана рішуче киває. «Особливо Деніз». Вона огидно шумить.

Офелія не може втриматися, дивлячись на Северина, шукаючи його відповіді. Він заочує очі, ніжна веселість грає навколо його рота, ямочки з'являються з рельєфом.

Це трансформує його, повністю. У Офелії перехоплює подих, у грудях болить від сильного потягу емоції, яку вона спочатку не може визначити.

Потім вона розуміє. Туга. Ось що це таке.

Офелія швидко відводить погляд, її дихання коротке, обличчя тепле.

Ні, ні, ми цього не робимо. Технічно він ваш пацієнт. І він також командир місії.

«Ти маєш піти з нами завтра», — каже їй Ліана, абсолютно не звертаючи уваги на внутрішній жах Офелії. «Я можу показати тобі, як вони...» Вона раптово зупиняється, притискаючи долоню до брови над лівим оком.

“З вами все гаразд?” Офелія нахиляється вперед, занепокоєння вириває її з роздумів. «Все ще болить голова?»

«Я сьогодні розсіяна». Ліана викликає посмішку, яка коливається по краях. «Я впевнена, що піду завтра».

Офелія хмуриться. «Якщо вам стане гірше...»

— Не стане, — твердо каже Ліана. Вона опускає руку, ніби вирішуючи показати, що вона в порядку. Потім її погляд кидається

вгору.

«Гей, Берч», — кличе Ліана, говорячи повз Офелію. «Ми зберегли вам місце».

Офелія повертається на кріслі, щоб побачити Берча, який заходить до центрального вузла з боку С. Він крокує зі швидкістю та цілеспрямованістю. Офелія припускає, що його спонукає голод — чи, можливо, роздратування через те, що він сидів би поруч із нею, але він повністю обходить її бік столу, обрізаючи вузький кінець.

«Де ви...» починає Ліана, коли він проходить повз її стілець до Суреша.

«Гей, що трапилося, Бір...», — починає Суреш, але не встигає закінчити.

Берч хапає спинку стільця й відсуває від столу, а потім кидає Суреша на підлогу, ніби хтось витрушує сміття з бака. Потім Берч сідає зверху, підводить руку і починає лупцювати Суреша, яке тільки може.

На секунду панує приголомшена тиша, раптова жорстокість така ж несподівана й небажана, як і стукіт у зовнішні двері шлюзу. Тоді крісло Северина скрипить об металеву підлогу, коли він оббігає навколо столу.

Офелія на мить завмерла, м'ясний присмак м'яса вражає її живіт.

“Ісус Христос! Берч, що ти робиш?» — запитує Кейт, безрезультатно смикаючи Берча за підняту руку.

Щось у її голосі, страх і розчарування в ньому позбавляють Офелію її тимчасового паралічу. Вона відштовхується від столу й кидається, щоб допомогти.

Северин хапає Берча за комбінезон і стягує його з Суреша, затискаючи руку Берча за спину та нахиляючи його вперед. Вони з Ліаною відтягують Суреша геть, дотримуючись певної відстані між Берчем і ним на випадок, якщо захват Северина не вдасться.

Обличчя Суреша — це закривавлена маска з розрізом під оком, роздвоєною губою та носом, який швидко набухає. «Що за біс?» — кричить він глухим голосом, притискаючи руку до рота.

“Що ти зробив?” — запитує Берч, шарпаючись у Северина в руках.

— Розслабся, — спокійно каже Северин. Лише напружений м'яз біля щелепи показує напругу, з якою він утримує Берча на місці. “Просто розслабся.”

«Про що ти говориш, дурню?» Суреш змахує кров, що стікає по щоці, розмазуючи її.

Офелія встає й хапає одну з серветок з вторинної переробки ганчір'я, які хтось приніс із камбуза.

«Зразки. Одного немає, — спльовує Берч.

Глибша, густіша тиша відразу заповнює простір.

Офелія зупиняється, тримаючи в руках тканину, не впевнена, чи правильно вона почула. Зразки з веж? Це про що?

У тисячний раз від початку цієї місії вона відчуває, що втрачає щось важливе. Негласну інформацію, яка надала б усьому цьому сенсу. Це схоже на те, що відчуваєш вітер від невдалого промаху, але ніколи не дізнаєшся, якої небезпеки ти щойно ухилився або чого слід остерігатися наступного разу.

Але Офелія ковтає питання, що піднімаються в її горлі. Якщо запитати зараз, це лише зміцнить її статус аутсайдера, і досвід показує, що навіть якщо вони сердяться один на одного, вони лише щільніше зімкнуть ряди проти неї.

«Не знаю, про що ти говориш. Я не торкався їх, відколи ми завантажили їх у камеру зберігання кілька годин тому». Суреш сідає, весь обурений, а Ліана клопочеться поруч. «Чому ти їх перевіряєш? Це моя робота».

«Було шість. Тепер їх лише п'ять, — каже Берч, ігноруючи запитання Суреша.

«Як ти взагалі туди потрапив?» тепер вже Суреш вимагає пояснення. Офелія простягає йому тканину, і він вихоплює її в неї, щоб притиснути до порізу під оком. «Я змінив пароль для цієї місії».

Ліана незручно ворухиться. «Це, напевне, все ще твій день народження, тільки цього разу у зворотньому порядку», — тихо каже вона.

Суреш дивиться на неї, одночасно скривджений і зляканий. «Як ти...»

«Тому що ти завжди робиш це», — кидає Берч. «Тому що ти марнославно, егоцентричний маленький...»

«Досить, досить!» — кричить Северин, і його голос лунає в центрі. Він дивиться на Офелію, віддаючи ініціативу їй.

Запрошення, якого вона давно чекала, усвідомлює вона з заплутаною сумішшю здивування та вдячності.

Вона розправляє плечі. «Кожен повинен перевести подих, щоб ми могли у цьому розібратися», — каже Офелія. «Вигукувати звинувачення...»

«Але я не...» Суреш протестує.

«...чи заперечення нічого не виправить», — каже Офелія, дивлячись на нього рівно доти, доки він не закриває рота. «Ми будемо робити це крок за кроком. Всі будуть почуті».

«Або ми можемо просто побачити це на власні очі», — каже Кейт, перекиваючи скрип коліс, виходячи зі сторони С, і наполовину штовхаючи, наполовину керуючи мобільним блоком зберігання зразків. Офелія навіть не помітила, що Кейт покинула центральний хаб.

Кейт штовхає пристрій між Берчем і Сурешем. Її пальці літають над виступаючою клавіатурою на передній панелі, і замок на камері зберігання зразків відкривається з ледь чутним клацанням, підтверджуючи припущення Ліани щодо пароля Суреша.

Рот Суреша стискається, і він сильніше притискає тканину до обличчя, кінчики пальців стають білі від тиску.

Хвиля морозного повітря ллється через край камери, і Кейт зазирає всередину. «Один, два, три, чотири, п'ять...» Вона робить паузу, нахмурившись.

«Я ж казав тобі», — шипить Берч на Суреша, який підняв вільну руку в жесті невинності.

«Я цього не робив!» Суреш сперечається, потім звертається до Офелії. «Я поклав їх туди шість, чи не так? Ви бачили це.»

«Почекай, почекай», — каже Кейт. “Почекай.” Вона простягає руку всередину й делікатно щось поправляє. Через мить вона витягує руку назад, у її пальцях — прозорий флакон із запечатаною кришкою.

«Він просто зісковзнув з тримача», — каже вона Берчу. «І це все, бачиш?» Її голос лагідніший, ніж коли-небудь чула Офелія.

Кейт ставить флакон на місце, а потім підсуває блок ближче до нього, мабуть, щоб він сам міг бачити.

Через мить напруга зникає з його тіла, і Берч розгромлено киває.

«Я казав тобі», — каже Суреш, але він достатньо розумний, щоб помовчати далі.

Параноя. Конфлікт. Насильство.

Офелії не подобається, як частини поєднуються разом. Що це, якщо не передумови для ERS, або ERS вже тут, і що, якщо вона не можете це зупинити, що станеться, якщо воно пошириться, що станеться, якщо вона сама...

Вона запихає панічну балаканину в своїй голові назад у куток. Саме для цього вона тут.

«Чи можу я відпустити вас зараз?» — запитує Северин у Берча тим самим незворушним тоном.

Берч похмуро киває головою зі свого все ще зігнутого положення. «Зі мною все гаразд.»

«Ні», — каже Северин, відпускаючи його. «Не гаразд. Вас обох перевірять і підлікують».

Офелії потрібна мить, щоб зрозуміти, що він хоче, щоб це зробила вона.

16

Берч неспокійно ворушиться в сірому кріслі пацієнта в кабінеті Офелії.

Суреш пішов кілька хвилин тому в супроводі Северина. Вона заклеїла розколоту губу Суреша та рану під оком портативним медичним приладом з аптечки, яку їй принесла Кейт, хоча ні їй, ні Сурешу було не зовсім зручно, коли він був так близько до його обличчя. Він навіть не запротестував, коли вона змусила його надіти захисні окуляри, що стало полегшенням. Офелія має базові знання про те, як працює РМУ — як працює все в аптечці, — але абсолютно не має практичного досвіду. Вона не той лікар. Але вона не збиралася сперечатися з наказом Северина, коли він дав їй те, чого вона хотіла — можливість поговорити сам-на-сам з членами команди.

Суреш увесь час мовчав, відповідаючи на її запитання одним-двома словами й лише тоді, коли це було потрібно.

Проте зазвичай мовчазний Берч у порівнянні з ним відверто балакучий.

«Мені це не потрібно», — каже Берч, коли Офелія стоїть над ним, тримаючи паличку медичного сканера біля його чола. Він піднімає свої закривавлені кісточки, шкіра розкололася від ударів по обличчю Суреша. «Просто наклейте мені на руки гелеві пов'язки. Я не хворий».

Можливо, ні, але він також не виглядає здоровим тепер, коли вона ближче його розглядає. Його зелені очі налиті кров'ю, а шкіра має

сіруватий відтінок втоми.

«Просто тримайся спокійно. Я акуратно. Наказ командира, — каже Офелія.

Він примружує на неї очі. «Це зручно».

Офелія ігнорує коментар. «Не хочете поговорити зі мною про те, що сталося там? Зі зразками?» — запитує вона, зосереджуючись на медичному сканері, головним чином для того, щоб створити йому ілюзію, що це випадкова, неформальна розмова.

Берч насмішувато фиркає. “З вами? Ні, дякую.” Він стирає долоні об комбінезон, потім його права рука дрейфує, щоб пошкрябати ліву руку, пальці пробираються під рукавом комбінезона, щоб дістатися до шкіри.

На нижній стороні його відкритого зап'ястка Офелія бачить меморіальний блок — суцільний чорний прямокутник. Традиція на майнінгових станціях полягає в тому, щоб на вашій шкірі наносити чорнилом ім'я, що свідчить про зобов'язання. Як сім'я. А коли трапляється значна смерть, ім'я призначення закривається та покривається чорним чорнилом, перетворюючи його на меморіальну смугу для тих, хто загинув.

«Здається, я не розумію, — каже Офелія. «Навіть якщо зразок зник, це не те, що ви не можете отримати новий». Вона схиляє голову до вікна та міста вдалині.

Берч перестає чесатися й дивиться на неї, мимо палички медичного сканера. Його погляд вивчає її обличчя, і недовіра повільно вирізається на його рисах. «Ви справді не маєте уявлення», — повільно каже він.

Офелія здригається, і паличка медичного сканера пищить на знак протесту. Вона швидко поправляється, щоб чарівна паличка відповідала завданню.

Берч з огидою хитає головою. «Ісусе, як ви переконали їх впустити тебе сюди?»

Її обличчя запалюється, і важко придушити бажання висловитися про всі її досягнення, починаючи з випуску Маршан-Брайтона на рік раніше і закінчуючи публікаціями в журналі про вплив світла червоних карликів на циркадний ритм людини. Прагнення довести себе так само вкорінене в ній, як і неодноразові докори не дякувати за допомогу та внутрішню роботу по очищенні станції T118.

Це не про тебе, Фел.

«Якщо я щось пропустила, чому б вам не пояснити це мені», — каже вона натомість.

Він видає сміх. «Ви жартуєте?»

Офелія нічого не каже, і він перестає сміятися.

«Послухайте, лікарко», — каже він з усмішкою. «Я розумію, що ви звикли до того, що люди розкривають тріщини, виливають свої кишки...»

Його слова викликають у її свідомості яскраве зображення, і вона стримує здригання.

«...щоб дати вам те, що ви хочете, але це буду не я, добре?»

Офелія переміщує чарівну паличку над його правою рукою. «Простягніть її, будь ласка. Долонею вниз».

«Нічого не злаmano», — протестує він, але потім, перебільшено зітхнувши, робить, як вона просила. Вона підозрює, що присутність Северина десь у коридорі має якесь відношення до цього.

«Я розумію, що я не твоя улюблена лікарка», — каже вона через мить. «Але я тут, щоб слухати. Допомогати.»

Він мовчить.

«Чи можете ви розповісти мені про минулу ніч? Чому ви насправді були в шлюзовій камері?» натискає вона, чекаючи, доки паличка завершить сканування на наявність розривів і переломів.

Берч рішуче стискає щелепу.

Коли медичний сканер сигналізує, що кістки в його руці цілі, вона опускає чарівну паличку й відступає. Він негайно починає знову дряпати ліву руку, ніби не може втриматися. Але медичний сканер не повідомив про інфекцію чи подразнення. Стрес, можливо. У однієї з пацієнтів Офелії щоразу, коли їй доводилося спілкуватися з кимось поза її командою, починалася кропив'янка.

Вона повертає сканер до аптечки й сідає навпроти нього у своєму кріслі.

«Ми закінчили з цим?» вимагає він.

«Ще ні», — каже вона. «Я хочу поговорити.»

«Здається, ви вже почули багато усього», — бурмоче він, його нога тремтить від нервової енергії.

«Чи відчуваєте ви, що надто хвилюєтеся тим, що роблять або думають інші?» питає вона.

Стиснувши щелепи, Берч дивиться кудись у іншу точку кімнати, ігноруючи її.

Ну гаразд. «Ви бачили або чули речі, які не можуть бути реальними?» Це ризик, вона вже надто сильно тисне, але вона повинна знати. «Іноді це може представлятися як хтось, кого ви знаєте, або це можуть бути просто чужі голоси у вашій голові».

По Берчу прокочується посмикування, наче спазм усього тіла. Потім він повільно встає, нависаючи над нею, стиснувши кулаки з боків. «Для вас це гра?» — запитує він низьким і скрипучим від гніву голосом.

Офелія трохи відступає в кріслі, затиснута між образою та інстинктивним пульсом страху. «Ні, звичайно, ні. Я просто намагаюся з'ясувати, чи ви небезпечні для самого себе чи...»

«Ви отримуєте від цього задоволення?» — наполягає він, підступаючи ближче. Вона не може піднятися, не зіткнувшись з ним. «Своїм хворим, збоченим розумом, який ти трахаєш?»

Офелія дивиться на нього. «Про що ви...»

«Так, ви знаєте». Похмура усмішка тягне його обличчя. «Ви вклали це лайно в мою голову тими довбаними ремінцями». Він тикає вказівним пальцем у скроню, відкриваючи жахливі червоні сліди подряпин на зап'ясті. «Тепер ви хочете, щоб я поговорив про це».

«Що... я не...»

Берч швидко наближається до неї, і вона відкидається на спинку стільця, поки її спина міцно не притискається до пластику.

«Що?... Що ти не робиш?» — повторює він більш високим глузливым тоном, височіючи над нею. «Мені просто вперше за багато років приснився той різник, розбитий череп мого брата і його мізки на довбаній підлозі, а ви тут зі своєю «ною системою»?» З його рота летить слина, яка теплою краплею потрапляє на її верхню губу. «Я бачу, як мій брат кричить мені з-за меж будинку, благаючи мене про допомогу, і це збіг?»

У її вухах дзвенить, високе скиглення від паніки й розгубленості, наче свердло у її мозку.

«Я не... розумію», — нарешті вимовляє Офелія крізь сухі губи, її язик як мертве лушпиння на дні рота.

Берч нахиляється, спираючись на підлокотники її крісла, тримаючи її на місці й вискалюючи на неї зуби в усмішці. Вони рожеві. Поки

Офелія спостерігає, з його ясен у шов між передніми зубами проступає кров.

Що за біс?

«Тобі подобається ламати людям голови. Так само, як твоєму старому. Ну, не зовсім так?» Він стукає закривавленими кісточками пальців по черепу. «Мій досі неушкоджений».

Її горло стискається, закриваючись щільніше, ніж уявне сімейне сховище Бреїв, яким усі так одержимі. Її легені бунтують у грудях, намагаючись набрати повітря.

Це не... Він не може... Ніхто... Я не можу.

Її шок, мабуть, видно на її обличчі.

«Можливо, це ми маємо ставити запитання вам, докторе Бреї, — кидає він. Вона намагається не здригнутися від запаху розпеченого металу й поту, що виходить від нього, бризок слини й крові по її шкірі. «Ви чуєте голоси? Бачите людей, яких немає?» Він знову передражнює її. «Якщо хтось і становить небезпеку для нас, то це ви».

Берч нахилиється ще ближче, і вона відвертає обличчя, її серце шалено калатає, виконуючи татуювання у грудях. «Ти думала, ніхто тебе не впізнає?» Він дихає на її шкіру. «Я впізнав тебе, щойно Северин отримав твій профіль, Ларк Бледсо».

Хоча ім'я вимовлене різко і пошепки, воно, здається, відлунює в усій кімнаті, а не лише в її голові.

Берч з огидою штовхає стілець. «Ти схожа на свого батька».

17

Це було давно.

Коли Офелії було шістнадцять, у перший семестр в академії Маршан-Брайтон, коли вона вийшла на перерву з сумками в руках, до неї на тротуарі підійшов чоловік.

Пізніше вона дізналася, що він був перспективним журналістом-стримером. Вона припустила, що він старший брат одного з інших студентів або навіть асистентом на підхваті. Йому було близько двадцяти років, темне пальто, червоно-білий смугастий шарф М-Б на шії.

Тягнувши сумки, вона пройшла повз нього, навіть не глянувши, її увага була зосереджена на тому, щоб знайти машину, яку пообіцяла прислати бабуся, серед інших машин, що стояли на узбіччі.

«Ларк», — почувся позаду неї чоловічий голос. ((жайворонок, прим. пер.))

Її серце на мить зупинилося, коли вона знову почула це ім'я, вона спіткнулася, її нога зачепилася за нерівну ділянку бетону і вона упала, сумка й рюкзак розлетілися в обидва боки разом із її дорогоцінною орхідеєю, тією, яку вона воскресила від смерті, після того, як хтось викинув її у коридор. Тепер фіолетовий глазурований посуд був уламками, розбитими навколо неї, а ніжні білі листочки орхідеї були понівечені від шарпання по землі.

Чоловік кинувся до неї, простягнувши руку, щоб допомогти їй підвестися. «Це ви», — сказав він, присідаючи біля неї.

Усе ще лежачи на землі, вона відсахнулася від нього, серце калатало в її грудях, наче у тварини, що шалено бажає втекти, але її руки й ноги заніміли.

— Філд Бледсо, — переможно продовжив він зі схвильованими блакитними очима. «Кривавий Бледсо - твій батько. Я шукаю тебе чотири роки! Усі думають, що ти мертва, але я не вірив. Я знав це!»

Її однокласники, які кружляли по тротуару, прощаючись один з одним, чи чекали батьків, почали помічати. Почали витріщатися.

Чоловік торочив щось про транспортні квитанції, записи з камер безпеки, неправильну вагу вантажних трюмів і незаконні приміщення для холодного сну. Тоді він нарешті, здається, помітив, що вона не відповідає.

Він втягнув повітря крізь зуби. «Вибачте. Мені шкода. Я вас налякав. Слухайте, я не хочу нічого поганого». Він невинно підняв руки. «Мене звати Алекс Лінлі. Я працював над цією історією з тих перших чуток після того, що Террітаун зробив незаплановану зупинку на Голіафі, після чого прокотилася новина про Кривавого... — Він зупинився. — про інцидент, — ніяково закінчив він.

Рух удалині привернув її увагу. До її полегшення, Самсон (це було несправжнє ім'я), один з приватних охоронців її сім'ї, виліз з машини десь попереду та кинувся до них. Яскраво-блакитне світіння активного QuickQ в його оці підказало Офелії, що він з кимось спілкувався — швидше за все з її дядьком.

Чоловік озирнувся через плече й побачив Самсона, що мчав до них, і встав з блідим обличчям.

— Усе гаразд, міс Брей? Я принесу ваші речі. Чому ви не сідаєте у машину?» — говорить Самсон якимось втішно й загрозливо водночас.

Коли вона кинулася до машини, вона ризикнула озирнутися. Алекс уважно слухає, нахмурившись, коли Самсон тисне йому в руки аркуш паперу.

У той час — і роками пізніше — вона припускала, що Самсон дав йому гроші. Можливо, посилення на обліковий запис, який неможливо відстежити. Можливо, вона не знала всіх подробиць про те, як працює її родина Брей, але вона точно бачила, як вони використовували гроші, щоб вирішити проблеми.

Лише коли їй було двадцять років, під час аспірантури, їй спало на думку пошукати його. Алекса Лінлі.

Він був - і досі вважається - зниклим безвісти.

Ларк Бледсо. Офелія різко втягує подих. Таке відчуття, що Ларк зовсім інша людина, хтось, кого Офелія лише знала.

Вона насправді не пам'ятає, як бути нею. Коли її змушують згадувати, у неї з'являються спогади дитинства, нормальні спогади. Гра в хованки з іншими дітьми, де вони використовували службові драбини, щоб уникнути виявлення; витягування додаткового печива з лінії їжі; шкільні уроки з наступною обов'язковою зміною на гідропоніці або в яслах. Але це відбувається так, ніби ці речі трапилися з кимось іншим, а Офелія просто спостерігала за ними здалеку.

Однак інші спогади здаються надто близькими.

“Пташечко, де ти?”

«Я не розумію, про що ви говорите», — каже вона Берчу ледь хриплим голосом.

Він випрямляється. «Звичайно, ні. Не знаю, як вам це вдалося, але я впевнений, що гроші Брея дуже допомогли, чи не так?» Берч складає руки на грудях, одна рука все ще дряпає іншу, навіть крізь тканину комбінезона. «Нічого подібного до того, що я повинен був зробити, щоб вийти з системи Avaris після того, як Піннакле, чорти б її взяли, закинула нас туди. Чорний список, щоб зберегти їхню таємницю, немає виходу, немає іншої роботи, немає грошей».

Перша половина історії її батьків нагадує стару казку. Вільна донька багатой королеви закохується в шанованого, але бідного шахтаря, який бореться за своє місто.

Замініть королеву на генерального директора та місто на космічну станцію, і ви зрозумієте суть. Мати Офелії була відправлена як «представник Піннакле» у «жесті доброї волі», щоб придушити об'єднання шахтарських станцій системи Карвер — Голіаф, Семпсон і Єрихон.

У другій половині їхньої історії наратив закручувався, жанр переходив в одне з тих жахливих, кошмарних свят, у яких головну роль грали людина-монстр на ім'я Кривавий Бледсо і добрі люди, які вмирають без причини, та лиходій-сусід, якому вдається втекти з мінімальною шкодою.

Відтоді Офелія присвятила своє життя спробам виправити це, намагаючись загладити свою провину перед ними. Не лише батька, а й матері.

«Ви хоч уявляєте, що там творилося після того, як Брейси кинулися рятувати своїх і залишили нас спалювати наших мертвих? Ви знаєте, скільки часу це зайняло? Скільки їх згнило на станційних складах, поки ми чекали дозволу вивезти їх на рудопереробний комплекс? Щоб знищити їх як сміття?» Його обличчя спотворюється від люті. «Мені довелося допомогти матері зачерпувати останки мого брата в мішок».

Офелія бореться з сумішшю сорому та гніву, які завжди виникають у ній, коли справа стосується її сім'ї — будь-якої сторони, обох сторін. Бреї зневажали свій зв'язок з її батьком ще до того, як він... зробив те, що зробив.

Ти маєш на увазі, вбив майже тридцять людей, у тому числі чоловіків, жінок і дітей?

Але Бреї були такими ж поганими, але зовсім по-іншому. Вона сумнівається, що її дядько вбив Алекса Лінлі. Занадто брудно, занадто ризиковано. Швидше за все, його кинули в якусь безлюдну колонію робітничого табору з імплантованою зміною посвідчення особи, фантастичною історією про Брейсів і без можливості повернутися додому.

У неї було відчуття, ніби корозія повзе вгору та вниз по її шкірі. Ніби вона складена з уже пошкоджених частин і намагається переконати себе, що функціонує так, як повинна.

Я контролюю свої дії. Я роблю вибір самостійно. Я не моя сім'я.

Це мантра, яку Офелія вигадала для себе багато років тому, після того, як пройшла свій перший семестр людської психології та

поведінки в академії.

Генетика - це не доля. Середовище також. Обидва разом завдають потужного удару, але... я контролюю свої дії. Я роблю вибір самостійно. Я не моя сім'я.

Скільки провини занадто багато? Скільки не вистачає? Що я можу зробити, щоб покращити ситуацію? Питання, які продовжують переслідувати її щодня.

Але коли вони почують, хто вона, ситуацію вже не можна буде покращити. Її звільнять, позбавлять ліцензії та, можливо, посадять у в'язницю за брехню, яку сказала її сім'я, та злочини, які вони скоїли. Допомогати більше буде нікому. І невинних у її родині — їх небагато, а саме її сестру Дульсі — буде знищено.

Вона з усіх сил намагається зробити глибокий вдих, перешкоджаючи наростаючій паніці, і в її очах пульсують чорні плями. Але аптечка на столі праворуч, майже під рукою, привертає її увагу. Ліки. Наркотики, які можуть змусити Берча забути... або заснути й більше ніколи не прокидатися.

Що з тобою? Ні, ні!

Офелія відриває погляд від аптечки. «Берч, мені потрібно, щоб ти мене вислухав», — починає вона. «Я...»

Берч зосереджується на точці позаду неї, і, широко розплющивши очі, робить крок назад.

Вона здригається, уявляючи, кого він може побачити за нею. Повномасштабну галюцинація його брата? Або, о Боже, її батька? Берч сказав, що мріяв про нього.

Простір між її плечима колочий від усвідомлення, ніби крихітні волоски на її шкірі можуть виявити відіння мертвих, що стоять позаду неї, з гострим лезом у руці.

Не в силах зупинитися, вона обертається на своєму сидінні, щоб подивитися.

У дверях Северин піднімає свої брови. «Тут все гаразд?»

Скільки він чув?

«Звичайно, кеп», — легко відповідає Берч. «Просто ми з лікарем обговорюємо, як мені побільше спати».

Офелія озирається на Берча, приголомшена тим, наскільки він тепер нормально звучить.

Знову ж таки, він повинен мати деякі навички в обмані. Монтроуз ніколи б свідомо не найняла когось з Голіафа до команди R&E, навіть якби їхня дріб'язковість спокусила їх проігнорувати його знаходження у чорному списку Піннакле. Не зараз, коли медична спільнота трохи краще розуміє ERS. Це занадто ризиковано. Занадто багато років перебування в «не ідеальних» умовах і «застарілому» обладнанні та процедурах. Іншими словами, сімейна компанія Офелії викинула своїх співробітників на вулицю, одночасно відмовляючись переходити на кращі та безпечніші технології. Поки ці команди продовжували добувати руду з астероїда, було неважливо, що це означало до шести місяців на рік у холодному сні, коли команди перекидалися то в один, то в інший сектор.

Не потрібно забезпечувати їжею чи житлом десятки людей одночасно. Просто занурте всіх у холодний сон, коли вони закінчать свій тридцятиденний цикл. Розбудіть їх, коли вони знову знадобляться. Незважаючи на те, що це було інноваційним у той час, а тепер вважається неймовірно небезпечним.

— Правда, лікарко Брей? — запитує Берч, повертаючи її увагу до розмови. Наголос на її прізвищі безпомилковий, як і завуальована погроза.

«Так», — каже вона надто тонким голосом.

Северин дивиться на Берча, а потім знову на Офелію, оцінюючи. «Тож він готовий іти?»

Щойно вона скаже Северину, що щось не так, Берч її видасть. Вона відчуває це. Але вона також не може ігнорувати те, що тут відбувається.

«З цим не варто поспішати», — нарешті каже вона, стоячи й дивлячись обличчям до Северина. Роби свою роботу, Офелія. «І я хотіла би спочатку взяти зразок крові, щоб пропустити його через медичний сканер».

«Не обов'язково», — різко каже Берч.

«У нього кровоточать ясна», — каже вона Северину. «Ймовірно, це ознака важкої анемії, і цілком можливо, що його рівень ТЗ низький, що може загострити певні захворювання».

«Я приймав свої залізні таблетки», — протестує Берч.

«Це додаткова причина просто перевірити це», — рівно каже Северин, перш ніж вона встигає відповісти.

«Добре», — кидає Берч.

Щоб зібрати необхідну краплю крові та налаштувати медсканер на роботу, потрібно менше секунди. Вона дарує Берчу гелеві пов'язки для його рук, її власні руки тремтять. «Якщо свербіж посилиться, — починає вона.

«Не посилиться. Чи можу я піти зараз?» — запитує він Северина, навіть не дивлячись на Офелію.

Северин відступає з дороги й махає йому вперед через двері в коридор.

«Ви дасте нам знати результати?» — питає її Северин, як тільки Берч виходить.

Ви можете поставити під загрозу життя Северина, як і життя всіх інших, відпустивши Берча. Тсс, тсс. Аякже, “краще перестраховатися, ніж потім шкодувати”? Як це по-брейківськи.

“Звичайно.” Її голос лунає крихким і густим, і вона падає на своє місце, коли він повертається в коридор.

Вона закриває очі. Проклятий Бледсо. Незалежно від того, що вона робитиме, вона ніколи не втече від батьківської спадщини, і відповіді своєї матері. Можливо, вона пережила той жахливий день, ту жахливу подію, але, мабуть, це й надалі буде залишатися, як привид, яким вона мала бути, незважаючи ні на що...

«Все гаразд, докторе?»

Злякавшись, вона повертається в кріслі, щоб побачити Северина, який затримався в дверях і стурбовано дивиться на неї.

Це послаблює щось туге всередині неї. «Чи відчуваєте ви коли-небудь, що ваших зусиль недостатньо?» — запитує вона, слова вириваються без її дозволу. Втома зламала її фільтр. «Ніби ви ніколи не зможете зробити достатньо, щоб виправити минуле, яке не можете змінити, як би не старалися?»

Його вираз стає твердішим. «Я прийшов сюди не на консультацію...»

Він думає, що вона має на увазі Аву. «Я не про вас. Я говорю про себе, — різко каже вона. “Знаєте що? Забудьте.” Вона піднімається на ноги.

Северин вагається, пальцями барабанить ритм по дверній рамі. «Добре», — каже він через мить. «Але я думаю, що якщо ви дозволите минулому переслідувати вас, якщо ви не можете прийняти це, вам буде

набагато важче зробити кращий вибір у майбутньому». Він насторожено дивиться на неї, ніби очікуючи, що вона дасть йому ляпаса у відповідь.

Але вона киває. «Це звучить правильно», — каже вона, і говорить це серйозно. Але вона не впевнена, що вірить у таку можливість. Прийняти минуле, не переслідувати його. Вона також не впевнена, що він у це вірить.

«На добраніч, докторе», — каже він, починаючи відвертатися.

— Офелія, — імпульсивно каже вона. Юліус помиляється — вона справді хоче, щоб про неї знали не лише завдяки її сім'ї та історії.

Северин робить паузу. Потім він каже: «Ітан».

Її щоки тепліють, і на цей раз це не від збентеження чи розчарування. «На добраніч, Ітане».

18

Стіни пофарбовані в спокійний блакитний колір з відтінком зеленого для тепла. Кожна деталь ретельно продумана з урахуванням пацієнтів, аж до важкої в'язаної ковдри, недбало накинutoї на спинку дивана для тих, хто все ще відчуває шок, і навіть загострена заправка серветок, що виробляються з відходів, у блискучому металевому кубі на столику. (Полегшує видалення вологи, коли зір затуманений слізьми.)

Але лише коли години прийому пацієнтів закінчуються, в сутінках, простір по-справжньому стає простором Офелії.

Як зараз. Сонце сідає, перетворюючи знайомий горизонт на чорні тіні на помаранчево-червоному тлі сонця. Старе Нижнє місто, напевне, було таким же до заворушень і пожежі. Другим.

Офелія опускається назад у свій стілець, витягаючи ноги, споглядаючи, як розширюється її простір. Її. Ручка та блокнот лежать на дальньому краю, чекаючи на свого першого пацієнта наступного ранку. Зображення її основного екрана ширяє в повітрі перед нею, проектується її QuickQ, мерехтить десятком нагадувань про необхідність оновлення файлів і звітів.

iVR функціонує так, як це має бути, надаючи їй повністю реалістичну версію її офісу на Землі.

Офелія влаштовується, розслабляючись. Вона тільки починає дрімати, впадаючи у милий, сонний, розслаблений проміжний стан, коли чує плавний голос автоматизованого офісного помічника.

«Доктор Брей. Прийшов Рубен Монтерра».

Її очі відкриваються, і вона різко випрямляється в кріслі, хапаючи кігтями підлокітники, серце б'ється. Що?

«AIVA, я пропустила повідомлення. Ви можете повторити?» Навіть для її власних вух вона звучить насторожено.

Але AIVA, як їй належить, мовчить. Цю функцію для iVR не ввімкнено. Ні голосів, ні людей, віртуальних чи інших. Не кажучи вже про пацієнта... Офелія хитає головою.

Вона чекає ще кілька секунд, але AIVA не говорить. Швидше за все, вона взагалі ніколи не говорила. Мабуть, це був початок сну.

Ні, кошмару. Того, який випадково відбувся на цьому місці.

Тому що нічого більше, ніж це, бути не може. По-перше, Рубен завжди приходив вранці. Це одна з причин, чому все було так...

За вікнами різко темніє, коли над її головою автоматично вмикається освітлення.

Такого... ніколи раніше не було.

Офелія з жахом спостерігає, як у вікнах кімнати відкривається глибока темна ніч зі шпильками зірок на лічені секунди, перш ніж перейти в темно-синій, а потім світло-сірий, передвісник сходу сонця.

Це неправильно. Ні, ні, не правильно. У її офісі завжди сутінки. Завжди.

Вона відсуває стілець від столу і встає. У кімнаті стає нудотно тепло, ніби хвилі тепла випромінюють самі бліді стіни. Що відбувається?

Збій? Якщо так, то це чортів глюк.

Вона простягає руку, щоб звільнити ремінець iVR від рецепторів з обох боків скроні. Але кінчики її пальців знаходять лише теплу шкіру. Без гнучкого металу. Від гарнітури взагалі жодних слідів.

Відмовившись від обережності, Офелія хапає руками обличчя, і зазвичай цей рух має наштовхнутися на пристрій, який злетів.

Але нічого немає. Ніякої гарнітури. Лише перенісся, швидке змахування брів, жар її панічного дихання на долонях.

Офелія відриває руки від обличчя, скручуючи пальці в долоні. Це просто сон. Це має бути сон.

Крім того, що вона не спить...

Добре, добре, просто дихай. Це усвідомлений сон. Можливо, викликаний оновленням.

Неважливо, що цього не було в брошурі, і, можливо, Монтроуз повинен залишити експозиційну терапію справжнім терапевтам.

Офелія глибоко вдихає. Вона може впоратися з цим. Усе, що їй потрібно зробити, —

“Докторе Брей, Рубен Монтерра тут», — реве AIVA. Її слова гуркочуть в голові Офелії, і вона інстинктивно тягнеться, щоб заткнути вуха, примітивний імпульс, який не приносить користі, коли звук всередині голови.

“Доктор Брей, Рубен Монтерра йде», — кричить AIVA через кілька секунд.

Офелія завмирає.

Це саме... той ранок. Ранок, коли Рубен помер. Не те, щоб AIVA тоді кричала. Вона просто повторювала: «Він тут. Він йде. Він тут.» — з тією рівною монотонністю, яка не виражала ні збентеження, ні занепокоєння.

Але очевидно, що тонкість не була частиною нової програми.

Офелія кидається до дверей, керуючись інстинктом, набагато швидше, ніж того дня, коли це справді сталося. Якщо гарнітура змусить її знову пережити один з найгірших днів, вона зробить це краще, ніж у перший раз.

На даний момент вона припустила несправність віртуального помічника. Що ще може бути?

Однак тепер Офелія знає: її пацієнт крокував по даху, на один рівень вище, над її кабінетом, запускаючи сенсор наближення віртуального помічника — п'ять метрів у всіх напрямках, як пізніше пояснив похмурий інженер-будівельник — сенсор вмикається, вимикається і знову вмикається.

Якщо Офелія зможе зупинити Рубена, якщо вона зможе просто дістатися до нього, перш ніж він зобов'яжеться стрибнути в повітря, вона зможе змінити ситуацію. Навіть якщо це просто уві сні.

Її пальці згортаються навколо надто теплої дверної ручки, і на мить вона впевнена, що важіль не повернеться, що вона буде змушена пережити цей момент, коли знову підведе його.

Але язичок втягується з чутним клацанням — таким справжнім, хоча це деталі — і вона відкриває двері.

Коридор веде надвір, її офіс у реальному житті оформлений у світлих відтінках сірого та фіолетового, з дизайном килима, який

змушував її не раз замислюватися, чи знав дизайнер про його кінцеве розташування. Серед абстрактних квітів і геометричних фігур крихітні обличчя з різноманітними виразами.

Вона вже вибігла, зосередившись на досягненні Рубена, перш ніж усвідомлює, що все не так. Інше місце. Це не коридор біля її кабінету. Це навіть не правильна будівля.

Перед нею простягається тьмянний коридор космічної станції, освітлення включене на п'ятдесят відсотків для економії електроенергії, а смуги тривоги на стіні блимають червоним, вказуючи на загальну тривогу та стримування в приміщеннях для всіх, крім рятувальників. Не те, щоб це принесло комусь користь.

Голіаф. Вдома.

Не в змозі зупинити порив вперед, Офелія спотикається, і її нога — тепер раптово оголена — приземляється на знайомий розчавлений восьмикутний візерунок на підлозі. Її пальці на ногах ковзають крізь вологість конденсату, що збирається, змочуючи пісок, який вони вже зібрали під час її польоту.

Ні, ні, ні. Її легені зморщуються самі по собі, відступаючи від своїх обов'язків. Нудота сильно проймає її, наче вона вирішила загнати її в себе. Вивернути її навиворіт.

Палуба для гідропоніки виглядає саме так, як вона її пам'ятає. Переповнена і захаращена, з додатковими зволожувачами, створеними з запасних частин, щоб витягувати будь-яку надлишкову вологу з повітря та спрямовувати її до дрібних і слабких харчових культур. Але це також зробило його гарним місцем для того, щоб сховатися — у грі в хованки, де ставка полягала в простому програші. Не втраті життя.

Офелія чіпляється за двері, які все ще неймовірно є дверима її кабінету, відмовляючись дивитися на себе. Липка кров і рідина на ній там, де вона повзла під столом у їдальні,— усі вони колись були людьми, людьми, яких вона знала, і...

«Пташечко, де ти?» Звідкись здалеку лунає мелодійний голос її батька, і озноб прокочується її хребтом, наче гладка, холодна рука пливе по її хребцях.

Офелія важко хлюпає і відпускає двері, здіймаючи руки, щоб закрити рота.

І коли вона повертається, щоб подивитися на нього, дверей не стаємає. Вона на Голіафі, без жодного натяку на те, що це був її офіс.

Гарненького потроху.

«Я закінчила», — каже вона крізь зціплені зуби. «Я прокидаюся». Вона стискає очі, гарячі сльози течуть з-під її вій.

Їй залишається лише відкрити очі. Це воно. Просто прокинься і побачиш над собою смугасту тканину Ліаніного матраца.

Офелія повільно рахує до десяти, не звертаючи уваги на капання води поблизу та тупіт кроків удалині, які наближаються. Він сьогодні злий. Сховайся. Тобі треба сховатися!

Ні, мені потрібно прокинутися. Це все нереальне.

Офелія втягує повітря, доки її легені не починають боліти, а потім випускає його, відкриваючи очі, впевнена, що знову опиниться на своєму ліжку.

Але замість того, щоб дивитися вгору, вона дивиться через коридор на палубу гідропоніки, прямо на висічений куточок, який вона колись використовувала як притулок, тягнучи перед собою одну з пошарпаних установок регенерації вологи, щоб прикритися від свого батька. Який уже вбив двадцять три людини, а потім ще п'ятьох, коли не зміг її знайти. Якщо зарахувати його до жертви — а ніхто не рахував — він досяг двадцяти дев'яти. Не вистачає ідеальних тридцяти.

Втікай! Зараз! Поки не пізно.

«Пташечко, не ускладнюй це! Я не хочу цього робити. Ти знаєш, що я не хочу».

Вібрація його важких кроків відбивається крізь металеву підлогу під нею. Це повинно бути неможливо. Але все це неможливо. Їй уже немає одинадцяти. І він мертвий. Давно мертвий.

Але бажання втекти, сховатися таке сильне, що в неї тремтять коліна.

«Ви заражені», — кличе він. «Ви не знали, але тепер знаєте. Я повинен тебе врятувати. Будь ласка, дозволь мені врятувати тебе!» Ридання виривається з його горла. “Я тебе люблю. Я...”

Поряд уривається різкий кашель, який звучить надто голосно різко, перебиваючи його. Шумить десь поруч, навіть якимось ближче, ніж батько.

Офелія хмуриться. Це не...

Світ навколо Офелії раптово обертається, і вона автоматично викидає руку, щоб відштовхнутися від будь-якої твердої поверхні, об яку може вдаритися. Завдяки зношеним деталям і заходам жорсткої

економії, які ускладнювали пошук заміни, періодичні відмови штучної гравітації не були чимось незвичним на Голіафі.

У дитинстві вона бажала втрати сили тяжіння на станції, як колись діти Землі бажали поганої погоди, щоб вони не ходили до школи. За винятком того, що в її випадку вона та інші тоді проводили кілька хвилин, хихикаючи та граючись, відштовхуючись одне від одного та від стін, граючи в мітки в коридорах, доки генератори гравітації не полагодять, а їм доручали допомогти прибирати безлад.

Але потім її пальці торкаються тканини, і її очі автоматично відкриваються.

Її оточення перетворюється в розмитість, яка перетворюється на тканину з сірими та білими смугами над головою. Вона знову може відчувати ніжне натискання притиснутих до підлоги власних лопаток.

Офелія повернулася. Нарешті прокинувшись.

Вона сідає прямо, задихаючись, як водолаз, що виривався на поверхню з невідомих глибин. Вона простягає руку, щоб зірвати ремінець iVR зі свого обличчя, але виявляє, що його немає.

Миттєвий спалах паніки змушує її шкіру виступати холодним потом, доки її розум нарешті не починає працювати.

правильно. Вона не носить iVR, тому що вчора ввечері зняла їх усі.

Ніхто не заперечував, коли вона збирала гарнітури, щоб провести діагностику. Просто щоб бути впевненою. Зрештою, це була нова технологія.

Лише Берч подивився на це боком, але нічого не сказав.

Підтягуючи коліна до грудей, вона обхоплює себе руками, роблячи своє тіло якомога меншим, як колись, щоб втекти від батька. Її серце все ще калатає настільки сильно, що його удари стукають по піднятому стегні, наче кінчик пальця, що відраховує час.

Ви в порядку. Ви в безпеці.

Тьмяне світло з коридору проливається крізь вікно в дверях, тож Офелія може бачити Кейт навпроти неї, яка тихо хропе. На ліжку вище Ліана бурмоче уві сні, але ніщо не вказує на тривогу чи здивування. Ймовірно, кашель одного з них розбудив її достатньо, щоб вирвати її зі сну. Вона здригається від думки, як довго це могло тривати без цієї перерви.

Просто кошмар, придуманий нею самою.

Не дивно. З огляду на стрес. І на Берча.

Вона дивиться вниз за коліна, кісточки пальців стають білими від її хватки, хватка страху цього ранку ще сильніша. Вона не може не відчувати, що вона могла-повинна зробити щодо Берча щось більше, але вона не змогла знайти рішення, яке не буде неадекватним. Або злякає його.

Стежити за ним і намагатися переконати його, що вона не така, як її батько, що вона насправді тут, щоб допомогти, — це найкраще, що вона має.

Зітхнувши, Офелія відсуває ковдру й встає. Вона не знає, котра година, але перевірити це через комутатор на зап'ясті безглуздо. Не те, що вона повертається спати після цього.

Можливо, вона більше не спатиме.

Вона тягнеться до своїх черевиків у підніжжі ліжка й зупиняється.

Її правий черевик відсутній.

Це дивно. Нахмурившись, вона перевіряє під своїм ліжком, а потім під ліжком Кейт. Нічого.

Коли напередодні ввечері Офелія лягла спати, вона вирівняла свої тканинні черевики біля підніжжя ліжка, як і попередньої ночі.

Зараз залишився тільки лівий.

Вона навшпиньки йде до коридору й оглядає все вгору і вниз. Той самий мотлох, що залишився від попередньої команди, залишається в купах. Це в списку Северина на переробку, вона це знає.

Але жодного сліду її черевика.

Вона вислизає в коридор, обережно зачиняючи за собою двері в двоярусну кімнату. Металева підлога холодна й ребриста на її босих ногах, викликаючи спогади про її сон. І той день.

Він злий. Сховатися. Тобі треба сховатися! Зараз!

Панікуючий внутрішній голос дитини, якою вона колись була, лунає в її голові, аж поки вона силоміць не заштовхує його вниз. Їй вже не одинадцять, і їй не потрібно думати про свого батька.

Офелія продовжує рух до центрального центру з думкою, що її черевик міг якимось чином опинитися в її офісі. Не те, щоб вона залишила його там, але, можливо, хтось знову з нею грається. Суреш міг мати...

Вона зупиняється, коли входить до центрального вузла.

Її черевик самотньо стоїть у темному просторі, білою крапкою на відкритому просторі темної металевої підлоги. Як гребний човен в

океані чи рятувальна капсула, що летить у космос, а не додому.

Неприємне відчуття пронизує її, коли вона нахиляється вперед, щоб дістати черевик. Від відчуття, що за нею спостерігають, у неї мурашки по шкірі.

Вона не вірить у привидів, не в буквальних. Через минулу травму, звичайно. Люди, які повторно завдають собі шкоди, коли роблять вибір, заснований на страху, намагаючись уникнути більшого болю, ненавмисне викликають нездорові цикли. Але з точки зору справжніх духів, які знову переживають своє минуле або катують живих з метою помсти... ні. Ніколи.

І все ж...

Приглушене верхнє освітлення злегка мерехтить — запасному генератору важко встигати навіть за зниженим попитом.

Не будь смішною. Тут ніхто не загинув.

За винятком усіх ліріанців, похованих під ними, звичайно. І тих, що лежать купою просто там, у місті. Їхні роззявлені роти звисають, благаючи про допомогу, яка ніколи не прийде...

Хитаючи перед собою головою, Офелія прямує глибше в центральний вузол.

Зблизька вона розуміє, що тканинне взуття зім'яте на п'яті, ніби хтось швидко вклинив ногу, не намагаючись правильно взутися, а потім взуття випадково злетіло з ного. Залишившись там, де впало.

Вказуючи на шлюз.

Вона нахиляється, щоб підняти черевик, наполовину очікуючи, що тканина сбуде крижано-холодною або дивно теплою. Натомість вона просто відчуває на дотик своє взуття.

Звичайно, так.

«Що ви тут робите?» Голос позаду неї.

Офелія сахається, ледь не перечепившись, а потім піднімається, обертаючись обличчям до мовця.

Це Кейт, яка тремтить у компресійних шортах і футболці, в яких вона спить, обхопивши себе руками.

«Я просто...» Іноді правда є єдиним виходом. «Шукала черевик», — нарешті відповідає Офелія, піднімаючи взуття як доказ.

Кейт дивиться на неї з розгубленістю. «Ви залишили його тут раніше?»

“Ні. Не думаю. Я думаю, що, можливо, хтось... — Офелія зупиняється перед тим, як висловити теорії, які можуть звучати як звинувачення, які вона не може довести. “Чим я можу вам допомогти?” Очевидно, Кейт була тут — тремтячи в нічній сорочці — з певною метою.

«Я щойно... я прокинулася, коли ти вийшла з кімнати, і подумала...», — замовкає Кейт, однією рукою смикаючи зірочки у вусі. Вона здається невпевненою, вперше на пам'яті Офелії. «Я хотіла поговорити з тобою наодинці. Про Берча».

Чого вона не чекала. “Г?”

«Ви лікували його вчора ввечері після бійки. Після цього він пішов прямо на свою койку, ні з ким із нас не розмовляючи». Кейт вагається. «Він вам щось сказав?»

Офелія намагається зберегти вираз обличчя незворушним, щоб приховати пульс інтересу. «Будь-що, наприклад?»

Кейт дивиться на свої ноги, відтираючи палець об підлогу. «Я просто хвилююся. Він ніколи не був найвеселішим хлопцем, знаєте, але це було для нього надзвичайно нехарактерно. Він ніколи раніше нікого не бив. Я думаю... Я думаю, що він більше бореться з тим, що трапилося з Авою, ніж він може собі дозволити. І я хотіла знати, чи говорив він з вами про це». Потім вона дивиться вгору, крізь її похмуру маску проглядає відблиск твердості.

Про що, “про це”?

«Він нічого мені не сказав», — каже Офелія за мить. Більше щоб побачити реакцію Кейт, ніж будь-що інше.

Полегшення поширюється на обличчі Кейт на частку секунди, перш ніж знову зникнути під завісою занепокоєння. “Добре, я просто...”

«Але навіть якби він це зробив, — продовжує Офелія, — я б не змогла обговорювати це з вами. Ось як це працює - конфіденційність».

Искорка роздратування зморщила брови Кейт, але вона миттєво пригасила її й кивнула. “Я розумію. Звичайно.”

Офелія дає свою найкращу професійну посмішку та проходить повз Кейт, увесь час думаючи: «Що, чорт візьми, я не знаю?»

“Ви справді поняття не маєте, чи не так?” Це те, що Берч сказав їй минулої ночі, і що зараз лунає в її голові. І ні, вона цього не знає.

«Я подумала, можливо, було б краще, якби ти пішла з нами сьогодні», — каже Кейт.

Офелія здивовано зупиняється, повертаючись до неї обличчям.

«Якщо погода нас не підведе, ми з Сурешем повернемося до посадкового модуля, щоб взяти деталі для ремонту генератора». Кейт піднімає руку, і вогники блимають як за сигналом. «Але командир, ймовірно, попросить Берча сьогодні запустити дрони для оновленого сканування. Ви могли би піти, щоб просто поспостерігати за Берчем?»

Це... саме те, що повинна зробити Офелія.

Але чому Кейт, людина, яка, здається, дуже стурбована тим, що Берч може розповісти в приватній розмові, хоче дати їй ще один шанс поговорити з ним наодинці?

«Я не думаю, що командир Северин дозволить це», — каже Офелія, картаючи себе. Одна розмова, Фе? Справді? Одна розмова, і він тепер «Ітан».

Кейт недбало махає рукою, здається, не помічаючи її виправлення. «О, про це не хвилюйтеся. Я поговорю з ним. Він мені довіряє». Вона дивиться на Офелію, яка стискає взуття. «Ви теж повинні», — додає вона через мить, вказуючи підборіддям на черевик. «З... чим завгодно».

Під цим є повідомлення, яке Офелія не може витлумачити, відзначивши лише те, що воно здається різким, трохи жорстким і певним чином нещирим.

А може, це просто властива їй недовіра до людей, які встають їй на коліна, як це часто буває. Можна навіть назвати це параноєю.

«Чур, я в туалет», — каже Кейт через плече, повертаючись до сторони С.

«Є два...» — починає Офелія.

Кейт показує вгору, все ще йдучи, і тут Офелія це чує: слабкий нетональний спів популярної тематичної пісні ігрового шоу, у якій «призи» та «розміри» римуються зі «стегнами». Суреш, як і має бути.

Зітхнувши, Офелія прямує до спальні.

До того часу, коли вона виходить з однієї з двох вбиралень, усі інші вже одягнені та готові до дня, у своїх костюмах, з шоломами, покладеними неподалік.

Коли вона входить зі сторони С у центральну втулку, антигравітаційні сани вже знаходяться біля внутрішніх дверей шлюзу, які стоять відчиненими. Сани заповнені, складені по два-три заввишки з ящиками та прив'язаним обладнанням. Навколо нього відкриті розкидані ящики, оголюючи свої м'які сірі м'які нутроці та блискучі металеві шматочки, що зберігаються там.

«Було б набагато простіше, якби ми мали марсохід», — каже Суреш, піднімаючи закритий ящик, щоб покласти його на борт із бурчанням. «Не вистачає місця».

«Припини нити. Усе добре, — каже Кейт, напруживши подих, щоб поставити на місце важкий набір інструментів. Найближча ящикова вежа хитається, і Суреш і Северин кидаються її стабілізувати.

«О, звичайно, все гаразд», — каже Суреш крізь зуби.

Коли ящики стабільно закріплюють, Северин відступає, мигцем побачивши Офелію. «Лікарю», — каже він, вітаючись, звертаючи увагу на неї. Ліана піднімає погляд від планшета, де вона щось переглядає, і махає рукою.

Вірна своєму слову, Кейт, мабуть, розмовляла з ним. Северин знайшов Офелію в коридорі, коли вона чекала своєї черги, і сказав їй, що вона може приєднатися до них сьогодні. Здавалося, що він теж планував це.

Можливо, вона помиляється, ставлячись до Кейт з підозрою. А може, її підозри щодо Кейт виникли через низькі емоції. «Ревнощі - це така огидна емоція, любий. Це передчасно постарить вас, як ніщо інше.»

Класика від мами. Офелія заковчує очі й звертає увагу на щось, на когось ще. Берч осторонь, далі чухає руку й дивиться на шлюз і світ поза ним. Чи ні що. І на все одразу.

«Слухайте. У нас буде лише година або близько того назовні, — каже Северин. «Кейт і Суреш повернуться до посадкового модуля, щоб взяти деякі припаси. Ми з Ліаною візьмемо кілька проб льоду. І Берч спробує посканувати місцевість безпілотником, залежно від умов».

Берч, почувши своє ім'я, здригається, швидко кліпаючи очима. Він бачить, як Офелія спостерігає за ним, і відразу ж перестає чесатися, опустивши руку і нахмурившись.

«Рухаємося, люди», — каже він своїй команді. «Годинник цокає». Він повертається до Офелії. «Лікарю, ваш костюм?»

Прокляття. Правильно.

Вона повертається і поспішає якнайшвидше назад до двоярусної кімнати, надіваючи свій костюм і шолом. Коли вона повертається, інші вже в шлюзі з ненадійно завантаженими санчатами. По цей бік порога на неї чекає лише Северин, засунувши під пахву шолом.

Офелія відчуває, як зростає їхнє колективне нетерпіння, коли вона сідає, намагаючись застібнути свій костюм. Їй вдається підтягнути його до талії, а потім, на її подив, до неї підходить Северин — Ітан.

Він ставить свій шолом на стіл поруч із її. «Буде легше, якщо ти зараз встанеш», — каже він.

Коли вона встає, Ітан підтягує костюм на її плечі й допомагає їй засунути руку, а потім із швидкою точністю, яка відповідає його досвіду в цьому, він закриває кріплення навколо зап'ястя та регулює щиток ліктя.

«Ти впевнена, що Берча сьогодні потрібно звільнити з роботи?» — запитує Ітан не пошепки, а надто тихим голосом, щоб його не почули інші.

Він питає її думку. Довіряє їй. Усе, чого вона хотіла з самого початку. Несподівана теплота пронизує її, а за нею негайно йде нудотний виток конфлікту.

Він зосереджується на її костюмі, переходячи на інший бік, щоб зробити те ж саме з іншою рукою.

«Його результати аналізів крові нормальні», — захищається вона. Це майже нічого не означає, крім того, що у нього немає низького рівня заліза чи щитовидної залози, що погіршує його стан.

Коли вчора ввечері вона отримала результати медичного сканування, рівень його червоних кров'яних тілець був ідеальним. Не було причини, щоб його ясна кровоточили. Лейкоцити трохи підвищилися, але нічого, що вказувало б на інфекцію. Просто легке системне запалення, включно з реакцією на гістамін. Медичний сканер припустив, що це невідома алергія.

«Але ти все одно хвилюєшся». Ітан піднімає застібку-блискавку з її талії, і ця мить здається надто інтимною, надто близькою. Ніби про неї піклуються. Жар підіймається до її щік.

«Це те, що каже Кейт», — додає він.

О, добре, якщо так каже Кейт...

Офелія скрипить зубами, потім киває. «Можливо. Як довго він був частиною вашої команди?»

«Останні шість років».

«Як добре ви його знаєте? Ви знаєте щось про його минуле?» Моє минуле. «Чи помічали ви щось подібне від нього раніше?»

Ітан хитає головою. «Він тримається замкнуто. Грає в ту гру з Сурешем. Любить загадувати слова на планшеті. Робить маленьких істот і вироби з паперу. Не користується подушкою. Не буде пити каву чи будь-який інший «стимулятор», як він це називає». Тоді Ітан жестом пропонує їй підняти підборіддя, щоб він міг закрити застібки на її ключиці. З такої близькості вона бачить слабкі веснянки на його шкірі, де він, мабуть, колись був на сонці або проводив час під сонячною лампою. Темна щетина — це тінь під поверхнею. Вразлива нижня сторона його щелепи рухається, коли він ковтає.

«Це може бути просто стрес», — неохоче каже вона. «Як я вже казала, втрата впливає на кожного по-різному».

«Але ви в це не вірите», — каже Ітан, відступаючи. Він простягає їй шолом, і вона бере його.

«Поки що я просто хотіла б уважніше постежити за ним», — каже вона, намагаючись не почуватися мерзенною брехухою. «Він вам щось казав? Про Аву?» Про мене?

Ітан відповідає не відразу, забираючи свій шолом зі столу. «Ні», — каже він через мить. «Але він вже прокинувся, і блукав по хабу вночі».

«Ми робимо це чи тобі потрібно ще трохи потримати її руку?» Голос Суреша у шоломі, який він ще не надів, тихий і ледь долинає, але чітко чутний. І нетерплячий.

Офелія кидає погляд у бік шлюзу вчасно, щоб побачити, як він піднімає руки вгору жестом, який означає, “Що ти робиш?” Рухайся.

Жар обливає її щоки. Вона впевнена, що Суреш мав на увазі лише те, що вона запізнюється, а не щось недоречне, і все ж здається, що ця пропозиція зараз висить у повітрі.

Ітан, як завжди, з порожнім обличчям, одягає шолом, крутить зі звичною ефективністю, до клацання “закрито”. Він жестом закликає Офелію зробити те саме.

Щойно її шолом стає на місце, він, не чекаючи, повертається і йде до шлюзу.

«Переконайтеся, що ви тримаєтесь поруч, докторе», — каже він по загальному каналу.

Кейт і Суреш виходять назовні, нахиляючи голови проти вітру та тягнучи за собою сани. Берч в задньому кінці саней, ледь не наступаючи на них, теж прагне вибратися. Тепер він здається нормальнішим, він більш пильний.

Ліана схилилася над своїм планшетом поруч з Офелією, а Ітан піднімає задню частину саней.

«Що ми плануємо спочатку?» — запитує Кейт, підходячи до зупинки приблизно за дев'яносто метрів від будинку.

Ітан виходить із черги й убік, оглядає небо та сніжинки, що падають на них. Навколо нього жадібно кружляє вітер, але він залишається стабільним, не звертаючи на це уваги.

«Краще, ніж учора», — каже він. «Але це може швидко змінитися. Просто дотримуйтеся лінії. Ми можемо запустити павуків, а потім підемо вам на допомогу».

«Павуків?» не може втриматися Офелія.

«Ага, автобурильників! Пам'ятаєте?» Ліана нахиляє свій планшет до Офелії, щоб вона могла побачити три окремі схеми того, що

фактично виглядає як чотирилапий павук, у якого хоботок, товщий за ноги, виступає з центрального «тіла».

«Знайомтесь, Марвін, Мейбл і Деніз». Ліана сяє до неї. «Я програмую їм координати на основі сканів, які ми отримали під час брифінгу місії, і вони візьмуть зразки. Ми зробимо пару неглибоких проб, щоб зібрати дані про навколишнє середовище за останні кілька десятиліть, снігопади, рівні вуглекислого газу, усіякі такі речі. Вони мають діагностичні датчики, які пробують лід і повідомляють про це. А тоді ми спробуємо отримати більш глибокий зразок. Приблизно один кілометр — це кілька тисяч років».

Це викликає інтерес Офелії. «Тож ви можете отримати зразки, які зможуть розповісти вам, що тут сталося. Можливо, навіть біологічні зразки — листя чи щось подібне».

«Точно! Якщо, наприклад, це пов'язане з вулканічною діяльністю, що є однією з теорій, ми зможемо підібрати це з вищих рівнів сірки та попелу чи будь-чого іншого. Якби на цьому континенті стався удар астероїда, ми могли б побачити великий стрибок іонів амонію».

Поки вона пояснює, Кейт і Суреш вивантажують із санок три великі ящики й кидають їх на землю.

«Гей, обережно!» — протестує Ліана, поспішаючи вперед.

«Ліана, кохана, ми проходимо через це кожного разу. Вони в м'яких чохлах, вони в порядку», — каже Кейт.

«Крім того, вони не живі», — додає Суреш із задиханим звуком. «Це не домашні тварини, пам'ятаєш?»

Офелія не бачить виразу Ліани, але її поза напружується від болю. Кожна команда в певному сенсі схожа на сім'ю, у якій є свої ролі. Коли члена сім'ї немає, потрібно внести деякі зміни, інакше функціональність може бути порушена. Офелія не може знати, чи часто Ава втручалася на користь Ліани, чи Суреш частіше тримав язика на замку в присутності Ави, але її відсутність часом доволі помітна.

Особливо в тому, що Офелія виявляє, що крокує вперед, щоб захищати, замість того, щоб залишатися позаду, спостерігаючи.

Вона ловить себе на цьому і зупиняється. Це не моя робота, я тут не для того.

«Ти ж знаєш, що ти мудак, правда?» Ліана сердиться на Суреша.

«Продовжуємо рухатися. Часу мало», — каже Ітан. «Ви можете вирішити свої особисті розбіжності під час сеансів з доктором Брей. А поки у нас є робота. Берч, я не знаю, чи зможуть дрони впоратися з цим вітром під час запуску».

Берч, стягуючи з саней блискучий срібний футляр, не реагує.

У венах Офелії спалахує тривога, крихітні сплески тривоги.

«Берч...» Ітан намагається ще раз.

«Я хочу спробувати», — каже Берч, беручи футляр на руки. Мабуть, він легший, ніж виглядає. «Це допоможе, якщо ми отримаємо оновлені дані опитування та візуальні матеріали».

Незважаючи ні на що, було б краще, якби він міг бути зайнятим, його розум був присутній і зайнятий роботою, але це не її справа. Або, принаймні, не та, яку вона готова робити прямо зараз.

Ітан, здається, дійшов такого ж висновку. «Добре», — каже він. «Але не відходь далеко».

З цими словами Кейт і Суреш, все ще бурчачи собі під ніс, наважуються з'їхати ліворуч, з'єднатися з яскраво-помаранчевою лінією безпеки та зникнути.

Ліана тягне свої ящики з павуками на місце, а Ітан допомагає.

«Тут?» питає він.

Ліана перевіряє планшет. «Все ще занадто близько. Координати не дадуть їм зіткнутися один з одним, але ми не хочемо дестабілізувати льодовик».

Офелія тримається осторонь їхнього шляху, уважно стежачи за Берчем, який тягнеться в напрямку міста. Через кілька хвилин він зупиняється, стаючи на коліна, щоб поставити футляр на землю.

Вона озирається на Ітана й бачить, що він також дивиться на Берча. Він киває їй, визнаючи, що знає, а Ліана кидається від одного ящика до іншого, відкриваючи кришки й тицяючи у щось, що всередині.

Офелія звертає свою увагу на Берча... і дві чорні кристалічні вежі, тонкі і схожі на ножі, нахилені під однаковим кутом, наче два гігантських леза, встромлених у землю, і сіре небо. Не дивно, що вітер видає там такі дивні звуки. Свистить, кличе, кричить.

Снігова ковдра біля основи веж різко горбиста й скупчена, на відміну від плавних хвиль, пологих вершин і рівнини навколо неї.

Потім механічне скигління, достатньо гучне, щоб його було чути через вітер, привертає її увагу до Ліани та її павуків.

Автоматичні жуки самостійно стоять у своїй захисній упаковці, струшуючи та розтягуючи кожну кінцівку та суглоб, перш ніж переступити через край ящика та ковзнути на сніг.

Відраза Огида Офелії інстинктивна, автоматична. Вона здригається. У замкненому середовищі не буває “хороших” комах, павукоподібних чи інших шкідників. Довгоносики, ті самі, що колись прогризали палуби під час довгих морських подорожей, все ще примудряються час від часу пробиратися до припасів Голіафа, прилітаючи з Землі. Офелія поняття не має, як насправді виглядають довгоносики, але в дитинстві вона завжди уявляла собі крихітних білих павучків. У ті місяці вони не їли нічого з борошна. Це були худі місяці. Люди можуть подорожувати на інші планети і жити в космосі, але вони завжди приносять з собою свої проблеми.

Павуки розповзаються й знаходять свої місця, миттєво зупиняючись за якимось невидимим сигналом, закопуючи ноги в сніг, а потім завмираючи на місці з серією гучних сигналів.

Офелія повертається назад до міста, і до Берча. Зараз він стоїть, але не рухається, футляр на землі біля його ніг. Вона не може сказати, відкритий він чи ні. Але він, здається, дивиться на нерухому точку вдалині, його руки стиснуті з боків.

Страх пронизує її, електричний удар по нервах. Він бачить когось там? Там хтось є?

Вона слідкує за його поглядом, але не може помітити нічого, окрім снігу, який тепер зростає. Ні тіні, ні рухів. Принаймні, вона так вважає. Вона не може вирішити, чи покращує це її самопочуття, чи погіршує. Якби вона теж щось побачила, чи означало б це, що вони з Берчем втрачають контроль над реальністю? Це ймовірність, яку вона, на жаль, повинна мати на увазі.

Раптом спливає напівзабутий спогад. Батько Офелії, спершись закривавленими руками на кухонний стіл, ридає, а мати стоїть у кутку й тремтить, праворуч від її голови вм'ятина в стіні.

Вм'ятина не дуже велика, але коли стіни – це тонкі листи оргпластику поверх металу, це не обов'язково.

Нагальна потреба у відповідях розростається в ній, заглушаючи все інше. У тому числі, можна сказати, і здоровий глузд залишити все як є.

Озирнувшись назад, вона бачить, що Ліана та Ітан зайняті павуками. Тож Офелія прямує до Берча, називаючи його ім'я по

загальному каналу, коли підійде досить близько. Вона не хоче його лякати.

«Мені не потрібно, щоб ви мене перевіряли», — каже він, не обертаючись. Він стає на коліна, щоб відкрити блискучий футляр біля ніг. Приблизно дюжина дронів розміром з долоню акуратно заправлені всередину захисної піни.

Трохи повозившись, їй вдається надіслати йому запит на перемикання каналів.

Він не рухається, і на мить їй здається, що він збирається проігнорувати її.

Але потім його рука пересувається на зап'ястя, і в її шоломі лунає відповідний тріск. «Ми повинні залишатися на загальному каналі, докторе», — каже він. «Хоча, зачекайте, ви справжній доктор, якщо всі ваші кваліфікації проходили під вигаданим іменем?»

Це не вигадане ім'я. Офелія Брей таке ж реальне ім'я, як і будь-яке інше, яке може вибрати собі людина і зареєструвати, заплативши гроші. Ларк Бледсо, ось кого не існує. Більше ні.

«Мені просто потрібно поставити вам запитання». Офелія вагається, але їй потрібне це пенні, щоб отримати фунт... м'яса. «Ви справді бачили свого брата назовні?»

Берч зривається на ноги, обертаючись до неї, його вираз спотворюється від люті. «Я не...»

«Я маю на увазі, чи ви бачили саме його?» — швидко питає вона. «Або ви просто бачили... щось?»

Щось схоже на невпевненість промайнуло на синьому обличчі Берча, перш ніж зникнути. «Це був сон», — твердо каже він. «Від вашого інвазивного обладнання. Це не має значення». Ще один тріск, а потім звуковий сигнал, що повідомив про його вихід з приватного каналу. Він стає на коліна в сніг і починає метушитися з безпілотниками в футлярі.

Офелія кусає губу й повертається до Ліани та Ітана. Це збіг чи симптом? Вона не може перестати думати про тіньову постать, яку вона могла або не могла бачити через вікно свого офісу вчора вранці.

Попереду Ітан махає рукою, привертаючи її увагу. Чорт. Вона знову забула переключитися на основний канал.

«У вас все гаразд?» запитує він, щойно вона вмикається. «Берч?»

«Так», — надто швидко відповідає Офелія. «Просто перевірка.»

«Так», — каже Берч через мить.

Триває ніякова тиша, і вона усвідомлює, що чекає, натиснувши повітря в легенях, поки Берч видасть її.

Але він цього не робить.

«Ой, — каже Суреш неймовірно похмурим голосом. «А де моя перевірка, Док? Уже граємо в улюбленців».

Останнє, чого б хотіла Офелія, це щоб Суреш зробив їй послугу, але на даний момент його огидний голос забезпечує необхідну розрядку напруги.

«Ти ні в кого не ходиш в улюбленцях», — каже Кейт, доволі чутно шморгаючи носом. «А тепер, будь ласка, зосередьтеся на поточному завданні, якщо хочете продовжувати дихати».

«Чи всі це чули?» вимагає уваги Суреш. «Вона погрожує мені, вона...»

«Вдома, дурню. Якщо ви хочете продовжувати дихати в хабі. Дайте мені...»

Гучний, металевий вереск перериває голос Кейт, змушуючи Офелію підскочити. На секунду вона збентежена, не знаючи, чи шум вийшов із шолома чи ззовні.

“Що це було?” — вимагає Кейт.

Отже, це не з їхнього боку, але достатньо голосно, щоб вони могли це почути.

«Це Деніз. Вона застрягла, — каже Ліана.

Погляд Офелії повертає рух: Ліана обережно наближається до одного з павуків. Усе його тіло здригається, коли він намагається відірватися від землі, сегментовані лапи несамовито махають по снігу, намагаючись отримати важіль.

«Це неглибока розкопка, заледве тридцять сантиметрів униз. Не повинно бути нічого так близько до поверхні, не тут». Ліана спантеличено стукає по планшету, а потім хитає головою. «Вона не реагує на команди. Ймовірно, її система перевантажена. Така собі королева драми».

Зітхнувши, Ліана обережно кладе свій планшет на сніг і наближається до Деніз, простягає руки, наче наближаючись до дикої тварини, ніби вона очікує, що Деніз раптово розвернеться й атакує.

Скоріш за все, це на випадок, якщо павук несподівано звільниться і імпульс відкине його назад на неї. Офелія не знає, наскільки вони

важкі, але він майже такий же високий, як і Ліана, а свердло достатньо гостре, щоб порізати її костюм. Або ще гірше.

Офелія прискорює крок крізь замети. Можливо, вона не зможе допомогти, але краще бути достатньо близько, щоб спробувати. Сніг тепер падає швидше, і вітер знову починає стогін, штовхаючи її й наростаючи до виття.

«Ліана», — попереджає Ітан, підходячи за нею.

«У мене все добре», — каже Ліана з відтінком лютості. Це її робота, і вона не хоче, щоб хтось втручався.

Біля павука вона зупиняється, її рука рухається своїми хвилями, доки вона нарешті ловить момент, щоб простягнути руку та, швидко натиснути на щось нижній частині серцевини павука.

Вона підводиться, коли Деніз замовкає, і ноги робота фіксуються на місці. «Ось, так краще», — шепоче вона, знову підійшовши до нього і погладжуючи його по «голові». «Ми швидко тебе полагодимо, смішна сучко». Вона дивиться через плече на Ітана.

«Ви можете допомогти мені?» питає вона його. «Мені потрібно витягнути її, усунути перешкоду, а потім спробувати ще раз».

Ітан переходить на інший бік від павука, і вони м'яко розгойдують Деніз вперед-назад, доки свердло не звільняється, від чого вони обидва падають.

Офелія майже на місці, коли Ліана починає кричати.

19

«Що це? Що це за чортівня?» — запитує Ліана пронизливим голосом.

Вони з Ітаном дивляться на щось на землі, коли Офелія підходить до них, важко дихаючи.

Офелія слідкує за їхніми поглядами на Деніз, яка зараз деактивована і лежить на боці, з ногами, злегка притягнутими до тіла. А потім до керна льоду, викинутого з пробірної трубки бура. Сам зразок, приблизно десять сантиметрів у діаметрі, морозно-білий у верхній частині, а потім прозорий до кінця, де останній шматок темно-пурпурно-червоний з плямами світліших відтінків усередині. Безпомилково яскраво-червона рідина, тимчасово розморожена теплом свердла, стікає по краях на яскраво-білий сніг.

Ой... ой. У Офелії падає живіт.

«Цього не може бути, не може...», — бурмоче Ліана собі під ніс.

«Хтось скаже мені, що відбувається», — похмуро каже Кейт по каналу зв'язку. «У вас є три секунди, перш ніж я розверну санки».

«Негативно», — каже Ітан. «У нас все добре. Просто... несподіваний розвиток із зразками». Він кривиться. Тоді він повертається до Ліани, рухаючись перед нею, закриваючи їй огляд. Через мить рот Ліани швидко рухається, руки жестикулюють. Мабуть, Ітан перемкнув їх на приватний канал.

Офелія трохи вагається, а потім обходить мертву Деніз і просвердлений отвір, щоб краще розглянути зразок.

Ітан повертається, далі тримаючись перед Ліаною. «Лікарю», — каже він тим самим попереджувальним тоном, яким і з Ліаною. «Офелія».

Звук її імені змушує її хитнутися, майже повернути назад. Раптове бажання бути кимось, про кого він повинен піклуватися, бути членом його команди під його лютим захистом, — як гаряче вугілля в її грудях.

Не роби цього, Фел. Просто не треба. Навіть її внутрішній голос звучить втомлено.

«У нас є протоколи для карантину, — починає Ітан.

«Я не збираюся до цього торкатися. Повірте мені», — каже вона. І якщо є якась повітряно-крапельна інфекція, яка може проникнути через їхні костюми, вони, ймовірно, все одно облажалися, і він це знає.

Він роздратовано видихає, досить голосно, щоб це сталося через канал зв'язку. Але не рухається. Якби тут не було Ліани, Офелія підозрює, що він спробував би заблокувати її.

Офелія стає на коліна біля викинутого зразка, який швидко знову замерзає до крижаної твердості. Так, це точно кров. І м'ясо. Смугастість шкіри, м'язів і сірувато-шпилькова трубка... кишечник.

Її блювотний рефлекс спрацьовує, і вона тисне рукою на зовнішню частину шолома, ніби це допоможе.

Уламки кістки на дні пояснюють, що зупинило Деніз. Але це не пояснює, що тут робиться. Вона нахиляється, щоб краще розглянути інший бік таємничого зразка, але її увагу привертає верх зразка. Шматок яскраво-блакитної тканини застряг у ядрі льоду, а під ним, на поверхні сірої шкіри, таємничі темні лінії, які звиваються знайомим візерунком, який...

Прокляття...

Офелія смикається назад. Вона видихає якомога тихіше, намагаючись утримати живіт, щоб не почався позов.

«Це тварина?» — запитує Ліана, нахилиючись навколо Ітана. «Тут не повинно бути тварин!»

«Що б це не було, воно було мертве задовго до того, як ми сюди прийшли», — запевняє її Ітан. — Правда, докторе Брей? Напруга в його голосі говорить Офелії, що він зовсім не впевнений, і він має рацію, що не впевнений. Бо нічого з цього не має сенсу.

«Це не тварина», — повідомляє Офелія.

Хіба що тварини на цій планеті були схильні носити одяг і робити собі татування з тим, що, як вона впевнена, є контуром Дурного Птаха, популярного саркастичної анімаційної героїні з Землі, яка палить сигару.

«Я вирізала... одного з них? Ліріанця чи що?» У Ліани цокотять зуби. Шок. Їм потрібно завести її всередину. «Їх останки повинні бути набагато нижче».

«Ні ні. Нічого подібного». Офелія зривається на ноги, погойдуючись від посиленого вітру. «Я думаю, що нам варто повернутися до того, як шторм посилюється».

«Що, чорт візьми, відбувається?» — запитує Кейт на вухо.

«Ми можемо поговорити про це всередині», — твердо каже Офелія. «Я думаю, що це найкращий варіант».

Вона дивиться на Ітана, сподіваючись, що він зрозуміє те, що вона намагається не сказати вголос, або принаймні те, що вона не може сказати, не переключившись на приватний канал.

Через мить він рішуче киває на знак підтвердження. «Ліана, забирай Мейбл і Марвіна. Кейт і Суреш, у вас є те, що вам потрібно?»

«Ми можемо змусити це працювати», — каже Кейт. «Але...»

«Добре. Берч, ми повертаємося. Негайно, — каже Ітан, не залишаючи місця для суперечок.

Берч. Офелія зовсім забула про нього. Вона чекає тривожної тиші, але він відповідає за кілька секунд.

«Підтверджено».

Полегшення вражає її нутрощі, прохолодний бальзам проти превентивної паніки.

«Ми перегрупуємося всередині», — каже Ітан.

Ліана відступає від Ітана, щоб подбати про Мейбл і Марвіна. Приблизно так припускає Офелія, доки вона різко не повертає праворуч і не повертається, щоб підійти до Деніз і основного зразка, навпроти Офелії.

«Зачекай, Ліано...» — починає Офелія.

З цього боку це має бути зрозумілішим, або, можливо, просто легше зробити стрибок, коли ви вже знаєте, що щось жахливо не так.

«Боже мій, це людина», — шепоче Ліана. «Під льодом людина».

Деніз вдалося просверлити нижню половину великого Дурного Птаха, що у поєднанні з кишками припускає розміщення татуювання десь на животі. Людському животі.

Суреш зібрав зображення з їхніх колективних каналів і зшив їх разом. На його планшеті проглядається зернисте відео з камери шолома Ліани та Офелії, коли всі юрмляться навколо кінця столу в центральному хабі, щоб спостерігати. Надворі обурено верещить шторм, ніби розлючений через те, що його позбавили можливості приєднати їх до їхнього бідного співвітчизника.

Роздратовано посмикуючись, Ліана скидає з себе термоковдру, яку Офелія накинула на її плечі, хоча вона все ще тремтить. «Це не повинно бути можливим. Сканування землі нічого не показало. Я перевіряла, багато разів!» Вона б'є кулаком по столу.

«Ніхто не сумнівається в тобі, люба», — ніжно каже Кейт, перш ніж відвернутися й попрямувати до камбуза.

«Можливо, скани не оновлювалися після...» Ітан робить паузу, ніби шукаючи потрібне слово. «...після», — нарешті закінчує він. Він протирає рукою обличчя, щетина шкрябає по долоні, а потім рука підіймається, щоб затиснути кінчиками пальців перенісся. Яке стає білим від тиску, який він чинить.

«У вас болить голова?» — насторожено запитує Офелія.

Ітан миттєво відпускає руку, махнувши рукою на знак відмови. “Зі мною все гаразд.”

«Я піду прибирати», — різко каже Берч, випрямляючись і відриваючись від столу.

Погляд Ітана зустрічається з поглядом Офелії на частку секунди в німому запитанні.

Бульбашка внутрішнього піднесення — абсолютно недоречного, до того ж невчасного — піднімається в ній. Вона штовхає його вниз і

піднімає плече найменшим жестом, який вона може впоратися, у тому, що, як вона сподівається, є тонким повідомленням «Зі мною все добре, якщо з тобою все добре».

Зрештою, скільки проблем може мати Берч, якщо він усередині, а всі тут і не сплять, звертаючи увагу?

І хоча Берч не сформулював це як запитання, Ітан киває. «Добре». Проте він дивиться, як Берч йде, зі стурбованим виразом обличчя.

«Але я маю на увазі, хто, біса, ховає когось так близько від вхідних дверей?» — запитує Суреш, повертаючи їхню увагу до планшета. Він повторює кадри. «Їм довелося б проходити повз нього кожного разу, коли вони виходили щось робити».

Ліана болісно скрикує.

«Де в цьому довбана гідність?» Суреш хитає головою. «У них була ціла планета на вибір».

«Це точно не протокол ISEC», — каже Ітан. «Існують правила поводження з останками».

«Я ненавиджу бачити щось таке похмуре, але його чи її не поховали», — каже Кейт, повертаючись із камбуза з кухлем кави, що димить.

Вона ставить кухоль перед Ліаною, яка обхоплює його пальцями, здається, навіть не помічаючи його раптової появи, зосередившись на планшеті Суреша. Ймовірно, не найздоровіша фіксація на даний момент. Але відтягнення її від цього прямо зараз лише посилить її тривогу.

“Про що ти говориш?” — запитує Суреш. «Чувак був буквально під снігом. Або льодом чи як завгодно».

Кейт відкриває рот, але перш ніж вона встигає щось сказати, він піднімає руку, щоб зупинити її.

«І перед тим, як ти накинешся на мене, скількох ти знаєш людей, що ідентифікують жінку, або небінарних людей із татуванням Дурного Птаха?» Особливо з таким». Він показує в бік планшета.

У нижній половині Дурного Птаха справді є надзвичайно великі яєчка — що, ймовірно, анатомічно неможливо для птахів чи людей, пропорційно кажучи. Але що знає Офелія про репродуктивні системи птахів? Абсолютно нічого.

«Ні, справа не в цьому», — роздратовано каже Кейт Сурешу. «Він лежав недостатньо глибоко».

«Поверхня — суцільний лід і сніг». Суреш стукає пальцем по столу, щоб це підкреслити. «Вони не могли зайти набагато глибше без важкого обладнання, якого вони б не мали в хабі».

Кейт заочує очі. «Яке середнє накопичення льоду за рік?» — питає Ліана.

— Приблизно п'ять сантиметрів, — машинально каже Ліана. «Залежно від умов...»

«Ми припускаємо, що це член науково-дослідної групи з Піннакле», — додає Кейт.

Вони усі разом. Офелія відчуває, що їхня увага переміщується на неї.

«Завжди можливе шпигунство», — зазначає вона. Вона навіть не знає чому; це не те, що вона лояльно ставиться до капіталістичних починань своєї родини. Але це було правдою: деякі менші корпорації чи групи намагалися отримати планетарні права, коли ще не було жодної активності, і вони думали, що їм це зійде з рук. Але зазвичай не з такою потужною компанією, як Піннакле. Або навіть Монтроуз.

Важко утримати планету, якщо ти в чорному списку всіх великих транспортних компаній і постачальників.

Тим не менш, Офелія також повинна бути готова врахувати, що, егоїстично, вона просто не хоче бути пов'язаною з ще більшим жахом від людей, з якими вона поділяє свій генетичний код.

«Докторе Брей, — починає Ітан.

Офелія зітхає. «Якщо це частина комбінезона, — вона показує на зображення на планшеті та відзнятий клаптик тканини, — тоді так, колір підходить до Піннакле. Але в звітах, які надійшли разом з пакетом прав, немає згадок про будь-які смерті».

Щойно слова злітають з її вуст, вона хоче відтягнути їх назад. Ніби вони не знають, що звіти про місію можна редагувати, маніпулювати чи просто фабрикувати.

Кілька секунд триває незручна тиша, але потім Кейт прочищає горло. «Ну, припустімо, що це був... недогляд».

Правильно.

«У Піннакле не було команди тут уже шість років?» — запитує Кейт.

Офелія неухважно киває. Якщо на щось у звіті можна покластися, а на щось ні, то... хто знає?

«Лайно», — каже Ітан, на секунду опустивши голову, показуючи бліду вразливість потилиці, верхнього чи двох горбків хребта.

Здивування від того, що вона почула непристойність, затримує усвідомлення Офелії, але потім усе стає на місце. Як основи математики. «Це просто накопичилося з роками», — повільно каже вона. «Сніг і лід».

Кейт киває.

«Отже вони не поховали його», — каже Суреш, опускаючись назад у крісло. «Вони просто... залишили його».

Цього разу тиша, яка триває, важка від горя та провини.

«Хто так робить?» — тихо питає Ліана. «Хто так робить?» Її голос стає голоснішим, і вона відсуває стілець, щоб підвестися. «І він був саме там!» Вона кидає руку до шлюзу. «Вони могли легко дістати його, повернутися з ним. Справа не в тому, що вони не знали, де він був, або не змогли дістатися до нього - вони не намагалися». Її голос зривається, а по щоках течуть сльози.

Що сталося у вашій команді? Скажіть мені будь-ласка!

Але Офелія ковтає бажання викрикнути ці слова, тому що хоча вона не знає справжніх обставин смерті Ави Олберман або чому Ітан майже напевно сфальсифікував звіт про місію, вона вперше майже впевнена, що товариші Ави по команді не мали нічого, що пов'язане з її смертю.

Ліана сердито змахує головою, і співчуття тягне її до Офелії.

«Я знаю, що це важко». Офелія залишає паузу, даючи Ліані простір для відповіді, для участі.

За мить Ліана ледь помітно киває.

«Але слід пам'ятати, що ми не все контролюємо». Офелія ретельно добирає слова. «Інші люди роблять вибір, з яким ми можемо погоджуватися чи ні, чи про який ми можемо навіть не знати. У нас немає можливості керувати кожною змінною, кожним результатом».

Темноокий Ітан зосереджено тримає погляд на Офелії, як фізичний дотик, ніби його тверда рука тисне на її шию. Але він нічого не говорить, щоб її зупинити.

«Не потрібно брати цей тягар відповідальності на себе, — продовжує Офелія. «Це нікому не допомагає, навіть... тим, хто заблукав». Вона ходить по канату, говорячи про Аву, але не згадуючи її. «Ми просто люди. Ми робимо все можливе, але це все, що ми

можемо зробити. Ви тут не завдали шкоди. Насправді ви знайшли його, тож, можливо, зрештою ви допомогли, визнаючи його смерть і втрату».

Ліана випростується, глибоко вдихаючи. Напруга трохи спадає, і Кейт незграбно простягає руку й плескає Ліану по плечу.

«Просто... ми навіть не можемо нікого повідомити», — каже Ліана. «Його родина могла б не знати, що з ним сталося, якщо цього не було в звітах. Але ми не знаємо його імені».

Ітан прочищає горло. «Як тільки ми зможемо передати повідомлення, Ліано, я переконаюся, що диспетчер місії знає, що ми знайшли. Хтось розбереться». Він запевняюче киває їй.

Що може принести користь, а може й ні, враховуючи історію конкуренції між Монтроуз і Піннакле, але наразі це ні тут, ні там.

Якщо Монтроуз відмовиться вирішувати це питання, Офелія завжди зможе дотягнутися до своєї...

Вона обриває думку ще до того, як вона досягає завершення, і її пронизує хвиля шоку. Ні. Абсолютно ні. Навіть не для того, щоб вшанувати мертвих. Навіть не заради того, щоб допомогти Ліані.

Суреш піднімає руку. «Кеті, твій ніс? Це... кров». Він виглядає нудотно.

Офелія негайно нахиляється повз Ітана, вчасно побачивши, як Кейт змахнула рукою собі під носом. Рука забарвлюється яскраво-червоним.

Офелія раніше зауважила рожеві зуби Берча, і довготривале відчуття неправоти стає сильнішим.

“Вибачте.” Офелія проштовхується крізь інших, щоб дістатися до Кейт. Це, принаймні, знайоме, і вона почуввається трохи впевненіше під час лікування, оскільки раніше у неї був пацієнт, у якого йшла кров з носа під час сильного стресу — або коли вона розповідала про такі випадки на своєму дивані.

«Затисніть», — каже Офелія.

Кейт киває, роблячи це. «Я знаю», — каже вона, її роздратування майже смішне, але потім вона відкидає голову назад.

Офелія піднімається і виправляє її положення. «Вперед, а не назад, якщо ви не хочете, щоб вона пішла вам у горло».

Кейт заочує очі, але слухається.

«Це часто трапляється?» — запитує Офелія.

«Тут сухе повітря», — каже Кейт з приглушеним сопінням. “Це все. Чим швидше ми введемо генератор на повну потужність, тим

швидше я зможу запустити вторинні системи, наприклад, додати трохи довбаної вологості, щоб зробити його трохи легшим для дихання».

Офелія прямує до камбузу й бере жменю серветок загального призначення, хоча на цій місії вони, здається, мають дуже конкретну мету, вбираючи більше крові, ніж розливів.

«Болить голова?» — запитує Офелія, тиснучи тканину у вільну руку Кейт. Вона відпускає ніс на стільки, щоб взяти тканину своєю щипкою рукою.

Кейт похитала головою, потім подумала. «Просто звичайний крововилив. Це через холодний сон». Її голос глухий.

«Ще тече?» — запитує Офелія.

Кейт киває.

«Як щодо ясен? Ви помітили якусь незвичайну кровотечу?» продовжує запитувати Офелія.

«Ні, — каже Кейт, витягуючи це слово так, ніби Офелія запитала її, чи не було у неї неочікуваного зрощення пальців. «Я приймала залізні таблетки, як хороша дівчинка».

Як щодо чогось схожого на галюцинації? Як про те, що незвичне?

«Як свербіж шкіри?» — втручається Ітан, склавши руки на грудях. Він приділяє цьому більше уваги, ніж Офелія думала.

Суреш обмінюється з «Що за біс?» поглядами з Ліаною.

«Ти знаєш, що можеш мені сказати», — продовжує Ітан із завидним спокоєм, хоча в його словах відчувається розчарування. «Я і будь-хто з вас», — додає він. «Я очікую, що ви скажете мені, коли щось може бути не так, навіть якщо ви не впевнені».

Ліана та Суреш раптом починають вивчати стіл, а Кейт незручно ворушиться.

Рука Кейт летить до протилежного зап'ястя, перш ніж вона змушує себе впустити її. «Тут просто сухо, я ж вже казала. Це все.»

Ітан, здається, не бажає відповідати, просто продовжує дивитися на неї вниз, і зрештою вона зухвало підіймає підборіддя. «Я сказала ні, чи не так?»

Ліана піднімає руку. «Ой, а чому ти ставиш ці питання?» — запитує вона Офелію. Хоча цілком резонно це питання мало бути адресоване її командирю, останньому, хто ставив запитання. Тут точно щось відбувається.

Офелія могла б відкласти своє запитання Ітану, але це схоже на відмову від увертюри з причин, які вона не розуміє.

«Просто стежу, щоб я нічого не пропустила», — нарешті каже Офелія.

Суреш дивиться на неї з підозрою. «Не ображайтеся, Док, але я думав, що ти більше турбуєшся про свербіж усередині старого паштету, а не про його верх».

«Як я вже казала, я хочу бути ретельною». Офелія зустрічає його погляд, не здригаючись, і цього, здається, достатньо, щоб він відступив. Зараз.

На щастя, невдовзі ніс Кейт припиняє кровоточити, залишивши липкі червоні плями на руках і обличчі.

«Так. Усе-е?» Вона махає рукою перед своїм жахливим, але вже не кровоточачим носом. «Добре».

Ітан довго вивчає її, потім, здається, приходить до якогось висновку. «Суреш, попрацюй з Кейт, як тільки вона буде готова. Ми хочемо якомога швидше вивести генератор на повну потужність. Ми не знаємо, як довго триватиме цей шторм».

Кейт відвертається, не визнаючи Ітана. Все ще роздратована через... Офелія не впевнена, через що саме. Але Суреш швидко слідує за нею, і вони прямують до Syscon, за камбузом, головами разом і шепотом.

«Ліано, якщо ти готова, ти можеш каталогізувати звіти Мейбл і Марвіна?» — запитує Ітан. «Напишіть резюме TLA та додайте його до файлу».

Резюме TLA. Незважаючи ні на що, всередині Офелії булькає сміх. TLA. Резюме: Мудаки вищого рівня. Іншими словами, розбийте його на невеликі речення, використовуйте короткі абзаци та, якщо можливо, додайте зображення для людей, які приймають рішення, і які не мають уявлення про що говорять.

Цей термін вона чула раніше від пацієнтів, але зазвичай це лише пенсіонери, яким нема чого втрачати. Отже, або Ітан вирішив, що вона гідна такої довіри, або його це просто більше не хвилює.

«Звичайно. Гарзд, — поспішно погоджується Ліана, відкидаючи слова, які все ще могли злетіти з її вуст.

Ітан залишається за столом, дивлячись, як вона йде, потім повертається до Офелії, і напруженість його обличчя змушує її

відступити. «Я роблю це дванадцять років, на десятках планет і астероїдів», — тихо каже він. «Спочатку пілотом, а потім командиром місії. Я ніколи не знаходив викинутих тіл. Ніколи, і крапка. Будь-які смерті завжди чітко реєструвалися, а останки поверталися або належним чином утилізувалися. Залишити тіло просто там, на видноті...» Він глибоко вдихає. «Такого не буває. Принаймні, це потенційне джерело забруднення існуючого планетарного біома. І це не кажучи про неповагу та приниження людини, яка була живою раніше». Його різкий тон, він махає великим пальцем через плече в напрямку власника Дурної Пташки. «Поедняйте це з тим, що ми знайшли вчора, і я поняття не маю, що тут коїться».

Офелія відкриває рота. «Ми не швидко допомога», — випалює вона, перш ніж встигає зупинитися.

Він хмуриться на неї. «Я ніколи не казав, що це так».

Ні, Офелія - це та, хто зациклена на хвилюванні. Чому? Через кілька, правда, дивних випадків. Бо вони з Берчем обоє з Голіафа. А може, просто тому, що це її найгірший кошмар, якого вона боїться з одинадцяти років.

«Я схильний думати, що тут щось трапилося, і тому група Піннакле втекла, нічого не задокументувавши». Він киває головою в бік грубих руїн міста. Або щоб вказати на мертвого члена екіпажу Піннакле назовні. Можливо, обидва варіанти.

«Це можливо», — визнає вона. «Але я не думаю, що тоді вони продали б планетарні права. Це привернуло б тільки більше уваги до... до чого завгодно».

Він дивиться на неї кілька секунд, нічого не кажучи, ніби зважуючи свої слова та її потенційну відповідь. «Ви знали, що вони роблять тут щось на зразок розкопок...»

“Ні.” Не те щоб. Але її не здивувало би, якби вони це зробили. «Однак я знайшла деякі дивні речі, днями», — з запізненням додає вона.

Ітан не вражений обручкою чи дигі-фото собаки з усіх причин, які вона уявила. Але видалений молярний імплант і старі криваві сліди подряпин на столі викликають у нього більше інтересу.

«Мені це не подобається. Будь-що, — каже він, потираючи чоло. «Не мертвий хлопець надворі, не дивний свербіж, носові кровотечі та головні болі чи... інші речі. Коли ми приїхали сюди, Кейт виявила, що

команда Піннакле залишила генератор працювати, поки він не згорів. Ніхто такого не робить. Вони могли засмітити це місце, але не вимкнути генератор... Це може бути випадковістю, але мені не подобається, що стільки всього цього накопичується одночасно». Він глибоко вдихає. «Я попрошу Кейт провести ще одну діагностику наших біофільтрів і екологічних систем. Щоб бути впевненим».

Вона киває. «Гаразд.» З полегшенням — чому вона відчуває полегшення? Адже він говорить про якусь інопланетну заразу, настільки крихітну або невідому, що вона може обійти всі їхні запобіжні заходи.

Це неможливо. Поки вони дотримуються протоколів безпеки та контролю, які вони мають.

Ітан проходить повз неї, а потім зупиняється. «Але, Офеліє, щоб було зрозуміло... це не синдром Екхарта-Райзера. Правильно?»

Почуття провини звивається в ній, густе, як вузлувата коса жалю, невпевненості та розчарування. «Хворобу Екхарта-Райзера може супроводжувати безліч фізичних симптомів, включаючи деякі з тих, які ми бачимо, але також і інші. Психогенний свербіж, випадання волосся, збудження, млявість, наприклад. Проблема в тому, що всі вони також можуть належати до інших діагнозів». Офелія склала руки на грудях. Який тут план гри, Фел? Коли ти щось скажеш?

Поки я не побачу більше, поки не переконаюся. На кону занадто багато.

І не тільки для неї. З двома чорними мітками поспіль, цей сайт буде заблокований для будь-якої R&E групи. Вважається занадто високим ризиком. І не тільки Монтроуз, але й будь-якою авторитетною корпорацією в цьому бізнесі. Це також має значення. Ітан сам сказав їй це.

Рот Ітана розплющується, але він не тисне на її мовчання. Він лише киває на її схрещені руки. «Ви дряпаєте себе, лікарко».

Вона дивиться вниз і вдихає повітря. Її пальці, схожі на пазури, вп'ялися в протилежний рукав біля ліктя, нігті рефлексивно занурюються всередину й рухаються туди-сюди. Вона одразу опускає руки. «Я...»

Але Ітан вже йде геть.

Офелія чекає, поки вона опиниться сама в бічному коридорі А і зникне з поля зору інших, перш ніж закотити лівий рукав. Суха, горбиста червона шкіра, схожа на луску, тягнеться нерівним візерунком вздовж тильної сторони передпліччя до внутрішньої сторони зап'ястя й вище внутрішнього згину ліктя.

Що це? Жар палає від ураженої шкіри; вона може відчувати його випромінювання від поверхні за кілька сантиметрів, ніби тримає руку перед вогнем.

Якась пізня інфекція від портової операції? Це та сама рука. Але сам порт оточений нормальною шкірою, зовсім не набряклою чи червоною. Можливо, алергічна реакція. Берч... його результати не показали якусь можливу алергію, чи не так?

Вона обережно торкається кінчиком пальця своєї руки і з жахом спостерігає, як підняті окремі вузлики... зсуваються під її шкірою. Вони вислизають від тиску її пальця, збираючись півколом навколо нього. Відчуття лоскоти, що супроводжує тиск, майже одразу змінюється сильним свербінням.

У відповідь її шкіра повзе мурашками вздовж хребта.

Коли вона знімає палець зі своєї руки, під ним виявляється клаптик чистої шкіри. Вузлики зберігають свій візерунок, і поки вона спостерігає, один повертається у відкритий простір, потім інший, і ще один. Доки вона не стане попередньою та не буде відрізнитися від решти її ураженої шкіри.

Вона плескає рукою по роту, борючись із позивом до блювоти.

Це не кропив'янка, не контактний дерматит і навіть не психогенний свербіж. Шкірні захворювання не змінюються у відповідь на подразники.

Жучки. Це жучки! — хрипить у її голові панікуючий голос. Ви на довбаній чужій планеті, і тут живуть інопланетні жуки.

Крім того, що тут немає ніяких жуків. Не може бути. Сканування це показало б. Тут немає нічого живого, крім них шістьох.

Справді, ми все ще розраховуємо на ці суперточні скани, чи не так? Вона ігнорує голос у своїй голові.

Крім того, все інше герметично закрите. Їхні костюми, хаб. Ніщо не може проникнути всередину.

З того, про що ми знаємо. Це ключова фраза, якої їй не вистачає. Бо хіба сенс цих місій не в пошуку нового? Чи не тому Ітан про всяк випадок просить Кейт провести ще одну діагностику фільтрів?

Офелія хоче покликати Ітана, щоб розповісти йому, але зупиняється до того, як вириваються будь-які звуки. Що вона збирається сказати? Він володіє тією ж інформацією, що й вона. Якщо втягнути його до того, як вона отримає будь-які відповіді, це тільки погіршить ситуацію.

Вона поспішає за медичним сканером і аптечкою у своєму кабінеті. Берч, можливо, не дозволив би їй провести вичерпну перевірку, але вона може зробити таку на собі. Просто зберігай спокій. Є просте пояснення. Має бути. Думай про це.

Чому це мали бути чортові жучки?

Все ще цього може не бути. Кілька психологічних станів супроводжуються маренням тіла. Синдром Екбома. Синдром Котара. Або, до біса, навіть Моргеллона, хоча ніхто не мав такого діагнозу більшу частину століття, відколи він був загорнутий під парасольку Екбома.

Але якщо це щось психологічне, тоді вони повертаються до ERS, хоча це буде варіант ERS, якого вона ще не бачила.

І якщо це так, вона повинна розповісти Ітану. Про все. І до біса наслідки.

Вона так наполегливо думає, що спочатку не чує, як повітря проривається через вентиляційну систему.

«... не можу...»

Пауза.

«... звичайно, я хочу... це вдома. Додому».

Вона зупиняється. Шепіт, десь попереду. Озноб проходить по її шкірі, викликаючи черговий напад свербіжув вздовж її руки, який вона змушена ігнорувати.

Справжні голоси?

Пташечко, не змушуй мене шукати тебе...

Її батько, спогад про нього чи цілком уявна обставина беруть сигнал, щоб заговорити. Він звучить голосніше, але якось менш твердо, ніж шепочуть інші. Його слова, як вода, що ковзає крізь її зімкнуті пальці, і зникає.

Тоді як цей голос, хоч його і важко почути, затуляється, чіпляється за реальність. Шипляче S. Дихання перед буквою H у слові «home».

І це звучить так, ніби голос доноситься з її кабінету, виноситься в коридор з відчинених дверей.

Офелія підступає ближче, пошкрябуючи руку, головним чином для того, щоб зосередитися на тому, що вона чує, замість палкого бажання пошкрябати шкіру об найближчий гострий край.

«Еш, будь ласка... не...»

Еш. Хто така Еш?

«... не можете просити мене зробити це. Не з нею тут».

Офелія чує лише половину розмови, і не може зрозуміти, хто говорить. Голос чоловічий, думає вона. Суреш? Берч приймає душ, а Ітан не прийшов сюди. Чи Сурешу вдалося отримати пряме з'єднання з кимось на Землі? Офелія не думала, що це можливо так далеко, навіть за ясної погоди, не кажучи вже про черговий шторм.

Вона скорочує дистанцію, рухаючись якомога тихіше у своїх тканинних черевиках на плоскій підошві, і визирає з-за рогу.

Висока постать стоїть біля дальньої стіни її кабінету, дивлячись у вікно, нахилене до краєвиду колишнього міста. Його дихання затьмарює дюраглас у швидко зникаючому конденсаті.

Його профіль одразу видно; це Берч. Його білий рушник накинутий на плечі, але він виглядає сухим, і все ще тримає свої складки після зберігання.

«Берч». Офелія зупиняється на порозі. “Що ти тут робиш?” Вона не бачила, як він повертався через центральний вузол, зі сторони С на А, але, чесно кажучи, вона та інші досить відволіклися на цілий нудний шматок людини - і на відео. «Я думала, ти збирався прибирати».

Він не реагує. Продовжує дивитися у вікно.

Неприємне почуття розправляє крила в Офелії, готуючись до втечі.
«Берч, ти...»

«Просто дивлюся», — каже він, говорячи поверх неї.

«Дивишся на що?» Передбачуваний страх згортається в її животі.

Берч відвертається від вікна, здається, з фізичним зусиллям. Його очі розфокусовані й дуже червоні. Він знову чеше свою ліву руку.

Вона відкриває рота, щоб знову запитати.

“Шукав вас. Моя голова.” Він швидко моргає, потім підносить руку до скроні. «Це боляче. Ви можете мені щось дати?» Тепер його слова лунають швидше, наче він прокидається.

«Ох, так. Так, звісно.» Вона повертається, щоб знайти аптечку. Це на столі, де вона залишила його вчора ввечері.

Потім вона зупиняється, печіння в її руці створює відчуття руху під шкірою.

Вона знову стикається з ним. «Берч, можна перевірити твою руку?»

Він кліпає на неї очима, дивлячись убік, ніби намагаючись витлумачити її слова.

«Берч, можна мені...» — знову починає вона.

«Ні, там все добре», — каже він. «Тільки моя голова».

«Мені справді хотілося б переконатися», — каже вона. «Якщо ви можете просто засукати рукав, обіцяю, я швидко».

«Мені б багато чого хотілося. А саме, не працювати з дитиною Кривавого Бледсо». Під кінець його голос посилюється.

Вона здригається й автоматично дивиться на двері, щоб побачити, хто міг їх підслухати.

«Але ми не завжди отримуємо те, чого хочемо», — каже Берч, щирячи на неї зуби в насмішкуватій посмішці.

Дивно, але здається, що його ясна більше не кровоточать, але вони виглядають... дивно темними. Маленькі темні насінини, здається, проросли в проміжках між його зубами. Що за..?

«Лікарю», — натискає він. «Якщо ви не хочете, щоб я висловив свій біль іншим способом».

Загроза, хоч і м'яка, робить свою справу, пронизуючи її хвилиною холодної паніки.

«Гаразд». Вона прямує до аптечки. Повернувшись спиною, Офелія відчуває себе безпечніше, щоб поставити наступне запитання. «З ким ви розмовляли, коли я щойно зайшла?»

Він шумить, бурчить від здивування. «Я ні з ким не розмовляв».

Вона зосереджується на тому, щоб завантажити знеболювальне в гіпошприц. «Хто такий Еш?»

Відповідь Берча миттєва, різкий вдих, наче вона простягнула руку й дала йому ляпаса. «Ви думаєте, це смішно?» Він трьома кроками перетинає блок, щоб схопити її за руку й смикнути її обличчям до себе. «Що з вами, до біса?» Він трясє Офелію, і від цього у неї в голові стукають зуби.

Спочатку вона надто приголомшена, щоб відреагувати — як завжди, — але щипок його надто міцної хватки нарешті зникає. «Відпусти мене. Зараз».

Його обличчя кривиться в глузливій посмішці, він відступає, піднявши руки вгору, насмішкувато здаючись. «Ти згадуєш Еша, а я поганий хлопець?»

«Я не виховувала його», — відповіла вона. «Я чула, як ви сказали ім'я. Я навіть не знаю хто це! Ви говорили і...

«Тут нікого немає», — каже він, широко розкидаючи руку, щоб вказати місце. «З ким би я розмовляв?»

«Я бачила...» Офелія зупиняється. Чи справді вона бачила, як він говорить? Вона подумки відтворює сцену: Берч біля вікна дивиться назовні. Туман від дихання на склі. Але чи рухається його рот?

Ні. Відповідь - ні.

Вона чула його голос у передпокої, але не була в кімнаті. Вона не бачила, щоб він розмовляв.

Страх витає в її грудях, і відчуття падіння, стоячи на місці, повертається. Вона була настільки впевнена, що чула це, справді чула, а не уявляла в своїй голові. Як би вона взагалі знала, що уявляти, якби це було лише в її розумі?

І тоді приходить розуміння: Берч і Еш. Береза і ясен. Обидві назви з природи, у традиціях Голіафа.

Офелія стискає очі. Брат було б хорошим припущенням, хоча у файлі Берча він вказаний як єдина дитина зі станції Альтерра. І виходячи з його реакції, ймовірно, що це є — або був — брат, який загинув від руки її батька.

Це означає, що Офелія, яка колись вивчала все, що могла знайти про свого батька, щоб хоча б не стати ним, точно знала би ім'я Еш.

Берч огидно шумить, і вона відкриває очі.

«Забудьте про ліки. Я думаю, що мені краще нічого не брати від вас». Він проштовхується повз неї, не чекаючи відповіді.

«Але...» Вона починає слідувати за ним, але задумується через кілька кроків. Що саме вона збирається сказати? Що тільки один із нас правий, і зараз я не впевнена, хто?

Тремтячи руками, вона повертає знеболювальне в аптечку й тягнеться до медсканера. Вона збирається провести всі тести, які тільки придумає, на собі, на своїй руці, і з'ясувати, що відбувається. Якщо це ERS — точніше, якщо вона виключила все інше, оскільки остаточного тесту на синдром немає, — вона розповість Северину вранці. Бажано до того, як Берч почне говорити.

Кров швидко остигає на текстурованому металевому настилі станції.

Вона стає липкою, густою, втрачаючи свою червону силу життя. Темні калюжі втраченого потенціалу, що збираються навколо зруйнованих черепів і невидючих очей.

Але це необхідне зло, щоб боротися з більшим злом. І в даний момент це ще й корисно.

Попереду на підлозі танцюють ідеальні маленькі сліди з високими дугами, окреслені висихаючим червоним контуром. Цей другий палець довший за перший, стирчить над рештою, пляма крові, щоб розрізнити. «Роялті», — сказала якось її мати, сміючись. «Це означає, що ми походимо від королівської сім'ї».

Це її вина. Вона одна з них. Ті очі, темні й холодні, дивилися на неї крізь удавані сльози, коли вона вдавала, що зіщулилася. І тепер у Офелії немає іншого вибору, як вирішити проблему, яку вона створила.

Офелія міцніше стискає закривавлену ручку кирки. «Пташечко, де ти? Ходи привітайся». Її голос, якийсь надто глибокий, гуркотить у тиші, викликаючи в неї поштовх.

Жодної відповіді, жодного звуку, окрім слабкого дзвінка вздовж стіни, оскільки електроніка екстреного сповіщення продовжує сигналізувати про небезпеку, чергуючи панелі, що блимають червоним і надто яскравим білим.

Вона йде вперед по звивистому коридору на сімнадцятому рівні. Вага кирки боляче тягне її за плече. Стільки разів різко та швидко помахавши, м'язи її спини напружилися, але через адреналін, який кипить у її венах, гострий біль легше ігнорувати.

Шахтарська сокира не призначена бути зброєю, це просто старомодний інструмент для роботи в вузьких кутах і дрібних

закутках, куди не може дістатися інше обладнання, але вона точно працює, щоб розколувати плоть і розтросувати черепа. На дальньому кінці сокири чіпляються келихи роздертої шкіри, змішаної з осколками білої кістки та сірватими грудками мозку.

Ознаки добре виконаної роботи. Хвороба звільняється від господаря.

Вона прискорює темп, переступаючи через спорадичний клубок трубок і шнурів, що звиваються по коридору, білі мінерали покривають ребра. Тут пахне вогкістю й димом, наче під поверхнею є гниль. HRU, блоки регенерації вологи, зібрані разом із запасних частин, стирчать із зубчастих отворів у стінах, куди вони були вставлені, щоб допомогти витягнути кожну зайву молекулу води з повітря. Пост-орбітальні модифікації для транспортування та переробки більшої кількості води до лабораторій вирощування. Більше людей означає більше потреби в їжі.

Принаймні вони так кажуть, але коли вони коли-небудь говорили правду про щось? Вони взагалі їдять? Вона більше не знає. Іноді важко відрізнити тих, кого ще можна врятувати, від тих, хто загубився.

Попереду Офелії сліди звужуються до плям, а потім зникають. Але це правильно; її здобичі нікуди подітися. Гідропоніка є важливою послугою, тому всі двері на цьому поверсі будуть зачинені під час надзвичайної ситуації. Навіть сходи в кінці рівня не відкриваються без чіпа доступу адміністратора.

Вона обходить ще один HRU, який виступає на її шляху — цей не дуже добре виконує свою роботу, судячи з блискучого просочування під ним — і повзе навколо останнього повороту, сподіваючись здивувати дитину. Сподіваючись, що дівчина не спробує втекти. Офелія хоче, щоб це було якомога простіше та безболісно.

Піднявши кирку, вона кидається назовні, подалі від стіни, щоб знайти... нічого. Латка порожньої підлоги з пилом і шлаком, що збираються в кутах. Відірваний край світловідбиваючої обгортки від бару підморгує й моргає їй у відповідь. Двері сходової клітки все ще щільно закриті, праворуч від них на панелі блимає жовте світло «Вхід заборонено». Сервісна панель для доступу до механічних пристроїв станції все ще прикручена.

Офелія проводить рукою по очах, ніби це змінить те, що вона бачить. Дівчина прийшла сюди, вона впевнена.

То де вона?

Біль у її голові спалахує, дзижчання у вухах надсилає на неї хвилі запаморочення, які деформують і згинають її оточення, перекручуючи їх, доки вона не може визначити, де верх, а де низ.

Офелія поза часом. Вони беруть верх. Вона відчуває, як вони змінюють її, змінюють її клітини. Скоро вона стане такою, як усі.

Її погляд падає на настил, шукаючи будь-яких слідів. Але підлога навколо неї пуста, за винятком повільного розширення водної калюжі під найближчим HRU. Калюжа, яка явно нова. Все ще зароджується.

У глибині її заплутаного мозку мерехтить ідея, яка піднімається над їхнім впливом.

Вона притуляє сокиру до стіни коридору. Потім із зусиллям, яке, здається, забирає всі сили, що в неї залишилися, вона відриває HRU від стіни. Вода розбризкується в повітря, перш ніж перетворитися на непевну цівку.

Із зубчастого отвору в стіні, посеред трубок і дротів, на Офелію дивляться яскраві зелені очі — як ті, що щоранку дивляться на неї з дзеркала. Тіло тулиться, щоб поміститися у вузький простір, опустивши голову, підтягнувши коліна до грудей і обхопивши гомілки руками. Її брудні й закривавлені пальці на ногах стирчать з-під синьої шкільної туніки й нерівних легінсів.

Коли Офелія хапає свою сокиру, дівчина не пропонує ні захисту, ні благань. Вона один раз моргає, одна сльоза тече по розчервонілій щоці.

«Вибач, Пташечко». Вона піднімає кирку і...

Офелія випрямляється в ліжку, задихаючись. Їй потрібен момент, щоб зорієнтуватися. Вона в кімнаті на двох, а не ховається за HRU на Голіафі і не тримає кирку над дитячою версією себе.

Її сон зробив її і батьком, і нею самою, і вбивцею, і його потенційною жертвою. Ісусе. Як усе заплутане. Навіть для тебе, Фел.

Вона знову падає на матрац. Її ліва рука пульсує, а очі бачать розпливчасто від недосипання. Світло у зовнішньому вікні двоярусної кімнати нічого не говорить їй про те, котра година, але матрац Ліани над нею все ще прогнутий від її ваги. Тож має бути ще рано.

Вчора Офелія до пізньої ночі шукала закономірності, деталі, які вона могла пропустити, перевіряючи все, що їй відомо, по всіх базах даних, до яких вона мала доступ, хоч тут їх не так багато.

Тепер вона, ймовірно, могла поставити діагноз і виконати звичайну апендектомію за допомогою медичного підрозділу Мед-Бей на Стійкості, якби вони змогли піднятися туди. Але вона не знайшла нічого, що відповідало б тому, що тут відбувається.

ERS, звичайно, є головним претендентом просто через частоту, з якою вона трапляється в цьому секторі (команди реабілітації та реанімації) та новизну захворювання, що означає, що вони все ще вивчають його, і можуть виникати варіації.

Отже, Ітан. Вона повинна сказати йому. Все це. Про всяк випадок. Можливо він зрозуміє.

Однак тоді він не буде дивитися на неї так, як дивиться зараз. Ніхто з них не буде.

Офелія глибоко вдихає, а потім сідає. Вона витягує руку з-під ковдри. Вона не впевнена, чого вона боїться, що вона побачить — більше вузликів? Більших? Проростуть дивні вусики?

Минулої ночі вона тиццала й тикала, навіть взяла зразок, який абсолютно нічого не зафіксував на медичному сканері.

Це не означає, що там нічого немає, а лише те, що медичне обладнання не запрограмоване розпізнавати нічого подібного. Ще один аргумент на користь діагнозу «інопланетне щось-інше».

Офелія здригається, і їй потрібна секунда, щоб попрацювати, щоб подивитися вниз на шкіру, яку вона оголила, на кілька сантиметрів нижче ліктя.

Що зрозуміло. Не видно ніякого горбка. Лише кілька блідих веснянок і тонка біла лінія шраму від загостреного краю їхнього столу на Голіафі.

Нахмурившись, вона смикає ковдру ще далі. Все ще нічого.

Її рука болить, наче вона цілий день тренувала біцепси, але нічого не видно. Як таке можливо?

З калатаючим серцем вона зсуває ковдру до упору, показуючи, що її друга рука також цілком нормальна на вигляд, як і те, що вона бачить на своїх ногах під компресійними шортами.

Це гарна новина. Що б це не було, все вирішилося само собою. Найкращий можливий результат.

Але це не так; їй ніби чогось не вистачає. Як щось таке жахливе могло просто зникнути?

Можливо, його ніколи не було з самого початку, пропонує крихітний шепіт з глибини її розуму. Ви ніколи не бачили таких вузликів ні на кому. Можливо, це ще одна галюцинація, яка...

Ні. Ні. Вона проводила тести вчора ввечері. Вона взяла зразок, заради Бога.

Це було реально. Це було.

Його просто... тепер немає.

Але коли вона простягає руку, щоб торкнутися гладкої шкіри своїх колін, просто для певності, вона бачить те, що вона пропустила раніше, у пошуках пошкоджень шкіри: засохлу кров на кінчиках її пальців, що зморщується на її долоні. Небагато, але достатньо, щоб її насторожити, бо цього не повинно бути.

Мурашки поширюються на її пальці та стопи, перетворюючи її кінцівки в оніміння. Звідки це взялося? Вона не бачить жодних явних порізів чи травм, не кажучи про те, що вона не пам'ятає про травми. Її місячні регулюються імплантом, і це вже багато років, і, крім того, крові немає на її шортах чи простирадлах, наскільки вона може судити.

Але коли вона обертається навколо, дивлячись, то виявляє, що це на її наволочці.

Офелія завмирає. Потім вона тягнеться до верхньої губи. Вона липка і жорстка, і її пальці ще більше червоніють.

Носова кровотеча. Це все. Полегшення змушує її нутрощі заспокоїтися. На секунду їй здалося, що це щось надзвичайно жахливе, як раптова евакуація цих горбків силою.

Носова кровотеча. З чим вона може впоратися. Добре що ці довбані шишки зникли.

«Я впораюся з цим», — каже вона пошепки, радше для заспокоєння себе, ніж для чогось іншого.

«Офелія?» Бурчить над нею Ліана.

Офелія мовчить.

«Ви йдете до свого офісу сьогодні?» Голос Ліани тихий, але не сонний. Що б це не було, вона не спала й думала про це деякий час.

Офелія намагається подумати, відійти від власних турбот і зосередитися на Ліані та тому, що вона просить.

«Я планую, так».

«Я думала... я могла би знову прийти до вас в офіс. Просто щоб, знаєте, зареєструватися, — додає Ліана. «Після вчорашнього».

Співчуття пульсує в грудях Офелії. Виявлення свого тіла у такому стані було б травматичним для будь-кого, не кажучи вже про людину, яка керувала автобурильниками, яка нещодавно також зазнала збитків. “Звичайно. Авжеж. Тоді, коли ви будете готові». Але вона не розповідає про жорстку маску крові на її шкірі. Їй потрібно прибратися, перш ніж Ліана чи хтось інший її побачить.

Офелія опускає ноги на підлогу. А Ітан... Вона вагається. Що ж, не завадить почекати ще трохи, поки вона не поговорить з Ліаною. Судячи з того, як надворі виє вітер, усі вони залишаться всередині принаймні частину дня. Тоді вона його знайде.

Вона хоче отримати останній шанс допомогти, змінити ситуацію.

Офелія надіває свій комбінезон, бере засоби гігієни з сумки під ліжком і, опустивши голову, йде в туалет.

Умивальник порожній, на щастя. Хвилясте, стійке до розбивання дзеркало на стіні у вузькому просторі створює розмитий шок. Кров з її носа бризкає та розмазується по всій нижній половині її обличчя — завдяки її подушці, як вона могла б уявити.

Нерозсудливо використовувати воду так рано в перший тиждень, але Сонік не збирається її скорочувати.

Коли вона висихає та одягається, вона проходить через центральний вузол, зупиняючись на стільки часу, щоб зварити каву в камбузі. Вона знову виснажена. З-за камбуза доноситься гучний брязкіт, а потім приглушена лайка. Кейт — або Кейт і Суреш — уже працюють у syscon.

З кавою в руці Офелія виходить з камбуза і пересікає центральний вузол до бічного шлюзу А, її голова занята переглядом того, що вона знає про Ліану з їхніх попередніх коротких розмов, і передбачає можливі шляхи їхньої розмови. Це... вона може це вирішити. Неможливо переоцінити відчуття полегшення від того, що в її сфері знань є щось, що можна передбачити. Їй здається, що вона вперше за кілька днів може вільно дихнути.

Як і раніше, Офелію зустрічає весела фігура в покинутому костюмі, притулена до вигнутої стіни коридору біля її кабінету. Навіть коли вона цього очікує, його зовнішній вигляд все одно трохи шокує, враховуючи, наскільки він виглядає як людина.

Шолом і плечі сьогодні ще більше опущені, оскільки верхній важкий костюм ковзає до підлоги, але ноги все ще схрещені в

щиколотках, дивлячись на весь світ, як член команди, який припаркувався на сонці, щоб подрімати... без сонця, звичайно.

Зітхнувши, Офелія переступає через ноги. У неї виникає спокуса перенести його до центрального хабу, але вона підозрює, що це призведе до того, що він просто з'явиться в іншому місці. У її койці з підтягнутими покривалами.

Вона зупиняється, а потім повертається назад. ДЕЛАКРУА. Ім'я виблискує на ній у блоковому тексті, вишитому на нашивці.

Яка ймовірність того, що костюм належав члену екіпажу, відмінному від того, якого вони виявили вчора? Єдина людина, якій не потрібен навколишній костюм на цій планеті, це, ну, людина в такому стані. Це також означає, що він, швидше за все, помер у будинку, а потім вони... позбулися його тіла, витягнувши його назовні. А не якийсь нещасний випадок ззовні, який потім вимагав би його вилучення та підготовки до поховання. Це має певний сенс, враховуючи, як мало вони підготувалися.

Її рот стискається. Вона подумки зазначає, щоб сказати це Ітану. Це може зробити його розмову з диспетчером місії трохи більш гладкою, якщо він має ім'я, яким може поділитися. Ліану це також може заспокоїти, хоча, знову ж таки, Офелія підозрює, що вчорашня реакція Ліани, навіть її рішення поговорити сьогодні, більше стосується її невирішених проблем зі смертю Ави, ніж через власника Дурної Пташки, навіть якщо Ліана цього не усвідомлює.

Офелія настільки зосереджена на наступних кроках, що розуміє, що щось не так, лише коли відчиняє двері й ледь не наступає на розбиті залишки свого планшета системи iVR.

Вона відскакує і дивиться на залишки свого кабінету. Два стільці перекинуті, столи зсунуті з місця. Блокноти, які вона використовує для записів пацієнтів, перевернуті на підлозі, сторінки зім'яті та зігнуті. Вміст аптечки розкиданий по підлозі, наче хтось обертався по колу з відкритою коробкою, щоб все розсипалося.

Або як наркоман, що перекинув кімнату, відчайдушно щось шукаючи.

Лайно. Офелія мала замкнути аптечку. Навіть якщо в команді немає відомих проблем із залежністю, вона краще знає, що не можна залишати будь-які ліки там, де хтось може...

Незнайоме видовище приковує її погляд до задньої стінки, під розбитими контейнерами для проб, і їй потрібна секунда, щоб зрозуміти, що говорять їй очі.

Ні, це не черговий порожній костюм або будь-який інший замітник, схожий на людину, розкинуту на столі, який присунутий до стіни. Це людина, Берч, який відпочиває на столі, ніби це ідеальне місце, щоб подрімати.

Або розбитися.

“Якого біса?” Гнів кипить в Офелії, коли вона пробирається крізь безлад, намагаючись не зламати й не розчавити нічого під ногами. Повернення на Стійкість для заміни не відбудеться хтозна скільки часу. «Гей, прокинься!» вимагає вона.

Але коли вона підійшла ближче, минувши стільці та інший стіл, які частково закривали їй огляд, вона бачить, що його ліва рука звисає зі столу, а пальці торкаються підлоги. Незручна поза для сну, навіть викликаного наркотиками.

Бризки крові починаються приблизно за метр, нерівномірні та хаотичні, а потім краплі стають більшими та густішими, поки не зливаються разом, утворюючи висихаюче червоне море під його рукою.

Кров, занадто багато крові. Вона міцніше стискає кухоль, але тремтіння, що охоплює все її тіло, все одно виливає каву через край, обпікаючи її пальці. Біль реєструється в тьмяній, дисоціативній ноті, ніби вона спостерігає, як це відбувається з кимось іншим, тому що вона приголомшена сценою перед нею.

Рукав комбінезона Берча подертий на стрічки, і він теж звисає до підлоги. Шкіра на його передпліччі розрізана та піднята клаптями, звисаючи, як ослаблені шматки кори на його однойменному дереві, відкриваючи рожеві мармурові м'язи та сухожилля.

Але гірше за це?

Рвані шматки, схожі на порізи або укуси, відсутні в обох.

21

Офелія відступає назад, з голосним дзижчанням в голові. Ніжка стільця зачіпає її щиколотку, і вона важко опускається на спину. Це вибиває кухоль з її руки, повітря виривається з легенів, і на мить їй здається, ніби вона застрягне тут назавжди. Просто заморожена у цьому пеклі з кров'ю та тілом і...

Відсахнувшись на руках, вона звільняється від колючих відростків стільця, а потім перевертається й зривається на ноги, мчачи в коридор.

Вона біжить, не знаючи, звідки вона біжить чи куди, аж поки не врізається прямо в тверде тіло на порозі центральної втулки.

Ітан. Він хапає її за плечі, обережно відштовхує назад, тримаючи на місці. Його рот ворушиться, але Офелія його не чує. Рев у її вухах такий гучний, що темні плями танцюють у її очах.

Дихайте, Офелія. Дихайте. Вона спочатку впізнає форму слів, його губи формують звуки, як в уповільненій зйомці. Її перша спроба вдихнути болить своєю поверхневістю. Вона намагається знову, і цього разу повітря наповнює її легені з прохолодним, чистим полегшенням.

«Що таке? Офелія, що сталося?» Наполегливість Ітана передається в його твердій хватці та інтенсивності його погляду на неї, але його голос спокійний, рівний. Ось чому він головний.

Офелія важко ковтає слину й спромагається прохрипіти один склад. «Берч». Її рука змахує в бік офісу, перш ніж вона встигає це зупинити.

Ітан штовхає її спиною до стіни. «Залишайся тут.»

Як тільки він відпускає її, вона опускається на підлогу, підтягуючи коліна до грудей. Вона не може перестати тремтіти. Реакція на травму. Давай, Брей. Ти знаєш це.

Ітан бачить усе швидше, ніж вона, з різким вдихом, який вона чує навіть із кутового коридору.

«Берч». Гучні звуки хрускоту скла та тріску меблів відзначають його просування по кімнаті, а потім його пошуки чогось.

PMU має функцію дефібрилятора.

Чорт. Вона закриває очі. Вона повинна була спробувати, вона повинна була подивитися.

Коли стільки крові, яка вже висихає? Це дуже пізно.

Так, але краще було б спробувати.

Краще для кого?

«Давай, Берч! Давай!» Чіткий стукіт, який може належати лише дефібрилятору на м'явому тілі, сигналізує про те, що Ітан знайшов і застосував пристрій.

«Що, чорт візьми, відбувається?» За мить у дверях центрального вузла з'являється Кейт зі смугою мастила на щоці. «Я намагаюся полагодити генератор, і це досить важко навіть без усіх криків і

галасу...» Вона робить паузу, щоб подивитись на Офелію, здається, вперше побачивши її позу.

«Давай! Давай! Дихай!» Голос Ітана чітко доноситься коридором, у якому вже з'явився перший натяк шаленої паніки.

Очі Кейт розширюються. «Ні.» Вона мчить коридором. Через секунду її голос приєднується до голосу Ітана, закликаючи Берча дихати, повернутися до них.

Але Офелія вже знає, чим це закінчиться. Надворі радісно скрегоче вітер. Інший постійний житель складе компанію всім іншим.

«Я не розумію. Що... що сталося?» Ліана, що сидить поруч з Офелією, знову запитує її. Ліана дихає уривчасто, на межі гіпервентиляції, але вона не плаче. Ще ні. Вона зосереджена на кількох сантиметрах бурштину на дні своєї кавової чашки.

Коли Ітан скликав зустріч у центральному хабі, Кейт прибула з пляшкою дуже сумнівного алкоголю в руці. Навіть етикетки на пляшці немає, лише наклейка з «очишувач двигуна», написана нерівною рукою. Без жодного слова вона грюкає пляшкою об стіл, а потім забирає з камбуза п'ять кухлів.

Ітан хитає головою. «Не знаю. Злити свою кров до смерті – це моє найкраще припущення». Він шукає підтвердження в Офелії.

«Я думаю так.» Її голос звучить іржаво.

Ліана, яка робить ковток із чашки, кашляє. «З чого?»

Він вагається. «З рани на руці».

Рана. Це, м'яко кажучи, заниження. Це більше нагадувало розсічення чи... розгризання. Офелія притискає рот тильною стороною долоні проти свіжого бунту свого живота.

Це нагадувало те, що зробив її батько. Не те, чим він найбільш сумно відомий, а саме лють проти Голіафа з гайковим ключем і киркою, розбиваючи голови й обличчя всіх, хто не втік достатньо швидко. Але менш обговорювані смерті його екіпажу ще до того, як їхній транспорт пристикувався до космічної станції. На основі внутрішньокорабельних записів безпеки шахтарського транспорту він був переконаний, що ними володіє якась невідома сутність, яку він назвав Пожирач. Він увірвався в їхні холодні резервуари для сну і вривався в них, намагаючись «врятувати» їх, впиваючись у їхні груди, руки та ноги, шукаючи ознаки цього.

Він думав, що Офелія теж заразилася. Це те, що він зробив би з нею, якби спіймав її.

Вона здригається. Спогад завжди моторошний, але в цьому випадку збіг обставин теж. Це неспокійно лежить на ній, наче вежа з каміння, яке було складене ненадійно.

«Це також могла бути травма ока», — кривиться Кейт.

Офелія смикається, щоб подивитися на неї. «Чекайте, що?»

Ітан і Кейт обидва дивляться на неї. «Ви пропустили ножиці, що застрягли в його черепі через праве око?» — вимагає Кейт.

«Я не... я бачила лише його руку», — починає Офелія. Як вона це пропустила? Його праве око дивилося від неї, але все одно. Чому праве, а не ліве? Важко вгадати логіку, коли він явно не діяв на основі нічого, що мало б сенс для решти. Його імплант QuickQ був у цьому оці. Символічний розрив спілкування?

«Це, ймовірно, проникло в його мозок», — каже Ітан, витираючи руки об комбінезон. Він не п'є. «Найкраще припущення».

«Боже мій», — шепоче Ліана, перш ніж випити решту свого напою. Вона ставить чашку, хрипить і кашляє бризками.

Ножиці він взяв із аптечки. Аптечки, яку Офелія не закрила.

У цю мить її пам'ять повертається до того маленького, теплого офісу служби безпеки на Голіафі.

Що він тобі сказав? Що ти знала? Чому ти нікому не сказала?

Суреш встає, перекидаючи стілець. Стукіт лунає крізь порожній простір. «Я хочу його побачити», — каже він.

Кейт хитає головою. «Негарна ідея». Вона наливає собі ще одну чашку. «Я б хотіла, щоб я цього не робила».

«Мені байдуже», — кидається Суреш. «Я в це не вірю. Берч із собою так не зробив би. Він просто не зміг би».

Перш ніж Ітан встигає відповісти, Суреш повертається до Офелії. «Він сказав, що звернувся до вас по допомогу з головним болем. Що ти з ним зробила?»

Офелія хитається назад, уражена. «Він прийшов до мене в офіс вчора, незабаром після того, як ми повернулися всередину. Але я нічого не зробила. Він навіть не дозволив мені дати йому знеболююче для голови».

«Чому ні?» вимагає Суреш.

Вона глибоко вдихає. «Він був... Я думала, що він розмовляє сам з собою. Я була стурбована і спробувала розпитати його про те, що почула, але він відмовився відповідати. Він стверджував, що я... неправильно почула. І пішов, не дозволивши мені допомогти йому».

Ітан хмуриться на неї. «Я вперше про це чую».

«Якого біса ти тут?» — запитує Суреш, зводячи руки. «Хіба ти не повинна припинити це?»

«Те, що хтось розмовляє сам із собою, не свідчить про суїцидальні наміри чи навіть про психічне захворювання», — відповідає Офелія. «І я не була впевнена. Ви не можете затримати когось лише тому, що...»

«Ви не були впевнені?» Суреш перевимовляє ці слова, наче не може повірити в те, що чує. Потім він звертається до Ітана. «Серйозно, чому вона тут?»

У ній бурхлива суміш приниження й нудоти. Тому що він правий, але також ні.

— Досить, — каже Ітан. «Це не продуктивно».

«Це фігня». Суреш розвертається і йде в бік А.

Ось воно. Покладіть або вгору або мовчіть.

«Пошкодження руки Берча». Офелія вагається. «Я бачила щось подібне раніше. Одного разу». Вона ретельно підбирає слова. «З Кривавим Бледсо».

Тиша в цей момент, здається, змушує ім'я витати в повітрі, як отруйний дим.

«Ні, він трощив голови, пам'ятаєш? Це те, що сказав Суреш, — каже Ліана, звучачи маленькою та молодшою за свої роки, хтось, хто покладається на подробиці легенди про вогнище, щоб переконати себе, що дивні звуки в лісі не повинні її хвилювати.

«Не з його командою. На шахтному транспорті. Він думав, що вони заражені... чимось. Він розрізав їх, шукаючи це». Голос Офелії холодний, відсторонений, ніби вона декламує з підручника.

«Почекай». Кейт піднімає невпевнену руку. «Ви хочете сказати, що він збирався накинутися на нас, як Кривавий Бледсо?» — питає вона з недовірливим сміхом.

“Ні. Я не...” Її батько, безумовно, ніколи не заподіяв собі ніякої шкоди, аж до того кінця. «Але я не розумію, чому...»

«Знаєш, чого я не розумію?» Кейт сідає вперед і тягнеться до пляшки. «Чому він не кричав? Він зробив це сам собі, і ми нічого не

почули. Як таке можливо? Йому було боляче від того, що він робив. Що він зробив». Вона наливає собі ще одну здорову дозу, а потім ковзанням посилає пляшку до Ліани, яка намацує її, щоб її впіймати, і зупиняє на краю столу. «І як він при цьому залишався при свідомості? Я маю на увазі, що у нього або текла кров, коли він встромив ножиці в око, або він мав ножиці в оці після операції на руці».

У Ліани переривається подих, і вона наливає собі ще випити або намагається. Пляшка хитається в її руці, розливаючись навколо чашки, поки Офелія не простягає руку й не підтримує горлечко. Ліана киває на знак подяки.

«Ти не кажеш, що хтось тут несе відповідальність», — каже Ітан до Кейт. Це питання приховане всередині заяви.

Вона знизує плечима. — Якби Берч був без свідомості, він би мовчав, так?

“Тоді хто? Хто міг це зробити?” — запитує Ліана зі скляними від невиплаканих сліз очима.

У голові Офелії відразу спалахує темна постать, яку вона — і, можливо, Берч — побачили за межами будинку. Може бути. Але це неможливо. Навіть якщо відкинути очевидні проблеми з живучістю на Лірії 393-С, ніхто не зможе прокрастися всередину хабу, щоб його не почули чи не побачили. Вона хитає головою, щоб відкинути цю думку, але вона породжує іншу.

«Я не думаю, що ми можемо робити якісь припущення щодо того, що Берч міг або не міг зробити», — каже Офелія. «Він був... не в собі, а це означає...» Вона зупиняється, слова згортаються й завмирають у неї в горлі.

Сьогодні вранці кров на її обличчі. На її руках.

Миттєво вона уявляє своє відображення в дзеркалі раніше, кров розпливається з одного боку її обличчя на інший. Її заплямовані руки під водою, збиваючи слабку мильну піну рожевого кольору.

Її голова крутиться у вирі запаморочення. Раптом вона відчуває прохолодний натиск скальпеля в руці, теплі бризки на щоці та густий металевий запах свіжої крові.

22

Офелія не може рухатися, оніміння поширюється по всьому тілі. Усі ці роки попереджень і злих коментарів її сім'ї, страхів її матері — вони виявилися точними прогнозами. Забруднена кров, про яку

постійно говорила її бабуся, була не просто бабусиним снобізмом та елітарністю. Вона була не просто класною сукою; вона насправді могла бути права. Деякі люди більш схильні до психотичних розривів з ERS, а деякі з них, через поєднання генетики та середовища, більш схильні до насильства. Це доведено. Але Офелія ніколи не думала, що це може бути проблемою, про яку варто по-справжньому хвилюватися.

А тепер їй треба.

Минулої ночі їй наснилося, що вона її батько, який полнеє на жертву. А сьогодні вранці вона прокинулася з кров'ю на обличчі та руках.

Вона могла вбити Берча і навіть не усвідомити цього. Просто відключитися від реальності так само легко, як натиснути кнопку, щоб вимкнути улюблених павуків Ліани.

Ще гіршим, з практичної точки зору, було те, що Офелія була людиною з найкращим мотивом, єдиним бажанням змусити Берча мовчати.

Кислий присмак від кількох ковтків кави, які вона випила раніше, обпікає їй горло. Вона затискає рот рукою. Її очі сльозяться, затуманюючи зір.

«...називаючи це. Як тільки шторм зникне, ми закінчимо», — каже Ітан. «Ми повернемо зразки та дані, які ми наразі зібрали, і на цьому все».

«Прокляття», — каже Кейт. “Ти впевнений? Ітане, якщо ми повернемося зараз...”

Він киває, відповідальність помітно тяжіє над ним, у зморшках втоми на його лобі. “Я знаю.”

Кейт якусь мить мовчить, потім її лице кривиться, перетворюючись на порожню рішучість. “Гаразд.”

«Давайте підготуємо все до вимкнення та закриття, наскільки це можливо», — каже Ітан. «Я не знаю, коли погода зіпсується, але я хочу бути готовим до переїзду, як тільки у нас буде така можливість».

Вони відлітають. Офелія знову опускається в крісло. Якщо вона становить небезпеку, вони незабаром будуть у безпеці від неї.

Крім того, вона не може цього знати. Щоб повернутися, їм доведеться поринути в холодний сон, і, судячи з того, що вона пам'ятає з протоколу, Ітан і Офелія залишаться останніми.

Філд Бледсо, лідер екіпажу, зробив те саме. Він взявся за непритомних товаришів по команді. У них навіть не було шансу дати відсіч.

Офелія бачила відеозаписи безпеки з транспортного доку. Її батько виходить із транспорту, весь у крові, з голови до ніг, за винятком повік, коли він кліпав. Тому що, звичайно, у нього були відкриті очі, коли він різав свою команду, своїх друзів.

«Зрозуміло», — каже Кейт Ітану. Поклавши руки на стіл, вона відштовхується від столу, а потім піднімається зі свого місця. Вона злегка погойдується, а потім виправляється, розправляючи плечі, і відходить.

«А як щодо Берча? Ми не залишимо його позаду. Не... — Ліана піднімає підборіддя. «Не так, як Аву».

Ітан здригається, легкий жест, більше біля очей, ніж будь-що. “Звичайно, ні.” Він дивиться на Офелію. «Але нам доведеться зробити деякі тимчасові домовленості тим часом. Щоб переконатися, що про нього... попіклуються». Офелії потрібна секунда, щоб зрозуміти, що він знову дивиться на неї як на медичного працівника. Хоча, знову ж таки, вона не такий лікар. І ще секунда, щоб розпізнати невисловлене питання про збереження.

«На холод», — вимовляє вона через мить.

Ліана недовірливо відвисає. — Ти збираєшся вивести його на вулицю?

«Тільки тимчасово, — каже Ітан. «Ми не залишимо його позаду. Я обіцяю.»

Щось тут ледь помітне, але Офелія не може на цьому зосередитися, оскільки в її голові кричить тривога. Проклятий Бледсо! Проклятий Бледсо.

Скажи щось, Фел. Висловся. Скажи йому! Якби ти сказала це раніше, може Берч був би ще живий.

Офелія різко встає, її стілець скрипить об підлогу. «Мені потрібно з вами поговорити», — каже вона Ітану занадто голосно, слова вириваються з її вуст. «Зараз».

Він виглядає здивованим, а потім настороженим. «Гаразд».

Погляд Ліани ковзає між ними, але вона нічого не каже.

Офелія відходить від столу, прямуючи до коридору з боку С, подалі від Ліани, Кейт та Суреша десь на боці А.

Ітан затримується. «Я зараз повернуся», — каже він Ліані.

Офелія робить кілька кроків туди-сюди по коридору, чекаючи на нього.

Якщо вона йому скаже, все, кінець. Її пацієнти, колишні та теперішні, знатимуть, що вона збрехала їм на найпростішому рівні, що вони помилялися, довіряючи їй. Те саме з її колишніми друзями. Вона закриває очі. Юліус.

Наслідки також не обмежаться лише нею. Її родину судитимуть і засудять у засобах масової інформації, і хоча деякі з них заслуговують на це, інші ні — Дульсі не має уявлення, ким насправді є її старша сестра.

І це якщо вони не посадять Офелію та її матір у в'язницю за їхній обман.

Обман. Ага. Це слово її бабусі, і вона занадто мертва, щоб взяти на себе відповідальність за свій вибір, оскільки їй було надто ніяково говорити правду. Брехня, це брехня. Яка прикривається купою грошей, хабарництвом і шантажем.

Або, з позитивної сторони, можливо, Офелія опиниться замкненою в безпечному закладі, кричачи про жуків, Пожирача, де її переслідуватиме її давно померлий батько. Не те, щоб вона це усвідомлювала. Для неї це буде реальністю.

Але тут більше ніхто не загине. Вона глибоко вдихає. Це найважливіша частина.

«Офелія?» Ітан підказує ззаду, змушуючи її підскочити.

Вона повертається до нього обличчям, загрибаючи рукою своє волосся, все ще мокре після ранкового душу. Невже це було зовсім недавно?

«Слухай, я навіть не знаю, як почати...» Вона обриває себе. «Нічого з цього не має значення. Вам потрібно замкнути мене, поки ми не зможемо вийти звідси».

Його брови злітають до неба. «Вибачте?»

«Зачиніть мене!» Вона піднімає руки вгору. «Виберіть один із вільних модулів. Киньте матрац і кілька пакетів з їжею в один із блоків, мені все одно. Очевидно, не А-5, тому що...»

Він схиляє голову набік, насупивши брови від розгубленості чи занепокоєння, чи обох. «Лікарю, з вами все гаразд?» Знову командний голос. Рівний, спокійний, відповідальний.

Вона закушує нижню губу, відчуває, як вона тремтить під тиском її зубів. Вона випускає його перед тим, як взяти кров. «Я думаю, що це моя вина. Я маю на увазі Берча».

Обличчя Ітана зазнає серії швидких емоцій, які переростають у холодне роздратування. «Лікарю, якщо ви маєте на увазі свій пропущений діагноз, я не маю часу вас заспокоювати...»

«Ісусе Христе, Ітане, я намагаюся сказати тобі, що це ніби я його вбила!» Офелії вдається збити свій крик до кінця, але, ймовірно, недостатньо.

Він відступає від неї, відштовхнувшись. “Про що ти говориш? Якщо це якийсь жарт, то не...»

Істеричний сміх виривається з її горла, перш ніж вона встигає його зупинити. «Чому всі тут думають, що у мене погане почуття гумору?»

Він піднімає руку, щоб зупинити її. «Просто поясніть. Будь ласка.

Вона робить паузу, щоб подумати, як почати. «Днями вранці я прокинулася, а мого черевика не було на місці. Я знайшла його в центральному хабі».

Роздратування та недовіра, війна за панування на його обличчі. «Ти зараз знущаєшся?»

«Просто замовкни і слухай», — каже вона. «Тоді я подумала, що це могла бути ще одна чиясь витівка».

Він кривиться.

«Але тепер... тепер я думаю, що я могла ходити уві сні. Нерідко пацієнти відчувають більше одного виду парасомнії. Нічні жахи. Лунатизм».

Ітан вагається, потім знизує плечима. «Значить, ти ходила уві сні. Як ви зазначили, порушення сну не є рідкістю під час місій R&E».

«Зазвичай не так рано, але це не має значення». Офелія складає руки над собою. «А потім, минулої ночі чи сьогодні вранці, я бачила цей сон, але це також була частина пам'яті. Я знову була там». Тільки, як мій батько. Чорт, чому вона не бачила цього раніше?

“Де саме?” — розгублено запитує Ітан.

Вона важко ковтає. «На Голіафі».

«Стара космічна станція в системі Карвера?» — питає він насуплено. «Чому?»

«Я... я там народилася». Таке відчуття, ніби відпускаєш запалений сірник, який вона носить роками, намагаючись не обпектись,

намагаючись не впустити його.

Недовіра вислизає з нього, здається, перш ніж він встигає її зупинити. Він швидко відновлює контроль над виразом обличчя. «Ні, ти не звідти. Ти народилася на тому культовому посту».

«Колонія-комуна», — автоматично виправляє Офелія. «Це те, що ми казали всім, так».

«Селестія, що завгодно. Це всі знають». Він робить паузу. «Чому ви це говорите?»

Звичайно, він повірить ЗМІ через неї, фактичну особу, яка причетна до цього. Вона хоче крикнути йому в лице: «Ти думаєш, я не знаю, де я народилася?» Як ти думаєш, я б не хотіла це забути, якби могла?

Добре, добре, дихай, повільніше. Їй потрібно побудувати справу для нього. «Якби я не знайшла той черевик, я б ніколи не зрозуміла, що навіть піднімалася з ліжка. Я б просто припустила, що спала у своєму ліжці без всякого лунатизму. Це навіть могло статися іншим разом». Ті мрії про блукання коридорами в темряві, хіба це взагалі не були сни?

— Ти кажеш мені, що думаєш, що вбила Берча уві сні. Його тон кислотний.

«Це точно не сон. Це спогад. Я відтворюю спогад. Чи версію чиєїсь пам'яті, я не знаю. Це збиває з пантелику». Вона притискає пальцями чоло, і головний біль пульсує всередині.

«Лікарю, я згоден з вами, що у нас тут проблема», — каже він, явно борючись з гнівом. «Саме тому ми летимо додому. Але я не думаю, що є підстави припускати, що смерть Берча була...

«Сьогодні вранці я прокинулася з кров'ю на руках і обличчі. Я подумала... Я подумала, що це просто ще один закривавлений ніс, як у Кейт. Але крові було багато».

Цього разу Ітан відповідає не так швидко. «Напевне це була носова кровотеча».

«Я хотіла перевірити його руку вчора ввечері, — каже Офелія. «На моїй руці був той дивний висип, якісь прищі, я не знаю. Ось чому я чесалася вчора ввечері». Вона здригається, згадуючи рух під її шкірою. «Можливо, це частина всього цього, можливо, ні. Я хотіла перевірити, чи такий самий у Берча, але він не дозволив, погрожуючи усім розповісти про мене». Вона повільно вдихає. «Це та рука Берча, яку я... порізала сьогодні вранці».

«Порізали?» — запитує Ітан. «Яку з...»

«Ти мене не слухаєш», — каже Офелія крізь зціплені зуби. «Я народилася на Голіафі».

«Ви тільки що сказали те, чого я все ще не розумію...»

«Я жила там до одинадцяти, майже до дванадцяти». Але це не справжній секрет, чи не так? Їй здається, що вона підіймається до краю скелі, наближаючись усе ближче й ближче, поки з-під її ніг не починають вилітати камінчики, а вітер штовхає її в спину. «Мене звали Ларк Бледсо. Філд Бледсо був моїм батьком».

Ітан відкидається назад, наче вона замахнулася на нього, чітко впізнаючи ім'я, але на його виразі все ще миготить невпевненість.

Час покінчити з цим. Покінчити з усім. Стрибнути.

«Кривавий Бледсо — мій батько».

23

Перш ніж Ітан встигає запротестувати, сказати Офелії, що вона марить — очевидно, це не неможливо, враховуючи їх поточну ситуацію, — вона продовжує. «Я б сказала тобі запитати про це у Берча. Він мене впізнав. Але, очевидно, ми трохи запізналися». Вона кидає рукою в бік свого кабінету та тіла Берча всередині.

Ітан хитає головою, але відступає від неї, відступаючи до центрального вузла. Це болить більше, ніж вона очікувала.

«Це не має сенсу», — каже Ітан. «Це неможливо. Сім'я Бледсо загинула під час нападу. Мені було шістнадцять. Я пам'ятаю, як це чув». Вираз його обличчя йде кудись далеко. «Деякий час у нас були проблеми з доставкою їжі в Місячну долину через нові транспортні правила».

Голод у місячній колонії. Ще більше болю, який можна віднести безпосередньо до її сім'ї.

«Але я б'юся об заклад, ви мало чули про його сім'ю, чи не так?»

Його мовчання є достатньою відповіддю.

«Моя мати закохалася в Філда Бледсо, і Брейси їх розлучили. Вони поширили якусь історію про те, що вона кудись вирушила на якесь спецзавдання, бо їм було соромно. Брей одружується з астероїдним шахтарем? Забудьте про це. Брейси призначені для того, щоб керувати шахтарями до їхньої смерті заради більших прибутків, а не продовжувати з ними потомство». Навіть слова кислі в її роті. «І після... після...» Вона ковтає. «Вони заплатили. Всі».

«Ніхто не може такого зробити. Навіть Брейси». Але тепер він звучить менш певно.

«Я б погодилася з вами, але факт полягає в тому, що я живий доказ». Офелія змушена знизати плечима, більш невимушено, ніж усе, що вона відчуває зараз. «Голіаф та інші станції належали Піннакле. Не кажучи вже про те, що лежали на краю “ніде”. А коли у вас достатньо грошей, ви можете приховати будь-що або заплатити людям, щоб вони не хвилювалися». Іноді вона підозрює, що це було більше останнє, ніж перше, що дає їй ще більше сумнівів у людяності її сім'ї.

— Але ти працюєш на Монтроуз. Вони б перевірили дані і...

Офелія сміється, але це безнадійний, порожній звук. «Вони пропустили, що Берч був з Голіафа. Я можу вам гарантувати, що мої підроблені записи набагато кращі за його». І набагато дорожчі. Крім того, Монтроуз хотіла, щоб вона працювала на них — тим краще втерти це в обличчя її родині. Навіть якби вони помітили щось дивне, Офелія сумнівається, що це мало б значення.

Він потирає обличчя руками й відвертається від неї.

Вона робить крок чи два, а потім зупиняється. «Я не знаю, що відбувається, що спричиняє зміни у моїй поведінці, але я не можу ризикувати, що можу заподіяти комусь біль». Знову. «Будь ласка, просто вислухай мене. Помістіть мене в одну з...

“Чому ти тут?” він питає. «Ви просили це завдання».

Вона застигає. «Я намагаюся допомогти. Я присвятила своє життя допомозі і запобіганню ERS. Це була можливість спробувати нову методику...”

«Я чую, що ви були настільки стурбовані тим, щоб довести свою корисність та позбутися почуття провини, що поставили нас, мою команду, під додаткову небезпеку, просто перебуваючи тут. Це правильно?»

Сором охоплює її. «У мене не було підстав вважати, що щось піде...»

Він повертається до неї обличчям так раптово, що Офелія сахасться назад. «Як я маю виконувати свою довбану роботу і захищати людей, якщо ніхто не говорить мені, що відбувається?» Його обличчя червоне від люті.

У ній все ще є частина, яка хоче відсторонитися від чоловіка, авторитетної фігури, вібруючого від гніву. Вона ненавидить, що ця частина її все ще існує після всіх цих років. Частина спадщини її батька, до того, як він став Кривавим Бледсо.

Вона піднімає підборіддя. «Ви мене не слухаєте. Ніхто цього не знав. Я не приховувала це від вас, зокрема. Не підлешуйтесь, командире. Ви не такий важливий». Вона внутрішньо здригається від цих слів і холоду, навіть коли вона все ще їх вимовляє. Пекельний час для впливу її бабусі. Як би вона не хотіла, щоб Міранда Брей не мала участі чи частки в тому, ким вона є, здається, що від Міранди неможливо втекти.

Ітан пильно дивиться на неї, а потім відводить погляд. «Не зважай. Забудь, — бурмоче він.

Вона щось упустила, і не знає, що.

«Ні», — каже він через мить.

“Ні?” — збентежено повторює Офелія.

«Ні, я не збираюся замикати вас у притулку, де ви можете чекати, поки це закінчиться», — холодно каже він. — Ховатися — це привілей, докторе, ви, здається, це вже добре знаєте. Решта з нас має відповідати за свої обов'язки».

Вона дивиться на нього так, наче він дав їй ляпаса. «Я не ховаюся, я нікому не хочу робити боляче...»

«Усе, що ти мені сказала, стосується того, що зробив твій батько. Не ти.»

— Але Берч... — починає Офелія.

«Ніщо не вказує на те, що його смерть не зовсім така, як виглядає. Жоден слід не веде від вас до нього. Будь ласка, поясніть мені, як хтось зробив би це з чієюсь рукою, не вступивши в кров. Особливо той, хто на якомусь рівні не усвідомлює своїх власних дій».

Це її зупиняє. Вона не думала про це. — І все-таки генетична схильність у поєднанні з жорстоким вихованням...

«У кожного з нас може бути така схильність. Ви єдина, хто знає напевне. І в цій команді було багато жорстокого виховання». Він похмуро посміхається їй. «Тож, теоретично, ми всі маємо однакові шанси, наскільки мені відомо».

У Офелії немає на це аргументів, чорт забирай.

«Я втратив ще одного члена екіпажу, який перебував під моєю опікою, і ми опинилися в жахливій ситуації, коли ми не знаємо вхідних змінних, крім того факту, що ми не можемо піти». Ніби у відповідь, вітер бушує по верху хабу, і Офелія може поклястися, що відчуває, як у неї тріщать вуха від зміни тиску.

«Я не можу ризикувати тим, що краще заблокувати вас», — продовжує Ітан. «І не буду. Мені потрібні всі руки».

Вона відкриває рота на знак протесту.

«І це мій вибір». Він її обриває. «Я буду жити з цим. Ну...» Його рот знову ніби викривлюється в усмішці, яка майже така ж, як гримаса. «Я припускаю, доки хтось із нас буде це робити». Він підтягує рукав, нахилиючи внутрішню сторону передпліччя для її погляду.

Маленькі червоні підняті вузлики всіяли поверхню його шкіри.

«Чорт», — видихає вона. Вона знала, що це справжнє.

Що б це не було, він також заражений, інфікований. «Діагностика, яку я попросив Кейт виконати, нічого не виявила», — каже він. «Навіть нічого невідомого. Біофільтр у блоці деконцентрації має утримувати все, що він не може ідентифікувати в стазисі. Але там нічого немає».

Вона обережно простягає палець і натискає на одну з піднятих ділянок.

Як і з її рукою, реакція миттєва. Вузлики відступають від тиску.

Здригаючись, Ітан відсмикує руку з приглушеною лайкою. “Що це було?” вимагає він. Навіть коли він опускає рукав, він проводить короткими нігтями по ділянці, намагаючись одночасно пошкрябати й не пошкрябати.

“Не знаю. Мої робили те саме. Сьогодні вранці зникли». Офелія показує йому свою руку, тепер гладку й нічим не примітну, як завжди. Але чи справді вони зникли? Або просто перебралися туди, де вона їх не бачить?

Жах бринить у ній.

Вони в біді. Справді в біді. І, можливо, це не ті неприємності, до яких вона готувалася все своє життя.

Спогад про себе в хвилястому дзеркалі цього ранку, закривавлений і непевний, повертається. Вона живе під тягарем дій свого батька більшу частину свого життя, боячись можливості стати ним, уникаючи всього, що нагадує їй про нього. Можливо, настав час застосувати інший підхід.

«У аптечці є мішок для трупів, який можна герметично закрити», — нарешті пропонує вона. «У пакеті Келлерсона».

Його брови злегка піднімаються, але потім він киває. «Добре. Ходімо.»

Це займає більше часу, ніж слід, весь процес простого пошуку розкиданих шматочків аптечки в засміченому офісі Офелії. Ітан наполіг на тому, щоб одягнути костюми, щоб повернутися до її офісу з антигравітаційними санчатами.

«Ви розумієте, навіть якщо це якесь біологічне забруднення, що ми вже заражені», — зауважила Офелія, коли вони вдягалися в шлюз. «Можливо, навіть через костюми».

«Ми поняття не маємо, як це працює, тому будемо дотримуватися карантинного протоколу п'ятого рівня», — сказав він. «За інструкцією».

За інструкцією. Ітан у великій мірі є людиною, яка вважає, що правила існують з певної причини. Він повинен зневажати все, що стосується її існування. В інструкції про це нічого немає.

«Я розумію», — каже Офелія, підносячи складену втричі тканинну упаковку зі старовинними інструментами екстреної допомоги. Набір набагато легший, ніж повинен бути, що має сенс, враховуючи, де знаходяться один із скальпелів і ножиці. «Це було під столом». Вона підтягується іншою рукою, використовуючи край столу. Незважаючи на те, що їхні костюми важать однаково всередині та поза домом, вони більш громіздкі у закритому приміщенні.

Ітан приєднується до неї, коли вона відкриває пачку. Більшість еластичних петель для інструментів порожні, що змушує її гадати, де решта інструментів. Можливо, розкидані по підлозі.

«Ви впевнені, що воно там?» він питає.

Зовнішня кишеня рюкзака виглядає надто тонкою, щоб вмістити щось достатньо велике для тіла. І все ж коли вона незграбно просуває

пальці в рукавичках, щоб пошукати, щось зморщується у відповідь. Трохи невміло маневруючи, їй вдається витягнути вміст — тонкий прямокутник з непрозорого пластику завдовжки з відкритий комплект.

Під сумнівним поглядом Ітана вона починає його розгортати.

Пакет жахливо тонкий, але повинен виконати свою роботу. «Я не думаю, що він довго протримається за такої погоди», — каже Офелія. Він насправді не призначений для такого роду речей. Скоріше це лише тимчасове рішення, доки покійного не помістять у холодний сон — холодне сховище — на кораблі.

«Сподіваюся, нам не знадобиться багато часу», — каже він.

Мішок, розкладений на всю довжину та ширину, важко скласти на місце, він б'ється об костюм Офелії щоразу, коли вона рухається. Останнє, що вона хоче зробити, це зачепити мішок і пробити в ньому дірку.

Біля ніг Берча Офелія вагається. Теоретично вони з Ітаном могли б накинути мішок на ноги Берча, а потім як би потягнути його за спину, але заклеїти це буде важко.

«Тут». Ітан штовхає інший лабораторний стіл паралельно Берчу. «Ми розкладаємо мішок тут, а потім...» Він вказує між Берчем і іншим столиком.

Завжди практичний. Хоча Офелія зараз бажає, щоб вона могла ще раз нагадати йому, що вона не має досвіду роботи зі смертю та мертвими, за кількома (великими) винятками. Вона навіть не може дивитися на Берча, не без порівняння та протиставлення живої версії з порожньою плоттю та кістками, які залишилися. Його чоботи не стандартні, потерті вздовж пальців, але за ними дуже доглянуто, і все, що вона може думати, це те, що він більше не матиме шансу відполірувати ці потертості.

Вона на секунду заплющує очі, готова до того, що вони збираються зробити. Потім вона переходить до іншого столу.

З допомогою Ітана вони розташовують мішок та розкривають отвір якомога ширше. Пломба являє собою просту смужку активації. Після того, як обидві сторони отвору будуть притиснуті один до одного, їй залишається лише зняти смужку, яка має активувати герметик, теоретично достатньо міцний, щоб запобігти витоку навіть на мікроклітинному рівні.

«Беріть його за ноги. Я візьму з іншого боку», — каже Ітан. У всякому разі, він звучить холодніше, професійніше, ніж будь-коли. Вона впевнена, що це його захисна реакція, коли він насправді відчуває щось більше.

Вона підходить до потертих чобіт Берча, кінчиком пальця обводить подряпини. Вона не любила Берча. Їй дуже не сподобалося, що він їй погрожував. Але такого ніхто не заслуговує.

Ітан крокує до голови Берча. Хекнувши, він просовує руки Берчу під пахви і піднімає.

Берч обвисає вертикально, як зомбі-версія. Його ліве око все ще відкрите, він дивиться на неї, райдужка вже помутніла й посіріла. Праве заплющене, завдяки парі ножиць для перев'язки, що притискають повіку до ока під нею. З-під повік викочується кривава рідина. І...

“Почекайте!” каже Офелія.

“Що?” — запитує Ітан, його голос напружений, емоційно і фізично.

«Це... Я теж це пропустила?» Вона залишає ноги Берча, щоб вказати на густу чорну рідину, яка, наче чорнило, повільно сочиться з обох ніздрів трупа. Це кричить про неправильність на внутрішньому рівні, піднімаючи колючки на її шкірі під костюмом.

Але вона повинна запитати, тому що якщо вона не бачила ножиць, цілком можливо, що вона пропустила це.

Ітан нахиляє Берча. Верхня частина тіла повертається на стіл, а потім відхиляється вбік, щоб можна було подивитися. Офелія одразу розуміє, про що вона говорить; поштовх несподіванки пробігає по всьому його тілу.

“Що це?” — запитує Ітан, відступаючи від столу. Спокій у його голосі, як залізна сталь, зважений, непорушний.

“Не знаю.” Кров, висихаючи, може мати чорнуватий відтінок, залежно від умов, але це явно не суха кров. І вона майже впевнена, що це не кров.

— Ні, — нарешті каже він. «Цього вранці не було».

«Це також виходить із вух». Ще трохи чорного мулу вислизає з лівого вуха Берча, імовірно, також і з правого, викривляючись у рельєфі зовнішнього вуха.

Офелія відчуває, як щось підкрадається до її власного вуха, і вона інстинктивно тягнеться, щоб торкнутися свого вуха, щоб переконатися,

що це лише її уява, але натомість знаходить свій шолом.

— Гаразд, — каже Ітан. «Це нічого не змінює».

Офелія хоче заперечити це, оскільки невідома чорна речовина, що витікає з головних отворів, кваліфікується як велика зміна в її інструкції, але він має рацію. Їм ще потрібно витягнути звідси Берча, чим швидше, тим краще.

Ітан повертається до столу, знову стає біля голови Берча, і Офелії спадає на думку запізніла думка.

«Почекай», — каже вона, шукаючи по підлозі. Вона знаходить у аптечці вцілілий флакон для зразків з цілою пломбою, а потім нишпорить, доки не знаходить запакований тампон.

«Я підозрюю, що пізніше у нас цього буде більш ніж достатньо», — каже Ітан.

Офелія робить паузу, тримаючи тампон у руці в рукавичці. «Я бачу справжнє почуття гумору, командире?» питає вона. «Можливо, ти хворієш сильніше, ніж ми думали».

«Продовжуйте, докторе».

Стежачи, щоб нічого не потрапило на її костюм, Офелія зразок зразок з носа Берча та швидко переносить його у флакон, зскрібаючи з тампона якомога більше, перш ніж повторно закрити флакон. В ідеальній ситуації вони, ймовірно, повинні взяти окремий зразок чорного, що викочується з його вух, але тут вона далеко не ідеальна.

Вона засовує використаний тампон у кут мішка для тіла, де він буде запечатаний з Берчем.

«Там». Офелія ставить запечатаний флакон на свій стіл, який усе ще стоїть під незвичайним кутом до всього в кімнаті після хаосу, який викликав Берч, і якусь мить тримає руку над флаконом, стежачи за тим, щоб він не покотився. Що вони можуть з цим зробити, вона не має уявлення, але принаймні це у них буде.

«Чи можемо ми зробити це зараз?» Колючий тон Ітана має проникнути їй під шкіру, але тепер, коли вона знає, що він використовує його, щоб приховати сильні емоції, їй легше.

З крякаючими зусиллями вони піднімають, а потім перекладають Берча на накритий мішком стіл. Ще більше чорного мулу викочується, ніби їхні рухи виштовхують його з нього. Або ніби мул витікає, володіючи власною метою та розумом. Він капає з його вух,

потрапляючи на розширений мішок із сплеском, який вона чує навіть у шоломі. Ковзає по поверхні, наче намагається втекти.

Рухаючись так швидко, як тільки може, вона тягне свій бік мішка вгору та через Берча, а Ітан робить те саме з протилежного боку. Шляхом спроб і помилок вони з'ясовують, що бік без смужки активації потрібно заправити й щільно обернути навколо тіла. Мішки для екстреної допомоги не мають інструкцій, а повинні мати.

Коли це зроблено, Офелія відриває смужку активації та притискає край на місце. Він видає шиплячий звук, і пакет пузириться і тане там, де його торкається смужка. Якась хімічна реакція.

«Добре», — каже вона, задихаючись.

Ітан піднімає антигравітаційні сани, поки вони не наближаються до рівня столу, і вони перекладають Берча на них. Сани не дуже підходять. Вони призначені для ящиків, вантажів, обладнання, упакованих в коробки та штабелів. Тіло Берча занадто довге, надто особистий. Як вони не намагаються, його ноги звисають з краю і бовтаються.

«Він заслуговує на краще», — суворо каже Ітан. «Більше гідності».

«Заслуговує», — погоджується вона.

Ітан здивовано дивиться на Офелію.

«Мені не обов'язково ладнати з ним, щоб зрозуміти, що це поганий кінець». Не кажучи вже про те, що у Берча було багато причин ненавидіти її та більш ніж достатньо жахливого життєвого досвіду, щоб заробити собі кращу смерть, якби все так працювало. На жаль, вони цього не роблять.

Разом Офелія та Ітан витягують сани в коридор, а потім у центральний вузол.

Кейт, Суреш і Ліана вже одягнені й чекають біля головного шлюзу.

Ітан зупиняється, змушуючи Офелію також зупинитися. «Я сказав вам закритися на іншому...»

«Ми тут заради Берча», — каже Суреш, наполегливо уникаючи погляду на Офелію. Здається, його гнів не розвіявся.

Вона відчуває, як Ітан зважує свій вибір, чи достатньо великий ризик, щоб нав'язати їм свій авторитет, чи краще дозволити їм приєднатися.

Як завжди, динаміка команди тут складна з причин, яких вона не розуміє. У неї виникає спокуса відступити, щоб звільнити місце для

Суреша, щоб зайняти її місце біля саней поруч з Ітаном. Але вона починає підозрювати, що її зусилля підтримати команду, допомогти їм побачити в ній захисника, лише посилили підозри щодо її мотивів, а не заспокоїли їх. Ітан думав, що вона намагається підірвати його авторитет. Вона не намагається і не намагалася. Але якщо у вас є команда, де лідерство ставиться під сумнів з тієї чи іншої сторони, це може здатися саме таким. Офелія прийшла, намагаючись вирішити не ту проблему.

Тому вона мовчить і тримає руку на ручці саней.

Здається, це правильний крок. Через мить Ітан хитає головою. «Добре», — зітхаючи, каже він, і товсті лінії напруги, що звиваються навколо всіх, трохи слабшають. «Тримайте дистанцію, не чіпайте пакет. Ми ще не знаємо, що це таке».

Офелія відходить, щоб звільнити місце для Суреша, який займає її місце з похмурим виглядом.

П'ятеро з них роблять похмуру процесію до головного шлюзу, а потім виходять у шторм. Вітер одразу їх роздирає, а сани підіймаються і нахиляються під штормом.

На секунду здається, що Берч збирається впасти, перш ніж вони навіть зможуть позбутися притулку.

Офелія кидається вперед на бік саней, а потім присідає, протистоячи бурхливому вітру, щоб натиснути рукою на бік саней. Через сани Кейт робить те саме.

Таким повільним, кульгаючим, нерівним чином вони повзуть вперед у шторм.

«Ми вже досить далеко», — каже Ітан. «Нам потрібно ще знайти дорогу назад». Сніг різко стукає по лицьовій панелі Офелії, збираючись біля печатки на межі її зору.

Суреш починає тягнутися до мішка з Берчем.

— Ні, — різко каже Ітан. Потім він дивиться на Офелію, і на секунду вона уявляє, що бачить битву, що точиться всередині нього, хоча в таку погоду це, ймовірно, її уява, екстраполяція.

Потім він каже: «Доктор?»

«Чому?» Суреш вимагає. «Він був моїм другом, а не...»

«Тому що ми знаємо, що на нас це вже вплинуло», — каже Ітан.

Суреш глузливо пирхає. «Ти навіть не знаєш, що це таке, не кажучи вже про те, як...»

Достатньо. «Чи є у вас висип або будь-які виступи на руці?» — запитує Офелія.

«Ні», — каже Суреш через мить, ніби він хоче сказати «так», щоб довести свою думку. Що б це мало бути, окрім того, щоб бути впертою дупою, вона не має уявлення.

Це нагадує Офелії, що їм потрібно буде провести ретельну перевірку всіх, коли вони повернуться. А потім, після цього, вони, ймовірно, мають зібрати весь відкритий карантин разом, поки не отримають дозвіл на зліт. Господи, було б набагато легше, якби вона знала, що робить.

«Тоді тримайся подалі», — каже Ітан Сурешу. Ітан киває Офелії, і вони займають ті ж позиції, що й раніше, він у голові, а Офелія в ногах. Але шторм робить роботу ще важчою, коли сани гойдаються й хитаються, а вітер рве Берча, коли його піднімають. Це не так м'яке перенесення Берча на землю, а більше схоже на частково контрольоване падіння, яке закінчується чутним стуком.

Суреш видає болючий звук. «На біса», — бурмоче він, відгортаючи ногами сніг.

Офелія пересувається на протилежний бік, відчуваючи себе дуже схожою на похоронного носія, біля якого ніхто не хоче бути поруч, а Ітан нахиляється, щоб встромити загострений кінець імпровізованого прапора в сніг. Яскраво-помаранчева тканина розвівається на вітрі, обертаючись навколо стовпа.

Усі стоять мовчки, доки Кейт не висувається вперед і стає над Берчем. Спочатку Офелія не розуміла чому, а потім помітила, як ворухиться рот Кейт. Вона щось говорить йому на приватному каналі з Берчем, чий шолом і костюм, звичайно, повернулися в хаб. Це останній шанс сказати те, що потрібно сказати.

Коли вони діставатимуть Берча, вони будуть поспішати до посадкового модуля. Кейт має повне право зробити це зараз.

Очі Офелії пекуть від останнього прощання, такого, якого так багато не мають.

Ліана йде за нею і робить те саме, що й Кейт. Офелія дає їй якомога більше усамітнення, не дивлячись, хоча краєм ока вона бачить, як плечі Ліани рухаються вгору-вниз у жесті, який нагадує плач.

Суреш стає на місце, і так само, як Офелія зрозуміла мову тіла Ліани як смуток, його гнів проявляється навіть без його слів.

«Дозвольте повернутися?» — запитує Кейт різким тоном, навіть коли Ітан починає вперед, щоб зайняти свою чергу.

Він на секунду заплющує очі, потім відкриває їх. «Звичайно», — каже він рівним тоном.

Вони йдуть утрюх, тягнучи за собою сани.

Офелію не запросили, але навіть якби запросили, вона б залишилася. Ітан — самотня постать перед тілом Берча. Емпатія тягне до неї. Вона хоче щось сказати, щоб допомогти, але не знає, що.

«Я не зможу нікого захистити, якщо вони не розмовляють зі мною», — каже він. Майже те саме, що він сказав раніше, тільки тепер він звучить більше розчаровано, ніж сердито.

Перша спокуса Офелії полягає в тому, щоб відреагувати оборонно, припускаючи, що його слова спрямовані до неї — адже він на каналі з нею, а не розмовляє з Берчем, як це робили інші, — але потім Офелії спадає на думку, що справа не в тому, що вона донька Кривавого Бледсо. Справа навіть не в Берчі. Або не тільки в ньому. Пошкодження занадто давнє, занадто глибоке, як в Ітана і в реакції інших.

«Ава», — каже вона, з'єднуючи все воедино.

Він спочатку нічого не каже. Потім, за мить, він каже: «Це було звичайне завдання, вона просто впала та провалилася на Міносі. Штаб-квартира хотіла взяти зразок якогось мінералу, який зареєстрували сканери, але він був під землею, у системі старих тунелів. Надто старих». Він схиляє голову до залишків міста вдалині, даючи зрозуміти, що мав на увазі тисячоліття, а не десятиліття чи навіть століття.

«Але коли ми пішли перевіряти, прохід був заблокований, і все виглядало хитким. Я оглянув завал і відправив нас назад до хабу. За правилами, — каже він з гірким сміхом.

Його сестри загинули під час обвалу Місячної долини; не дивно, що він не хотів штовхатися в ці тунелі.

«Тож зачекайте, якщо це не була ERS, ви хочете мені сказати, що Ава повернулася пізніше сама?» Офелія приголомшена. «Чому?» Немає бонусів, пов'язаних із прийняттям таких ризиків. Фактично, Ітан мав право списати Аву, і її б негайно вилучили з активного списку.

Він відхиляє голову назад, щоб подивитися на шторм. «Нам потрібно повернутися до оселі. Зараз».

«Ітан». Її ноги тремтять від того, що вона тримається на вітрі, але вона не йде, поки не почує решту.

Він хитає головою, і на секунду вона думає, що він міг би просто закінчити все й піти, змусивши її йти за ним. Але потім він каже: «Я припускаю, що навіть якщо на це не поширюється конфіденційність між лікарем і пацієнтом, у мене повинна бути власна форма впевненості, що це залишиться між нами?»

Офелія скрипить зубами. «Згода». Вона чекає на загрозу, на нагадування про те, хто вона.

Але він лише киває. «Ви знаєте про виклик?»

Вона кліпає, намагаючись зробити розмовний стрибок. «Те, що сталося з Авою, було пов'язане з викликом?» Чутки про підпільне змагання між командами R&E за отримання найцінніших або найрідкісніших предметів циркулюють роками. За словами департаменту внутрішніх справ Монтроуз, це переважно місцева легенда. Щось для команд, чим можна похвалитися за пивом у відпустці та налякати новачків.

«Ні-ні. Це фігня. Або може, колись виклик був реальним, я не знаю. Тепер це лише прикриття для Несунів».

Час від часу в житті настає мить, коли ви відчуваєте, що балансуєте на прірві, до і після, з питанням, на яке ви не впевнені, що справді хочете отримати відповідь.

«Несунів?» — запитує Офелія здавленим голосом.

«Це бастардизація NSR. Новий шовковий шлях. Чорний ринок, на якому зразки або артефакти з заявлених планет продаються конкурентам. Або тому, хто запропонує найвищу ціну. Це не зовсім формалізований процес. Несуни – це ті, хто постачає продукт».

Офелія дивиться на нього. «Як...»

«Просто вирізаєте додатковий зразок для свого «клієнта» і проносите його разом зі своїми особистими речами, принаймні я так чув». Він знизує плечима. «Інші команди можуть продавати на ринку, але не моя команда, ніколи моя команда».

Це звучить як предмет гордості для нього, але Офелія ледве може зосередитися на цьому, тому що вона надто зайнята, уявляючи потенційні наслідки. Особисті речі проходять загальний процес знезараження та карантин, але це не що інше, як суворі протоколи для будь-чого інопланетного, що повертається до їхньої сонячної системи

після виконання завдання. «Але ризики...» Вона не може думати без хвилювання. «Той спалах на Новому Родосі, чума, з якою вони не змогли впоратися». Тисячі загиблих на планеті, якою володіла Монтроуз, ціла колонія покинута через вірулентність хвороби, яку вони не могли ідентифікувати.

«Можливо, задіяні роботодавці не повинні купувати на ринку, якщо вони не хочуть, щоб їхні люди продавали на ньому», — категорично каже він. «Або, ось ще одна можливість — вони ставляться до своїх людей, які займаються дослідженнями та збором, як до одноразового сміття. Профспілки, медичне обслуговування, підвищення зарплати за призначення з вищим ризиком... все запропоноване, і все відхилене».

«І як це зробить ситуацію кращою?» Офелія тупотить за ним, мало не впавши на сніг. «Люди далі гинуть!» Господи, від думки про всі втрачені життя у неї паморочиться голова.

«Я не кажу, що мені це подобається», — він кидається захищатися. «Я кажу, що я це розумію. Якщо залишити прогалину, зневірені люди знайдуть спосіб її заповнити. Капіталізм не тільки для багатих».

«Якою ціною?» — вимагає Офелія.

«Витрати не йдуть в одному напрямку. І смерті теж, як ви добре знаєте», — каже він.

Його сестри. Жертви її батька. Усіх їх, так чи інакше, можна зарахувати до жертв жадібності. Місячну долину слід було зміцнити багато років тому, забезпечивши кращою інфраструктурою. Голіаф та інші повинні були бути модернізовані новим обладнанням, новими протоколами безпеки.

Але він має на увазі не це, не цього разу.

«Дочка Ави», — видихає Офелія. Експериментальне лікування, яке не покривається страховкою. Ось що Ліана сказала в той перший день.

«Їй потрібні були гроші. Але я не знав, що це відбувається, поки все не закінчилося. Я б зупинив це», — каже він. «Я б її зупинив. Я досі не знаю, як вона залишила будинок, не повідомивши нас про це».

Огида пронизує Офелію. «Це навряд чи робить вас героєм», — зазначає вона. «Ви знали, що відбувається, і нікому не сказали, навіть коли людина зникла!»

Він сміється похмурим, позбавленим гумору звуком. «Який краєвид з вікна скляного будинку компанії, докторе?»

Офелія робить крок назад, трохи спотикаючись, фізично відштовхуючись від цієї ідеї. «Я... це не те саме. Зовсім ні». Чи не так, Ларк Бледсо?

«Якщо ти так вважаєш», — каже він тим самим рівним тоном, який якимось чином дається криком, на противагу його словам.

Ще до того, як вона може знайти привід для суперечки або вирішити, як з цим сперечатися, він продовжує.

«Крім того, у звітах цього не буде. Компанії занадто залежать від ринку». Він хитає головою. «Вони змінять назву, підуть у підпілля. Тим часом, скільки команд R&E втратить роботу через приховування знахідок?»

У цей момент вона бачить, як це відбувається. Прес-релізи від Монтроуз, серйозні заяви про занепокоєння від Піннакле, Genegex, Mivida, Li Qi та інших, а також жертвоних ягнят нижчого рівня, яких звільнять або ув'язнять, щоб «виправити ситуацію».

Ітан правий. Дисбаланс потужностей зміщений занадто далеко вбік, навіть за наявності чорного ринку. Вихор відчаю — той, який завжди обертався в Офелії, іноді як маленька темна хмара, іноді воронкоподібна хмара безнадійності, що поглинає все на своєму шляху, — оживає, стискаючи її груди й перериваючи подих.

«У будь-якому випадку, це не має значення. Справа в тому, що Кейт, Суреш, усі вони більше мені не довіряють. Я б не дозволив їм піти за Авою, як тільки ми з'ясували, куди вона, ймовірно, поділася». Сором і розчарування забарвлюють його голос.

«Це твоя робота», — вимовила Офелія. «Зробити потворний вибір і захистити його».

«Так, але виконання моєї роботи тоді унеможлиблює її зараз, якщо вони мені нічого не кажуть. Я відповідаю за смерть Ави, тому що вона була членом моєї команди, але смерть Берча...» Він глибоко вдихає. «Це моя провина».

«Ти можеш робити правильні речі і все одно опинитися трахнутим», — категорично каже Офелія. Не її найкращий момент, але в цю секунду вона, здається, не може викликати навіть тонкого фасаду оптимізму.

На обличчі Ітана з'являється проблиск усмішки. «Така ваша професійна думка?»

«Я думаю, що це більше схоже на універсальну істину, але, звісно, якщо ви хочете знати, тоді так». Вона знизує плечима. «Не дуже корисно, але точно».

«Це може бути кориснішим, ніж ви уявляєте», — каже він через мить. «Дякую вам.»

Над ними спалахує блискавка, а за нею — гуркіт грому.

«Ми закінчили. Ходімо». Ітан повертається до будинку, його влада знову на місці.

Вони роблять не більше ніж кілька кроків, перш ніж вона запитує: «Ви... ви впевнені, що всі вони залучені? Корпорації. Новий шовковий шлях».

Ітан з жалем дивиться на неї, і вона ненавидить себе за таке запитання. Але оскільки вона все одно буде ненавидіти себе, їй потрібно знати. Вона завжди боролася зі своєю стороною Брей, але не так сильно, як зі своєю половиною Бледсо. «Принаймні Брей нікого не вбивали» — це не дуже висока похвала, але й не нічого. Але тепер вона не впевнена, що обрала правильно моральну сторону конфлікту. Чи що навіть є права сторона.

Вона намагалася побудувати себе по-новому з незаперечних частин свого минулого. Але тепер їй здається, що немає незаперечних частин, немає основи, на якій можна було б побудувати її ідентичність. Ніби з лайна, крові та корупції створити імітацію напівпорядної людини.

«Чому, на вашу думку, ринок все ще існує?» питає він. «Бо жодна з компаній не може викрити інших, не потрапивши в ті ж тенета».

«Згода». Офелія киває, її охоплює розумове безсилля.

Коли блискавка вривається десь позаду них, вона не може не повернутись і озирнутися. Сіре небо тепер фіолетове, біле мереживо блискавок стелеться по ньому нерівними вишитими лініями.

Поруч з тим місцем, де вони залишили Берча, і де на рвучкому вітрі майорить прапор, спалах блискавки окреслює метал на снігу, як яскраву іскру.

Павук Ліани; це має бути він. Той, що знайшов тіло дослідника Піннакле R&E. Вони поклали Берча недалеко від нього, від Делакруа.

Ми створюємо тут свій власний імпровізований морг.

Це схоже на прикмету чи просто на бісове нещастя. У будь-якому випадку.

Підвищені голоси в хабі вітають Ітана та Офелію, щойно відчиняються двері внутрішнього шлюзу, після їхнього (можливо безглузлого) сеансу деконцентрації.

«...геть безголові!» — кричить Кейт. «Ви дивилися назовні?»

«Краще, ніж просто чекати тут, бо він занадто боягузливий, щоб спробувати!» Це Суреш. «Ще гірше, коли вона тут».

Виходячи лише з тону, Офелія здогадується, що вона є тією «воною», яку він має на увазі.

«Наскільки ми знаємо, це вона спричинила все це. Вона у нього в голові, що робить усе ще гіршим!»

Так, точно йдеться про неї.

Ітан, все ще в костюмі, проходить вперед у центральний вузол, а Офелія слідує на відстані.

“Що таке?” вимагає він. Усі натяки на його колишню емоційність, на його вразливість зникли.

Кейт і Суреш обмінюються вигуками через стіл, Кейт склала руки, а Суреш крокує туди-сюди з іншого боку.

«Хтось молодший хоче втекти під час шторму», — каже Кейт зі зневажливим сміхом.

Суреш зупиняється. «По-перше, йди до біса, — каже він Кейт. «По-друге, який тут насправді рівень ризику? Ми намагаємося злетіти й повернутися на корабель, або ми сидимо тут і чекаємо ідеальних умов, яких ніколи не буде, і...»

«Так, а скільки у вас досвіду пілотування?» — запитує Кейт. «Оскільки Берч пішов, Ітан став нашим єдиним...»

«Мертвий. Берч мертвий, — каже Суреш. «Тому що він взяв собі в руку довбаний ніж. І ножиці в око!» Він люто тре внутрішню частину ліктя, використовуючи тканину свого комбінезона як абразив.

Насправді не ніж а скальпель. Але Офелія досить розумна, щоб цього разу тримати язик за зубами. Крім того, це зараз не має значення. Проте вона уважно стежить за Сурешем. Він роздратований.

«Ми не чекаємо ідеальних умов, — каже Ітан. «Ми чекаємо на умови, які дадуть нам більше шансів досягти Стійкості, ніж смерть у вогняному падінні або повільна задишка до смерті, потрапивши в пастку пошкодженого посадкового модуля».

«Ти будеш чекати нашої смерті, так само, як до кінця чекав на Аву», — гарчить Суреш. «Тому що ти більше турбуєшся дотриманням

правил і її думкою, ніж тим, щоб нас врятувати!»

Нерви Офелії спалахують, і цього разу вона не може себе вгамувати. — Як я казала тобі з самого початку, моя присутність тут не має нічого спільного з...

«Ваша присутність пов'язана з усім!» обриває її Суреш. «Такого з нами ще не траплялося. Звідки ми знаємо, що це не ваша гарнітура спровокували все це? Можливо, ти зробила це навмисне, щоб зв'язатися з нами в якомусь жахливому тесті хедшрінкера».

Параноя, потрібна перевірка.

Але це застарілий і образливий у багатьох відношеннях термін, який ставить її на край. «Тому що, мудака, що б це не було, у мене воно теж це є». Офелія вказує на свою ліву руку і смикає підборіддям у напрямку його подряпин.

Суреш дивиться на себе й блідне, гнів зникає, щоб звільнити місце страху. Він швидко відводить руку.

«І ми повинні просто тобі довіряти», — глузує Суреш.

«Справді? Я думаю, що з нас двох я маю більше права це сказати, чи не так?» Офелія кидає йому у відповідь.

Він червоніє.

— Досить, — різко каже Ітан. «Ми чекаємо, поки шторм вщухне. У розумних межах», — додає він. «Тоді ми повертаємося. Усі.» Він дивиться на Офелію. «Лікарю, у вас є якісь думки щодо того, як бути далі?»

Вона вагається. «Ми, ймовірно, повинні намагатися уникати тісного контакту один з одним, ну і...» Офелія озирається. «Почекайте. Де Ліана?» Вона відсутня в цій картині дисфункції.

«Вона відпочиває. Вона сказала, що погано спала минулої ночі», — каже Суреш.

«Добре. Гарзд. Нам просто потрібно триматися на відстані один від одного, наскільки це можливо. Ті з нас, у кого підтверджено симптоми, повинні носити костюм поруч з тими, у кого їх немає, і...

«Це все одно не має значення», — каже Кейт, опускаючись у крісло. «Навіть якщо ми повернемося на Землю, штаб-квартира Монтроуз націлить на нашу дупу дрони безпеки. Вони спробують скинути нас з орбіти в ту ж секунду, коли ми скажемо їм, що відбувається».

«Це найгірший сценарій», — заперечує Офелія, навіть коли сумніви кусають її.

Кейт сміється. «Справді, докторе? Про скільки команд ви ніколи більше не чули?»

Це не працює таким чином. Офелія бачить команди лише після того, як вони їй призначені, що за замовчуванням означає, що вона знає про них лише після того, як вони повернуться.

Офелія відкриває рот, щоб пояснити це, але Кейт продовжує.

«Тому що я впевнена, що моє число вище за ваше», — каже Кейт. «Вони назвуть це якимось інакше. Несправність двигуна. Перевантаження систем навколишнього середовища. До біса, навіть ERS, хто їх знає. Але результат той самий». Вона посміхається до Офелії, її блакитні очі, налиті кров'ю, мерехтять від невипланих сліз. «Бум». Вона вимовляє слово, і її руки імітують вибух.

Ні, вони б цього не зробили. Але Офелія не може змусити себе вимовити ці слова. Раптом вони звучать занадто наївно.

«Мені потрібно випити». Кейт відсуває стілець і прямує до камбуза.

«Ось чому нам потрібно якомога швидше звідси виїхати. І просто нічого їм не говорити», — стверджує Суреш. «Холодний сон, мабуть, усе це вб'є».

«Ви припускаєте, що це... що б це не було, живе, і не схоже на все, що ми коли-небудь бачили раніше», — зазначає Ітан.

Миттєво її думка повертається до чуми на Новому Родосі, тієї, яку Монтроуз не могла ідентифікувати. Ітан натякнув, що там було щось зі знахідок R&E, які продаються на чорному ринку. Якби вони — команда, включаючи Офелію — повернулися на Землю в заразному стані, це було б набагато гірше. Особливо, якщо вони нічого не повідомлять.

Офелія хмуриться. Щось у всьому цьому викликає у неї неприємне відчуття, що вона бачила це раніше або чула про це... чи щось подібне.

«...буквально заморожує нас до смерті і повертає назад. Як щось може таке пережити?» продовжує Суреш.

«Ліана, кохана, що ти робиш? Я думав, ти відпочиваєш».

Почувши голос Кейт, Офелія дивиться вгору на камбуз. Ліана наближається до них зі сторони С, її кроки повільні, погляд зосереджений на оцінці відстані.

«Ліана?» — знову запитує Кейт, її голос загострюється до тривоги. Але Ліана ігнорує Кейт, проходячи повз камбуз.

«Ліана?» тепер намагається Офелія. Але Ліана нічим не показує, що чула їх. У ній є якась дивна порожнеча, ніби її насправді немає, хоча вона фізично присутня. Офелія бачила таке раніше: лунатизм — технічно, сомнамбулізм.

«Ліана, куди ти йдеш?» — запитує Ітан, коли вона входить у бічний шлюз А.

Офелія йде за нею, а Ітан за ними.

Він протискується повз Офелію, ніби хоче схопити Ліану. «Не треба», — швидко каже Офелія. Це не зашкодить Ліані, не так, як стверджують старі забобони. Але може викликати стрес і посилити тривогу, що їм зараз не потрібно, особливо з параноєю як симптомом. «Якщо вона не в біді, ми повинні просто не дати їй завдати собі шкоди».

На якомусь рівні Офелія передбачає мету Ліани в бічному коридорі А. Просто тут не так багато місць, куди можна піти, і навіть крім цього, Офелія не дуже вірить у випадковості. І все ж, коли Ліана зупиняється, а потім з військовою точністю повертає ліворуч у її кабінет, серце Офелії завмирає.

Офелія поспішає наздогнати її. Вона не хоче втрачати Ліану з поля зору навіть на секунду.

Її офіс досі в руїні. Не було часу на прибирання, окрім швидкої спроби Офелії зібрати залишки вмісту аптечки, щоб вони не були ще більше пошкоджені чи втрачені.

Ліана спотикається об розбитий планшет на підлозі, але, здається, не помічає цього. Вона навіть не дивиться вниз, щоб побачити, що це таке, надто зосереджена на тому, щоб перетнути простір.

Вона йде до вікна, як Берч вчора ввечері. Офелія впевнена в цьому, навіть якщо не знає чому.

Офелія йде до свого столу та залишків аптечки. Її руки тремтять, коли вона готує заспокійливі, намагаючись не відчувати, що ці рухи надто знайомі. Невже вона теж зробила це з Берчем?

Навпроти Офелії, біля вікна, Ліана піднімається навшпиньки. «Хіба ти їх не бачиш?» питає вона.

«Про що вона говорить?» — шипить Суреш з дверей.

Офелія озиряється й бачить, що вони з Кейт крутяться у коридорі. Вона не усвідомлювала, що вони пішли за нею.

«Аву і Берча», — говорить Ліана невиразно й незграбно, ніби вона говорить із повним ротом камінців. «Вони там». Вона показує вперед, але використовує для цього великий палець. Це здається Офелії настільки дивним, що їй потрібна додаткова секунда, щоб розпізнати жест.

Знову ж таки, це не так дивно, як стверджувати, що бачите своїх померлих членів команди надворі.

У животі Офелії стискаються жахливі клубки. Вона підходить до вікна й дивиться в напрямку, куди вказує Ліана, наполовину очікуючи побачити невпізнану тіньову постать, яку вона колись бачила. Або — ще гірше — Берча, який виривається з запечатаного мішка для трупів, піднімається й хитається, як нежить у старих казках.

Але нічого немає. Лише запаморочливе нескінченне сіре небо та сніг, що розпливаються, а вдалині темні кришталеві залишки міста, що стирчать на тлі неба.

Ліана повертається до Офелії. Очі Ліани відкриті, але вони ліниво ковзають в очницях, розфокусовані. Білі пронизані червоними прожилками, майже на всіх з них крихітні чорні плями, схожі на мініатюрних кліщів, що бенкетують біля джерела.

Офелія різко вдихає.

Ліана посміхається, хоча її білки очей пливуть у протилежних напрямках. «Вони хочуть, щоб ми прийшли».

«Ми трахнуті», — каже Суреш.

25

«Я не розумію, чого ви чекаєте», — шипить Суреш. «Дозуйте їй!»

На превелике роздратування Офелії, він викликав її в коридор, щоб поговорити. Чому з цією командою все має бути боротьбою?

Її голова пульсує. Вони з Ітаном кілька хвилин тому зняли шоломи; врешті-решт, здається, немає сенсу намагатися ізолювати себе. Але м'язи на її ший настільки напружені, що стає важко обернутися, щоб на когось подивитися. І це добре, тому що вона не в особливому настрої дивитися на них. Окрім Ліани, її нинішнього джерела занепокоєння. З Ліаною в розгромленому офісі залишився Ітан, у межах досяжності, який в разі потреби може схопити її. Але навіть цього недостатньо.

Їй потрібно бути там, бути готовою.

«Вона просто стоїть і дивиться у вікно», — знову каже Офелія Сурешу, втрачаючи терпіння. «Вона нікому не шкодить і не пробує нашкодити собі».

Технічно Ліана стоїть там і бурмоче щось до себе. Слова, які Офелія не може вловити. Іноді це звучить дуже схоже на тарабарщину. Сквош. Пікаділлі. Демонстративно. Прислухаючись, Офелія відчуває жахливе зчеплення в нутрі. Вона не впевнена, чи Ліана все ще там, чи вона похована так глибоко під тим, що б це не було, що це вже не має значення. Чесно кажучи, Офелія навіть не знає, що гірше. Вона колись задавалася цим питанням зі своїм батьком, чи бачила та частина його, яка була порядною, що він робить, наче він був у пастці за склом і не міг звільнитися, щоб взяти себе в руки. Її батько мав запальний характер; він міг бути жорстоким з Офелією та її матір'ю, але ніколи з незнайомими людьми, ніколи на такому рівні.

Очевидно. Рівень масового вбивства, як правило, один і той самий.

І все ж було важко зрозуміти, що робити з цим протиріччям. Чоловік, який годинами терпляче грався з Офелією, вигадуючи історії для її ляльок і м'яких істот, чоловік, який навчив її розбирати та ремонтувати станційного бота, який мив підлогу на їхньому рівні, був тим самим чоловіком, який лякав її матір на регулярній основі, який навчив Офелію — ненавмисне — читати настрої кімнати одним поглядом, щоб вона знала, чи варто їй завмерти на місці чи втекти. Той самий чоловік, який втратив контроль над реальністю і вбив десятки людей.

Згодом Офелії довелося припинити спроби з'ясувати, яка частина — це він, а який — хвороба. Це було неможливо дізнатися — це був він увесь і водночас не він. Він не був ідеальним прикладом ERS, але не був психічно здоровим і до цього.

Вона любила його, вона ненавиділа його, вона боялася його. Це все була правда.

«Якщо я не знаю, що це спричиняє, я не знаю, який ефект матиме заспокійливий засіб. Від цього їй може стати гірше», — каже Офелія Сурешу. Ліана, здається, функціонує на якомусь рівні між свідомістю та сном. Вона частково усвідомлює, може втриматися, щоб не впасти, пройти через уламки, може підійти до вікна. І все ж вона бачить те, чого немає, і як вона може бачити щось очима, які не фокусуються?

Офелія тремтить.

«У будь-якому випадку, я впевнений, що це вбереже її від порізів себе чи когось із нас», — каже Суреш, стиснувши руки в кулаки. Намагаючись не дряпати себе, наскільки Офелія може вгадати. «Що в цьому поганого?»

«Суреш, відчепись. Вона робить усе можливе, — каже Кейт. Потім вона звертається до Офелії. «Лікарю, чим ми можемо допомогти?»

«Офелія». Ітан хитає головою, вказуючи на Ліану.

Офелія негайно виходить з коридору, дивлячись на Ліану, хоча Ліана, здається, не робить нічого іншого.

— Потилиця, — тихо каже Ітан, коли Офелія підходить досить близько.

«Її спина...» — розгублено починає повторювати Офелія, а потім розуміє.

Вона підходить ближче, і, звичайно, знайомі вузлики поширюються по вразливій шкірі між верхньою частиною коміра комбінезона Ліани та її волоссям, зібраним у рваний хвіст.

Поширення? Чи просто подання по-новому?

Чо-чорт!

“Гаразд.” Пальцем у рукавичці Офелія обережно натискає на один з горбків. Він, як і раніше, звивається від тиску, а інші теж розлітаються. Однак цього разу вони, здається, збираються разом, об’єднуючись один з одним у групи по два або три замість того, щоб просто втекти від подразника.

Що? Офелія піднімає руку, щоб спробувати ще раз.

Ліана обертається навколо, злякавши Офелію, вона відступає.

— Ні, — різко каже Ліана. Її очі все ще не працюють належним чином, але це слово, безперечно, було достатньо чітким.

Офелія зводить руки на знак капітуляції й мовчить, поки Ліана не повертається до свого пильнування біля вікна.

«Якщо ми зможемо отримати зразок, можливо, ми зможемо побачити, з чим ми маємо справу», — півголосом каже Офелія Ітану. «А тоді, ми зможемо... видалити все, чим це є. Це біля поверхні». Трохи оптимістично, враховуючи, що медичний сканер не розпізнав нічого поганого у зразках крові, які вона перевіряла раніше. І подібність до ілюзій її батька змушує її вирвати. Ти заражена, Пташечко.

Але вони не можуть просто сидіти тут і чекати, поки те, що сталося з Берчем, станеться з Ліаною, з ними всіма. Таким чином, Офелія погоджується з Сурешем.

За мить Ітан неохоче киває. «У РМУ є налаштування для видалення сторонніх предметів», — каже він. «Я використовував його раніше».

Добре. Тоді він зможе це зробити. Від полегшення, що оперуватиметься не вона — оперуватиме! — у неї підколуюватимуться коліна.

Офелія дістає заспокійливий гіпо зі столу, де вона залишила його під рукою. Її пальці ковзають і ковзають у спітнілих рукавичках костюма.

Вона міцніше стискає гіпо, підходячи до Ліани біля вікна, обличчям до неї, а не до снігу назовні.

Ліана, здається, не помічає її присутності, лише продовжує бурмотіти собі під ніс.

Офелія піднімає руку, і все закінчується за секунду, лише швидкий поштовх до шиї Ліани, шипіння дозованих ліків крізь шкіру. Вона не робила нічого подібного з часів підготовки до її необхідної ротації через приватні замкнені палати Монтроуз.

Навіть тоді введення заспокійливих засобів мало бути останнім варіантом, і використовували його лише в тому випадку, якщо санітар або медсестра не могли впоратися.

Ліана спочатку не реагує на укол. Звісно, не те повільне падіння вперед чи хитання, яких очікує Офелія.

Рука Ліани злітає до її шиї в запізнілому захисті, і вона повертається до Офелії. На її обличчі не видно зради, навіть коли вона бачить гіпо в руці Офелії. Пустота обличчя Ліани моторошна, особливо в контрасті з шаленим тремтінням її очей під напівзаплющеними повіками.

«Все гаразд, все добре», — швидко каже Офелія, намагаючись заспокоїти її, якщо Ліана ще чує її.

Біль у голові Офелії раптово пульсує, наче кров намагається вирватися з її очних яблук.

Ісусе, у мене аневризма? Зараз? Вона тисне долонею на ліве око, не в силах зупинитися.

Ліана кидається вперед, не падає, а біжить. Її лікоть зачіпає ребра Офелії, коли вона пробігає повз, різкий, стріляючий біль, який відволікає Офелію від її голови і повертає до реальності, ще коли вона повертається до Ітана. Він ловить Офелію за лікоть і трохи підтримує її, перш ніж вона опускається на підлогу.

Потім він кидається геть від неї неї, швидко, але недостатньо.

«Вона втікає!» — кричить він Кейт і Сурешу.

Кейт хапає Ліану за руку, але Ліані вдається вирватися з рук Кейт, а потім вона повністю обходить Суреша.

«Я думав, ти її одурманила», — кричить Суреш Офелії, коли вони кидаються за нею.

“Я зробила це!” Але збите дихання від удару Ліани по ребрах приглушує гнів її відповіді. Офелія, хитаючись, виходить у коридор, щоб слідувати за ними.

«Вона йде до шлюзу», — кричить Кейт через плече.

«Ми не можемо дозволити їй вийти на вулицю», — стривожено каже Офелія, намагаючись наздогнати їх. Біль у голові трохи слабшає.

«Ти думаєш?» — запитує Суреш, уже заходячи в центральний хаб слідом за Ітаном.

«Замовкни», — каже йому Кейт.

Але через мить, коли Офелія досягає входу в центральний вузол, у її бік повертається гучний тупіт, а за ним серія бурчань.

Коли вона заходить у хаб, Офелія виявляє, що Ітан притиснув Ліану до підлоги приблизно за метр або два від дверей повітряного шлюзу, вагою свого тіла тримаючи її на спині. Але вона все ще бореться, б'ється всім тілом і махає руками й ногами.

«Офелія», — каже він, скрегочучи зубами. «Поспішайте».

Вона кидається до нього й падає на коліна, щоб знову вдарити Ліану заспокійливим. Але і Кейт, і Офелія повинні тримати її руку опущеною достатньо довго, щоб Офелія могла це зробити.

«Вона зараз неймовірно сильна», — вигукує Кейт.

Друга доза не робить нічого, крім того, що ще більше сердить Ліану. Їй вдається прослизнути вперед, і Офелія бачить її обличчя, напружене, червоне, але знову на диво порожнє. Ні злості, ні страху, ні навіть болю. Тонкі струмочки слини сповзають з куточка її рота на підборіддя.

«Лікарю!» каже Ітан.

“Добре-добре!” Офелія знову нахиляється вперед із гіпо. Це все, що вона має — три дози на флакон. Один із них мав би легко покласти Ліану. Доза може покластити Ітана чи Суреша, кожен з яких набагато вищий і важчий. Надмірна седація може зашкодити диханню Ліани.

Але цього разу Ліана нарешті замовкла. Через мить Ітан обережно піднімається, готовий знову впасти, якщо знадобиться. Коли Ліана не рухається, він зміщує свої коліна з неї.

«Перекиньте її...»

Перш ніж Офелія встигає закінчити, Ітан уже перевертає Ліану на бік.

До шоку і жаху Офелії, очі Ліани тепер відкриті, її погляд зосереджений на Офелії. Розгубленість і страх, яких Офелія шукала раніше, повернулися. “Що... чому?” вигукує Ліана, на її лице навертаються сльози і котяться по її обличчю і переніссі.

«Боже мій, Ліана». Вона повернулася. Офелія хапає її за руку, щоб втішити, але її пальці холодні й мляві.

“З вами все гаразд? Що сталося?” — вимагає Кейт, присідаючи біля Ліани.

Ліана жахливо скиглить. «Я чую це. Хіба ти не чуєш?»

Всі застигають на місці. Єдині звуки – це дихання Ліани та стогін вітру навколо будинку.

«Це вітер, кохана», — ніжно каже Кейт. «Просто вітер».

«Ні, ні, ні, ні». Ліана хитає головою, легким рухом. «Це в мені», — шепоче вона перед тим, як її тіло обм’якне. Її голова важко приземляється на ребристу металеву підлогу з гучним ударом.

Це в мені. Це в мені. У Ліани була одна мить усвідомлення, перш ніж вона знову зникла. Цього разу вона непритомна і нерухома.

Роздумуючи, крокуючи центральним вузлом, Офелія щосили смикає тонкий ланцюжок на своїй шиї, крихітну металеву пташку в польоті, теплу від її пальців. Її намисто від Дулсі, яку вона, можливо, більше ніколи не побачить.

Біль у голові Офелії переходить у глухий рев. У неї болять ребра, але в усьому іншому вона в порядку. За винятком непереборного відчуття, що вони роблять помилку.

Це в мені.

Можливо, Ліана помітила вузлики на руці і нікому нічого не сказала. Можливо, сьогодні вона відчула їх на потилиці.

Але Офелія не може позбутися відчуття, що Ліана говорила про рівень, що виходить за рамки просто тактильного відчуття.

Це в мені. Зараз воно є в усіх. Просто в різному ступені.

«Лікарко?» Голос Ітана повертає Офелію до неї самої.

Вона повертається і знаходить його біля бічного входу А. Він виглядає виснаженим, волосся скуйовджене, на лівій щоці — тонка червона подряпина. Вони з Сурешем перенесли Ліану в офіс Офелії.

«Ми готові. Я б...» Він робить паузу, ніби шукаючи слова. «Я буду вдячний за вашу готовність допомогти, якщо це буде необхідно».

Якщо Ліана прокинеться. Якщо вона цього не робить. Офелія не впевнена, що він має на увазі. Вона не думає, що хоче знати. Вона так далеко від того, де очікувала бути. Очікування - надто яскраве — виглядало як сесії в офісі, коли члени команди виходять із відчуттям полегшення, відпочилими та безпечнішими - нічого з цього навіть віддалено не збулося.

Натомість вона готується допомогти з імпровізованою операцією. З усіх видів хірургічних операцій, які вона коли-небудь розглядала, тобто жодних, експромт був би найнижчим у списку. Ніколи в житті вона не почувалася такою безпорадною, навіть коли ховалася за тим HRU, молячись, щоб батько не знайшов її.

«Я думаю, ми повинні враховувати, що це не те, що ми можемо просто видалити», — каже Офелія.

Ітан піднімає брови. «Це була ваша пропозиція, лікарю».

«Я знаю, але з того, що я бачила, що ми бачили...» — виправляє себе Офелія. «Ми говоримо про кілька постраждалих систем. Руху.

Мови. Намірів».

«Лунатизм — це...»

«Зазвичай включає несвідому запам'ятовувану діяльність. Можливо, розігруючись як сон чи кошмар. Тут не так». Офелія вагається. «Я кажу, що Ліана все ще може бути там, але не вона приймала рішення. Ні, коли вона бігла до дверей шлюзу».

І це станеться з усіма ними. У кращому випадку з повільним опусканням до божевілля. Або цілком можливо, що вони абсолютно все будуть усвідомлювати, але не можуть рухатися чи говорити, тоді як щось інше діятиме замість них.

«Ви цього не знаєте. Ви не знаєте, що вона бачила чи переживала», — зазначає він. «Але навіть якщо це так, у нас ще більше підстав для того, щоб спробувати її врятувати».

«Вона навіть не може дати згоду на те, що ми збираємося спробувати», — стверджує Офелія.

На його обличчі з'являється недовіра. «Ви серйозно припускаєте, що нам потрібно захистити себе юридично від спроби врятувати її життя?»

«Мене не хвилюють судові позови, Ітане! Я хвилююся, що ми її вб'ємо. Я не експерт у цьому. Ви теж». На совісті Офелії вже стільки смертей, що вона не знає, що витримає ще одну. Ні, якщо Ліана навіть не може погодитися; це здається неправильним.

«На жаль, тут нам не вистачає експертів у багатьох галузях», — втомлено каже Ітан. «Я все ще маю відповідальність перед своєю командою. Якщо це допоможе, я зроблю це незалежно від того, зі мною ви чи ні. Бо якщо ми цього не з'ясуємо, ніхто з нас не вийде звідси живим». Він витирає руками обличчя. «Іноді все, що ми маємо, — це потворне рішення».

Офелія щетиниться. «Я не боюся робити...»

«Це не боягузтво. Це егоїзм. Ти все ще ховаєшся. І я не маю на це часу. Ти не хочеш бути твоїм батьком, Офелія? Не будь ним. Тобі не подобається бути Бреєм? Роби свій власний вибір».

Його безглузде ставлення підпалює залишки терпіння Офелії. «Ти не думаєш, що я це я? Я боролася все своє життя. Щоб бути кращою, робити краще. Ви не уявляєте, як це було».

«Ти хочеш сказати мені, хлопчику з нетрів Місячної долини, що я не знаю, як це – боротися?» Він складає руки на грудях, брови вигнуті.

«Зневажати й жаліти водночас?»

Обличчя Офелії червоніє. «Бути бідним не є злочином».

«Бути багатим — теж не означає цього», — каже він. «Або дитиною того, хто був злочинцем».

Він, звичайно, правий. Жодна з цих речей не є злочином, але щодо наслідків, вони можуть бути такими.

«Хто встановлює правила, Офеліє? Якщо ви намагаєтесь довести свою спроможність, хто буде вирішувати, коли ви закінчили? Коли ви перетнете фінішну лінію?»

Вона гойдається на підборах, затамувавши подих.

«Якщо вона помре, — він показує великим пальцем назад у бік Ліани, — але ти не братимеш в цьому участі, від цього тобі стане краще? Буде нормально?»

«Ні, звичайно, ні!»

Він хитає головою. «Тоді що ти робиш?»

«Я...»

Він повертається і крокує до сторони А, не чекаючи її відповіді, якої вона все одно не має.

Її руки стискаються в кулаки. Ітан не розуміє. Не може. Не можна сказати, що вона зайняла монопольне становище на ринку неблагополучних сімей, чи навіть сімей, де панує насильство. Але можна сказати, що вона є “блакитною фішкою” і для тих, і для інших. Це унікальне поєднання ненависті до себе та покірності суспільству, однаковою мірою змішані з огидою. Як хтось може від цього звільнитися? Вона зробила все можливе, щоб створити простір для себе, відокремившись від обох аспектів своєї спадщини, і водночас намагаючись компенсувати обидва.

Це неможливо. Те, ким вона є, завжди повертається до неї, так чи інакше, у прямому чи переносному сенсі.

Але це питання. Хто вирішує, коли ви закінчите? Вона відчуває, як це резонує всередині неї, як порожнеча, що вібрує від несподіваного удару, тремтить і змінює порядок речей. Землетрус особистого одкровення, яке неможливо ігнорувати.

Вона впевнена, що він мав на увазі сарказм. Але насправді їй це ніколи не спадало на думку.

Він має рацію — ніхто ніколи не підійде до неї і не скаже: «Досить. Вам достатньо. Нічого страшного, що ти дочка Філда Бледсо. Що ти з

роду Брей і тобі надали великі привілеї, хоча ти не заслуговуєш на них і не є бажаною для самих Бреїв».

Цього ніколи не буде. Через цілий ряд причин, не остання з яких та, що мало людей знають ці подробиці про неї.

Офелія кліпає, розглядаючи це.

Справа не в тому, що вона чекала цього моменту, більше того, вона думала, що одного дня вона відчує це, що вона досягне певного моменту свого життя, якогось порогу чи вершини гори, де вона озирнеться навколо і зрозуміє, що вона досягла того, що вона намірилася зробити. Досягла позиції, з якою всі погодяться, що вона не піддається жодній критиці та невдачі.

У неї народжується самопринизливе пирхання, і Офелія закриває рота рукою, хоча її очі наповнені сльозами.

Якого біса, Фел. Як я це пропустила? Лікарю, зціли себе. Немає фінішу, тому що вона ніколи його не встановлювала. Вона просто рухала стрічку з кожним досягненням, з кожною спробою, тому що ніхто не казав їй, що вона закінчила. Не казав їй, що для неї досить.

Але хто б це зробив? Її мама? Ні. Її дядько, її бабуся? Будь ласка... І в її житті буквально немає нікого, чиє слово вона могла б прийняти, тому що ніхто з них не знає, яка вона.

Окрім Ітана Северина.

Хто встановлює правила? Ще одне його запитання, на яке Офелія не має відповіді. Але вона знає, яку вона хоче отримати відповідь, і якою вона має бути.

Собою.

26

Портативний медичний блок — це пристрій у формі птаха з «крилами» в положенні вниз для підтримки центрального корпусу, який є довгою плоскою панеллю, що містить різні інструменти знизу, і панель налаштувань угорі. Крила можна розсунути або згорнути відповідно до необхідного положення.

Він призначений для простих процедур, коли команда перебуває на місці, далеко від виконання завдання. Лікування розтягнень та дрібних переломів, лікування обморожень, видалення хворого зуба. Теоретично він також може виправити чисті переломи, але Офелія не впевнена, що вона довірить йому свою ногу, особливо в ситуації, коли треба рятувати своє життя.

З того, що вона знає, це здебільшого накладання швів. Руки і пальці. Час від часу роздвоєна губа, як у Суреша, або потріскана шкіра під синім оком.

«Ось. «Видалення стороннього предмета». Суреш показує на налаштування, а Ітан відмахується рукою.

«Я знаю», — каже він. “Крок назад.”

Ліана лежить на лабораторному столі животом вниз, її голова повернута набік. Її повіки здригаються від руху, але дихання повільне та рівне. Зараз. РМУ розташовано на її потилиці, де навіть від дверей Офелія може бачити, як вузлики зміщуються та рухаються під її шкірою, час від часу збурюючись, ніби вони відчувають, що ось-ось станеться.

Ітан регулює крила, наближаючи інструменти до вразливої шії Ліани. Стільки нервів і вен, стільки способів завдати непоправної шкоди.

Вона ненавидить це. «Можливо, нам варто спочатку спробувати це на одному з нас, на руці. На одному з нас, у кого все ще є... вузлики».

«Якщо це прогрес, ми можемо не встигнути», — категорично каже Кейт, злегка похитуючись на місці. «Моїх вже немає, твоїх теж. Якщо вони рухаються по тілу, що станеться, якщо у Ліану вони зайшли глибше?»

Хоча Офелія вже тоді підозрювала, що Кейт бреше про синці на руці, її мовчазне зізнання в цьому все одно викликає в Офелії спалах роздратування. Вона подумки гасить його. Брехня Кейт не допомогла, ні. Але є серйозніші проблеми.

Ітан розгойдує пристрій вперед-назад, забезпечуючи його стабільність, а потім, недовго вагаючись, вибирає пункт меню, який вказав Суреш.

Слабке блакитне світло виходить із приладової панелі, сканування, рухається зліва направо, а потім зверху вниз.

Офелія тамує подих, чекаючи. Коли він щось виявить, на потрібній ділянці з'явиться відповідний синій X, який попросить Ітана підтвердити видалення.

Натомість пристрій видає тривожний звуковий сигнал. «Ціль не визначено», — повідомляє він, і світло зникає.

«Щось не так». Ітан хмуриться. «Зараза не фіксується».

«Просто перевизначте це. Так було й минулого разу, пам'ятаєш? Він не хотів виривати метал з моєї руки, тому що він був надто близько до якогось нерва», — каже Суреш, махаючи рукою долонею вгору. Його шкіру прикрашає нерівний білий шрам. «Зі мною все гаразд. Просто трохи оніміння».

Ісусе.

«Це, ймовірно, тому, що вони занадто швидко рухаються», — вважає Офелія. «Обмеження безпеки щодо видалення чужорідного тіла суворіші».

Вони трое, Ітан, Кейт і Суреш, повертаються і дивляться на неї.

“Що?” Офелія незручно ворухиться. «Кілька років тому я пройшла певний тренінг. Я хотіла знати, через що проходили мої пацієнти на реабілітації та реанімації, коли вони були далеко від дому». Робота — це — було — її життя.

Кейт виглядає дещо враженою — чи то ближче до непритомності. Вона сильно б'є по «очищувачі двигуна». Суреш роздратовано смочє зуби.

“Пропозиції?” — питає Ітан за мить.

Ну, я б, хрень, не став ігнорувати безпеку. «Спробуйте стабілізувати ціль».

Ітан відступає від РМУ, простягаючи руку в жесті, щоб Офелія заступила його.

«Ні», — каже вона, здригаючись. Різати когось, допомагаючи чи ні, це для неї занадто. Місток, який надто близько до її батька.

Ітан дивиться на неї, розчаровано стиснувши рот.

Якщо ти не хочеш бути своїм батьком, не будь ним. Ніби це так просто.

Зітхнувши, Офелія знаходить у пачці Келлерсона пару довгих пінцетів. І ось вона опинилася на передній частині РМУ, а Ітан знову за пультом.

«Готові?» — запитує Офелія.

Він киває.

Вона намагається пригадати точні інструкції з навчання. У цьому сценарії це був пацієнт, який занадто багато рухався і з якоїсь причини не міг отримати седативний ефект. Не зовсім їхня ситуація тут.

Її серце б'ється так сильно, що пінцет тремтить разом з її пульсом, коли вона зосереджується на найбільшій звивистій масі під шкірою

Ліани.

Вона налякана, що збирається облажатися. Якщо вона зробить помилку, це закінчиться тим, що Ліана загине, а Офелія буде в її крові. Але в той же час Офелія не може просто передати це комусь іншому. Суреш надто необережний, як на її смак, а Кейт, вона майже впевнена, надто п'яна.

Офелія робить глибокий вдих і видихає повітря, а потім затискає пінцет навколо горбка, який зараз виглядає не таким нешкідливим. Він хитається ліворуч, потім праворуч, намагаючись вирватися з її рук.

«Зараз», — каже вона Ітану.

Синє світло з'являється знову, скануючи повз її пінцети, правильно ідентифікуючи їх як хірургічні інструменти, і фокусується на її жертві.

Яскраво-блакитний X з'являється саме там, де повинен. «Ціль заблокована», — оголошує РМУ.

«Ми зуміли», — каже Ітан з очевидним полегшенням.

РМУ запускає каскад інструментів, включаючи лазерний скальпель і пінцет, мініатюрні версії тих, які тримає Офелія.

Зі слабким дзижчанням лазерний скальпель прокладає акуратну лінію по шкірі Ліани прямо через синій X, випускаючи запах спаленого м'яса, а через секунду — перші червоні краплі крові.

Офелія важко ковтає, відводить погляд.

«Спокійно, Офеліє», — каже Ітан.

Її головний біль, який так і не зник, стає сильнішим, аж поки вона не відчуває біль у щелепі, а також знищує напружені м'язи шиї. Але вона тримається настільки спокійно, наскільки може.

РМУ розгортає пінцет із клацанням і цоканням. Ми майже закінчили. Будь ласка, дозвольте нам майже закінчити.

«Що це за біс? Що це?» Суреш вимагає негайного пояснення.

«Це схоже ... це схоже на екзоскелет». Ітан.

Погляд Офелії знову повертається до РМУ. Жучок.

Під кров'ю вона бачить чорну річ із блискучими краями... Для неї вона не схоже на комаху; лінії занадто прямі. Але блискуча поверхня дійсно нагадує якийсь панцир. Знову ж таки, будь-які помилки тут, ймовірно, не схожі на будь-які, яких вони коли-небудь бачили раніше.

Пінцет РМУ зачепив його, навіть коли жучок намагається заритися глибше.

«Куди це втікає?» Суреш нахиляється ближче, дряпаючи його руку. «Боже!» Він пильно дивиться собі на лікоть.

Біль у голові Офелії посилюється до блискавичної сили та інтенсивності. «Думаю, нам варто поспішити», — каже вона. Нудота наростає до точки неповернення.

«Хтось ще почувається хворим?» — бурмоче Кейт. Коли Офелія підводить погляд, вона притискає руку до голови.

Можливо, випивка. Але... Ітан також блідий і спітнілий, на його лобі пульсує вена.

PMU тягне за річ у Ліані, і на мить Офелія чітко бачить її, тверду та нерухому.

Вона задихається. Це не помилка, зовсім ні. Як таке можливо? Звідки це тут?

Тоді загарбник ніби подається під тиском пінцета, розливаючись маленькими нечіткими лініями назад до розрізу.

Офелія відсмикує руку. «Витягніть це, витягніть!»

Але за ті кілька секунд, які потрібні PMU, щоб перемістити захисний флакон на місце, уже занадто пізно. Ця штука розсипається, як оживлений чорний пісок, назад у надріз і зникає.

Кейт відступає в коридор, затиснувши рот рукою. Через мить лунає звук блювоти. Пульсація в голові Офелії тепер схожа на рух, наче крихітні ножі, що врізаються в її мозок, коли вони проникають глибше.

Це воно. Це кінець.

«Зашийте рану», — тихо каже Офелія. «До того, як вона втратить ще більше крові».

«Ні, почекай, ми не дістали це», — протестує Суреш, хапаючи її за руку, навіть не усвідомлюючи цього. Він переводить погляд з неї на Ітана і назад.

Ітан, однак, зосереджений на Офелії. «Зразок з Берча».

Вона киває, полегшення змішується з розпачем. Він бачив те саме, що й вона, і впізнав це.

Коли PMU починає накладати шов за командою Ітана, Офелія забирає зразок Берча на своєму столі.

PMU має налаштування для збільшення, ймовірно, для більш ретельного огляду травми пацієнта. Але це також згодиться для їхніх цілей.

Після того, як РМУ закінчує накладати Ліані шов, Ітан змінює налаштування та підсовує флакон із чорною рідиною під центральну панель, щоб ближче розглянути.

«Що відбувається?» — запитує Суреш.

Ітан і Офелія ігнорують його, схилившись над панеллю.

Вигнуте скло флакона зі зразком спочатку спотворює зображення, але як тільки фокус регулюється, вони чітко бачать чорну рідину всередині. Рідина з носа і вух Берча. За винятком того, що при збільшенні видно, що рідина насправді прозора. Вона просто наповнена, навіть перенасичена джемом, з крихітними чорними частинками, всі вони блискучі і ідентичної форми. Під кутом у верхній частині, гострі лінії з боків.

На даний момент, зважені в цій рідині, вони розташовані під кутом і розкидані, деякі зібрані у більші утворення, інші розпадаються на ледь помітні частинки.

Весь час той самий блискучий чорний кут, та сама знайома форма...

Ітан і Офелія відриваються від РМУ, щоб витріщитися на кришталеві вежі, що стирчать із землі за вікном, мерехтячи в штормі та зникаючи з видимості.

Точний збіг.

27

Кейт потирає чоло. «Я не розумію. Ви хочете сказати, що в нас є шматочки кривавої будівлі?» Вона все ще виглядає попелястою. Але вона прямо й рівно сидить у кріслі, яке Ітан перетягнув з-за столу в центральній частині.

Вони троє, Кейт, Ітан і Офелія, збираються біля дверей шлюзу з боку А.

«Це припущення, яке ми зробили. Яке зробили всі. Що ті... споруди були частиною міста. Але хтось коли-небудь задокументував це?» — запитує Офелія. «Якщо хтось це підтвердив, цього не було в жодному з файлів, які я прочитала». Факт, який змушує її відчувати себе так, ніби вона дивиться на землю із запаморочливої висоти.

«Чи справді ми довіряємо звітам Піннакле?» — запитує Кейт. «Або вони пропустили щось велике, або вони брешуть про це».

Жар обпікає шию та щоки Офелії. Кейт права. Офелія діяла, виходячи з припущення, що Піннакле, можливо, відредагувала або

приховала потворні факти, які могли перешкодити продажу прав на Монтроуз. Але це виходить далеко за рамки їхньої місії.

Жадібність Бреїв вражає її знову. Вона сумнівається, що її дядько брав безпосередню участь, але він точно був причетний до рішень на вищому рівні, які привели їх до цієї халепи.

Його повідомлення, за якими так уважно стежила її мати. Не лети на ту планету...

У той час Офелія витлумачила це як страх її матері бути викритою, а також як її постійний страх перед тим, що донька Кривавого Бледсо може зробити далі.

Але зараз...

Чи знала її мати про цю планету? Чи її дядько? Невже тому вони так наполягали, щоб її зупинити? Вони намагалися її врятувати? Або, що ймовірніше, врятувати себе, бо вона могла дізнатися, що вони зробили, збрехавши Монтроз про угоду, яка привела її і команду на цю планету.

Офелія хитає головою. Вона зараз не може впоратися з цим.

«Це не будівлі. Я не знаю, що це таке. Матеріал змінює свій зовнішній вигляд, складаючись разом, а потім розсипаючись за потреби. Ми побачили це, коли спробували витягнути його з Ліани, — зазначає Ітан. «Це... вони здаються...»

Живими.

Це слово, яке ніхто не хоче використовувати. Вони можуть бути не органічними або органічними в тому, як це визначають люди. Але вони є щось.

«Вони реагують на подразники», — каже Офелія. «Шматки рухаються, коли хочуть втекти».

«Так, і автомобіль теж. Це нічого не означає». Кейт спирається ліктями на коліна, підперши голову руками, її плечі згорблені від болю.

“З вами все гаразд?” — запитує Офелія, нахилиючись біля неї.

Кейт повертає голову, щоб Офелія натягнуто посміхнулася. “Голова болить. Нічого, з чим я не можу впоратися. У мене були й гірші похмілля».

Офелія сумнівається в цьому, але розуміє її. Кейт робить те, що їй потрібно, щоб зберегти спокій. І якщо це говорить собі, що вона все контролює, то це добре.

«Тож ми приземлилися на їхній планеті, забрали їх шматки, і тепер вони розлючені?» міркує Суреш. Він у бічному коридорі А, де може спостерігати за Ліаною, яка все ще непритомна. «Інопланетяни. Ви хочете сказати мені, що всередині нас справжні інопланетяни?» Його голос підвищується до рівня, який більше нагадує вереск з останніми словами.

«Ми цього не казали», — швидко каже Ітан.

Але ми також цього не визнаємо. Люди побували на тисячах планет і стикалися з дивними тваринами, жахливими комахами — настільки, наскільки людські класифікації можуть бути застосовані до істот не з Землі. Але ніхто ніколи не знаходив нічого, що вказувало б на інший розумний вид. Принаймні, жоден знайдений не був активним. Теорія Великого фільтра, вперше висунута кілька століть тому як відповідь на парадокс Фермі, була прийнята як головний принцип щодо того, чому це відбувається.

Наскільки Офелія розуміє, в основному всі цивілізації досягають певної точки, деякі раніше за інших, де вони вимирають або зникають через насильство, виснаження ресурсів або нездатність запобігти стихійним лихам. Дехто навіть не досягає етапу використання знарядь тваринами.

Але, якщо на те пішло, це також може бути просто технологія, настільки просунута, що вона просто виглядає живою. Зонди, надіслані звідкись, щоб дізнатися, поглинути, підкорити.

«Я не думаю, що ми можемо припустити щось щодо мотивів чи мети», — додає Ітан. «Ми не знаємо, з чим ми маємо справу».

«Кого це хвилює? Нам просто потрібно видалити це з нас, — каже Суреш, підвищуючи голос. «Щоб ми могли вибратися звідси!»

Суреш має рацію. Вони не наукова місія. Важливо зробити все можливе, щоб залишити цю планету живими.

Офелія зустрічає погляд Ітана. Він коротко киває.

— Гаразд, — каже Ітан. «Якщо ми припустимо, що...»

«Як це потрапило сюди?» — раптом запитує Кейт, дивлячись на щось над головою Офелії.

“Що?” — запитує Суреш.

“Я перевірила біофільтри, — каже Кейт, киваючи Ітану. «Нічого. Навіть не в стазисі. Ми тут запечатані, і якщо ми привезли це з собою...»

«Яка різниця?» — кричить Суреш. «Я думав, ми щойно домовилися, що...»

«Тому що, навіть якщо ми з'ясуємо, як витягти з нас це лайно, це не матиме значення, якщо ми не зможемо його відфільтрувати», — кричить йому у відповідь Кейт. «І якщо ми не можемо цього зробити, то немає сенсу щось робити!» Вона морщиться і тримається за голову.

Ітан довго мовчить, а потім запитує: «Чи відкривали ви зразки, які взяли в місті?» Вежі?» Він пильно зустрічає погляд Кейт.

Ох, прокляття.

«Я впевнений, що це не вежі, хлопці», — кричить Суреш. «Це чортові інопланетяни».

На блідому обличчі Кейт одна за одною проливаються емоції, так швидко, що їх усіх важко вловити. Гнів, образа, недовіра, потім спалах страху, перш ніж холодна твердість осідає. «Ви серйозно припускаєте, що один із нас...»

«Таке траплялося раніше», — спокійно каже Ітан.

Очі Кейт розширюються, і вона кидає погляд на Офелію. Але все, що вона бачить на обличчі Офелії, це очікування пояснень.

Кейт випрямляється в кріслі. «Ти сказав їй?»

Ітан мовчить.

«Давайте, підставляйте нас, командире», — гарчить Кейт. «Після цього нас ніколи нікуди не наймуть».

«Ви перевіряли?» повторює він незворушно.

«Ні! Ні з тих пір, як Берч подумав, що один зразок зник».

Ітан сприймає це, потім повертається й прямує до коридору зі сторони С та до кімнати з інвентарем.

Кейт встає. «Ні. Я сама зроблю це.» Вона сердито дивиться на Ітана. «Я помістила блок зі зразками у шлюз, щоб ми почули сигнал тривоги, якщо хтось туди увійде».

Вона проштовхується повз Офелію до шлюзу.

Ітан не дивиться на Офелію — безсумнівно, це конфлікт, — але слідує за Кейт. Офелія робить те саме.

Сигнал тривоги лунає, як і раніше, у той момент, коли відкриваються двері внутрішнього шлюзу.

Опинившись усередині, Кейт переходить до камери зберігання зразків, нахиляється, а потім використовує код Суреша, щоб розблокувати верхню частину блоку. Пломба звільняється з шипінням.

Вона відступає вбік і нахиляє верхню полицю до Офелії та Ітана. «Бачите? Усі досі присутні та на своїх місцях. Подвійно запечатані, і, здається, вони не переїхали й не переплуталися». Вона різко піднімає один флакон, потім інший. «Вага відповідає тому, що ми зазначили спочатку. Нічого не пропало». Вона повертає тацю на місце й закриває кришку.

«Задоволений?» — запитує вона Ітана, але не чекає відповіді, а потім повертається до центрального вузла.

«Кейт, це вже не має значення», — каже він із зітханням, зробивши крок чи два за нею.

Офелія тягнеться за ними, замислюючись. Отже, вплив не походить від цих зразків.

Але тоді це не було обов'язково, чи не так?

Випадкові деталі, які вона весь час збирала, не розуміючи, як вони поєднуються, раптом зливаються разом, створюючи цілісну лінію.

Вона різко зупиняється.

Безлад, який вони знайшли в кімнатах. Залишені особисті речі. Руйнування в лабораторіях, включаючи вбудований блок зберігання зразків у її офісі.

Лише небагато з цього можна списати на витівку чи дрібницю.

«Це були не ми», — каже вона вголос, перш ніж усвідомлює це.

«Що ви сказали?» — запитує Кейт.

Офелія прочищає горло. «Ми не порушували карантин і не крали зразки».

«Так дякую. Я знаю.» Кейт склала руки на грудях. «Можливо, ви поясните це керівництву, щоб нас не заарештували, якщо ми виживемо».

«Що відбувається?» запитує Суреш. «Я тебе не чую».

«Це зробила команда перед нами», — каже Офелія. «Вони були заражені».

Ітан і Кейт довго мовчки дивляться на неї.

Потім Кейт зневажливо кричить. «Ви не можете знати...»

«Подумай про це», — каже Офелія. «Вежі...»

«Інопланетяни!» перебиває Суреш.

— це очевидна визначна пам'ятка, особливо тут, за межами найбільших руїн. Піннакле захоче зразки. І ми маємо докази того, що тут щось пішло не так. Це місце було розвалом. Їхній шикарний

контейнер для зразків розбитий, але лабораторне обладнання, хаб, справді дорогі речі в порядку. І вонизалишили особисті речі. Фото, обручку, корінний імплант! Хто б це зробив?»

«Ти знайшла зуб?» — кричить Суреш.

«Це не означає...» — починає Ітан.

«І я не думаю, що вони поставили туди Делакруа з татуйованим Дурним птахом та залишили його. Вони мали намір повернутися за ним, як тільки закінчать, як і ми. Вони теж дотримувалися протоколу п'ятого рівня». Офелія дивиться на Ітана. «Так само, як ми». Мішок із трупами розпався б за таких умов, а може, прапор злетів чи його не поставили, хто знає. Але вона права. Вона знає, що права, на жаль.

«Люди», — кличе Суреш.

«За хвилину», — кричить йому у відповідь Кейт, а потім зосереджується на Офелії. «Ви хочете сказати, що це сталося з командою Піннакле і вони втекли, а Піннакле все це приховала? Щоб вони могли продати планетарні права?»

Занадто знайоме відчуття тяжкого приниження й люті піднімається в ній. «Перетворити збиток на чистий прибуток і завдати шкоди конкуренту? Я б сказала, що це не суперечить їх характеру, — стримано каже Офелія.

«І Монтроуз була би тут єдиною і надто швидко, щоб відкусити, — каже Ітан.

«І зробити це своєю проблемою», — закінчує Офелія. «Нашою проблемою».

«Гей, сюди!» — кричить Суреш. Він ближче, ніж раніше. «У нас проблема.»

Коли Офелія повертається, щоб подивитися, він вилітає з коридору збоку А, простягаючи руки перед собою. Він спіткнувся через поріг, зачепився каблуком і падає.

Ліана переступає поріг, ідеально, майже нашттовхуючись на Суреша, коли він відкочується з дороги. Її очі цього разу відкриті. Але ніщо в цьому не дає надії, що їй стане краще. Невеликі частини склери все ще видно, але вени та чорні плями стали більшими.

«Боже мій», — шепоче Кейт.

Ліана обертається, прямуючи до шлюзу. «Назовні». Це слово досить чітке, і воно в голосі Ліани, але без жодної її теплоти чи життя.

Звучить рівно, як у робота, ніби щось інше смикає її голосові зв'язки, щоб вимовити це слово.

«Вона хоче вийти, я сказав, що ми дозволимо їй», — каже Суреш, підводячись з підлоги.

«Суреш», — різко каже Ітан.

«Не сама!» Він приєднується до них, спостерігаючи, як Ліана зникає в шлюзі через внутрішні двері, які вони залишили відчиненими. Вона не може відкрити зовнішні двері, якщо внутрішні двері все ще відчинені, тому вона не може піти. «Але що, наприклад, що, якщо це те, через що вони сердяться? Ви знаєте, ми вкрали їхнє лайно, викрали їхніх матерів, батьків, чи двоюрідних братів чи будь-що таке». Він кидає руку в бік шлюзу і, мабуть, у бік зразків у камері зберігання. «Тож давайте повернемо це їм. Може, тоді вони залишать нас у спокої».

З шлюзу доноситься глухий тупіт. Потім ще один, з ляпасом плоти.

Офелія здригається. Ліана б'є кулаками у зовнішні двері.

«Буря...» — каже Кейт.

«Це досить погано, щоб не дати нам злетіти, я думаю». Суреш косо дивиться на Ітана. «Але ми бачимо цих довбаних прибульців звідси. Я кажу, ми йдемо».

Ітан мовчить. І Офелія знає його досить добре, щоб зрозуміти, що це означає, що він думає, розмірковує.

О Ісусе. Ось чому команди дослідження та розробки ніколи не відправляються на планети без підтвердження того, що не буде першого контакту з позаземним розумом.

«Це погана ідея, — каже Офелія. «Ми поняття не маємо, чого вони хочуть. Що вони з нами зроблять. Ми навіть не знаємо, чи є вони «вони». Для вашого попереднього зауваження це може бути еквівалентом спроби домовитися з системою запобігання зіткненню на автомобілі». Вона розводить руками.

«Або це може бути ситуація із заручниками», — тихо каже Кейт.

«Добре, добре. Але хто ж тоді заручники? Ми чи вони?» — вимагає Офелія. «Як ви плануєте повідомити, що не збираєтеся шкодити?»

“Не знаю.” Кейт піднімає брови. «Хіба не ви знавець людей?»

«Це люди?» вистрілює Офелія у відповідь.

«У вас є інша пропозиція, докторе?» Ітан робить ін'єкцію, перш ніж Кейт встигає відповісти.

Вона так сильно скрипить зубами, що емаль скрипить на знак протесту. «Ні.»

— Крім того, хіба ви цього не відчуваєте? — запитує Суреш м'якше. «Він хоче, щоб ми повернулися. Щоб повернутися додому».

Офелія, Кейт та Ітан повертаються, щоб подивитися на нього. Він пильно дивиться на шлюз, а Ліана продовжує свій спокійний, рівномірний барабанний бій. Але що ще тривожніше, він теж нахиляється в цьому напрямку, ніби його тягне за плечі недостатньо сильний магніт.

«Суреш», — каже Офелія.

Він не реагує.

«Суреш!» Вона клацає пальцями перед його очима, жест, який вона зневажає, як через його поблажливість, так і через невизначений зв'язок із гіпнозом і хитрощами, які іноді все ще асоціюються з психотерапією.

Але це вириває його з приголомшення настільки, що він повертається до неї.

«Чи можу я перевірити вашу руку?» — запитує Офелія.

Він похмуро дивиться на неї. Але потім пропонує руку, підтягуючи рукав.

Вона підходить ближче, щоб поглянути. Його шкіра червона й потерта від подряпин, але горбики зникли. Тільки вони не зникли. Тепер вона це знає. Вони просто... проникли далі. Носові кровотечі та головні болі прийдуть пізніше. А після того...

Гуп. Гуп. Гуп.

«Вона пошкодить свої руки», — похмуро каже Кейт.

«Зараз або пізніше», — погоджується Ітан. Офелія здригається від думки про те, що Ліана шарпає її руку якимось лезом.

Ітан нахиляє голову в бік шлюзу. «Давайте подивимося, що ми можемо зробити, щоб це зупинити».

Боротьба з собою в своєму костюмі швидко стає найменш улюбленим заняттям Офелії на завданні, яке сповнене нових падінь. У кутку шлюзу вона намагається натягнути костюм на плечі. Навпроти неї Кейт і Суреш, уже одягнені в костюми, сваряться, намагаючись одіти Ліану, яка замовкла тепер, коли всі тут, у її костюм.

«Підніми їй ногу. Ні, другу, — каже Кейт. «Ти взагалі звертаєш на це увагу, Суреш?»»

Ітан підходить до Офелії, однією рукою закриваючи застібки на передній частині свого костюма. Хвалько.

«Я знаю, ти не в захваті від цього», — тихо каже він.

«Мова не про те, щоб я була щасливою. Я просто не знаю, як це зробити краще. Як це виправити». Тканина виривається з її рук, надто туга або скручена десь, що вона не може побачити чи дотягнутися. «До біса», — бурмоче вона.

«Якби хтось із нас знав, як це виправити, ми б це зробили. Це не тільки ваш тягар, докторе». Ітан тягнеться до плеча її костюма, першим зустрічаючи її погляд, наче питаючи дозволу.

Він надто близько, в тому півметровому периметрі, призначеному для інтимних знайомств.

Вона різко киває, дихаючи швидше. Це її біда.

«Фокус із цими речами полягає в тому, що ви повинні надівати по одній кінцівці за раз і згортати звідти». Його подих ковзає по її щоці, коли він розмовляє з нею. Тканина на її плечі послаблюється, його пальці працюють швидко й ефективно, але вона відчуває кожен дотик. Він її пацієнт; це не нормально.

Вона швидко заплющує очі, за повіками горять сльози. Це її слабкість. Їй потрібно, щоб про неї піклувалися. Вона хоче, щоб її поважали, щоб вона була потрібна, але в той же час вона така до біса м'яка до найменшого прояву прихильності. Вона зневажає це в собі. Усвідомлення цього теж не допомагає. Це як сипучий пісок всередині; боротьба лише погіршує ситуацію.

«Важко зробити все відразу», — продовжує Ітан хрипким голосом. «Постійно протидіяти тому, що ви не можете контролювати, що ви не можете змінити».

Він більше не говорить про костюм.

Офелія відкриває очі.

Його виснаження явно видно на його обличчі, але також і розуміння. Він знає — розуміє, як це — нести відповідальність за лихо, якого ти не спричиняв, і все ж не можеш його уникнути.

«Чи знаєте ви, що я мав бути вдома в день обвалу тунелю?» питає він.

День, коли загинули його сестри.

«Я залишив їх вдома одних, щоб вони возилися з друзями на електростанції».

Його хід думок неважко простежити. «Це не твоя вина», — швидко каже Офелія. «з Авою теж».

Ітан хмуриться, не визнаючи правди в її словах. — Теж не твоя.

Вона піднімає плече, частково заперечуючи. «Таке моє відчуття».

Він розправляє її комір, підтягуючи краї під підборіддям. «Це завжди біда, чи не так? Коли ви беретеся за щось поза вашим контролем, раптом у всьому стає ваша вина. Нічого ніколи не буває достатньо».

Сльоза ллється і скочується до її підборіддя. Офелія змахує сльозу, відвертаючи обличчя від нього. «Вибачте», — каже вона, напівусміхаючись.

«Нема за що вибачатися», — каже він. «Деякі з нас настільки зламані, що це неможливо виправити. І, можливо, краще не ховатися від проблеми, як роблять інші. Просто прийняти її і з'ясувати, як її обійти. Так само, як робимо ми. Як робиш ти». Його погляд зустрічається з її поглядом і затримується. «Потрібна мужність, щоб зустрітися обличчям до обличчя з найгіршим у собі, з найгіршими своїми страхами».

Його руки плавно проходять по плечах Офелії та вниз по її руках, утримуючи її лише на секунду. «Але вам потрібно припинити звинувачувати себе в тому, що ви не можете змінити, і просити допомоги, коли вона вам потрібна».

«Ви перший», — шепоче вона.

Від нього пахне кавою й терпким сухим милом звукового душу. Але це затишне, знайоме, і їй хочеться хоч на мить покласти голову в безпечний простір між його шиєю та плечем, щоб відчути краєчок цієї щетини на своєму лобі.

Потреба напевне відображається на її обличчі. У горлі Ітана ледь чутно клацає, і він відводить погляд. Але тільки на секунду. Тоді його рука піднімається з її руки, щоб торкнутися її щоки, витираючи слід самотньої сльози. Його великий палець торкається прямо під її ротом, і їй перехоплює подих.

«Я...» голос Офелії придыхаючий і м'який. Вона навіть не знає, що вона говорить і як вона збирається закінчити.

Далекий пронизливий вереск, наче біль жінки чи дитини, пронизує тишу.

Вона відскакує від Ітана, її серце катапультиється в шаленій спробі вирватися з грудей. По її шкірі пробігає холодок, і вона обіймає себе руками.

Вона дивиться в бік зовнішніх дверей повітряного шлюзу, ніби зможе побачити крізь них джерело крику. Кейт і Суреш досі сперечаються про Ліану та її костюм, тепер вони закладають її руки в рукави. Вони не подають жодних ознак того, що щось чули.

Чи це було... Чи я... Вона міцніше стискає руки, ніби це не дасть їй тремтіти.

«Я теж це чув», — каже Ітан, повертаючи її увагу на нього. Він киває, підтверджуючи свою відповідь, ніби потребує заспокоєння, що вона й робить. «Все гаразд», — каже він. «Я чув це».

Її голова похитується на знак підтвердження.

Ітан відступає від неї на крок, повертаючись до більш професійної дистанції та тону. «На вулиці був вітер. Деколи це дуже схоже на... голоси, я помітив». Він більше не дивиться на неї, а кудись через її праве плече.

Полегшення й розчарування пронизують її настільки сильно, що в неї аж паморочиться від цього протиріччя. Так навіть краще. Але це знання не заглушає егоїстичний шквал відхиленого бажання. Прокляття.

Можливо, вона божевільна, бажає речей, яких вона не може мати, і в той же час вона знає, що краще цього хотіти.

Знесилений сміх виривається з неї, перш ніж вона встигає його зупинити.

Ітан запитально дивиться на неї.

«Чи знаєте ви, що моя бабуся зійшла з розуму у кінці свого життя?» каже вона.

Він збентежено реєструє зміну інтонації та теми. «Міранда Брей?» — запитує він із сумнівом.

«Трішки іронії для вас». Офелія перебирає застібки на своєму костюмі, перевіряючи, чи вони закриті належним чином, намагаючись не помічати, як Ітан стежить за її рухами. «Вона зневажала мого батька, бо вважала його несповна розуму, недолік, який, як вона була впевнена, я успадкувала від нього. Але зрештою отримала Альцгеймера вона сама». Тож Офелія має шанси на дві хвороби, що прийшли до неї з обох боків і перехрестилися у її родині.

Його брови зсуваються. «Але зараз це...»

«Виліковна? Так. Але це означало б піти з правління, щоб отримати лікування». Вона суворо посміхається йому. «Наприкінці я майже впевнений, що вона переконала половину інших учасників, що Ендрю Буску вдалося воскреснути з пекла. Вона була настільки переконана, що він був загрозою. Насправді вона розповідала про події, які відбувалися десятиліття тому. Вона могла врятуватися, але виявилася надто впертою. Надто сповненою рішучості отримати те, що хотіла, незалежно від ціни». Вона завершує останнє закриття костюма клацанням.

Його брови згинаються, а рот кривиться в ледь прихованій усмішці.

«Так, я знаю», — сухо каже вона. «Я витратила усе своє життя, намагаючись не бути нею, намагаючись не бути кимось у своїй сім'ї, лише для того, щоб усвідомити, як багато від них у мені».

Тоді їй спадає на думку, що якби вона усвідомила це раніше — і прийняла це — то могла б бути більш відкритою, більш вразливою з людьми, які мали значення в її житті. З її сестрою. З Юліусом.

Юліус зрештою завдав їй болю, тому що вона не могла бути з ним чесною, і її сім'я використала цей важіль проти неї. Якби він знав, справді розумів її історію відносин з її дядьком, він би ніколи не зробив того, що зробив.

Це означає, що сім'я Офелії має над нею владу лише тому, що Офелія продовжує давати їм це. Зберігаючи цю надзвичайно важливу таємницю, таємницю, яку вона навіть не має права нести.

«Ми готові?» Суреш перевіряє усіх, задихаючись. Він, Кейт і Ліана повністю одягнені, шоломи чекають на стійці.

«За хвилину», — відповідає Ітан. Потім він повертається до Офелії. «Принаймні тепер ви можете звинувачувати у всьому інопланетян».

«У мене є ідея», — каже він Сурешу, відходячи від неї.

Офелії потрібно кілька секунд, щоб зрозуміти, що він пожартував. Шибеничний гумор, але все ж гумор.

Шокуюче, як перспектива смерті змінює людину.

28

Суреш мав рацію; шторм був слабшим, ніж раніше.

Поки що.

Вони вирішили залишатися в полі зору один одного - не те щоб у них був вибір. Ітан з'єднав їх усіх воєдино ще одним помаранчевим

шнуром, схожим на той, який раніше тягнувся від шлюзу до посадкового модуля. Виявляється, зі спорядження Кейт для альпінізму з її особистого спорядження. Вона сподівалася піднятися тут на щонебудь.

«Круто, ми всі заблукаємо разом», — пробурмотів Суреш, коли вони передавали шнур від одного до іншого, протягнувши його через одну з тканинних петель збоку своїх костюмів.

«Краще нам усім іти разом, ніж по одному в будь-якому напрямку», — зазначила Кейт. «Я зможу встигнути врятувати лише кількох людей».

Колись Офелія щетинилася би від припущення, що Кейт займатиметься порятунком або що хтось із них потребуватиме таких зусиль, але тепер вона була просто рада, що хтось думає про це, створюючи план на випадок непередбачених обставин.

Суреш йшов попереду, за ним Ліана, Кейт зрівнялася з нею, хоча Ліана, здається, почувалася добре. У всякому разі, вона рухається з більшою впевненістю та швидкістю, ніж решта, ніби вона могла чути сигнал, який інші не чули.

Офелія не думала, що Ліана щось бачить. Принаймні не її очима. А тим, що від них залишилося.

Боже, нехай це спрацює.

Офелія йде позаду Кейт, яка також несе портативний пристрій для зразків, а Ітан замикає хвіст. Вона вдячна що десь посередині. Боротися з вітром, снігом і невеликим підйомом у гору нелегко, навіть в умовах меншої сили тяжіння.

Попереду вежі — як гладкі чорні леза, що стирчать із землі — стають більшими, чим ближче вони наближаються.

Дивлячись на них зараз, вона не розуміє, як вони — чи хтось інший — могли вважати, що вежі належать місту. Вони вищі за все навколо, крім гір удаліні. Горбаті залишки міста під снігом значно нижчі і менші.

Лірійців вважали розумним видом, тому що вони явно використовували знаряддя праці та володіли, принаймні, певною мірою, космічними польотами. Але Піннакле не знайшла ні старих супутників, ні космічних доків, ні колоній, за винятком однієї самотньої ліріанки на наступній планеті в системі. Але скільки людських технологій можна буде виявити через десять тисяч років?

Можливо, Пінакл і Монтроуз припускали, що ліріанці були відсталими, тоді як було навпаки. Ліріанці могли бути більш розвиненими, але оскільки люди не сприймають прогрес так само, питання залишалося відкритим.

Здається, сніг навіть не прилипав до веж над рівнем землі; вони були схожі на стріли, встромлені в снігову поверхню. Офелії стало цікаво, чи вони якимось тепліші за навколишнє повітря. Або вони випромінюють якесь поле, яке не пропускає вологу.

Інша можливість — ці речі прибули сюди після того, як на планеті змінився клімат, після того, як ліріанці зникли.

Здається, це змінює уявлення про планету. Люди знайшли близько десятка планет з ознаками колишніх інопланетних цивілізацій, а на цій планеті їх аж дві?

Насправді три, якщо врахувати нас. Офелія хитає головою. Якщо Піннакле і Монтроуз знайшли тут щось цінне, чи не так само ймовірно, що деякі інші види також могли це робити?

Люди діють так, ніби вони володіють Всесвітом лише тому, що вони не знайшли інших живих цивілізацій. Це не означає, що їх немає.

Наша зарозумілість цілком може повернутися, щоб вкусити нас за дупу, коли або якщо хтось із тих інших розумних видів вирішить, що краще покінчити з нашими “намаганнями”. Офелія здригається, уявляючи момент, коли корпорація визнає «свою» зовсім не ту планету.

Попереду Офелії Ліана рівняється з Сурешем у своєму нетерпінні досягти веж. Але це її власне завзяття чи щось всередині неї, всередині них усіх?

Офелія не наближається до відповідей, але робота над можливостями не дає їй зосередитися на їхній долі. Цей надзвичайно мало ймовірний план здається найкращим вибором, і набагато ймовірніше, що вони всі закінчать як Ліана. Найкращий сценарій.

Офелія кусає губу. Якщо вона не контролює себе, вона не знає, що робитиме. Навіть її бабуся, коли вона втратила будь-яке уявлення про те, де вона знаходиться, навіть про те, ким вона є, кусала й біла кожного, хто підходив надто близько.

І ви досі не знаєте, що сталося з рештою комплекту Келлерсонів.

Багато хірургічних інструментів, зокрема скальпелів різного розміру, досі відсутні.

Офелія глибоко вдихає. Зараз вона нічого не може з цим зробити. Їй потрібно відкласти це. Просто зосередитися на вежах. Можливо, все це спрацює, і переживання були марними.

Ця думка підбадьорює її більше, ніж вона очікувала. Дивно, але в цей момент їй важче триматись за свої страхи, наче вона намагається зупинити пісок, що прослизає крізь щілини між пальцями.

Це майже неминуче, коли вони нарешті підходять до кінця своєї подорожі.

Кінець подорожі, і вони будуть разом, так буде набагато краще і...

«Гей, Док», — каже Кейт через комунікаційний зв'язок, вражаючи її.

“Так?” Офелія намагається не здаватися занадто задиханою. Про що вона тільки що думала? Воно зникло, зникло, як клубок пари в повітрі. Вона втратила не лише хід думок, але й усю ситуацію.

«Я подумала про це», — каже Кейт трохи невимушено. «Якщо Піннакле зробила те, що ви думаєте, якщо вони приховали те, що тут сталося, щоб вони могли продати права, то хіба це не означає, що вони знали, як з цим поводитися... що б це не було?»

Офелія хмуриться. «Що змушує вас так думати?»

«Ну, вони мали це якось досліджувати. Ми знайшли лише один костюм, одне тіло. Можливо, решта встигли повернутися».

Офелія вагається. — Гадаю, це можливо. Так само було можливо, що поруч із Делакура, а тепер і з Берчом, є інші тіла, яких вони ще не

знайшли. «Я не думаю, однак, що Піннакле продала би права, якби вони зрозуміли, як з цим впоратися». Крім того, знаючи свою сім'ю та те, як вони працюють, вона вважає набагато більш імовірним, що попередні припущення Кейт щодо Монтроуз, ймовірно, справедливі і для Піннакле. Команда доповіла, і тепер рештки зазначеної команди плавають десь у космосі крихітними частинками після вибуху.

«Це не має значення, Кеті, — перериває Суреш. — Навіть якщо вони щось знають, вони не збираються ділитися цим з Монтроузом».

«За винятком того, що з нами кронпринцеса Піннакле», — каже Кейт.

Офелія видає придушений сміх, чи щось схоже на придушений звук. «Кронпринцеса?» Це означало би, що вона готова взяти владу. Уявити вираз обличчя її дядька на цю пропозицію, вену на його шкірі, яка запульсувала б від цієї ідеї, майже достатньо, щоб змусити її щиро розсміятися. «Як я вже казала тобі раніше, ми з моєю родиною не близькі».

«Не настільки близькі, щоб хотіти врятувати своє життя?» наполягає Кейт.

— Ні, — категорично каже Офелія. «У будь-якому випадку вони з полегшенням зітхнуть, позбувшись мене». Вона — скалка у боці, нитка павутини на обличчі, піаніно, що бовтається над головою на потертій мотузці.

«Ого».

Так. Як можна відреагувати на тупу негіперболічну оцінку, що чиясь сім'я воліла б, щоб вони померли?

Вони ще кілька хвилин мовчки пересуваються далі.

«Повільніше, Ліано», — протестує Суреш. Попереду Офелії видно темні тіні, але вони стають чіткішими, коли вони наближаються до веж. Величезні вежі створюють темний фон, на якому їх легше побачити, особливо в порівнянні з нескінченним сірим небом і снігом.

У вухах Офелії починає пронизливо скиглити. Вона зменшує гучність своїх комунікацій, але це продовжується. Вона кривиться, автоматично тягнеться до вух, щоб потерти їх, забуваючи, що заважає шолом.

Відмирання клітин у вусі. Буває, частіше у людей з віком. Але на відміну від того досвіду, це не зникає через кілька секунд.

Лунає дзвінок, слабкий і ледь чутний. Хтось викликав її на приватному каналі. «Ви це відчуваєте?» — запитує Ітан після того, як вона погодилася й збільшила гучність.

На мить Офелія не впевнена, що він має на увазі, надто зосереджена на дзижчанні у вухах, але, підводячи підсумки, вона розуміє, що постійний тиск в її грудях і жахливий страх зникли.

«Я відчуваю себе краще». У його голосі немає тієї мрійливої нотки, яку вона помітила у Ліани, Суреша та навіть Берча перед його смертю. Але це м'якший тон, ніж вона коли-небудь чула від нього.

«Я теж», — каже Офелія, борячись з бажанням осягнути це відчуття, схоже на те, щоб зануритись у теплу ванну й віддатися теплу. «Але це...» Вона робить паузу, намагаючись знайти правильні слова, щоб описати це почуття. Заспокійлива, але з краєм напруги, пружина, що згорнулася під гладкою поверхнею, акулочий плавник під водою. «Надто добре, щоб бути правдою», — закінчує вона.

«Як хижак, який заманює здобич», — каже він через мить.

«Так», — каже вона, киваючи. «Це воно. Нам варто повернутися?»

«Я не думаю, що ми можемо. Не без спроби. Нам просто потрібно бути обережними».

Хіба не це те, що ми робили досі? хоче запитати вона, але це не допомагає. І вона не має кращих пропозицій.

Коли вони досягають основи веж, Офелія повинна негайно відкинути свою попередню оцінку висоти та обхвату. Кожна з веж легко нагадує половину міського кварталу — або була б такою, якби вони були повністю вертикальними та прямокутними, а не піднімали свої стіни під кутом. Ніби хмарочоси, які надумали вилізти з землі. Дивлячись на них з такої близькості, вона більше не бачить вершин.

З того, що вона бачить, вони ідентичні одна одній. Гладкі, чорні, здебільшого непрозорі, але з блиском, який надає їм кришталевий вигляд. Без явних отворів, тріщин, країв. Кожен виглядає як окремих, цілий шматок... чогось.

Вона відриває погляд від веж — вони неймовірно привабливі, з незрозумілих для неї причин, як дивитися на землю за краєм високого будинку й відчувати той ірраціональний страх, що ти можеш випадково стрибнути, але також трепет від видовища у той самий час.

«Стоп, Суреш. Ми досить близько, — каже Ітан на каналі зв'язку, повертаючи її увагу до початку їхньої зв'язки.

Суреш і Ліана швидко, надто швидко просуваються до найближчої вежі. Ніхто з них не відповідає йому.

“СТІЙТЕ!” Ітан проходить повз Офелію, штовхаючи кінець мотузки в її руки, зупинившись біля неї.

Кейт здригається, коли він пробігає повз неї, ніби прокинувшись. «Суреш! СТІЙ!» Вона теж біжить вперед, і Офелія змушена поспішати за нею або втратити хватку за шнур.

“Що?” Суреш неохоче зупиняється після руки Ітана на його плечі. Лише натяг помаранчевого шнура між Сурешем і Ліаною не дає Ліані продовжити йти далі без нього. Вона напружується йти вперед, намагаючись скоротити останню дистанцію. Два, може три метри від основи вежі.

«Хіба ви нас не чули?» — вимагає відповіді Кейт.

Вежа нависає над ними, як один з богів старої міфології, чекаючи, щоб визначити їхню долю. Крім...

Дім. Безпека. Мир.

Імпульс тягне Офелію, тепер сильніше. Та сама обіцянка полегшення охоплює її, спонукаючи підійти ближче.

Відпусти це, Пташечко. Приєднуйтеся до нас. Ви почуватиметеся набагато краще.

Спокусу набагато легше ігнорувати, коли голос у її голові звучить як голос її батька. По її шкірі пробігає тремтіння. Це... що б це не було в її голові, воно її знає. Але, здається, воно не розуміє, що вона може вважати його голос менш ніж переконливим.

«Чули що?» Суреш обертається, дивлячись на них. Він повільно моргає, виглядає сонним. “Що не так?” Його слова сльотаві й невиразні.

Важко прочитати мову тіла в костюмах і шоломах, але те, як Ітан напружується, випрямляючись, говорить Офелії, що він чує це так само.

«Ми повинні триматися на відстані», — каже Ітан. “Давай. Відходимо. Він бере шнур з рук Суреша, витягуючи слабіну.

Це, здається, пробуджує Суреша від його ошелешеності. “У жодному разі! Ми прийшли сюди, щоб це виправити, і я не...

«Тому що воно хоче нас ближче», — випалює Офелія. «Воно хоче, щоб ми поступилися і...»

Ментальний образ з'являється в її голові без будь-якого попередження. Офелія, притиснута до передньої частини вежі, розкидає руки в пародії на обійми, охоплена яскравим білим світлом. Страх, жах, занепокоєння, все просто зникає. Ніби їх ніколи не було.

На зображенні її плечі розслаблені, а вираз повного спокою світиться в білому світлі. У той момент з нею все буде добре. Її виправлять. Зроблять цілісною, такою, якою вона не була від одинадцяти років.

Її очі пекуть від обіцянки, і їй доводиться кліпати, щоб не дати покотитися сльозам.

«...були частиною цього», — хрипло закінчує вона. Це абсолютно неадекватний опис. Але вона не може знайти слів, щоб описати це відчуття, повноту щастя, яке, здається, пропонує вежа.

«Для мене це достатньо вагома причина», — каже Ітан. Він смикає за шнур і тягне Суреша та Ліану назад, Кейт і Офелію разом з ними, ближче до старої лінії периметра.

Емоційний ефект зменшується, коли вони віддаляються. Небагато, але помітно.

«Зразки», — каже Суреш, хитаючи головою, ніби хотів прояснити свої дії. «Ми повинні повернути їх. Це був план».

«Я це зроблю», — каже Ітан. Він простягає шнур Кейт, показуючи вільною рукою на маленький футляр для зразків, куди вона переклала флакони.

«Ні», — різко каже Кейт, сильніше притискаючи до себе футляр, наче він міг кинутися на неї й спробувати взяти його силою. «Ти наш єдиний пілот. Ми не зможемо вибратися звідси без вас».

«Я це зроблю», — пропонує Суреш.

«Будь ласка», — глузує Кейт. «Ви вже намагалися кинути себе в метафоричний вогонь». Вона глибоко вдихає, і Офелія знає, що вона збирається сказати.

«Це маю бути я», — каже Офелія. Дивовижний спокій наповнює її від того, що вона приймає таке рішення. Таке враження, що вона чекала цього моменту все життя.

Кейт здивовано зводить брови, а Ітан хитає головою.

“Ні. Абсолютно ні”, - каже він. «Ви не підписувалися на це».

«Насправді я це зробила. Я записалася на це призначення, що б воно не передбачало», — нагадує вона йому, використовуючи його

слова проти нього.

Він здригається. «Це не...»

«Кейт — ваш інженер. Вона може вам знадобитися. Якщо ми не помремо тут усі, ти летиш додому. Я тобі не потрібна, щоб повернутися, — зазначає Офелія. «Дозволь мені це зробити».

Ітан підходить до неї ближче, імітуючи лише приватність, тому що вони все ще на відкритому каналі спілкування. Його темні очі оглядають її обличчя, шукаючи, інтенсивність нагадала їй той момент у шлюзі, коли він стояв так близько, змушуючи її замислитися, що саме він відчуває. «Якщо мова йде про те, щоб пожертвувати собою через якийсь почуття...»

«Ні», — швидко каже вона. «Це просто логічно».

Переважно. Я думаю. Хіба не було б чудово рятувати життя, а не брати їх чи турбуватися про те, щоб їх забрати? Думка про те, що більше ніколи не доведеться сумніватися у власних мотивах, змушує її відчувати себе тісно в крихітному ящику для зберігання протягом десятиліть, де хтось щойно зняв кришку та запропонував випустити її, щоб розім'яти ноги.

І можливість знову відчути цей спокій, яскраве біле світло... але це не мотивація.

Це вб'є вас. Крихітна частина її самої, яка все ще віддана самозбереженню, підвищує свій голос, щоб її почули над шумом.

Може бути. їй байдуже? Вона не впевнена, що робить? Або, можливо, це чужорідний мул у її голові впливає на неї, непомітно підштовхуючи її до результату, якого він/вони хочуть. Це важливо?

Вона втомилася ховатися, втомилася тікати.

«Вона має рацію, Ітан», — за мить каже Кейт.

Рот Ітана стоншується до нещасної лінії. «Добре. Але я йду з тобою».

«Ні, це не...» Офелія починає протестувати.

«Я залишусь на відстані, але я йду», — каже він. «Це остаточно». Він звертається до Кейт. «Ви будете...»

«Стежити за дуетом з мертвими мізками?» — запитує Кейт. «Так. Зрозуміла.»

Він передає Кейт свій кінець шнура, і Офелія робить те саме зі своїм.

«Це справді не обов'язково», — каже Суреш, шморгаючи носом, а Кейт міцно стискає в руці відрізки шнура. «Я не довбана дитина».

«Звичайно», — каже Кейт. «Ось чому ти біг до нього, наче це було чортове дзеркало з твоїм іменем у мерехтливих вогнях».

«Це неймовірно образливо, — каже Суреш. «Ви знаєте, що я ніколи не покладаюся на непостійне освітлення».

Кейт стає на коліна й відкриває футляр із зразками, витягаючи один із флаконів. Вона простягає його Офелії. «Почніть з цього, і ми побачимо, що буде».

На частку секунди Офелія бачить себе здалеку, наче з камери, що стоїть над нею. Не так, як сяюча, сповнена миру версія кілька хвилин тому, а просто вона. Як вона стоїть над Кейт, яка на колінах і тримає флакон, щоб вона взяла.

Невже я його візьму? Невже я справді збираюся підійти до цієї величезної інопланетної споруди й запропонувати їй шматки, які ми взяли? Це така химерна ідея, що погляд на себе ззовні викликає миттєве бажання посміятися.

Як, у біса, вона опинилася тут?

Офелія робить крок вперед і бере у Кейт флакон зі зразком, обережно охоплюючи його, але достатньо міцно, щоб не впустити на сніг.

Вона не може побачити жодного очевидного місця, звідки взяли проби, не звідси. Тож вона просто прямує до мертвої точки на широкій стороні, найближчій до них.

Мертва точка. Чудово, Фел.

Ітан іде за нею, зберігаючи дистанцію, але по широкій дузі, щоб залишатися на натягнутій мотузці з нею.

Пінгує запит на приватний канал. Ітан. Вона ігнорує це.

Він також не намагатиметься збити її з курсу, бо знає, що іншого виходу немає.

Коли Офелія досягає вежі або досить близько, вона зупиняється. Вежа нависає над нею, змушуючи її почуватися ще меншою та нікчемнішою.

Міцніше стиснувши флакон, вона ламає пломбу, радше відчувши тріск крізь рукавички, ніж почувши його.

Потім вона рухається вперед.

Крихітні шматочки зразка тремтять у флаконі, стукаючи об полікарбонат настільки голосно, що зовнішня система вловлює звук.

Вона готується, що її зірве з ніг або відштовхне назад.

Але потім вона розуміє, що це просто тремтить її рука. Точки не вібрують від бажання летіти вперед до свого дому. Вони просто сидять там, як шматочки інертного матеріалу, яким вони були весь час.

Самі вежі мовчасні і нерухомі. Ні раптового гулу, ні світлового шоу, ні відкривання рота, щоб проковтнути свої відрізані шматочки. Немає навіть слабого шуму діяльності.

Офелія знову відчуває тягу, спокусу відпустити й підійти ближче. Пташечко, тобі більше не треба страждати. Просто приходь до мене.

Вона здригається.

Але це все, однак.

Вони зрозуміли це абсолютно неправильно? Можливо, те, що в них є, те, що спричиняє цей потяг, взагалі не з веж.

Але вона бачила форму пірамідок; така сама, як у вежі. Усі ці маленькі шматочки складаються в ці величезні споруди. Мільйони, мільярди? Яка у цього мета?

Її канал зв'язку тріщить. «Можливо, спробуйте ще наблизити їх», — каже Кейт.

«Не треба», — негайно відповідає Ітан.

«Я не пропоную їй торкатися», — відрізала Кейт. «Просто, можливо, помістити деякі частинки на таку відстань, щоб воно їх розпізнало».

«Як?» — вимагає Ітан.

Кейт роздратовано шумить. «Не знаю, спробувати їх викинути».

У Офелії вислизає булькаючий сміх, абсурдність ситуації знову вражає її. Було б смішніше, якби її серце не калатало, наче вона бігла, рятуючись, замість того, щоб просто стояти тут, витягнувши тремтячу руку. Спокій, який був раніше, безперечно зник, його перекреслила мигдалеподібна частина її мозку, яка верещить, щоб вона забиралася звідти.

Це не ведмідь і не шаблезубий тигр, і навіть не звук стрімких кроків за нею на темній вулиці. Це первинна частина її мозку, яка, безумовно, визнає це небезпекою і не хоче нічого з цим робити.

Скривившись, Офелія висипає кілька шматочків собі на долоню. Вона наполовину очікує, що вони оживуть і спробують прокопати її

рукавичку. Але вони цього не роблять. Вони просто красиві, блискучі камінці.

«Зроби це», — наполягає Кейт.

Офелія кидає їх в чорну стіну перед собою.

Вітер трохи перекошує їх на кілька метрів між ними, але вони все одно долітають до вежі і стукають, коли торкаються гладкої поверхні.

Перед тим, як впасти на землю і зникнути у новому накопиченні снігу біля основи.

Прокляття.

«Ви кинули їх досить сильно?» — запитує Кейт.

Офелія повертає голову, щоб зиркнути на неї. «Я не знаю, я пропустила тренінг з метання каменів у потенційних позаземних істот».

«Просто дайте мені це зробити», — каже Суреш. «Я можу...»

«Офелія». У голосі Ітана чується дивна нотка. Заклопотана, невпевнена.

Інші теж хочуть це почути, тому що вони замовкли, канал зв'язку затих.

Офелія відвертається від вежі, від пульсу її присутності, подібного до гравітаційного поля, щоб побачити його.

Він все ще позаду неї, приблизно за три метри, але дивиться на щось ліворуч від неї, на дальньому краю вежі, саме там, де вона вигинається, і їй не видно.

«Ви це бачите?» — запитує він, не дивлячись на Офелію.

Вона не бачить нічого, крім довгої основи вежі. Вона занадто близько.

Обережно, щоб залишки флакона стояли у вертикальному положенні, вона рухається до нього, повертаючись, щоб простежити за його поглядом.

«Там щось є», — каже він, показуючи, коли вона наближається.

На мить вона впевнена, що побачить ту темну фігуру з минулого, ту, яку вона побачила, коли вони подумали, що Берч зник.

Але ні. Ітан показує в бік прямокутного краю чогось, створеного неприродним чином. Виступ вкритий тонким шаром снігу та льоду, але чітко виділений на вежі. Висотою до талії. Коли Офелія пересувається, щоб краще його розглянути, на ньому на коротку секунду блимає світло, а потім зникає. Там є ще щось?

Вона завмирає. Нічого не відбувається. Але коли вона наближається до Ітана, світло блимає знову. Цього разу воно тримається стабільно, поки вона не зводить з нього погляду.

«Це лише лід», — каже вона з полегшенням. «Від підсвічування нашого шолома».

«Ні», — каже він. «Це відбиття».

Офелія хмуриться. «Яка це різниця...»

Він починає рух до світла та таємничого об'єкта.

«Гей, що відбувається? Що ви робите?» — запитує Кейт.

«Просто залишайся там», — каже він, його тон не терпить суперечок.

Офелія слідує за ним, стежачи, щоб жоден із них підсвідомо не наблизився до вежі. Це не схоже на хитрість чи приманку, але поки що ніщо в цьому завданні не було тим, чим здається.

Дійшовши до рогу вежі, він зупиняється.

Через мить Офелія приєднується до нього, збентежено зупиняючись перед видовищем, що відкривається перед ними.

Це зниклий марсохід, припаркований на короткому кінці найближчої вежі. Конструкція захистила марсохід від найгірших погодних умов, але він все ще глибоко вкритий снігом і льодом. Просто льоду недостатньо, щоб перетворити його до невпізнання.

«Я не розумію, — каже вона. «Чому вони залишили це тут?»

«Що там?» — запитує Кейт.

«Марсохід з хабу» відповідає Офелія, коли Ітан мовчить.

«Ох, чорт, — каже Кейт.

Ітан не відповідає, просто крокує вперед у надто вузьку щілину між марсоходом і вежею.

«Ітан!» Офелія рветься за ним.

Йому вдається триматися подалі від вежі, хоча вона бачить хитання в його кроках, і відчуває магнетичне тяжіння цієї істоти, яка хоче, щоб вони підійшли ближче, і вона також відчуває це в собі, коли тягнеться за ним.

Відкинь це. Приєднуйся до нас, Пташечко. Ви не втомилися бути на самоті?

Ітан доходить приблизно до передніх дверей з боку пасажира та зішкрябує рукавичкою сніг і лід.

«Ісусе, обережно, будь ласка». Офелія здригається, уявляючи крихітні шматочки порваної тканини та повільне витікання повітря з його костюма, тому що, судячи з того, що вона почула, багато маленьких розривів залатати набагато важче, ніж одну велику дірку.

Але незабаром він викопує дверну ручку і тягне її обома руками.

Двері залишаються зачиненими, але різкий звук тріскання льоду рикошетить у повітрі, як постріли. Двері примерзли.

Обережно відклавши відкритий флакон із зразком убік, на грудкувату лапку снігу, Офелія підіймається й стає поруч з ним. Він зміщується на сходинці, щоб звільнити місце, а потім вони обоє встановлюють ноги й хапаються за ручку.

«На рахунок три», — каже він.

«Правильно» киває вона.

«Один. Два. Три».

Її ноги в чоботях спершу ковзають, коли вона тягне, але потім їй вдається знайти якусь опору.

Лід на дверях скрипить і тріскає, а потім, перш ніж вона встигає змінити свою позицію, двері відкриваються з жахливим вереском холодних металевих петель.

Її ноги ковзають по снігу з раптовою зміною важеля, відриваючи її руку від ручки та відправляючи її ноги стрімко під марсохід. Вони стикаються з чимось твердим, зупиняючи її просування вперед, і вона важко приземляється на землю, її голова стукає всередині шолома.

Вона намагається вдихнути, але відчуває, що її легені злиплися з обох боків, повітря повністю вибите з неї. Вона не може рухатися.

Але вона може бачити. Сильно нахиливши голову вліво, вона може розгледіти знайому фігуру під марсоходом.

Ноги. У сріблясто-білому костюмі. Ноги в черевиках все ще зафіксовані в положенні напівповзання, ніби піднімаються на стрімку стіну.

Тіло. Під марсоходом лежить тіло. Воно — а не шина чи інша частина механізму — завадило їй ковзнути далі.

Кров приливає до її голови, наповнюючи вуха гуркотом, а легені болять від потреби дихати.

«Що відбувається, Офеліє? Ваші життєві органи сигналять, — каже Кейт.

Офелія тьмяно чує сигнали тривоги в її костюмі. По всьому її тілу мимоволі з'являються мурашки, тремтіння пробігає по ній. Вона відкидає ноги назад, і її коліна вриваються в нижню частину марсохода. Прокляття

Впираючись руками в сніг, вона відтягується назад, щоб звільнитися, весь час очікуючи почути різке тріскотіння, за яким холодна, тверда рука схопить її за щиколотку.

«Лікарко?» тисне Кейт.

Офелія робить маленький ковток повітря, а потім ще один.

«Я послизнулась», — хрипить вона. «І впала.» Звукові сигнали починають сповільнюватися. «Все в порядку.»

Але тіло, що знаходиться під марсоходом, точно ні.

Сигналізація в її костюмі припиняється, і Офелія віддихується, лежачи біля марсохода. Знаючи, що пошкодує про це, вона стає на коліна, а потім, глибоко вдихнувши, нахилиє голову, щоб подивитися під всюдихід.

Повна людина в костюмі лежить, розкинувши руки в сторони. Нашивка на плечі говорить їй, що це член попередньої команди. Але шолом дивиться в інший бік. Він просто заліз під всюдихід і замерз на смерть? Коли марсохід стояв тут?

Офелія випрямляється. Її голова стукає, і вона відчуває в роті присмак крові, мідної та свіжої. Мабуть, вона прикусила язика, коли впала на землю. Їй доводиться поборотися зі своїм блювотним рефлексом на смак.

«Ітан». Вона стоїть, задихаючись, очікуючи, що його відкине в протилежний бік.

Але він уже піднявся, а може, йому вдалося втриматися за ручку. Він перехиляється через край дверей, щоб зазирнути всередину крізь щілину між дверима та рамою.

Офелія обережно подається до нього. Вона ковзнула до задньої частини марсохода, далі, ніж вона думала. «Я дещо знайшла. Під марсоходом лежить тіло».

«Ти сказала тіло?» вимагає Суреш.

Ітан не рухається, просто залишається всередині дверей, дивлячись на щось, чого вона не бачить.

«Ти мене чуєш? Я сказала, що... — Офелія замовкає, щойно підходить до відкритих дверей і може зазирнути всередину.

Спочатку її мозок не може зрозуміти це, як літери, перевернуті догори дном і назад, перетворюючи щось таке знайоме, як ваше власне ім'я, на тарабарщину.

Екокостюми, як їхній, але зі знайомим, яскравим логотипом Піннакле. Руку, підняту вгору над костюмами у марсоході, яка закінчується товстою чорною пухкою рукавичкою. Лицьові панелі на шоломах, які вона бачить, затемнені. Чийсь ноги в хаотичному клубку над переднім сидінням.

Всередині двоє — ні, троє людей. Один за кермом, він звалився вперед і відвернувся від Офелії, ніби хоче подрімати перед далекою поїздкою. Двоє інших затиснуті догори ногами та боком на задньому сидінні для пасажирів, усі в безладі, ніби вони кинулися в марсохід, не подбавши про своє припасування. Або ніби хтось інший нашвидкуруч запхав їх туди.

Офелія робить крок назад. “Що...”

Тіло, яке знаходиться найближче до неї, з руками, закинутими в нішу, одягнене в костюм з нашивкою, на якій написано «VIV'EN MАРКЕЛЛ», посаду важко прочитати крізь плями чорного кольору на зовнішній стороні костюма.

Фарба. Вони використали чорну фарбу для покриття лицьових панелей і рук. Навіщо їм...

Порив вітру проноситься навколо рогу вежі, штовхаючи Офелію та запускаючи міні-циклони в нещодавно збуреному снігу біля їхніх ніг.

Один із циклонів прокручується повз Офелію та піднімається до марсохода, де розсіюється, розкидаючи пластівці всередині марсохода та на його пасажирів.

І саме тоді вона бачить це — сніжинки падають у шолом Вів'ена. Лицьова панель на шоломі Вів'ена не затемнена. Її просто немає. Не розбита на друзки; її просто більше не існує.

Лице під шоломом — товста маска з засохлої та замороженої крові та рідини, риси стерті. Очі, ніс, рот, їх просто немає.

І руки такі ж самі.

Від пошарпаних залишків її рукавичок на зап'ясті крихітні чорні плями сяють на них під вогнями шоломів, але в рідкісних проміжках чорного Офелія вловлює відблиск білого, кістяного, там, де мали б бути її пальці.

Ох, чорт, чорт, чорт.

«Піннакле навіть не залишали планету», — говорить Ітан хриплим голосом. «Троє з них тут, принаймні один повернувся в хаб. Ще два десь».

Ні, є ще один - під марсоходом. Офелія віднімає від загальної суми.

«Можливо, вони підняли посадковий модуль із землі, але...» Він хитає головою, і в його горлі чутно клацає.

Шок. Він у шоці. Що має сенс. Офелія повинна бути, теж була б, якби вона не була такою, якою вона є.

Вона випрямляється, змушуючи глибоко вдихнути все ще хворі легені. «Ітане. Слухай. Нам треба йти. Зараз.»

Коли він не відповідає, вона робить крок ближче до дверей. Намагаючись не дивитися на Вів'єн, не думати про члена команди під марсоходом. Інакше це буде наша доля, наше майбутнє.

Офелія висмикує двері з його рук і намагається їх зачинити. Вони швидко зупиняються, з іншим, не менш тривожним вереском петель. Але зараз у Ітана достатньо місця, щоб пройти повз них.

Вона хапає його за руку і тягне до себе.

«Візьміть їх назад, придурки! Прокиньтесь і заберіть це назад!» Суреш кричить, перебиваючи наростаючий шум вітру. Наближається інший фронт. «Ми просто хочемо забратися звідси!»

Клацаючий звук, Офелія не розпізнає відлуння як всередині, так і ззовні свого шолома. «Суреш, стій! СТІЙ!» — кричить Кейт. «Поклади їх».

Флакони для зразків. Мабуть, він кидає їх у вежу.

Офелія прямує до Кейт, Суреша та Ліани, тягнучи Ітана за собою.

«Ітане, мені потрібна допомога, я не можу... Боже мій. Ліано, стій! Повернися!»

Ітан, здається, прокинувся. Він вириває свою руку з руки Офелії та оминає її, щоб кинутися до передньої частини вежі.

Вона завертає за риг відразу за ним.

Гудіння, якого вона очікувала раніше, лунає зараз. Тільки це не гул, а скоріше високий тон, схожий на зворотний зв'язок мікрофона, інтенсивність якого зростає. Офелія нахиляється, намагаючись затулити вуха руками, але це не приносить користі. Вона відчуває відлуння у своїй голові, тон, який не вщухає. Таке відчуття, ніби кістки її черепа розходяться, а мозок перетворюється на желе з сірої речовини.

Вона шкандибає далі, геть від вежі. Їй потрібно відійти далі від вібрації. Зникла спокуса миру й щастя. Голос її батька мовчить. Ось його справжнє обличчя.

«Ліана!» — кричить Кейт, її голос тьмяний і спотворений під цим тоном, але хрипить від відчаю.

Офелія обертається, шукаючи Кейт. Де вони? Чому вони не втікають?

Ітан і Кейт згорбилися, піднявши руки в марній спробі захиститися, і намагаються пройти вперед. Суреш стоїть біля основи вежі, закинувши голову в шоломі, ніби прислухаючись до чогось, чого не чує Офелія.

Але Ліана — о Боже!

Широко розкинувши руки в пародії на розп'яття, Ліана притиснута до вежі, наче її там щось тримає. Її ноги звисають у парі метрів над землею, пальці спрямовані всередину вежі. Її голова нахиляється вперед до вежі в неймовірно прямій і жорсткій позиції.

Саме так, як Офелія уявляла себе раніше. Тільки немає білого світла, немає відчуття спокою чи становлення.

А потім починається крик.

30

Тіло Ліани напружується, і тонкий вереск, подібний до свисту старомодного чайника, на якому бабуся Офелії наполягала, щоб готувати собі чай, перетворюється на повний крик.

Гладка та блискуча поверхня вежі... викривляється, зміщується, як хвиля, що котиться по ній і вгору одночасно.

Крик Ліани переривається густим бульканням по каналу зв'язку, а потім різким тріском. Через мить чорні частинки випливають, як пінистий дим, з її шолома в потік, який Офелія може бачити навіть на цій відстані. Через її лицьову панель. Воно просто пробило її передню панель, як у члена команди Піннакле у марсоході.

Нам потрібно її спустити!

Офелія не впевнена, чи хтось сказав це по каналу зв'язку, чи вона просто подумала. Зі скигненням у вухах неможливо на чомусь зосередитися. Це як дивитися прямо на сонце, тільки зі звуком замість світла.

Потім руки Ліани піднімаються над головою, і її костюм починає рухатися. Горбки неправильної форми та нерівності тиснуть на межі її

костюма, коли вони повзуть по її тулубу та вниз по руках у напрямку до рукавичок. Усе, що в ній чужорідне, намагається вибратися, повернутися у вежу.

Прокляття.

Ітану та Кейт вдається дістатися до основи вежі та схопити ноги Ліани, єдину частину її тіла, якої вони можуть досягти.

Скрегочучи зубами від болю в голові, Офелія поспішає, щоб приєднатися до них. Тільки коли вона наблизилася до них, Суреш простягає руку й притискає руку до вежі.

Чорт. Він буде наступним.

Офелія залишає Ліану Кейт та Ітану та кидається до Суреша. У неї немає плану, вона навіть не знає, що вона збирається робити, коли досягне його, тобто, як виявилось, кинеться на нього. Груба сила, коли все інше не допомагає.

Офелія б'є його своїм плечем у бік, і її вага та імпульс відривають його від вежі, кидаючи їх обох на землю. Вона приземляється на нього, її збиті легені та спина протестують проти другого різкого удару за лічені хвилини.

Офелія випрямляється, як тільки може, відштовхнувшись від нього. «Суреш? Гей, Суреш!» Вона трясє його за плечі.

Його погляд, не змигуючи, прикутий до веж позаду неї. Але потім він здригається, і його очі шалено метаються з одного боку в інший, поки він нарешті не бачить Офелію.

“Що сталося? Я не...”

«Інопланетяни», — похмуро каже вона. Легше використовувати його термінологію. «Вони хочуть затягнути вас. Нам потрібно забрати вас звідси». Перш ніж цей магнітний розіграш почнеться знову. Вона не зможе зупинити його сама, якщо він вирішить з нею битися.

“Моя рука! Я її не відчуваю... Я нічого не відчуваю з цього боку», — каже він із панікою в голосі.

Він тримає праву руку, і його рука в рукавичці плюхається вперед, згинаючи посередині так, як це було б неможливо.

Тоді, мабуть, краще, щоб він нічого не відчував.

«Ти можеш стояти?» — запитує Офелія.

«Я не...» Він хитає головою. “Ні. Вся права сторона мого тіла, це...”

Поки вона спостерігає, він намагається ворухнути пальцями, і поєднання крові та чорного мулу раптом сочиться крізь його шию, накопичуючись там, лише трохи видні крізь лицьову панель. Мабуть, воно котиться по його руці, назад у костюм. Це означає втрату немалої кількості крові.

Офелія миттєво відводить погляд, намагаючись не звертати уваги на те, що в її голові та кишках крутиться у крові.

Добре-добре. Мені треба подумати. «Тримай руку вгору». Над серцем. Вона сподівається, що це правильно. Або це потенційно отруйний укусу? Ісусе. Вона ніколи не думала, що їй справді знадобиться використати цю інформацію.

Вона хитається на підборах, думки обертаються так швидко, що вона не може вхопити жодну з них. Турнікет. Раптом слово та ідея спливають у поле зору. Вона перебирає кишені свого костюма. Нашивки на костюми. пайки. Там усілякі екстрені речі. І одна з цих речей, вона майже впевнена, це...

В одній із маленьких кишень на штанині її костюма її пальці вчепилися за шнур із крихітною пластиковою ручкою. «Джгут».

Вона скручує шнур над ліктем Суреша і закручує, щоб затягнути, доки він не закричить. Якщо вони не кричать, це недостатньо щільно. Проте грубий інструктор з її обов'язкового навчального курсу не згадав, яке лайно відчувати себе, коли ти навмисне хочеш заподіяти комусь біль, навіть якщо це для його ж блага.

Офелія моргає, стримуючи сльози. «Просто намагайся зберігати спокій. Зі мною». Вона пересувається, поки не може затягнути руки йому під пахви.

«О, так, набагато краще», — каже Суреш крізь зціплені зуби.

Щоб відтягнути його назад, потрібна вся її сила. Сніг трохи допомагає, як і трохи легша гравітація. Але навіть із цими допоміжними засобами вони долають лише півдюжини метрів, перш ніж їй доводиться зупинитися, важко дихаючи, тіло болить від напруги.

Коли вона перевіряє відстань між їхнім місцем розташування та вежами, здається, що вони з Сурешем майже не рухалися.

Ми все ще занадто близько. І — Офелія перевіряє свій рівень кисню — я всмоктую повітря, ніби ним заповнена ціла планета.

Ми не встигнемо. Усвідомлення холодне і абсолютно чітке. Вона не зможе відвести його досить далеко, поки ці речі не закінчаться — це,

безперечно, схоже на певну форму їжі, чи не так? — і вежа знову потягне Суреша вперед, а можливо, і всіх інших.

Не кажучи вже про те, що Офелія не може розшукати будинок якщо вона хоче тягнути його туди. Під час шторму вона може попрямувати зовсім не в тому напрямку. І вони обидвоє помруть, коли в їхніх костюмах вичерпається кисень. Припускаючи, що вони навіть досягнуть такої відстані.

Біля вежі Ітан і Кейт повернуті до стіни спиною й тягнуть Ліану за ноги, ніби вона візок, який слід тягнути за собою. Але верхня половина її тіла приклеєна до вежі. Поки що. Офелія впевнена, що так не залишиться. Ні, якщо тіла, які вони знайшли в марсоході, є ознакою. Хтось намагався їх врятувати, але далеко вони не зайшли.

Офелія не така швидка, як Кейт, але вона знаходить життєво важливі органи Ліани на дисплеї в її шоломі. Вони згасають, але її серце все ще б'ється.

Потворний вибір. Раніше Офелія так невибагливо говорила про це з Ітаном. Тепер, коли вона насправді стикається з ним, вона відчуває себе у зовсім іншій ситуації.

«Док, що ми робимо?» Задихаючись, запитує Суреш. «Я не... оніміння поширюється».

Мені потрібна допомога. І нам усім треба піти. «Ітан. Кейт. Суреш поранений, і нам потрібно повернути його до станції. Я не можу... — Вона переводить подих, змушуючи голос стихнути. «Я не можу зробити це сама, і я думаю, що буде лише питанням часу, коли вони, ким би вони не були, спробують щось з нами усіма. Будь ласка.

Гарячі сльози котяться по її обличчю. Вона прирікає Ліану на смерть. Це єдиний шлях для решти. І Офелія — це та, що порушує це питання, та, кому доведеться жити зі смертю Ліани, ще однією смертю на своїй совісті.

Кейт вагається. Офелія бачить, як вона зупиняється, а потім Кейт відпускає Ліану.

Гудіння у вухах Офелії стає голоснішим, наче сутності усвідомлюють, що повна перемога над Ліаною неминуча.

«Ітане, ходімо», — кричить Кейт. Вона зупиняється, чекаючи на нього, але він тільки сильніше нахилиється вперед.

Вона хитає головою і біжить до Офелії. “Ходімо.” Вона займає позицію праворуч від Суреша, нахилиючись, щоб схопити його за руку.

«Почекай, нам потрібен Ітан», — злякано каже Офелія.

«Він не прийде», — кинула Кейт. «Це ти сказала, що нам потрібно йти».

— А ти сказала, що він наш єдиний пілот, — зауважує Офелія. Хоча це не причина. Вона просто не може перенести ідею залишити його тут. Не тоді, коли він міг піти.

«Я майже впевнена, що зараз це найменша з наших проблем», — каже Кейт. «Ходімо!»

Одна справа — прийняти смерть, коли в неї немає іншого вибору, коли смерть — єдиний вихід. Але тут справа не в цьому.

З пустотою у животі Офелія обходить Суреша й прямує до Ітана.

«Чорт, — гарчить Кейт. «Лікарю, повертайтеся сюди! Якщо Северин недієздатний, то командир я. Я головна!»

Ітан ледь підводить погляд, коли Офелія підходить до нього. Але він все ще намагається звільнити Ліану. Він все ще там, ще не втрачений у вежі. Це означає, що вибір робить він. Як спробу компенсувати минулі втрати.

Його очі яскраві, але Офелія також бачить у них знайому безнадійність. Це людина, яка стоїть на краю.

«Послухай мене», — каже вона якомога спокійніше, перекриваючи лайки Кейт на задньому плані. «Я знаю, що ти зараз звинувачуєш себе в цьому. Я розумію це краще за всіх. Ти це знаєш. Але ти нам потрібен. І якщо ти не підеш, ми всі помremo». У неї болить горло, але вона тримає голос настільки рівно, наскільки може. «Я не залишаю тебе тут помирати лише тому, що ти нам потрібен, а Кейт не може врятувати Суреша сама».

По тілу Ліани пробігає конвульсія, і нахил вежі змінюється, опускаючись нижче. Їхній час закінчується.

«Лікарю, не змушуйте мене йти за вами!» — реве Кейт.

«Ви сказали мені, що мені потрібно припинити звинувачувати себе в тому, що я не можу змінити, і просити допомоги», — каже Офелія, повільно відступаючи. Крок за кроком. «Отже, я зробила це. Мені потрібна допомога. І я прошу вас допомогти».

Маленька пташка. Де ти? Голос її батька знову шепоче в її розумі.

«Ітане, будь ласка!» — благає Офелія.

Крик рветься з глибини його душі. «Х*й!» Він відпускає Ліану й біжить, схопивши Офелію за руку, коли пробігає повз, і тягне її за

собою.

Повернення до хабу, коли вони втрюх несуть Суреша через шторм, закінчується миттєво в порівнянні з нескінченим очікуванням, поки шлюз завершить свій безглуздий сеанс дезактивації. Система налаштована на надання пріоритету дезактивації над усім іншим, включаючи відновлення тиску.

Тоді, три дні тому, це здавалося гарною ідеєю.

«Ти нічого не можеш зробити?» — запитує Ітан, його подих затуманює передню панель. У них закінчується кисень. Потужність костюма ще нижча. Вони цілком можуть замерзнути до смерті — або задихнутися — до того, як внутрішні двері відкриються.

«Не тут», — відповідає Кейт, цокаючи зубами. «Чи встигне Суреш?» — запитує вона Офелію.

«Я чую вас», — слабко протестує він зі своєї позиції на підлозі. Ітан накрив його ковдрою, але вона не впевнена, що цього достатньо.

«Добре», — жваво й діловито каже Кейт. Але вона дивиться на Офелію, все ще чекаючи відповіді.

Якої Офелія не має. Його права рукавичка страшно роздута, і він досі нічого не відчуває з того боку. «Щойно ми зайдемо, хтось має активувати РМУ», — каже вона. Хоча вона сумнівається, що зможе щось зробити в цій ситуації.

«Я зроблю це», — каже Ітан.

Нарешті, нарешті, повітряний шлюз знову герметизується, і з останнім поштовхом повітря, наче вони вивалялися в бруді і їх також потрібно очистити, лунає привітальний звуковий сигнал і зелене світло над внутрішніми дверцятами повітряного шлюзу.

Кейт відпускає свій шолом із чутним видихом полегшення, опускаючи його на підлогу, а потім кидається вперед, щоб штовхнути двері.

Ітан і Офелія роблять те саме. Повітря пахне благословенно чистим і лікувальним, хоча Офелія знає, що це нічим не допоможе в цій ситуації, лише вжалить їм очі та носи.

Офелія стає на коліна, щоб також зняти шолом Суреша. Його шкіра має сірий відтінок, блищить від видимого поту. Кров і чорні бризки вкраплюють його підборіддя та шию. Під коміром його костюма вона може побачити, де рідина вмокла в його комбінезон знизу.

«Чому?» питає вона. «Чому ти торкнувся цього?»

«Я... я почув свою маму», — тихо каже він. «Вона дзвонила мені. Щоб сказати, що мої тітоньки чекають, що наша їжа готова. Це було так реально». Сльоза зривається й котиться по скроні. «Це було так, ніби я був там. Мама тягнула мене за руку, притягувала ближче, а потім... потім була ти, а я лежав на землі».

«Вона жива?» — імпульсивно запитує Офелія.

Він хмуриться. «Хто? Моя мати? Так. Наскільки мені відомо. Чому б вам...»

Офелія хитає головою. «Не зважай.»

Ітан кидає на неї дивний погляд, коли вона випрямляється. «Що ти думаєш?»

«Не знаю.» Я все ще намагаюся зрозуміти незрозуміле. Вона вагається. «Твоя мати, Суреш... ти її любиш?»

Ітан пильно дивиться на неї.

«Про що ти говориш? Вона моя мати. Звичайно, я її люблю!»

Офелія підводить руки вгору, здаючись. «Добре-добре.» Любов і ненависть — це сильні емоції, зазвичай також складні.

Зсередини доноситься гучний стукіт, а потім безпомилковий вереск металу по металу.

«Я пересунула стіл у центральному вузлі ближче», — каже Кейт, задихаючись після повернення.

Це хороша ідея. Краще не витратити час на те, щоб тягнути Суреша назад до офісу Офелії. Крім того, існує обмеження щодо того, як довго джгут може бути на місці, перш ніж кінцівку буде втрачено. Вона пам'ятає це, але не точно, скільки це часу. Її навчання охоплювало це старомодне лайно лише як крайній захід. Скоріше як дивина, як використання двох шматків дерева, щоб створити тертя, щоб розпалити вогонь, а не просто використати довбану плазмову запальничку.

«Готові?» — запитує Ітан, присідаючи позаду Суреша, щоб підняти його верхню частину тулуба.

Офелія киває.

«Готові», — каже Кейт.

Із зусиллям крякнувши, Ітан піднімає Суреша, а Кейт і Офелія відривають ноги Суреша від землі. Він тихий. Не крик, лише скиглення.

Вони троє — технічно четверо — незграбно пробираються через поріг і потрапляють у центральний вузол, де стіл, як і обіцяно, знаходиться набагато ближче.

Ітан обережно відступає до краю столу й перекидає Суреша вбік через стіл, обережно опускаючи його, коли спина Суреша з'єднується зі столом. Офелія та Кейт наслідують його приклад, опускаючи його ноги на одну лінію.

«Не крутися», — попереджає Кейт Суреша, коли Ітан зникає в коридорі А, щоб активувати РМУ.

«Стільки метушні навколо мене, маленького старенького», — бурмоче Суреш, його повіки тремтять.

— І намагайся не спати, — різко додає Офелія.

Очі Кейт розширюються. «Якого біса він хотів би це зробити?» вимагає вона. «Йому боляче...»

«Тому що я думаю, що це важливо. Здається, симптоми погіршуються, коли ми не в свідомості». І Суреш не відчуває болю, що, на думку Офелії, є великою проблемою. Якась частина його, здається, вже втрачена для цієї речі. Якщо він засне, вони можуть його повністю втратити.

Кейт закочує очі, але тицькає Суреша в плече. «Чуєш? Зла лікарка каже, що тобі не можна спати».

«Божевільна сука», — каже Суреш із натяком на колишню іскру. «Намагається врятувати мене від милих інопланетних мучителів».

Через кілька секунд Ітан повертається з РМУ.

«Залиште джгут на місці. Я думаю, — каже Офелія Кейт, яка підійшла до іншого боку столу, її руки зависли над шнуром із петлею. «Нам потрібно зняти з нього рукавичку».

Скривившись, Кейт відступає назад і ховається, піднявши руки. «Машини, а не люди, док».

Сучий син. добре.

Офелія рухається навколо столу й намагає систему фіксатора на зап'ясті Суреша. Це повернення до того, що вона вже звикла робити, надягати та знімати їх із себе.

Ітан підходить, штовхаючи її вбік та беручи руку. Він повертає зап'ястя, і рукавичка з клацанням відходить. Потім обережно опускає манжету костюма.

Звук, о Боже... Офелія не впевнена, що хтось із них переживе це, але якщо вона витримає, звуки мокрого бризкання з тіла Суреша та ця суміш крові та чорного мулу, що вдаряється об металеву підлогу, залишаться з нею назавжди.

звичайно рука Суреша — це подрібнений безлад. Шкіра і зв'язки звисають з кістки. І чорнота скрізь. Ніби крихітні шматочки вибухнули у руці зсередини. І, можливо, вони так і зробили, намагаючись дістатися до вежі. Тільки його костюм — і той факт, що він був не настільки інфікований, як Ліана — врятував його. Фрагменти не могли вийти й об'єднатися в ціле. У Ліани тріснула лицьова панель. Але його рукавичка витримала. Це воно.

Офелія стискає губи й притискає язик до неба, стримуючи підйом жовчі.

Ітан різко вдихає.

«О, чорт, я втрачу палець?» — запитує Суреш.

Її обличчя потьмяніло, Кейт поплескала його по плечу. «Ні. Всі п'ятеро живі. Будуть гладенькі та як новенькі». Вона зиркнула на них.

— Медичний сканер, — за мить каже Офелія. «Мені це потрібно. Я зараз повернуся».

Вона відвертається в бік коридору А, її дихання тремтить. Їй вдається втриматися, доки вона не зникла з поля зору, притиснувшись за поворот у коридорі. Тоді її тремтячі коліна підкошуються.

Ітан слідує за нею. Вона не піднімає очей, але знає, що це він, за знайомим ритмом і твердістю його кроків.

«Ми не можемо це зшити», — каже Офелія до своїх колін. «Нема чого зшивати, і РМУ марний, якщо ви не готові ризикнути ампутацією. Припустимо, що для цього навіть є налаштування. Він потребує більше догляду, ніж ми можемо зробити тут. Можливо, навіть більше, ніж ми можемо дати йому на Стійкості». Корабель, що обертається на автопілоті у кілометрах над ними, зараз здається недосяжним, як дім. «І я навіть не знаю... Я навіть не впевнена, що він переживе холодний сон. Система використовує нашу циркуляцію, щоб рухати охолоджуючі рідини, і він втратив стільки крові, і з цим мулом, тими штуками, які там, я...» Офелія хитає головою.

«Шок для його тіла може бути занадто сильним», — каже Ітан, опускаючись, щоб присісти біля неї.

«Так». Офелія стискає руки, щоб вони не тремтіли, і кладе їх на коліна. Після всього, що вони зробили, після всього, чим пожертвували — Ліаною, Берчем, — вони просто застрягнуть тут, спостерігаючи, як один за одним вмирають або поступово втрачають розум.

— Ні, — каже Ітан.

“Ні?” Вона піднімає брови.

«Нам просто потрібно якнайшвидше зупинити кровотечу. Стабілізувати його. А потім ми летимо звідси до біса. Зараз».

Вона здивовано дивиться на нього. «Але ви сказали, що посадковий модуль не впорається з...»

«Це не може чекати». Через мить він виправляється: «Ми не повинні. Але ми вже минули точку «треба» прямо зараз». Він робить паузу. “Ви були праві.”

Офелія піднімає брови.

«Потворний вибір». Він схиляє на неї голову на знак підтвердження. «Якщо я збираюся нести відповідальність за смерть, я б хотів, щоб це було при спробі врятуватися. Крапка.

Проте порожнеча його обличчя говорить Офелії те, що вона вже підозрювала. Що це ще більше зашкодить йому. Ризикувати своїм життям, вилітаючи під час шторму, знаючи, що це може закінчитися погано. Покласти Суреша в танк, знаючи, що він може не вижити.

Але чи хтось проживає життя, не зазнаючи шкоди від ризику в тій чи іншій формі? Уся її кар'єра — чорт забирай, її життя — свідчить про те, що це неможливо.

Офелія сідає рівніше. «Добре», — повільно каже вона.

Ітан бере її за руку й піднімає на ноги.

«В аптечці повинен бути гель для таких випадків», — каже він. «Я використовував його, щоб вправити зламану руку чи дві в минулому. Він створює водонепроникне ущільнення. Ви вважаєте, що ми можемо використати це, щоб зупинити кровотечу на достатньо довгий час, щоб Суреш повернувся до Стійкості?»

Її охоплює запаморочення. Можливо, від того, що вона занадто швидко встає. Відсутність їжі. Брак сну — її очі горять. Стрес. Лоскіт у горлі. Бажання посміятися, хоча в цьому немає абсолютно нічого смішного. «Можливо», — починає вона. «Звичайно, це використання не за призначенням, але я не можу придумати...»

Маленька пташка. Я тебе знайшов.

Вона напружується, завмираючи на місці. За плечем Ітана з'являється її батько. Не прозорий, розпливчастий або навіть у тіні.

Його сірий комбінезон заповнений залишками роботи, незважаючи на найкращі зусилля з обробки. Як це було колись, коли він повернувся з місячної роботи на шахті P3X147. Його кулаки стиснуті з боків, кісточки пальців у синяках і потемніли від зіткнення з шорсткими краями машин і випадкових ударів по стінах у нападі гніву. Його сріблясті кучері коротко підстрижені з боків. На його обличчі відбилася втома. Гнів кипить у важких бровах, готовий блискавично перейти від плавної люті до конвульсійних, різких рухів.

Офелія не бачила його таким десятиліттями. У ЗМІ вони використовували фотографію його співробітника, дивлячись у камеру з порожнім обличчям. Або, що ще гірше, заплутані кадри з камери, на яких видно, як він виходить із транспорту, закривавлену маленьку фігуру, яку ледь можна відрізнити від оточення.

Але це її батько, якого вона знала його більшу частину часу.

Розлючений. На межі вибуху.

Її плечі автоматично горбляться. Залишити це. Спокійно. Сховайся, якщо можеш. Почекай, поки не стане безпечно.

Імпульс дотримуватися цих перевірених заходів настільки сильний, що Офелії важко навіть дивитися на нього, ніби зоровий контакт може

його збентежити. Раніше, якщо її матері не було, щоб втрутитися, вона намагалася знешкодити його. Час від часу вона це робила.

Чому ти змусила мене шукати тебе? Ти не чула, як я тебе кличу? Ти повинна відповідати, коли я тебе кличу, Жайворонок! Його голос лунає в її голові.

Почувши це, неблаганна лють всередині змушує її серце тріпотіти від жаху, хоч вона доросла.

Вона усвідомлює, що, ймовірно, це відчувала і її мати.

Маленька, налякана, самотня. І в пастці.

Офелія завжди знала, що її мати, мабуть, була налякана, навіть якщо вона відмовлялася говорити про це. Цей страх тримав її на Голіафі та разом з ним. Що розрив з її сім'єю не допоміг, тому що вона відчувала, що їй нікуди йти, і немає ресурсів, щоб допомогти їй втекти.

Будучи маленькою дитиною, Офелія сприймала їх як двох дорослих, які здавалися рівними в її очах. Той, хто завдав їй болю, і той, хто це дозволяв. Але ця оцінка, як і все інше в житті, була надто простою для такої складної ситуації.

Її очі сльозяться, і вона моргає, щоб сльози припинилися. Це нереально. Це не може бути реальним. Незалежно від того, що каже панічний ритм її серця, її батько давно помер. І більше не в змозі завдати їй болю. Але до біса, якщо їй не здається, що він може простягнути руку і схопити її будь-якої секунди. Потрясти її, поки її зуби не загуркочуть у її голові, залишивши синці від відбитків пальців на її худенькому, кості і шкіра, плечі, як колись.

Офелія на мить заплющує очі, намагаючись позбутися видіння. Галюцинації. Що завгодно. Зрозуміло, що ці речі закінчили... обробку Ліани та починають працювати знову. «Давайте спробуємо гель», — каже Офелія Ітану, її голос кричить від страждання.

І — слава Богу — її батька вже немає, коли вона відкриває очі.

Але Ітан дивиться на неї з дивним виразом. Потім він раптово відступає, віддаляючись від неї.

«Що, що таке?» — запитує Офелія. Або це те, що вона говорить у своїй голові.

Тому що лише тоді вона чує себе, розрив між словами, які вона думає, і тими, що виходять з її вуст.

«Спершу кава?»

«Накажіть їсти у школі!» бекає Офелія. Її голос не її голос, надто м'який, надто мрійливий. І не говорить те, що хоче.

Вона закриває рот рукою. Ні-ні-ні. Що відбувається?

«Все гаразд, гаразд», — ніжно каже Ітан. Потім повертається і кличе через плече. «Кейт!»

Жах пронизує Офелію, холодні леза ріжуть всередині. Вона не така втрачена, як здавалося Ліані чи навіть Берчу. Але, можливо, лише тому, що вона ще не спить. Зараз.

У коридорі з'являється Кейт. «Що так довго? Медичний сканер має бути... — Вона раптово зупиняється, щойно їх бачить. “Що ви робите? Що не так?”

«Ми втрачаємо її», — тихо каже Ітан.

«Ні, я все ще тут. Але не знаю, що не так, — наполягає Офелія. Але з її вуст зривається ще більше нісенітниць. Її губи, зуби та язик здаються чужими, вони більше не підкоряються її командам.

Кейт дивиться на неї, злегка роззявивши рота.

Ітан намагається схопити Офелію за руку, але, діючи імпульсивно, вона кидається вбік, далі по бічному коридорі А, поза межі досяжності. Її кінцівки поки що роблять те, вона просить. Але це не гарантія - через годину чи навіть п'ять хвилин...

Її дихання перехоплює в горлі, скигнення виривається, перш ніж вона встигає його зупинити. Я не можу Я не можу цього зробити. Будьте присутні і відчуйте, як мій розум погіршується навколо мене. Ось її кошмар збувається. Втрачає контроль над собою і все ще смутно усвідомлює, що відбувається.

«Офеліє, я не заподію тобі боляче», — каже Ітан тихим голосом, простягаючи руки перед собою, ніби він наближається до дикої тварини. «Я просто хочу переконатися, що ти не зашкодиш собі, добре?»

Частина її хоче закотити на нього очі. Вона його чудово розуміє. Але він не може цього знати, тому що вона не може йому цього сказати.

Вона не може дихати. Її легені стиснуті, ніби вони перетворилися на твердий камінь. Нездатний і непроникний для повітря.

Що я збираюсь зробити? Вона переминає вагу з ноги на ногу, коли Ітан повільно й обережно наближається. Вона знає, чого не слід

робити, як би марно це не було в даний момент. Сон лише погіршить ситуацію. Берч, принаймні, мав певну обізнаність, а ось Ліана...

Зачекайте. Вона перестає рухатися. Вона уникала давати Сурешу заспокійливе, бо не хотіла втратити його через вежі, чи що б це не було. Вона не думала, що станеться, якщо вона спробує навпаки. Якщо їхній сплячий розум дає цій речі якусь перевагу над ними, то що станеться, якби вона, ну, прокинулася?

Офелія розвертається на підборах і прямує до свого кабінету, де вона востаннє бачила аптечку.

На щастя, вона досі лежить на її столі.

Ітан і Кейт йдуть за нею на безпечній відстані.

«Що вона робить?» — запитує Кейт, поки Офелія порпається в комплекті.

«Не знаю. Будьте готові схопити її, якщо в неї є скальпелі, — похмуро каже Ітан. — Офеліє, просто йди з нами і...

«Трава. Стілець, небо, благословення. Крісельне небо благословення!» Тремтячими пальцями вона показує їм ампулу.

— Здається, стимулятор, — каже Ітан Кейт. «Я не думаю, що це гарна ідея», — каже він Офелії. «Це має бути на продовжений...»

Вона притискає гіпо до шиї. Відчуття прохолоди проходить під шкірою, а потім по всій шкірі миттєво виливається піт разом із ознобом. Її зуби цокотять.

«Воно в лобовій частині мого мозку, в мовному центрі», — каже вона їм, тремтіння проймає її тіло. Її серце калатає, наче вона біжить на спринті. В гору. «Але я все ще можу зрозуміти. Ітане, я все ще я».

Знову тарабарщина.

Ітан схиляє голову набік, уважно дивлячись на Офелію. Потім він звертається до Кейт. «Ви можете дати мені секунду?»

Вона складає руки на грудях. «Не чудова ідея, командире».

«Нехай», — каже він. Коли вона не рухається, він випрямляється. «Кейт. Зараз, будь ласка.

Голос командира. Це ефективно.

Вона похмуро дивиться на Офелію. «Я буду прямо надворі». Тоді вона повертається й прямує до дверей, демонструючи, що зупиняється біля порога.

Ітан наближається до неї, все ще піднявши руки, але тепер він здається більш впевненим. «Мені потрібно, щоб ти пішла зі мною.

Кудись у безпечне місце. Якщо ви можете мене зрозуміти, ви знаєте, чому я повинен це зробити. Я не можу ризикувати, щоб ти завдала шкоди собі чи нам. І... — Він вагається. «З твоєю історією, з тим, що ти мені розповіла, мені потрібно бути обережним». Співчуття в його погляді, поєднане з непримиренною добротою, змушує Офелію водночас захотіти плакати й вирити яму в землі й зникнути назавжди.

Кривавий Бледсо завдає удару знову. Але вона розуміє. Вона б не наполягала ні на чому меншому.

Однак вона ніколи в житті не почувалася більш заплямованою, більш пошкодженою.

Офелія ризикує і намагається кивнути.

На обличчі Ітана з'являється полегшення.

«Я знав, що ти можеш мене зрозуміти. Ми збираємося підготувати посадковий модуль, поставити Суреша на місце, а потім повернемося за тобою. Ми всі летимо звідси. Гарзд?»

«Якщо це навіть дозволить нам піти», — гірко каже вона. «Це може просто вирвати цю штуку з нас, коли ми порушимо атмосферу. Зрештою ми залишимося лише калюжами чорної слизу всередині розбитого посадкового модуля». Що може бути саме тим, що сталося з будь-якими залишками команди Піннакле, якщо припустити, що вони були.

Очі Ітана розширюються. І їй потрібна секунда, щоб зрозуміти, що вона сказала. Власне кажучи.

Хвилювання тече по її венах, як електрика. «Це мало сенс! Ви мене зрозуміли!» Офелія не чекає його відповіді. Вона не знає, як довго триватиме це обмежене вікно. «Слухай, ти не можеш спати. Навіть не дозволяй собі заснути. Наша свідомість, здається, може трохи стримувати це. Але, мабуть, не весь час. Використовуй все, що у нас є, щоб не спати, принаймні до тих пір, поки не впадете в холодний сон». Вона притримує решту доз стимулятора.

«Добре», — каже він, відмахуючись від її слів. «Ти в порядку. Ти можеш...»

Офелія відступає від нього на крок, хоча це її вбиває.

Ітан хмуриться. «Що? Що не так?»

«Ви були праві. Я занадто великий ризик. Зараз у мене контроль. Але є хороша ймовірність, що це тимчасово», — каже вона. «Це в моїй голові. Я відчуваю, як вони... чекають».

Кілька емоцій промайнули на його обличчі, перш ніж він зупинився на одній. Командир повернувся.

«Нам потрібні всі, докторе. Ви не можете просто...»

«Не цього разу», — каже Офелія.

Він відкриває рота, щоб сперечатися.

Але Офелія має розіграти останню карту, її найгірший страх і найбільшу вразливість одночасно. «Не дозволь мені зробити нікому боляче. Будь ласка.

Ітан і Кейт визначають, що двоярусна кімната, яку Офелія поділяла з Кейт і Ліаною, є найкращим місцем для тимчасового утримання Офелії. Найдалше від веж і її найлегше зачистити.

Ітан веде її через центральний вузол. Суреш мовчки спостерігає зі свого стола/каталки. Мабуть, хтось його проінформував.

«Все буде добре. Ми зараз повернемося за тобою, — каже Ітан, коли Кейт закінчує виштовхувати всі їхні особисті речі, включно з речами Офелії, у коридор. Страшно, але це нагадує Офелії про те, яким вони знайшли будинок, коли тільки прибули. Усі особисті речі викинуті, залишені.

Офелія киває, майже боячись говорити зараз, і дізнатись, що її здатність контролювати свій голос знову зникла.

Кейт відступає, даючи їй достатньо місця для входу в модуль. Залишилися лише самі ліжка. Навіть простирадла та ковдри в коридорі купую.

Кейт спітніла, а очі її оскліли. Вона, як і всі інші, бореться з впливом веж. Але вона зустрічає погляд Офелії, відверто ворожий, коли зачиняє двері, і раптом Офелія дуже сумнівається, що хтось повернеться за нею, якщо Кейт захоче.

Вона не звинувачує Кейт. Дізнатися, що ви працювали пліч-о-пліч із донькою найвідомішого масового вбивці за останні тридцять років, і що ця донька зараз відчуває у галюцинаціях свого батька, мабуть, трохи лякає, не кажучи вже про обурення. І їм усім безпечніше, якщо Офелії не буде на кораблі. Довіра має вирішальне значення. Потрібно лише кілька секунд, щоб порушити бак холодного сну і перетворити витівку, яку влаштував Суреш, у реальність. Хтось завжди має бути останнім. Кейт не довіряє Офелії, і тепер Офелія не впевнена, що довіряє Кейт.

Офелія не знає, чи вдасться Кейт переконати Ітана. Якщо вона це зробить, Офелія сподівається, що вона не дізнається, що залишилася позаду. Померти від голоду або битися головою об двері, намагаючись вибратися, звучить як жахливий спосіб померти.

За двоярусною кімнатою дверний замок з стуком стає на місце, і обличчя Кейт зникає з вікна-ілюмінатора.

Офелія відходить назад, подалі від дверей. Якщо стояти тут, двері не відкриються швидше, якщо взагалі відкриються знову.

Хоча це ніколи не було великим простором, двоярусна кімната здається печерою, коли в ній лише вона. Ніякого хропіння Кейт чи Ліани, які ставлять їй свої запитання.

За звичкою Офелія опускається на нижню койку. Її руки спітнілі, серце ще б'ється.

Потрібно кілька хвилин, щоб залити руку Суреша гелем і переконатися, що він тримається. Але потім вони повинні придумати, як надіти рукавичку на його руку. І його костюм не був пошкоджений. Інші заряджаються недостатньо довго.

Але навіть коли це не завадить, їм потрібно доставити Суреша до посадкового модуля та прив'язати його. Лише тоді вони повернуться за нею.

Так що це займе найменше годину часу. Скоріше дві.

І кожна секунда, яка минає, означає на одну секунду менше, коли вона ще контролює себе. Її батько, він повернеться. Вона відчуває це. Ніби він стоїть у кутку її зору, де вона його не бачить, але відчуває, що він там.

Він іноді так робив. Підкрадався до Офелії та її матері. У гарний день це було для того, щоб здивувати їх раннім прибуттям, подарувати їм несподівані подарунки з останньої партії припасів, це були замовлення, які він зробив таємно.

У поганий день Офелія та її мати були надто голосними, споживали занадто багато пайків, надто насолоджувались їжею без нього. І це була його робота, щоб вони залишалися в черзі; як президент профспілки та лідер команди, він мав репутацію, яку потрібно підтримувати.

Тепер вона знає, що дещо з цього було параноєю, яку підживлював ERS, що люди щось планували проти нього. Великої частини цього не було.

Офелія завжди звинувачувала себе за те, що не говорила, не зверталася по допомогу для мами і для себе. У тому крихітному кабінеті безпеки поліцейські накинулися на неї. Чи знала вона, що щось не так? Чому вона нічого не сказала? Чи знала вона, скільки людей загинуло?

Але тепер вона усвідомлює, що навіть якби вона могла подолати страх перед помстою свого батька, до кого б вона пішла? Хто б їй повірив чи подумав, що це щось більше, ніж надмірно суворе виховання?

Дитина, яка каже, що її батько поводить дивно, накидається та говорить про таємничу кабалу «їх», коли батько є шановним членом спільноти та, здається, все ще утримує її, працюючи на роботі та поза домом — хто що може вдіяти проти цього?

Ніхто. Тож навіть якби в одинадцять років вона мала передбачливість усвідомити, що щось не так, і набралася сміливості, щоб сказати про це... це, напевно, нічого б не принесло.

Це не принесло б нічого доброго.

Це не її вина.

Усвідомлення — і той факт, що їй знадобилася ця ситуація, щоб нарешті досягти розуміння — змушує її сміятися.

Офелія закриває рот рукою, щоб утриматися від цього.

Тут немає навіть малої частки іронії. Те, чого боявся її батько, параноїдальне марення про людей навколо нього, які були одержимі, — було повторенням того, що відбувалося зараз. І це те, що їй знадобилося, щоб справді визнати, що вона не винна.

Надворі вона чує приглушені звуки голосів і рухів. Гудіння антигравітаційних саней, що регулюються. Вони, мабуть, розібралися з костюмами.

Є додаткові, спадає їй на думку. Берча. Тимчасові.

Кейт і Ітан готуються доставити Суреша на посадковий модуль.

І покинути тебе, Ларк, — шепоче їй батько. Але ви не повинні бути самотньою.

Відчуття тиску в голові Офелії, очікування, про яке вона розповіла Ітану, схоже на хвилю, що нависла над нею, яка просто чекає піку висоти, перш ніж впасти та втопити її.

Коли Офелія відвідувала закриті заклади, пацієнти, які пережили повний психотичний розрив, загублені для цього світу та існуючі у

світі, який для них створила ERS, були більше сумні, ніж налякані. Їх можна було принаймні лікувати.

Але ті, хто просто зникав у собі, хто зламався і більше не міг зв'язатися з жодним світом, так звана палата коми... відвідування того поверху завжди забирало у неї найбільше енергії. Пусті погляди. Нетерплячість до навіть найдобріших помічників. Тіла, які потрібно було повертати і обертати. Підборіддя, які потрібно було висушувати від сріблястих ниток слини. Їжа, яку потрібно було подавати ложкою, поки вони не забували або не переставали ковтати.

Це не те саме. Але здається досить близьким, щоб цей жах більше ніж нагадував про себе. Якби не Божа милість... За винятком того, що, можливо, Бог зараз не дуже благодатний.

Офелія повертає зап'ястя, розглядаючи вени під поверхнею шкіри. Сині, ледь підняті. Закачування крові та сторонніх забруднень у кожен міліметр її тіла, долаючи навіть гематоенцефалічний бар'єр. Її власні дії обернулися проти неї.

Їй цікаво, чи це змусило Берча влізти у власну шкіру. Бажання звільнитися від нього на власних умовах.

Офелія хитає головою, яка щохвилини стає дедалі важчою. Вони повернуться. Ітан сказав, що повернеться.

Але ви знаєте, що ні. Ви знаєте, що ви цього не варті. Ви ніколи не були варті проблем. Ти це знаєш, Пташечко. Ви переконали його піти від Ліани, людини, про яку він піклувався. Навіщо йому, до біса, турбуватися про тебе?

Знову з'являється її батько, його ноги в чоботях стоять на межі її зору. Як це було, коли він шукав її, щоб «вилікувати». Дивлячись крізь щілину збоку HRU, вона спостерігала, як він крокує туди-сюди по коридору, білі іскри танцювали в її очах, тому що вона була надто налякана, щоб дихати.

Тепер Офелія повертається на ліжку, щоб підвестися, напівзгорбившись, матрац перекошений під її ногами. Вона тримає очі вниз, подалі від нього. Не справжній, він не справжній.

«Маленька пташка», — наспівує він. «Я єдиний, хто дбає про тебе, Ларк. Йди до мене. Я можу тебе врятувати».

Цьому варіанту її батька, який звучить ніжно, добре й сумно для неї — на відміну від варіанту з дикими очима, закривавленим — важче протистояти. Це пряма стріла до тієї її частини, яку вона наполегливо

відпрацювала, щоб її заперечити — вона любила свого батька, хоча він убивав людей. Незважаючи на те, що він образив і налякав Офелію та її маму. Офелія все ще хотіла його кохати. І вона не знала, як розплутати ці почуття, тому просто вдавала, що їх не існує.

І це було добре. Переважно.

Дотепер.

Він простягає руку. Таку знайому Офелії — тупі квадратні нігті, мозолі на долоні. Ті самі руки, які тримали табличку, щоб читати їй, кісточки зі шрами, в які вона тицяла, запитуючи, звідки кожна позначка. Ті самі руки, які піднімали її за плечові суглоби, з зависанням її ніг, вимагаючи знати, чи взяла вона цукерку, яку Містер Соломон запропонував у школі, тому що ми, до біса, не беремо благодійність.

Сльози пекуть її очі, а з носа тече. Чи не краще було б піти з ним і просто прийняти те, що до неї прийде?

«Я не можу вибратися», — каже Офелія здавленим голосом.

«Звичайно, ти можеш», — легко каже її батько. «Іди до дверей. Поклич їх. Я допоможу тобі. Я теж допоможу твоїм друзям», — додає він. «Ніхто з вас більше не повинен бути сам».

Швидко відчуття цього білого тепла, заспокійливого сяйва, яке Офелія відчувала на вежах, ненадовго повертається, і туга вражає її, як удар кулаком у легені.

«Я так втомилася», — шепоче вона йому. Втомилася ненавидіти його, втомилася любити його, намагатися не робити ні того, ні іншого в своєму прагненні не бути ним. Або бути Брей. Таке відчуття, що немає м'якого місця для приземлення, і вона може лише ковзати поверху так довго, як зможе.

«Я знаю, мила. Ходімо, — каже він. Це майже воркування, але вона чує, як під ним зростає нетерпіння. Ви отримуєте лише один шанс з ним у гарному настрої; якщо зволікати чи проявляти небажання, гарний настрій і пропозиція випаруються, як крапля води на розігрітій сковороді. Зникає в клубі сильного диму.

Опустивши голову, вона робить крок вперед на матраці і опускається.

Матрац зсувається під її ногами, вирівнюючись у рамі. Однак коли Офелія тягнеться до його руки, дивне брязкіт металу переривається, прориваючись крізь гул у її вухах, якого вона не помічала досі.

Клац, клац, цок.

Поруч. Не назовні. Вона хмуриється.

За дверима, можливо, в коридорі, лунають підвищені голоси, Ітан і Кейт кричать один на одного. Але Офелія не може сказати, про що вони сперечаються.

«Жайворонок», — кидає її батько.

Офелія відводить руку, її плечі згорблюються, її тіло інстинктивно намагається стати меншою мішенню. Вона повертається, намагаючись відстежити звук, який почула. Якось це неправильно, і вона не знає, чому...

Потім вона це помічає.

На підлозі, майже схований під ліжком, все ще погойдується вперед-назад на округлій ручці блискучий інструмент. Ні, не просто інструмент. Інструмент.

Один зі зниклих скальпелів з пачки Келлерсона щойно випав з каркаса ліжка Офелії.

32

Офелія здивовано смикається, скальпель, здається, з'явився нізвідки, як інопланетний артефакт, не на місці, поза контекстом.

Її голова нечітка й роз'єднана — як у ті перші моменти пробудження, коли все здається можливим, у тому числі переслідування давно вимерлих ведмедів грізлі — тому їй потрібно кілька хвилин, щоб усвідомити, що сталося. Хоча вона припускає, що скальпель просто «з'явився», враховуючи всі неможливі речі, які зараз відбуваються (дивіться: її померлий батько стоїть перед нею), набагато більш імовірно, що він був засунутий між рамою та матрацом у її ліжко.

Мабуть, вона виштовхнула його. Але... що скальпель тут робить? Вона його всюди шукала.

Хоча Офелії ніколи не спало на думку перевірити власне ліжко. Я сама поклала його тут?

Від цієї думки їй стає холодно, але цей страх зараз здається таким далеким.

«Жайворонок», — гавкає її батько. «Ходімо. Зараз».

Не звертаючи на нього уваги, вона нахиляється й бере скальпель, прохолодний метал у її руці в цю мить більш реальний, ніж будь-що інше. Гострий край блищить у верхніх ліхтарях.

«Пташечко, ти не хочеш цього», — м'яко каже її батько, і гнів зникає. Але, як завжди, вона не може сказати, чи це занепокоєння справжнє, чи це просто трюк, щоб переконати її розслабити пильність. Її гріх не прощено, але щоб бути покараним належним чином, йому потрібно, щоб вона була ближче, а не тікала чи ховалася.

Дивовижно, як швидко люди повертаються до старих звичок, моделей, які служили їм колись, коли вони не знали кращого.

Вона тримає скальпель на відстані, про всяк випадок.

«...не залишивши нікого живим», — каже Ітан. Він приглушено, але чіткіше, ніж раніше, порушує тимчасову тишу.

«Це єдиний шлях!» каже Кейт. Вони повинні бути прямо біля її дверей. «Слухай, це цілком зрозуміло. Ніхто навіть сумніватися не буде. Тоді ми зможемо повернутися до своїх сімей, до людей, яким ми потрібні».

«Ми заражені...»

«Ви не знаєте, що буде. Холодний сон може очистити їх усіх від нас. Навіть вона це сказала!»

«Ти чуєш себе? Ви нічого не зробите...»

«Якщо ми її повернемо, все закінчиться. Вони посадять нас остаточно. І буде стільки уваги до неї, до нас, ми будемо... — Кейт різко обриває його. «У нас є шанс. Тут і зараз. Якщо ми скажемо, що це все вона, що вона збожеволіла, втратила розум і почала вбивати людей, тоді ми збережемо свою роботу, і продовжуємо робити те, що робили».

«Що ми робили, Кейт?» — запитує Ітан із дивною ноткою в голосі.

«Приєднуйтесь до нас. Будьте в безпеці, будьте щасливі. Будьте як одне ціле», — каже батько Офелії, звертаючись до них і звучачи набагато менш схожим на себе.

Офелія міцніше стискає скальпель. Вони можуть бути в її голові, але вони не контролюють її дії. Ще ні. Однак неможливо знати, як довго це триватиме.

«Погана металева кров», — урочисто вимовляє її батько, киваючи на інструмент у її руці.

Це ознака того, що інтелект навчається. Здається, вони спираються на сильні спогади або спогади людей, до яких жертви колись відчували сильні почуття. Але поза цим вони обмежені досвідом. Можливо, раніше вони не знали, що таке скальпель, але точно знають зараз, після

Берча. У хвилини тривоги вони також, здається, втрачають здатність відтворювати розумні думки.

Берч. Офелія дивиться на скальпель, а потім повертає іншу руку, знову знаходячи ті ніжні блакитні вени.

Можливо, він намагався витягнути ті вузлики. А може, він просто хотів переконатися, що його не підштовхують довбані інопланетяни, які воскрешають його мертвого брата.

«Будь ласка, Ітане», — благає Кейт. «Я не можу ризикнути повернутися з порожніми руками». Її голос пронизливий, панікуючий.

«Знаєте, я так і не зрозумів, як Ава вийшла на вулицю, не ввімкнувши сигналізацію в шлюзовій камері», — каже Ітан.

Раптова зміна розмови знову відвертає увагу Офелії, відвертаючи її від вістря леза, від блідості вразливої шкіри.

«Маленька пташка», — каже її батько, скориставшись перервою. «Ти повинна допомогти своїм друзям». Ці слова в його голосі викликають в ній масляну пляму тривоги. Її батько ніколи б не хотів, щоб вона вибрала когось іншого замість нього.

Ці речі роблять це. Вони хочуть, щоб вона була живою, доки не зможуть отримати від неї все, що їм потрібно, чи то повернення їхнього потомства, чи інформацію, яку вони зібрали через чорний осад усередині неї. Або щось зовсім інше.

Був момент, коли вони оперували Ліану, і всі вони — Ітан, Суреш, Кейт і вона — здавалося, борються з чимось, відчуваючи однаковий біль і запаморочення. Якийсь несправний розумний вулик? Ліріанці були великою громадою. Може, це все-таки їхня техніка?

Попіл на всіх поверхах у будівлі, яку вони з Северином досліджували, це те саме? Частина, які втекли зі своїх господарів, як тоді, коли Берч вбив себе? А може, це було...

Офелія хитає головою, перериваючи хід думок. Що б це не було, як би це не працювало, вона не зможе це зрозуміти, це буде лише здогадка. Астробіологам, ймовірно, знадобляться роки вивчення та аналізу, щоб справді це зрозуміти. Зараз важливо вивести їх звідси живими і відносно неушкодженими.

«Їй потрібна була допомога, гроші для доньки», — зухвало каже Кейт через мить. «Тож я допомогла їй. Дала кілька контактів Шовкового шляху. Вона просто мала повернути мені більше. Це воно.»

«Кейт». Розчарування в голосі Ітана змішується з втомою.

Офелія здригається. Це помилка, і вона лише погіршить ситуацію. У сім'ях і в командах судження не допомагають. Але вона знає його досить добре, щоб зрозуміти, що він сприймає невдачу Кейт як свою власну. Проблема в тому, що Кейт не сприйме це таким чином.

«О, не починайте зі мною, командире», — кидає Кейт. «Ти вважаєш себе таким вищим, тому що дотримуєшся правил? Якщо по правді, це ваша вина. Ми не могли вам довіряти, тому не могли сказати вам, що у Ави проблеми, поки не стало надто пізно. Якби ти не був таким довбаним стрейтером, ти б бачив, що ми щось затіваємо. Мій брат усе життя перебуває у трудовому таборі, тому що не може відкупитися від своїх колоністських боргів. Через таких людей, як Бреї, як вона! А ти один з тих дурнів, які їм потрібні, на яких вони стоять. Усе, що я роблю, це вечірнє свято для всіх нас».

«Ти така важлива для мене», — наспівує батько Офелії, підходячи ближче, простягаючи руку, наче збираючись взяти в неї скальпель. «Я не хочу, щоб ти завдала собі шкоди».

Офелія сміється. Жахається і сміється, поки в неї не паморочиться від цього. «Бачиш, ось тут ти помилився. Ви, напевно, витягуєте з наших голів, можливо, я не знаю, те, що кожен з нас визначає як сім'ю? Найсильніші емоції, які приходять із цим?» Вона хитає головою. «Але у вас, мабуть, немає всіх моїх спогадів, і вам не вистачає контексту. Інакше ви б знали, що мій батько дуже хотів зробити мені боляче».

Замок на зовнішній стороні її дверей ледь помітно скрегоче. Ітан.

“Немає! Геть звідти. Не змушуй мене робити це, Ітане, — різко каже Кейт.

Не змушувати її робити що? Офелія не бачить, що відбувається. Її батько, навіть його галюцинація, заважає. І навіть якби він не заважав, вона надто далеко від дверей, щоб дивитися у вікно.

Майже щойно вона замислюється над запитанням, відповідь спливає в її голові.

Той сірий футляр із попередженнями, наклеєними збоку, і кодовим замком зовні. Закодований для Ітана та Кейт, хтось, кого Офелія вже знає, потягнеться до зброї, коли вона вважатиме це за потрібне.

У Кейт є пістолет.

«Мені просто потрібно, щоб ти... не стояв на шляху, і все», — каже Кейт. Розпач. Офелія впізнає це.

«Кейт, не роби цього. Це не ти, — протестує Ітан.

Зараз Ітана застрелять.

«Віддай це мені», — наполягає батько Офелії, підходячи, щоб повністю закрити їй вид на двері.

Її пальці згинаються, раз, два проти її волі. Хвилинні рухи. Тільки її надто міцний хват не дає скальпелю випасти.

Вона різко вдихає повітря, дивлячись на свою руку. Вони намагаються змусити її відкрити руку, кинути скальпель.

Офелія відступає від батька, обгинаючи кінці двоярусних ліжок. Вона намагається дотягнутися іншою рукою, схопити пальці, утримати свою руку нерухомо. Але друга її рука просто висить на боці, відмовляючись рухатися.

Жах пронизує її, прориваючи нові нерівні шляхи. У неї закінчується час; у неї буде лише один шанс на це.

Вона продовжує відступати, доки не вдаряється об зовнішню стінку модуля прямо під вікном.

Офелія присідає. «Мій батько хотів мене вбити. Але в своїй голові він намагався захистити мене саме від цього», — каже вона. Він не був хорошою людиною, але й не був зовсім поганим. Приходить усвідомлення того, що це рятує її цього разу.

Використовуючи плече, вона піднімає свою руку, що не реагує, угору, притискаючи її до свого коліна. Вона крутить скальпелем в іншій руці так, щоб лезо було спрямоване вниз. А потім вона встромляє його в стіну модуля позаду неї, саме там, де підлога стикається зі стіною у шві. Саме там, де Ітан сказав, що це найслабше місце.

Спочатку нічого не відбувається, крім слабого шипіння.

Тоді Офелія висмикує скальпель, ефективно видаляючи його, як пробку, і все до пекла змінюється.

Системи навколишнього середовища вимикаються з глухим стуком, який луною лунає по всій кімнаті, зупиняючи циркуляцію. Верхнє освітлення тьмяніє, пронизливо лунає гучний сигнал тривоги, а потім механізований голос. «Попередження, порушення, попередження. Попередження, порушення, попередження».

Вона відривається від стіни, від холоду вже перехоплює подих. Або, можливо, це погана суміш повітря. Вона не пам'ятає точних

відсотків атмосфери на цій планеті. Просто тут не вистачає кисню, щоб можна було дихати. І незабаром тут буде те саме.

Її батько схиляє голову набік, спостерігаючи за нею. Вони не розуміють, що відбувається.

Давай, давай. Офелія не зводить погляду з дверей. Це повинно працювати. Того самого першого дня Ітан сказав їй, що це станеться. Ось чому їм довелося обшукати кожен окремих модуль hab, перевіряючи на витіки.

Крики в коридорі відволікають її.

“Що сталося? Що ти зробив?”

“Дай це мені.”

«Ітане, ні!»

Бурчання та звуки болю лунають із коридору за межами двоярусної кімнати, а також тихіший стукіт тіл, що розбиваються об стіни.

О ні.

«Ітан!» Вигукує Офелія, кашляючи.

Стукіт замка, що втягується — запобіжний механізм, який не дає членам команди опинитися в пастці в ситуації зламу, тієї самої ситуації, яку їй описав Ітан, — спрацьовує через мить. Послідовні удари кожного замка, що спрацьовують назад, відступаючи всередину механізму корпусу, надзвичайно гучні. Вона могла б описати їх як постріли, за винятком того, що різниця стає дуже чіткою через мить, коли в коридорі лунає постріл.

33

Батько Офелії залишається перед незамкненими дверима. «Добре», — каже він, блаженно сяючи на неї. Якщо колись був момент, коли вона була справді впевнена, що це не лише результат її власного зламаного розуму, то саме тоді. Справжній Філд Бледсо роздавав хвалу, як снапівкоштовні дорогоцінні камені. Рідко, і з розрахунком, що до кожного слід ставитися як до чогось більш цінного, ніж похвала вартувала.

Вона не витрачає час, намагаючись переконати свій мозок, що його насправді немає; натомість вона кидається повз нього, щоб штовхнути двері.

У коридорі Кейт схиляється над Ітаном, стискаючи пістолет у закривавленій руці. Він абсолютно нерухомо лежить на підлозі в

коридорі, під правим плечем у нього стікає кров. Але вона виглядає переважно червоною, і не густою з чорним нальотом.

Офелія зупиняється. Кейт дивиться на неї, а потім на щось поруч із собою, раптово нахиливши брови. Її рука з пістолетом піднімається.

Офелія автоматично піднімає руки. Або намагається. Вони ширяють навколо її талії, невпевнено дрейфуючи.

На чолі Кейт проступає вологий піт. «Я не хотіла, — каже вона. Її очі втратили фокус, дивлячись у далеке майбутнє. Її увага коливається між Офелією та тим, що вона бачить поруч з Офелією.

Офелія не може стриматися від погляду, але там нікого немає.

“Він це зробив. Він схопив його. Я не намагалася зробити йому боляче. Я хотіла зробити боляче їй», — плаче Кейт.

«Кейт. Підготуйте аптечку та РМУ. Зараз, — каже Офелія. Поки що слова, які вона чує, збігаються з тими, які вона намагається сказати.

Але Кейт, здається, не чує Офелію, натомість слухаючи те, чого Офелія не чує. Потім Кейт нахилиє голову, зморщується, піднімає руки, щоб затулити вуха. “Я знаю, я знаю!”

Як тільки вона відходить до центрального хабу, Офелія кидається до Ітана. Його очі відкриваються, коли вона стає на коліна біля нього, його обличчя спотворюється від болю, коли вона випадково штовхає його.

«Мабуть, не варто було з нею сперечатися», — каже він, важко дихаючи.

«Мабуть, ні, коли в неї є пістолет». Офелія нахилиється, щоб краще розглянути його рану. У просторі між його плечем і верхньою частиною грудей є зяюча діра. Не його серце. Саме стільки вона знає про анатомію. Стільки могла б пам'ятати будь-яка дитина, яка знає основи людської анатомії. Але в цій області також є вени, артерії та інше важливе лайно.

“Кульова зброя? Справді?” розчаровано бурмоче Офелія.

“Низька технологія означає меншу ймовірність...”

“Технічних збоїв у непередбачуваних обставинах. Так, сподіваюся, ви так само ставитеся до низькотехнологічного лікування”.

“Чудовий лікарський такт, док”, - каже він, кашляючи.

Прокляття. Ми втрачаємо додатне для дихання повітря. Офелія встає і їй з деякими зусиллями вдається зачинити двері двоярусної кімнати. Це принаймні вбереже від погіршення ситуації.

«Я не той лікар для таких випадків», — нагадує вона Ітану, коли повертається до нього, намагаючись подумати.

Застосуйте тиск. Потрібно затиснути рану. Але коли вона тягнеться до нього, і її руки хитаються в правильному напрямку, вони зупиняються, зависаючи в повітрі.

Офелія відчуває їх, але на відстані. Це як несправна пара роботизованих рук, що замінює її власні, але вона не може ними керувати чи прибрати їх. Страшно бачити частину свого тіла як щось інше.

Вона видихає, і той, хто видихає, відчуває себе занадто тонким. Їй потрібна допомога.

Її батька вже не було, коли вона зачинила двері. Але він, зрештою, є візуальним порушенням, репрезентацією, яка має викликати дію, підозрює Офелія.

Вона зосереджується на порожній частині коридору. «Привіт? Можеш допомогти мені? Я хочу його врятувати. І врятувати своїх... людей там». Вона думає, що вони не стільки люди, скільки частини цілого, але якщо вони намагаються спілкуватися, щоб отримати бажані результати, вона зробить те саме.

Ітан хмуриться на неї. «З ким ти...»

«Тссс». Вона зосереджується на зображенні, яке хоче передати. Ці сутності — будь то органічні чи технологічні — явно вибивають деякі речі з її голови. Отже, цього разу Офелія їх показує. Кров тече з рани, її руки притискають її, утримуючи кров і чорні плями всередині. Уявна версія дитячого малюнка.

Спрощено. Але найкраще, що вона може придумати. Вона не знає, що ще робити.

Відчуття, яке виникає після цього, найбільше нагадує хвили холоду по її шкірі, тільки це всередині. Щось ворухиться всередині неї, вздовж її передпліч і вгору до плечей.

У неї сильно наростає нудота, і їй доводиться пригнічувати позиви до блювоти. Це в мені. Вони всі в мені.

Гострий біль пронизує її праве око, і вона інстинктивно піднімає руку, щоб натиснути на нього, наполовину очікуючи відчутти, як стікає слизом щокою. Але біль зникає через секунду-дві, а її рука все ще притиснута до закритої повіки.

Рука, якою вона може керувати. Офелія швидко опускає її й затискає пальцями рану Ітана. Кров слизька на її долонях, і швидко остигає, як і тоді. На поверсі садової тераси.

«Ти в порядку, ти в порядку». Офелія декламує слова, не знаючи, кого вона намагається переконати.

Біжучі кроки луною лунають у центральній втулці. Офелія напружується, хоча й гадки не має, що може зробити для свого захисту.

За мить з дверей виходить Кейт, в одній руці тримає аптечку, а в іншій руці все ще тримає пістолет.

Вона почула прохання Офелії. Або вона почула, як хтось їй сказав.

«Ось». Кейт з брязкотом кидає все це біля Офелії.

«Вона тут. Бачиш, з ним все буде добре. Вона це зробить». Розмовляючи з кимось іншим, вона показує на Офелію пістолетом, і Офелія здригається.

Але майже щойно страх зникає, лють бере гору. Ця частина не повністю вина Кейт; вона не сама. Але її брехня, її обман привели їх сюди. Цю команду ніколи б не доручили Офелії, і Ава була б досі жива, якби Кейт не втручалася. Через неї вона загинула. А решта всі заражені, одержимі, як би там не було правильне слово.

Погляд Офелії темніє по краях, звужується від наростаючої люті. Її груди стискаються, поки не здається, ніби під легеньми згортається крик.

«Це не моя провина», — наполягає Кейт, звертаючись до того, кого вона бачить. «Якби ти зробила саме те, що я тобі сказала, все було б добре!»

Ава. Вона розмовляє з Авою. Або її проекцією. Знову ж таки, ці речі зосереджуються на людях і ситуаціях, які викликають у людини найсильніші емоції.

Але судячи з того, як обличчя Кейт червоніє від сорому й злості, невидимі сутності не приймають цю відповідь.

Офелія також.

Вона простягає руку й хапає РМУ. Кейт, здається, навіть не помітила руху.

Поклавши прилад на плече Ітана, Офелія відступає. Ближче до аптечки.

«Оцінка», - РМУ оголошує діагноз. «Крововтрата. Вогнепальне поранення. Будь ласка, лежіть спокійно!» Механізм повчає Ітана, коли

він знову починає кашляти. Тоді його дихання сповільнюється, очі заплющуються.

«Ітане, залишайся зі мною», — шепоче Офелія. Вона ковзає рукою до аптечки, поки Кейт відволікається, розподіляючи свою увагу між РМУ та тим, кого вона бачить у коридорі. Кейт слухає. Їх.

Тут же під рукою, будь-яка кількість ампул. Ліки, які Офелія могла б завантажити в гіпо і спробувати ввести. Вона не вірить, що Кейт добровільно віддасть пістолет, навіть якщо Офелія зможе тимчасово викинути їх зі свідомості за допомогою стимулятора.

Це так заспокійливо. Нокаутуйте Кейт, заберіть пістолет. Але блиск інструментів у рюкзаку Келлерсон в футлярі з чорної тканини, прямо зверху, привертає погляд Офелії. Як смачний секрет у темряві.

Кілька років тому її сестра Дулсі була одержима ігровим шоу QuickQ під назвою Стара олімпійська школа. Учасники змагалися у тому, щоб збивати масло, набирати справжній телефонний дзвінок, керувати автомобілем без автоматизації — без будь-яких попередніх інструкцій. Один із цих епізодів включав метання сокир, очевидно, звичайне дозвілля свого часу.

Частина Офелії хотіла б, щоб вона звернула більше уваги на цю смішну думку. Ідея можливості завдати шкоди на відстані зараз звучить надзвичайно привабливо.

І все-таки, один швидкий розріз сухожилля на задній частині коліна Кейт, і вона опиниться на підлозі. Тоді досить легко витягнути пістолет.

Навіщо зупинятися на цьому? Збий її з ніг і покарай. Це її вина. Вони помруть тут через неї. Чому б їй не лідирувати? Образ в голові Офелії абсолютно чіткий. Інше лезо стискає в її руці, тільки воно встромлюється в закриті костюмом груди Кейт раз, два, а потім п'ять разів, звідки кров повільно ллється, а за нею — чорний сік.

Перспектива приносить похмуре задоволення, наче відпустити повідок на монстрові й спостерігати, як він (нарешті) сіє передбачуваний хаос. Жах теж присутній. І в ідеї, і в задоволенні її найнижчих спонукань. Але більш тьмяним способом.

Офелія важко ковтає. Вона хотіла б звинуватити в цьому сутності, вплив версії її батька. Але це не сутності в її голові; це вона сама. Запальний темперамент, гнів, коли йому кидають виклик чи перешкоджають. У цьому вона дочка свого батька.

Але не у всьому. І вибирає вона. Це нагадування допомагає трохи зняти напругу в її грудях.

Тому, коли Офелія просуває руку в аптечку, вона обходить пакунок Келлерсона. Ти робиш помилку, її батько — її справжній батько — глузує в її голові. Ти надто слабка, як і твоя мати.

Офелія також не любить вибір своєї матері, але вона знає, з якими їй можна жити.

«Накладено коагуляційний пластир», — каже РМУ, і Кейт штовхається, повертаючись до РМУ з пістолетом. «Негайно зверніться за медичною допомогою до найближчого медичного закладу срібного класу».

Офелія користується нагодою і вдаряє гіпо-спреєм в литку Кейт раз, потім двічі. Від уваги Офелії не вислизає те, що цей рух є незручно близькою пародією на ножове поранення Кейт, як її власна уява подала їй.

Кейт відступає, її очі широко розплющені. Чорні цятки тепер більш помітні на її блідіших райдужних оболонках.

«Ні, ні», — твердо каже Кейт. «Мені потрібно... Мені потрібно...» Вона різко сідає, виглядаючи досить враженою, опинившись на землі.

Офелія простягає руку й обережно бере пістолет у неї з рук, і Кейт не б'ється з нею. Через секунду Кейт зовсім затихає, впавши на бік.

«Ітан». Офелія шатисне своє неушкоджене плече. «Ти все ще... ти?»

Його очі розплющені. Він здається ошелешеним, але киває. «Ти все ще не той лікар», — каже він.

Вона не впевнена, що це випадковість, що Ітан і вона були останніми, хто зняв свої костюми та шоломи того першого дня в хабі, і що тепер вони єдині, хто залишився стояти, метафорично кажучи.

Офелія заковчує очі. «Це все ще ти».

«Але я не думаю...» Він вагається. «Я довго не витримаю. Я їх чую». Його горло працює, гостре адамовоє яблуко підстрибує від емоцій. «Мої сестри. Вони просять мене приїхати до них».

Прокляття.

Викинувши заспокійливий засіб, що залишився, на підлогу, Офелія знову заряджає гіпо ампулою стимулятора, ще раз перевіряючи, чи не зіпсувалася вона.

Потім вона б'є в себе та Ітана по дозі.

Він різко вдихає і починає кашляти. «Вау, це...»

«Краще, ніж кава». Її сміх звучить трепетно, як і повинно бути, оскільки здається, що її серце зараз вибухне в грудях.

«Тобі потрібно встати зараз, якщо можеш». Офелія відкидає РМУ з дороги, а потім переступає через нього до його здорового боку. Вона простягає свою тремтячу руку, і він бере її. «Вам потрібне лікування на Стійкості. Цього буде недостатньо».

Він приглушено бурчить, коли вона піднімає його на ноги. «Звідки ви впевнені, що вони дозволять нам...»

Офелія міцно стискає його руку й хитає головою. Вони в їхніх головах, але вона не впевнена, що вони завжди розуміють, що відбувається. У будь-якому випадку, краще не говорити їм про це.

Офелія обережно підтримує його плече. Вона не надто хороша опора — занадто низька для цього, — але, можливо, вона зможе втримати його від падіння обличчям вперед, якщо до цього дійде. «Ми підемо шукати Суреша», — каже Офелія вголос, сподіваючись, що Ітан зрозуміє.

І або він це робить, або він уже досить з цього, що йому не спадає на думку відштовхуватися. «Що ти зробила з Кейт?» — запитує він, коли Офелії вдається повернути їх обличчям у правильний бік.

«Вона поки що спить. Я дала їй заспокійливе».

Він хмуриться на неї. «Але ти сказала...»

— Пістолет, Ітане, — різко каже Офелія. «Я робила усе, що могла, після того, як підстрелили командира місії. Я не думала, що розмовна терапія якось нам допоможе, і ви точно не хочете бачити мої навички ведення переговорів із заручниками».

«Чорт. Гаразд.» киває він.

«Я збираюся відвезти вас до Суреша», — каже Офелія, уникаючи згадки про те, що Суреш знаходиться на посадковому модулі — перший крок їхнього давно назрілого відступу. «Тоді я повернуся за нею».

34

Усе це займає набагато більше часу, ніж думала Офелія, чи ніж вона сподівалася. Перш ніж вони з Ітаном покинуть будинок, вона має знайти правильні латки — потрібного розміру та товщини — щоб заклеїти дірку, пробиту в костюмі Ітана. У них закінчилися додаткові костюми, і куля розірвала його на шляху до плоті та крові. Звичайно, є

тимчасові костюми, але перевдягати його з костюма в один з них здається більшим ризиком, як і втратою часу, так і в зусиллях, які потрібні з його боку, поки він сильно поранений.

«Я не знаю, як це буде взаємодіяти з коагулянтним пластирем від РМУ», — попереджає його Офелія, намагаючись наклеїти латку, не прикріплюючи одну до іншої.

«Поки він не пропускає повітря й не витікає кров», — каже Ітан із напруженим виразом обличчя. Йому потрібне знеболювальне. Ні, йому потрібна операція в справжньому медичному закладі з допомогою кваліфікованого ШІ. Ох і не бути тут.

Поки вони надягають шоломи і перевіряють латку, шторм посилюється. Знову.

Довбана планета.

Слабке завивання в голові Офелії, наразі заглушене її свідомістю від стимулятора, стає голоснішим, коли вони виходять на вулицю, спотикаючись на лінії до посадкового модуля.

Ларк, ти нам потрібна. Пташечко, ти йдеш не тим шляхом.

Виснаження і страх зводять її опір нанівець.

Потрібні зусилля, щоб відкинути це, не відчувати. Ітан нічого не каже, але вона підозрює, що він чує або відчуває щось подібне. Можливо, ні. Можливо, він просто зосереджується на тому, щоб залишатися у вертикальному положенні.

Вони обидва на лінії посадкового модуля, але з протилежних боків, щоб він міг хапатися рукою з неушкодженого боку. Він стоїть перед Офелією, щоб вона могла стежити за ним. Її рука час від часу натикається на його руку на шнурі, коли вони рухаються, що невиразно заспокоює її.

Їхня подорож, здається, триває вічно, крок за кроком, нахилиючись вперед, щоб просуватися проти вітру. Вірячи в те, що їхня хватка за лінію веде їх у правильному напрямку, коли більше немає чим вимірювати відстань чи місцезнаходження.

Коли Ітан раптово зупиняється, Офелії потрібен час, щоб помітити це. Вона робить ще один-два кроки далі, її шолом стикається з розгорнутим шасі, яке повністю зливається з темною білизною навколо них.

“Чому так довго?” — запитує Суреш, щойно вони дістаються до нього, пройшовши крізь майже порожній вантажний відсік. Все ще в костюмі та шоломі, він уже прив’язаний на своєму сидінні в пасажирській зоні. «Я міг відростити цілу руку за стільки часу».

«Заткнись, Суреше», — каже Офелія, важко дихаючи, нахилиючись у поясі, щоб перевести подих. Похмурий і сірий Ітан, хитаючись, проходить повз неї, прямуючи до трапу до місця пілота.

«Почекайте, а де Кейт?» Суреш озирається.

Ми повинні просто залишити її. Ми повинні просто піти! Інстинкт виживання кричить на Офелію. Яка користь від того, щоб ризикувати більше, коли ми навіть не знаємо, чи вдасться нам повернутися до такого стану?

Ви могли б закінчити. Просто залишайся тут.

Зітхнувши, Офелія випростується. “Я повертаюсь.” У вантажному відсіку посадкового модуля вони з Ітаном пройшли повз антигравітаційні сани, якими вони з Кейт перевозили Суреша.

«Небезпечно повертатися самій», — тихо каже Ітан, тримаючи руку на сходи́нці.

Офелія киває. Це так. Але піти з нею більше нікому. І якою б вона не була виснаженою та якою б ризикованою не була ця спроба, Офелія знає, що не може залишити Кейт, не спробувавши. Не тому, що вона боїться, що Кейт переслідуватиме її, у прямому чи переносному сенсі, чи тому, що вона намагається компенсувати свого батька, а... тому що Офелія не хоче бути такою.

Прокляття.

І, мабуть, найбільшою мірою їхнього зростання як особистостей і як команди — або просто вказуючи на те, наскільки він страждає — Ітан не напружується, щоб сперечатися. Хоча це, напевне, вбиває його.

Він схиляє голову назад до Офелії, злегка киваючи. Визнання не ідеального стану речей. «Ми почекаємо».

Якщо Офелії не буде надто довго, це не матиме значення. Для будь-якого з них. Вона підозрює, що він теж це знає.

Повернення до місця проживання ще гірше.

Тому що Офелія тягне за собою антигравітійні сани, а вітер весь час намагається перетворити їх на вітрило. Тому що вона одна. Тому що вона не знає, що на неї чекає, і грудка страху в її животі збільшується щоразу, коли вона думає про це.

Тому що для того, щоб ігнорувати вежі, доводиться робити все більше й більше зусиль, і вона налякана так, як не була з одинадцяти років.

Саме тоді її рука на мотузці нарешті стикається з вузлом на кінці та металевим кільцем на дверному отворі шлюзу.

«Я тут», — каже вона Ітану у приватному каналі. Або намагається це зробити.

Його відповідь, розбиті та спотворені склади, змішані зі статикою, говорить їй те, що вона вже підозрювала. Шторм занадто сильний, і вони занадто далеко один від одного, щоб зв'язок міг працювати.

Вона дуже самотня.

Не з нами. Ви ніколи не самотні з нами.

Тепер вони звучать менше як її батько, а більше як хор шепоту в її голові. Вона не може сказати, краще це чи гірше. Вона майже очікує, що він з'явиться знову, з'явиться поруч із нею тепер, коли вона знову опинилася ближче до веж. Але він цього не робить. Однак замість того, щоб принести відчуття полегшення, це лише посилює відчуття негативного очікування.

Вона відпускає шнур і намагає шлях до командної панелі шлюзу.

Їй потрібні дві спроби, щоб ввести код дверей. Коли двері нарешті відчиняються, з повітрям, що стає білим і покритим інеєм на її обличчі, вони відкривають шматок темряви всередині замість непривітного клінічного освітлення над головою.

Нахмурившись, вона відсуває двері ще далі, отримуючи підтвердження того, що бачить.

У шлюзі непроглядно темно. Навіть аварійне освітлення вимкнене. Це має означати, що електроенергія відключена. Як і в перший раз.

Від спогадів, які викликає темрява, по ній пробігає тремтіння.

Несправність генератора? Чи, може, це якийсь запобіжний механізм після того, як вона раніше пробила дірку в стіні?

Тягнувши санки за собою, Офелія обережно заходить всередину, і світло її шолома вловлює внутрішні двері повітряного шлюзу, вхід до центрального вузла. Двері відкриті. Як роззявлений рот, що чекає, коли його нагодують.

Страх спалахує в ній, глибоко встромляючись у ніжну плоть. Вони з Ітаном не виходили з цих дверей так.

Кейт. Це повинна бути вона. Вона залишила будинок, щоб попрямувати до веж? Або вона все ще тут?

Офелія зачиняє за собою зовнішні двері шлюзу.

“Кейт?” — вигукує вона по загальному каналу. “Ти тут? Це доктор Брей». Якщо нічого іншого, то згадка прізвища Офелії може викликати реакцію Кейт, і так, можливо, вона трохи покладається на вроджений авторитет як свого прізвища, так і титулу, щоб утримати Кейт від негайного нападу.

Пістолет. Ти забула пістолет. Офелія стискає очі. Вона забрала його у Кейт, але потім просто залишила на підлозі в коридорі.

Канал зв'язку тріщить від шуму, але відповіді немає.

Розплющивши очі, Офелія відпускає сани всередині, переступає через поріг і йде в центральний хаб. Світло її шолома проноситься попереду. Усередині все виглядає так, як вона залишила з Ітаном. Порушені лише раніше складені мішки та ящики праворуч від дверей шлюзу, коли вони думали, що встигнуть взяти ці речі з собою.

Їх перекинули. Понишпорили. Навіть набір інструментів Кейт був розірваний, розкидані яскраві блискучі інструменти лежать на підлозі, виблискуючи у світлі її шолома. Вже не така загадка, що сталося з енергією.

Офелія цікавиться, чи вони змусили Кейт це зробити. Наказали їй вимкнути генератор, щоб їм з Ітаном не було де сховатися.

Зліва від неї, біля камбуза, чути рух. Серцебиття Офелії, вже штучно прискорене, перескакує і намагається вирівнятися.

Кейт все ще тут. Очікує. Але шукати її здається Офелії поганою ідеєю. Краще, щоб Кейт прийшла до неї.

Офелія змушує себе випростатися. «Кейт, якщо ти тут, тобі потрібно повідомити мені». Вона використовує несхвальний тон своєї бабусі, наскільки може. Офелія, звичайно, наслухалася цього достатньо за своє життя. Крім того, Міранда Брей ніколи нічого не боялася, навіть коли мала боятися. «Це неповага».

«Звичайно, це стосується поваги до тебе», — шипить Кейт.

Вона зрозуміла її.

Але її слова, спотворені та дивно шиплячі, долітають до Офелії звідкись із темряви на зовнішньому мікрофоні шолома, а не через канал зв'язку. Або Кейт не користується каналом, або — ця думка спадає на думку Офелії із запізненням — вона не одягла шолома.

Раптом Офелія усвідомлює, наскільки яскраве світло її шолома, як блакитне сяйво внутрішніх дисплеїв відбивається на її обличчі. У темряві будинку її добре видно. Вона легка мішень навіть для тих, хто не вчився володіти зброєю.

«Ти не заслуговуєш на повагу», — каже Кейт.

Намагаючись не робити різких рухів, Офелія вимикає світло шолома, а потім обережно простягає руку, щоб розстібнути шолом. Порив повітря, коли плomba ламається, нестерпно гучний серед навколишньої тиші. А з роз'єднанням темрява навколо неї стає повною.

Коли вона знімає шолом з голови, у повітрі відчувається присмак горілого металу, а задня стінка її горла протидіє позивам кашляти. Повітряна суміш тут неправильна, недобра. Офелія кладе шолом на підлогу позаду себе, щоб він не потрапляв їй під ноги.

«Зіпсована нахаба, ти не уявляєш, як влаштований реальний світ, ти думаєш, що за гроші тобі можна купити все, що завгодно; і скільки людей, хороших людей, ніколи не мають такого шансу? Працюючи до смерті на вас, щоб ваша родина могла спати вночі на ще м'яких простирадлах. Ви огидні». Кожне слово перетікає в наступне, хрипкий монолог, насичений люттю й гіркотою.

Офелія важко дихає. Це ніби голос Кейт, але ні. Більше цього хрипу, знайомого шепоту, що всі говорять разом. Але це слова її батька. Кейт цілком могла подумати те про Офелію, але саме це він казав її матері, коли вони сварилися. Коли Офелія ховалася у своїй

кімнаті, знаходячись під ліжком і молячись, щоб він забув, що вона там, якщо вона триматиметься спокійно.

Сутності діляться цими спогадами з Кейт? Або це навіть щось більше, ніж це? У тому, що відбувається, безумовно, є громадський аспект. Якщо вони поглинули Кейт, чи залишилося від неї хоч щось?

«Кейт, тобі варто вийти», — каже вона, раптом усвідомлюючи, наскільки це нагадує її кошмар, коли вона виступала в ролі її батька. «Я можу тобі допомогти.»

Кейт сміється, моторошний, хрипкий звук, який триває надто довго без перерви для вдихання повітря.

Десь ліворуч від мене. Я думаю. Офелія повертається в цьому напрямку, хоча це не допомагає. Вона нічого не бачить. Недостатньо тьмяного світла з коридорів, що з'єднують сторони А та С.

«Ти не можеш допомогти мені, ти навіть не можеш допомогти собі, бідна маленька багата дівчино, яка намагається компенсувати своє існування», — каже Кейт тим розбитим голосом натовпу. «Сподіватись, що хтось полюбить вас за ще щось, крім ваших грошей».

Сором розжарює обличчя Офелії, додаючись до метушні разом з розбурханою сумішшю страху та гніву.

Вона намагається зберегти голос рівним. «Кейт, ми можемо поговорити про мене, але я думаю, що краще зосередитися на тобі». Це те, що вона говорила незліченну кількість разів під час сеансу у відповідь на відхилення пацієнта від теми. Але це ніколи не здавалося настільки небезпечним. «Чи можете ви допомогти мені зрозуміти, що ви відчуваєте?»

Тиша. Але Офелія може відчути увагу Кейт, навіть якщо це лише уява Офелії. Кейт чекає... чогось.

Офелія тремтить, автоматично ступаючи на крок вперед. Тут так тихо без увімкнених екологічних систем. Тихо і холодно. Температура швидко падає. Спокуса сховатися або втекти дуже сильна.

Ви можете просто сказати Ітану, що вона пішла. Пішла до веж. У Офелії, як завжди, посилюються захисні імпульси самозбереження.

Але це проблема. Вона занадто багато разів намагалася сховатися, уникнути. Це не працює. Вона постійно потрапляє у дедалі складніші ситуації, намагаючись зробити себе меншою, менш заперечливою для тих, хто її судить.

До біса це. Я закінчила втікати. Я закінчила ховатися.

Офелія крокує вперед, до камбузу, у тому напрямку, у якому востаннє чула Кейт.

Нога Офелії в черевіку голосно торкається чогось металевого, що шкрябає і стукає по металевій підлозі з візерунками. Інструменти Кейт?

Офелія автоматично нахиляється, щоб взяти будь-що, щоб зрушити це з дороги, і коли вона це зробить, звук і світло вибухають прямо над її головою.

Вона реагує, не замислюючись, завмираючи на секунду, а потім кидається на підлогу й згортається калачиком, але занадто пізно.

Задихаючись, підборіддя подряпане й кровоточить від відчуття, Офелія ще якусь мить лежить, усе ще намагаючись зрозуміти.

Не вибух. Постріл. Кейт просто вистрілила в неї.

І якби вона не нагнулася, Кейт би її вбила.

Тепер вітер свистить голосніше, і її погляд через плече показує діру розміром з кулак у стелі центральної втулки. Пі.дець.

«Ти все ще зі мною?» — запитує Кейт, схожа на себе. «Якщо ви постраждали, ми повинні піти до них. Вони знімуть біль».

Офелії цікаво, чи Кейт переконала їх дозволити їй вистрілити з рушниці. Вони могли б її зупинити, якби захотіли.

Простягаючи руку, Офелія шарпає по підлозі, поки її пальці не стискаються навколо прохолодного металу ручки.

Вона бере її, і його обнадійлива вага тягне втомлені м'язи на її руці. Щоб розпізнати інструмент, який вона знайшла, потрібно лише швидкий помах.

Гайковий ключ. Звичайно. Не та потужна індустріальна річ, якою скористався її батько, але досить близько. Вона припускає, що є щось поетичне в тому, щоб врятуватися за допомогою майже того самого інструменту, який він використав для знищення інших.

Офелія міцніше стискає ручку й підводиться на ноги, тримаючись згорблено, сподіваючись, нижче рівня обличчя.

«Ти повинна здатися їм», — каже Кейт. Судячи з цього звуку, вона рухається, наближається. «Це те, на що ти заслуговуєш».

Обережно і тихо Офелія зсувається на крок чи два праворуч, молячись, щоб простір був таким порожнім, як вона пам'ятає. «Я не

йду до веж. Ви теж». Потім вона стає на коліна, стискаючи гайковий ключ на плечі в позі готовності до удару.

Цього разу вона не здобич.

Кейт наспівує у відповідь. «Ви помітили, що вони перестали намагатися притягнути вас до себе? Вони знають, що ти хочеш піти. І їм байдуже».

Знову шурхіт, ледь чутне зморщування тканини костюма. Ще ліворуч від Офелії, десь за три метри. Неможливо судити в темряві, враховуючи те, як тут відбивається звук.

«Вони так довго тут самі». Кейт робить паузу. «Такі голодні і самотні». Її голос знову розривається на численні шепіти, повторюючи “голодні, самотні”. «Вони хочуть більше досвіду, більше думок, більше спогадів. Якщо це означає відпустити нас, вони з цим згодні, якщо це означає поширюватися десь у новому світі».

Ручка гайкового ключа стає слизькою на її спітній долоні. Офелія більше не може розрізнити, хто говорить, Кейт чи сутності. Це правда чи чергова маніпулятивна брехня?

«Але мені потрібно, щоб ти залишилася тут. Мені потрібно, щоб ти нагодувала їх. Жертва заради покращення команди. Я потрібна своєму братові. І ти мені винна. Ти зобов'язана усім нам, — каже Кейт. «Нас би тут не було, якби не Брейси. Вони продали права, не сказавши Монтроз, що тут насправді сталося. І знаєте що?» Кейт знову сміється, надто голосно й довго, щоб це звучало повністю по-людськи. «Вони все ще хочуть мати обидва варіанти. Як ви думаєте, хто мій клієнт з Шовкового Шляху для цієї роботи?»

У Офелії падає серце. Вона не знала. Але... це має сенс, як це зазвичай відбувається, коли відсутня частина стає на місце. Дивно, а потім зовсім ні. Звичайно, Кейт все ще активно намагається продавати. Вона намагається викупити свого брата з його робочого табору. Вона також показала команді, що зразки все ще на місці. Вона могла легко контролювати, що і коли було взяте.

Нога Кейт ніжно шкрябить ще ближче, в метрі ліворуч від Офелії.

«Але ви можете врятувати нас усіх. Просто будьте сміливою, запропонуйте їм себе. Це матиме сенс, якщо хтось колись проведе розслідування. Дитина Кривавого Бледсо втратила все до того, як вежі її дістали». Вона робить паузу. «Решта з нас може повернутися до

свого життя, і врятувати людей, які нам небайдужі. Людей, яким ми потрібні. Ви нікому не потрібні».

Навіть знання про те, що Кейт намагається маніпулювати нею, знання того, що вона хоче, щоб Офелія почувалася лайном про себе, не є ліками від цього. Вона права; Офелія не потрібна вдома. І жертва завжди була її назвою у грі — щоб компенсувати те, що вона Брей і Бледсо, щоб компенсувати те, що вона надто боялася виступити проти свого батька. Через її невдачі гинули люди.

Але це були не лише її невдачі. Вона не вибирала бути Брей чи Бледсо. Вона може тільки вибрати, що робитиме після цього.

Офелія підводить голову, сподіваючись, що зараз пролунає її голос. “Ні!”

Кейт стріляє, показуючи Офелії її точне місцезнаходження в темряві, і постріл проноситься повз її голову. Перед другим, що слідує, Офелія б’є. Гайковий ключ міцно з’єднується десь з ногою Кейт, вона не може сказати, де.

Кейт кричить і падає на підлогу. Офелія встає на ноги й рухається, перш ніж свідомо щось обдумати. Вона не бачить пістолета, не може сказати, чи він досі є у Кейт.

Кейт стогне, її рука дряпає по фактурній підлозі. Намагаєшся сісти? Знову намагаєшся стріляти в Офелію?

Тоді Офелія б’є знову. І знову. Роки гніву, розчарування та безсилля киплять і протікають через неї, і в той момент, коли метал з’єднується з плоттю та кісткою, вона відчуває себе могутньою, нестримною.

Я вільна.

Коли вона це усвідомлює, Офелія завмирає. Жорстке, жадібне відчуття влади, контролю зникає. Це не те, ким вона хоче бути. Це не вона, самооборона це була чи ні.

Її сім’я є частиною її, це правда, і втеча цього не змінить, але вони не всі такі, як вона.

Кейт кашляє і щось бурмоче.

Офелія кидає гайковий ключ і спотикається назад. Присівши навпочіпки та трохи пошукавши, вона знаходить свій шолом і повертає його на місце. Майже щойно повітря знову починає надходити, вона відчувається краще, у голові прояснюється.

З увімкненим світлом на шоломі Офелія легко знаходить пістолет і відкидає його ногою. Кейт дивиться на неї скляними очима,

притискаючи руку до грудей, у виразі її обличчя закарбувався біль.

— Вставай, — каже Офелія. «Ми йдемо додому».

35

Суреш зі свого стільця спостерігає, як Офелія затягує Кейт всередину. Вона навіть не намагається зняти її з саней, де та прив'язана. Офелія вимикає сани, а потім закріплює їх вантажними ремнями. Поки що втримаються. І, чесно кажучи, Офелія не хоче, щоб Кейт мала можливість звільнитися.

«Вона кровоточить?» — запитує Суреш, нахмурившись. «Її обличчя...»

«Вона жива», — каже Офелія, затамувавши подих. «Це було складно».

«Чудова робота, Кривава Бледсо», — каже Суреш, явно очікуючи, що це її образить і вона почне розповідати.

Офелія випрямляється, востаннє підтягуючи лямки. «Ти поняття не маєш».

Її тіло болить, вона піднімається по драбині до командного крісла поруч з Ітаном.

Ітан виглядає погано — сивий, спітнілий, мабуть, у нього десь внутрішня кровотеча. Але він за кермом.

«Дякую», — тихо каже він.

«Будь ласка», — каже Офелія. Хоча певним чином вона відчуває, що має подякувати йому, тому що тепер вона знає. Навіть у найекстремальніших обставинах вона може довіряти собі. Вона може вибрати не бути її батьком.

Вона натягує ремені безпеки на плечі, її руки тремтять від адреналіну та напруги.

«Ми збираємося спробувати це», — каже Ітан. «Але навіть якщо ми зможемо пройти через шторм, я не знаю, чи відпустять вони нас».

Офелія заплющує очі. В її голові тихо, але зі згорнутим почуттям очікування.

«Я думаю, що відпустять», — просто каже вона. Те, що сказала Кейт, виглядало правдою. Ким би вони не були — технологією, створеною ліріанцями та залишеною через їхнє вимирання, зондом дослідницького розуму чи взагалі будь-якою іншою формою життя — шанс рости й поширюватись є пріоритетним, враховуючи їхню попередню поведінку.

Шторм кидає їх так, що Суреша вириває, а Кейт кричить якусь нісенітницю. Офелія робить усе, що може, виконуючи все, що наказує їй Ітан. Які кнопки натискати, які цифри читати вголос.

Потім, раптом, все зникає. Вони над погодою та виходять з атмосфери.

Стійкість світиться над ними на фіксованій орбіті, крихітна біла пляма, що збільшується з кожною секундою. Ніколи в житті вона не була так рада побачити корабель.

— Офелія, — каже Ітан. «Ми не можемо повернути це з собою. Ні, якщо це...»

«Я знаю», — каже вона. «У мене є ідея щодо цього. Але давайте просто піднінемося на борт і спершу полагодимо себе».

Коли вони повертаються на Стійкість, усі проходять повнорозмірну медичну частину в Мед-Бей — спочатку Ітан, а за ним Суреш. Ітан потребує переливання синтетичної крові. Суреш втрачає три пальці, але йому вдається зберегти руку.

Мед-Бей не знає, що робити з Кейт. Зрештою він заявляє, що вона страждає від ідіопатичних нападів, і дає їй заспокійливе. Це сповільнює її бурмотіння та неспокій. Принаймні цього вистачає, щоб Ітан і Офелія помістили її в резервуар для сну.

Поки Офелія чекає своєї черги — її ребра не перестають боліти відтоді, як вона впала під марсохід біля вежі, — вона надсилає два повідомлення.

Перше – до матері. Це ретельно сформульоване повідомлення, яке дозволяє її матері — а отже, і її дядькові — знати, що Офелія знає про «спільне підприємство», яке запланувала Піннакле, і про «сувеніри», які Кейт мала привезти. І що їх буде більш ніж достатньо з командою, що повернеться, але для безпечного їх видалення знадобиться певна робота.

Але якщо вони вирішать приховати це або не докладати зусиль, щоб отримати ці сувеніри, або якщо з ними трапиться «нешасний випадок», Офелія надішле інше повідомлення. Відкладене повідомлення Джасінді Каррузерс, у якому вона розповідає все.

Шантаж, коротше.

Зрештою, який сенс бути Бреєм, якщо ви не можете використати їхню тактику якнайкраще?

Після того як Офелія записує повідомлення для Джасінди та встановлює затримку, Ітан запитує її: «Ти думаєш, що це спрацює?»

Він потирає плече від болю, що залишився. Але зараз він виглядає набагато краще, його шкіра вже не того попелястого кольору, який нагадує втрату крові.

Офелія хитає головою. «Не маю поняття. Я даю їм привід нас розбудити, але думаю, що цілком можливо, що вони назавжди залишать нас у холодному сні. Якщо просто не знищать корабель для початку».

Він довго нічого не говорить. «Ми могли просто не повернутися. Полетіти на зірку, бути оголошеним втраченим. Нехай наші сім'ї вимагають від Монтроуз допомоги у разі смерті».

Офелія дивиться на нього. «Ви довіряєте їм виплачувати ці виплати, не сварячись на кожному кроці?»

Він зітхає. «Ні.»

«Я теж. І що заважатиме Монтроуз спробувати ще раз і відправити за зразками інший екіпаж?» Швидше за все, вони б усі померли, але якби вони не померли і відлетіли зараженими, то все це було б даремно. «Якщо Піннакле намагалася купити зразки з Нового Шовкового шляху, вони прислухаються. Вони не просто так хотіли цього. Нам може не подобатися те, що вони вирішили зробити, але принаймні у нас є шанс зупинити це таким чином».

Зрештою у якийсь момент якась компанія, якась команда покине Лугія 393-С зі зразками. Цього не може не статися. Виведення себе з-під контролю лише зменшить їхній контроль. І, можливо, частина Офелії - це її бабуся, але якщо це станеться, вона хоче бути тією, хто керує.

Подорож Офелії через Мед-Бей підтверджує її підозри, діагностуючи три тріщини ребер та безліч синців - настільки серйозних, що медична система запитує її, чи не потрапила вона в дорожньо-транспортну пригоду.

Автокатастрофа. Так, уся ця подорож була однією великою.

Тоді настає її час.

Коли Кейт уже спить, наступним іде Суреш. Ітан, як командир місії, буде останнім.

«Ти готова?» — запитує він Офелію, коли настає її черга.

Вона заходить у бак, гола й тремтяча. Навіть після лікування Med-Bay вона все ще має синці та розтягнення в різних місцях. Але їх у її самосвідомості давно немає. Та мить, коли вона, слизька й перелякана, хапаючись за рушник, випала з резервуара, була кілька століть тому. Хіба дивно сказати, що вона з нетерпінням цього чекає? Тиші, відпочинку. Ймовірності того, що перетворення себе на заморожений труп, хоча б тимчасово, знищить чуттєвий осад, що ховається в їхніх венах, підслуховуючи їхні думки та спогади.

«Якою я тепер завжди буду», — каже Офелія.

Руки Ітана холодно і професійно ведуть її, встановлюючи датчики та перевіряючи лінію, приєднану до її порту. Сам резервуар виконає більшу частину роботи після того, як вона буде закритою всередині. Однак у Офелії виникає відчуття, що він робить це радше для того, щоб відстрочити момент, ніж щоб перевірити ще раз.

«Все буде гаразд». Слова вириваються з неї, перш ніж вона встигає їх зупинити. Ніби у неї є потреба запевнити його.

Він робить паузу, згинаючи брови. «Ви впевнені в цьому, Док?»

«Абсолютно ні».

Він сміється. «Добре, просто перевіряю».

Ітан востаннє натискає датчик на її правій руці, а потім відступає. «Гаразд».

«Ти добре попрацював», — каже йому Офелія. Він заробив це. Більшість з них ще живі. Команда Піннакле вбила б за таку кількість. Без каламбуру.

Він киває. «Ти теж».

«Ніяких жучків, ніяких укусів?» запитує Офелія. Можливо, вона теж не зовсім готова до того, щоб він закрив двері.

На його обличчі з'являється рідкісна повна усмішка. «Ні жучків, ні укусів», — відповідає він, перш ніж обережно засунути кришку на місце. Потім, після двох швидких ударів по зовнішній стороні, вона залишається сама.

Офелія спостерігає за світлом крізь крихітне віконце у кришці, доки воно не зникає. Або вона.

ЕПІЛОГ

Крапання відчувається як постукування пальцем по чолу Офелії. Вказівний палець відтворює нерівний і невідомий ритм на її шкірі. У

своєму туманному стані вона уявляє Ітана, який нерухомо схилився над нею, перевіряючи датчик на її лобі.

Лише коли краплі скочуються до її шиї, холод просочується в її свідомість. Вона задихається від крижаної води, що рухається на рівні її плеча.

Її очі повільно відкриваються, повіки спочатку важкі. Але вона проходила через це раніше. Дихай, повільніше. Зачекай. Просто зачекай.

Вона прокинулася. Вона... десь. Або вона так довго спала, що енергія резервуара закінчилася і він автоматично розбудив її.

Офелія нічого не бачить у вікно; там туман, як і раніше.

Її знову охоплює паніка. Невже вона справді думала, що це повідомлення її матері спрацює?

Її дихання починає прискорюватися, видихаючи конденсат, який час від часу переривається стукотом її зубів.

У будь-якому випадку вона не може залишатися тут. Незалежно від того, чи відсуне вона кришку, щоб виявити, що вони дрейфують або потрапили в пастку десь у таємній лабораторії Піннакле, сховані, це не змінить нічого. Новий день, нова криза.

Вона може зрозуміти це, якщо буде потрібно. І їй потрібно знайти Ітана та інших.

Спокійний осередок рішучості та твердості, що накопичується в її грудях, настільки змінився, що їй потрібна мить, аби зрозуміти, що паралізуючий страх наздожене її, перш ніж усвідомити, що він не прийде. Здається, їй є що сказати про те, як пережити низку неймовірно жахливих подій. Це випробовує твої межі і змінює твої кордони. Що ще може зрівнятися з протистоянням з батьком і життям, щоб розповісти про це?

Можливо, володіння єдиним відомим позаземним розумом.

Так. Це теж підійде.

Вона вириває руку з боку, навпомацки шукаючи аварійне розблокування.

За вікном рухаються тіні. Офелія мовчить. Хтось там є.

Два постукування по зовнішній стороні кришки. «Ітан?» Голос Офелії звучить грубо від довгого невикористання.

Вона напружується для екстреного випуску. Якщо це Ітан, чому він не випускає її? Корабель пошкоджений? Її бак?

Туман у вікні відступає, згортаючись по краях, а танк нагрівається навколо неї.

Тінь відсувається, і на її місці тепер інша. Цього разу Офелія бачить достатньо, щоб розпізнати, хто на неї дивиться.

Її мама. За винятком того, що вона молодший за Офелію. Вона не пам'ятає, щоб бачила її такою. Темні очі, каштанове волосся, коротко підстрижене, зі смачними світлими пасмами, що обрамляють її обличчя.

Офелія штовхається назад у танк, але подітися нікуди. Ісусе. Холодний сон не спрацював; вони все ще змушують її бачити видіння.

Рот її матері рухається швидко, несамовито, але Офелія нічого не чує через приплив крові у вухах.

Що дивно. Раніше Офелія все чула в своїй голові.

Її мати сповільнює мову, і цього разу Офелія може читати її по губах. Усе гаразд, Фел. Все добре. Ти в порядку.

Усвідомлення наступає повільно. Це не її мати і навіть не її галюцинація — ніхто з них не потрудився б її заспокоїти. Або називати її «виродженням красивого імені».

Ця жінка Дульсі. Її молодша сестра, тепер старша, ніж вона була, коли Офелія бачила її востаннє, на п'ять, може, сім років... принаймні.

«Дульсі?» — недовірливо запитує вона.

Дульсі посміхається Офелії, і тепер Офелія не знає, як вона взагалі побачила свою матір замість неї. «Чорт, у тебе проблеми», — каже Дульсі. «Ви надіслали це повідомлення Джасінді, і все вибухнуло. Вона оприлюднила це, і рада забрала дядька Дарвіна та маму».

Офелія хитає головою, не звертаючи уваги на скрегіт і хлюп біогелю. «Дульсі, ми заражені...»

«Дай нам секундочку», — повільно каже Дульсі, обережно вимовляючи. «Ти зараз у порядку, але ми ще не зовсім готові до тебе тут».

«Ітан? Кейт? Суреш...»

Дульсі киває. «Це зайняло більше часу, ніж ми думали», — каже вона. «Одинадцять років. Холодний сон зробив більшу частину роботи, але вченим потрібен був час, щоб з'ясувати, як очистити залишки...»

«Ми тут», — втручається новий голос. Ітан визирає з протилежного краю вікна, піднявши руку на знак вітання.

Полегшення пронизує її.

І Офелія впевнена, що під час цього процесу Піннакле з'ясувала, як заробити гроші на їхній ситуації, Лірії 393-С, Вежах або на всіх трьох одразу, але це добре.

Вона впорається з цим по-своєму, як тільки вийде звідси. Більше не можна втікати від того, щоб бути Брей. Їм це може не подобатися, але їй це не подобалося з самого початку — можливо, тепер їхня черга відчувати дискомфорт.

«Одинадцять років?» — запитує Офелія, заново розглядаючи Дульсі. Їй було б — боже мій — майже тридцять. Зараз вони майже ровесники.

На обличчі її сестри з'являється веселе роздратування. «Так, добре, я все ще молодша, і завжди буду виглядати краще».

Слабкий сміх вислизає від Офелії разом зі сльозами. Вона дуже сумувала.

Ущільнювач ламається на резервуарі з довгим шиплячим видихом, і петлі пронизливо пищать на знак протесту, коли кришка відходить на кілька сантиметрів.

Свіже, тепле повітря проникає крізь маленький отвір, і це ніби сонце, яке сходить після місяців сірості. Офелія тремтить.

Ітан простягає руку крізь щілину, щоб заспокоїти її. Вона тягнеться іншою рукою від її тіла, і кінчики його пальців торкаються її.

Кришка відкидається назад з брязкотом металу об метал, пропускаючи світло й повітря повністю, і Офелія глибоко вдихає. Вперше за багато років.

ЗМІСТ

Титульна сторінка

Посвята

Розділ 1

Розділ 2

Розділ 3

Розділ 4

Розділ 5

Розділ 6

Розділ 7

Розділ 8

Розділ 9
Розділ 10
Розділ 11
Розділ 12
Розділ 13
Розділ 14
Розділ 15
Розділ 16
Розділ 17
Розділ 18
Розділ 19
Розділ 20
Розділ 21
Розділ 22
Розділ 23
Розділ 24
Розділ 25
Розділ 26
Розділ 27
Розділ 28
Розділ 29
Розділ 30
Розділ 31
Розділ 32
Розділ 33
Розділ 34
Розділ 35
Епілог